TRILOGIA GENEZEI 3

Cunună în ceruri

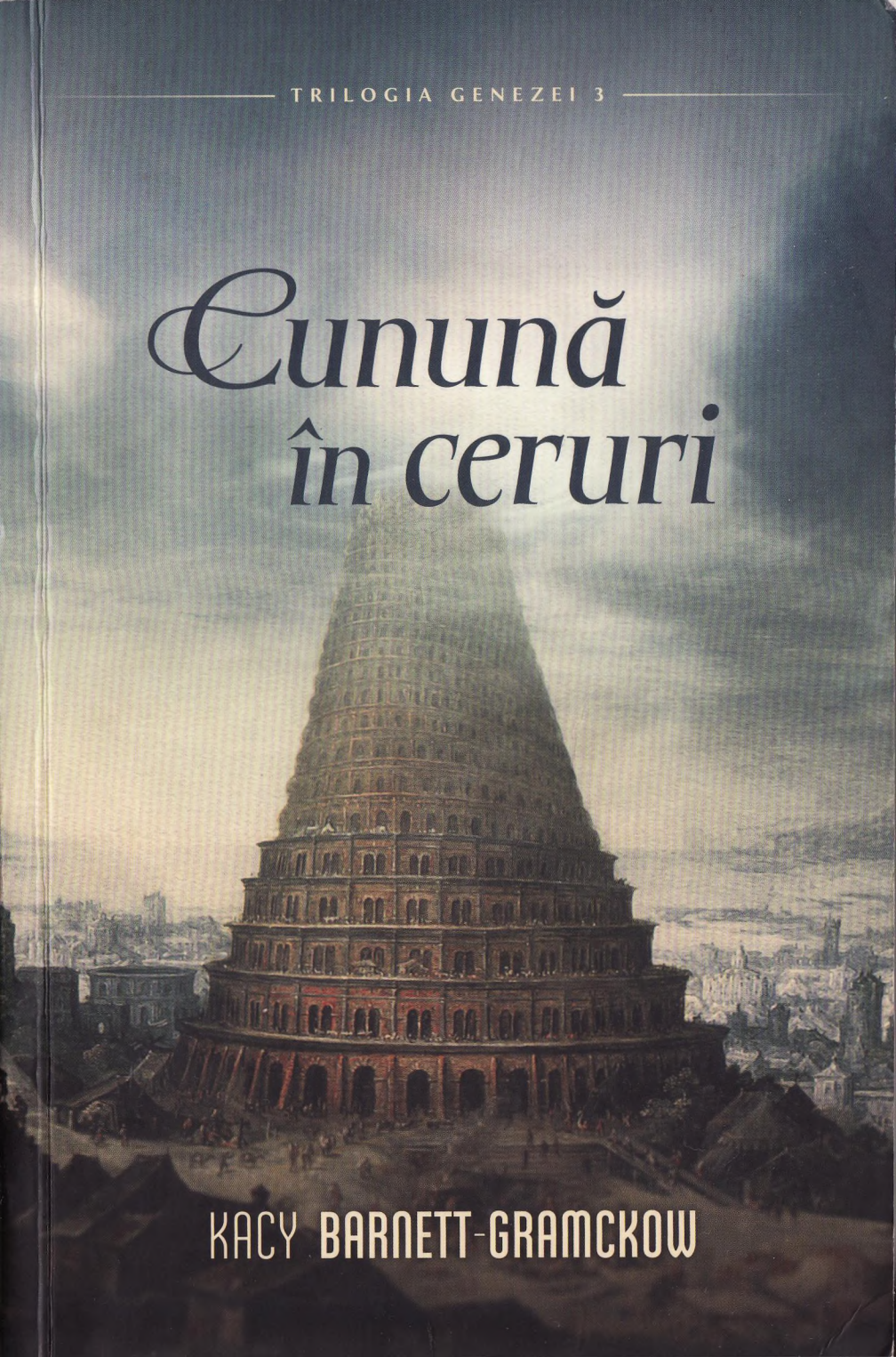

KACY BARNETT-GRAMCKOW

Cunună în ceruri

TRILOGIA GENEZEI 3

Cunună în ceruri

Kacy Barnett-Gramckow

Traducere de Camelia Luncan

Casa Cărții, Oradea
2013

Această carte a fost publicată pentru prima dată în Statele Unite ale Americii, de Moody Publishers, 820 N. LaSalle Blvd., Chicago, IL, 60610, cu titlul *A Crown in the Stars*, copyright © 2005, de Kacy Barnett-Gramckow. Tradusă cu permisiune.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Cunună în ceruri
de Kacy Barnett-Gramckow
Copyright © 2013 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Barnett-Gramckow, Kacy
Cunună în ceruri / Kacy Barnett-Gramckow ; trad.: Camelia Luncan. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-77-0
I. Luncan, Camelia (trad.)

821.111(73)-97=135.1

Traducerea: Camelia Luncan
Editarea şi tehnoredactarea: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cu dragoste,
clanului Gramckow și, în special, lui Marietta, Kathi, Al și Bob.
Și în amintirea „tăticului" drag Hans,
care ne-a fost tuturor un izvor de inspirație.

Mulțumiri

Înainte de toate, cititorilor mei dragi care au luat legătura cu mine: vă sunt recunoscătoare că v-ați luat timp din programul dumneavoastră încărcat să îmi trimiteți mesaje! M-am bucurat să aud păreri de la dumneavoastră și sper că ați primit răspunsurile și mulțumirile mele.

Lui Amy Peterson, Andy McGuire, Amy Schmidt, Lori Wenzinger, Tricia George, Mattie Hill, Malina Pascut și Vicki Lange din echipa editorială de la Moody Publishing: vă sunt recunoscătoare tuturor și mă bucur de ajutorul vostru. De asemenea, lui Mary Busha, asistentei mele curajoase, discuțiile noastre și prezența ta constantă au fost o binecuvântare. Și lui LB Norton – credeai că scapi? Mulțumesc că m-ai suportat și că m-ai îndemnat să fiu foarte migăloasă cu detaliile.

De asemenea, mulțumiri speciale lui Doug Sharp, Vivian Sharp, Richard Geer și echipei Revolution Against Evolution – a fost o plăcere să vă cunosc și sper ca drumurile noastre să se mai intersecteze și pe viitor!

O mențiune cu întârziere către The Institute for Creation Research pentru excelentele materiale de studiu și pagina lor de internet. Cel mai folositor mi-a fost *The Genesis Flood* de John C. Whitcomb și Henry M. Morris.

Am omis, de asemenea, să menționez seriile de videoclipuri de la Moody Institute of Science, *The Wonders of God's Creation*, o etapă fascinantă a cercetării mele înainte de a începe să scriu măcar un rând al acestei trilogii. Observațiile referitoare la proprietatea apei de „cel mai bun solvent" au fost nimerite, desigur.

Mătușii Nancy Sutton, firea ta curajoasă și istorisirile tale de familie mă inspiră întotdeauna – te îmbrățișez cu dragoste!

Calde salutări lui: Jeane Jackson, Jan Whistler, Peggy Shontz, Tammy Harris, Shirley Overholser, Rosanne Fahrenbruch, Vicki Strothman, Pat Janssen-Hall, Jennifer Hills, Natalie Barglowski, Celeste Gilligan – m-am bucurat de încurajările voastre, de rafalele de râsete și de părtășia voastră.

Connie Gourley și echipa Hazel Dell 4405, vă duc dorul tuturor.

Transmit toată dragostea mea părinților și familiei mele, iubitului meu Jerry și fiilor noștri, Larson și Robert, care mă readuc cu picioarele pe pământ ori de câte ori sunt cu capul în nori.

Mai presus de toate, Doamne, voia Ta este desăvârșită în toate lucrurile!

Mulțumesc pentru stăruință...

Prolog

Pe câmpia întinsă, bogată, dintre cele două râuri, Cetatea cea Mare se întindea ca o mulțime de gropi de noroaie lângă care răsăreau frumos copaci, înconjurați de ziduri de apărare și ascunși de înaltul Turn al Soarelui – un munte de cărămizi în trepte care amenința să străpungă cerul.

Deși încă neterminat, turnul cârmuia viețile oamenilor din Cetatea cea Mare. Festivalurile, căsătoriile, munca, nașterile, visele, temerile – toate acestea erau consfințite de preoții turnului. Noaptea, citeau stelele pentru localnici pentru a afla cele mai prielnice zile pentru Shemesh, Soarele.

Preoții cârmuiau cetatea după prezicerile lor. Iar oamenii se bucurau de slujba acestora, precum se bucurau şi de prezența turnului în mijlocul lor; îi unea și îi întărea în fața a tot ce exista în afara vieților lor mărunte. Construindu-l, se puteau făli că iau în piept cerurile. Puteau râde laolaltă într-un singur glas, sfidând voința Creatorului de temut, nevăzut, nenumit, nerecunoscut, a cărui prezență le stârnea sufletele răzvrătite.

Aduceți-vă aminte de cele petrecute în vremurile străbune;
căci Eu sunt Dumnezeu, şi nu este altul, Eu sunt Dumnezeu,
şi nu este niciunul ca Mine. Eu am vestit de la început
ce are să se întâmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit.
Eu zic: „Hotărârile Mele vor rămâne în picioare
şi Îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea."

Isaia 46:9–10

Capitolul 1

„Shoshannah, copilă, pământul nu a fost dintotdeauna așa cum îl vezi acum. Înainte de Marele Prăpăd, cerurile luceau trandafiriu ca un răsărit nesfârșit de soare. Munții erau scunzi și rotunjiți, iar copacii erau uriași – frumoși și roditori. Iar florile – erau atât de încântătoare, încât le mâncam uneori! Însă mai minunate decât acestea, micuța mea, erau animalele care vieţuiau atunci pe lume. Nu se temeau că oamenii le-ar fi prădători, nici ele nu își căutau prada printre oameni; trăiau printre noi – căutându-ne de multe ori tovărășia. Și totuși, înainte, pământul era atât de înțesat de silnicie și moarte, încât Cel Preaînalt S-a întristat. Pentru a-Și salva creația iubită, a îngăduit ca pământul să fie înghițit de ape. Însă, mai întâi, l-a avertizat pe străbunul nostru, Noe, să-și construiască arca..."

Aproape visând cu ochii deschişi pământul din poveste, Shoshannah o urmă pe mama Annah prin țarcul imens, prăfuit și întunecat pe care-l denumea „arcă". Pipăind uşor o cutie cu trestie care prinsese deja pânză de păianjen, Shoshannah murmură:

— Tu chiar ai locuit aici mai mult de un an, înconjurată de animale.

— Pare de necrezut, nu?

Mama Annah se opri la poalele taluzului din mijloc al arcei și oftă. Trăsăturile ei încântătoare deveniră mai triste când își scutură părul negru, lins, legat cu talismane din aur.

— Uneori mă îngrijorează că nepoții mei nu își pot închipui Marele Prăpăd. Dar eu l-am trăit aievea.

Îndurerată de întristarea mamei Annah, Shoshannah se aplecă în față.

— Te cred, mamă Annah. Chiar te cred. Cât îmi doresc să fi văzut lumea în vremea aceea! Pare atât de frumoasă. Lumea de acum îmi pare *stearpă* pe lângă aceea.

Surprinsă, mama Annah o privi îndelung.

— Da... așa mi s-a părut și mie atunci când am pășit prima dată pe acest munte. Am plâns, micuța mea, a fost groaznic! Dar fiind printre oameni dragi, ca tine, a fost mai ușor.

O îmbrățișă pe Shoshannah, mângâindu-i drăgăstos buclele rebele, șatene.

— Și trebuie să încetez să-ți tot spun „micuță". În curând vei fi mai înaltă decât mine; vei crește cât mama ta.

Mulțumită, Shoshannah întrebă:

— Chiar atât de mult semăn cu mama?

— Da, doar că ochii tăi sunt de un cenușiu puțin mai închis și ai gropițe ca tatăl tău. Dar acum hai să-ți arăt catul de sus; apoi ne vom întoarce la ceilalți, să nu-și facă griji.

Nu bine se apropiară de partea de sus a taluzului, când o matahală, învelită în blană, sări asupra lor, dintre umbre, răcnind:

— Hooaaaaa!

Shoshannah țipă, apucând rezemătoarea smolită în timp ce Annah sări îndărăt, călcând-o pe Shoshannah pe degetele de la picioare. Înainte să apuce să o ia din loc însă, creatura cea îndărătnică se înălță, lăsându-și blana să cadă. Tânărul prinse a râde de ele, cu ochii lui verzi-căprui ieșind în evidență pe fața voioasă și bătută de soare.

— Kal! strigă Shoshannah, pocnindu-l furioasă. Puteam cădea de pe taluz!

— Iartă-mă, spuse spășit Kaleb.

Dar căința i se stinse pe loc și fu înlocuită de chicotelile lui vesele, obișnuite.

— Am găsit vechitura asta de blană și nu m-am putut stăpâni să nu vă sâcâi un pic. Eram sigur că mă veți auzi foindu-mă pe aici, pe sus. Mamă Annah, am văzut locul în care ți-ai ținut probabil păsările – sunt imense cuiburile acelea! Cât îți lua să le hrănești? Mi-ar fi plăcut să fiu și eu aici pe vremea aceea – mi se pare că am pierdut *o grămadă*!

Ținând ocrotitor brațul întins pentru mama Annah, îi îndrumă pașii în sus pe taluz, cu răbdare.

— Nu că îmi doresc să văd pământul nimicit din nou, o asigură el cu sinceritate, dar îmi doresc ca Cel Preaînalt să-mi ofere şi mie o aventură ca asta.

Shoshannah îi urmă frustrată, dorindu-și să nu fie parte a aventurilor lui Kal. O dureau degetele picioarelor, plus că îi răpise timpul ei prețios petrecut doar cu mama Annah. Și *încă* mai trăncănea și o făcea pe mama Annah să râdă.

Când, în sfârșit, ieșiră din uriașa arcă și coborâră pe taluzul lat, negru și încălzit de soare, Kaleb o ajută pe mama Annah să ajungă jos, iar apoi se întoarse zâmbind spre Shoshannah.

Deranjată, spuse încet:

— Ai un coș pe nas.

Uimit, își atinse ușor nasul.

— Da? Na, și tu ai unul pe bărbie.

— Oo!

Shoshannah își duse mâna la bărbie, îi aruncă o privire disprețuitoare și o luă înainte.

Kaleb o urmă, întrebând-o cu un ton curios:

— Dar chiar contează?

Kal, îl amenință ea în gând, *lasă că vezi tu într-o zi.*

Se apropie de mama Annah, care îi spuse:

— Iartă-mă că te-am călcat pe picior mai devreme, copila mea, dar m-am speriat. Kaleb al tău e un mare ștrengar – dar e un tânăr minunat.

Kaleb al meu? Shoshannah se holbă la mama Annah, uluită, apoi îi aruncă o privire în spate lui Kaleb. El ridică din sprâncene când o văzu, vădit încântat de părerea mamei Annah.

Tot fără grai, Shoshannah continuă s-o urmeze pe mama Annah în jos pe povârnișul stâncos, spre tabăra de corturi unde își pregăteau masa de seară familiile lor.

* * *

— Te vei mărita cu Kal, spuse Mithqah, rotundă în obraji și plină de înțelepciune tinerească, pe când o ajuta pe Shoshannah să spele vasele afară, lângă cortul femeilor.

— Te adoră, iar părinții lui îl iubesc ca pe întâiul lor născut. Uite ce mai muncește el cu tatăl tău!

Clătind ultimul vas în albia din lemn, Shoshannah se uită la tatăl ei și la Kaleb, care acopereau și priponeau caii pentru noapte. Tatăl ei, Zekaryah – cu barbă castanie, îngrijită și plin de demnitate – încuviința din cap la vorbele lui Kaleb. Din când în când, îl întrerupea cu vreun cuvânt sau gest de îndrumare, pe care Kaleb îl asculta îndată. Păreau întocmai ca un tată cu fiul său.

Cu ani în urmă, tatăl lui Kaleb, Regem – un om moale din fire care fusese făcut de râs de cel de-al treilea fiu mai rebel și îndrăzneț – îi ceruse lui Zekaryah, aspru de felul său, să-l învețe pe Kaleb să călărească și să mânuiască armele. În schimb, Kaleb lucră pentru el de bunăvoie. Imita până și hainele colțuroase din piele ale lui Zekaryah, iar părul castaniu, negricios și-l purta într-o coadă împletită, aidoma călăreților.

Dar Kaleb nu avea felul calm și tăcut al tatălui lui. Shoshannah se prefăcu supărată.

— Măcar cât îl ajută pe tata e serios. Dar în rest, cred că îi face o nespusă plăcere să mă chinuie.

— Sărăcuța de tine, spuse Mithqah, clipind des din genele ei scurte și negricioase. Hai, recunoaște: îl iubești.

Nedorind să recunoască nimic – chiar de era adevărat – Shoshannah aruncă apă pe tunica albastră din lână a prietenei ei. Mithqah făcu la fel, lovind cu mâna în apa din albie, stropindu-i tunica din piele și tuzlucii lui Shoshannah înainte să apuce să o ia la fugă. Apucând albia, Shoshannah fugi după ea, țipând și râzând amândouă când Shoshannah aruncă toată apa peste capul brunet al lui Mithqah.

— Shoshannah!

Simțindu-se vinovată, Shoshannah se întoarse spre mama ei, Keren, care de bună seamă auzise gălăgia și ieșise din cortul femeilor. Înaltă, fără seamăn, cu bucle castanii și un ten bronzat, iar ochii de un cenușiu șters, frumos, Keren o mustră:

— Dacă i-ai stricat tunica lui Mithqah, îi vei face alta.

Mithqah își șterse rapid cu mâna fața înfierbântată.

— Mulțumesc, mamă Keren, dar eu am sâcâit-o prima.

— Iar *tu* vei primi mai multă apă ca să termini vasele.

Ritspah – mama extraordinară și acum rușinată a lui Mithqah – le aduse laolaltă și le duse mâinile la buzele ei.

— Sper că nu v-ați rupt nimic!

— Nu, mamă Ritspah, o asigură Shoshannah, apucând albia pe măsură ce se apropie de Mithqah.

Dacă totuși nu vor scăpa de pedeapsă, aveau să sufere împreună, ca întotdeauna.

— Mergem să mai aducem apă.

— Ar fi bine, le avertiză Ritspah.

Keren încuviință, neînduplecată.

Shoshannah o privi pe furiș pe mama ei, cu îndoială. Keren își acoperi gura cu mâna; Shoshannah aproape că râse împreună cu ea. Dar încântarea i se preschimbă în sfiiciune, coborând dealul

împreună cu Mithqah spre râu. Kal le privea. Schiță și un zâmbet pe care Shoshannah îl prețui șovăind.

După ce îi vorbi lui Zekaryah în șoaptă – cerându-i de bună seamă aprobarea – Kaleb se apropie de fete.

— Aveți nevoie de ajutor? întrebă el.

— Nu.

Shoshannah se îndepărtă, împotrivindu-i-se lui Mithqah, care încercă s-o oprească. Kaleb o urmă.

— Ascultă-mă, Shoshannah. Îmi pare rău că te-am supărat în după-masa asta. Primește scuzele mele – tatăl tău se uită la noi.

Se opri și îl privi. Tatăl ei îi urmărea îndeaproape, într-adevăr – ca întotdeauna. Dorea să îl ierte pe Kal.

— Te iert, îi spuse.

Aproape. Va pune ea la cale o răzbunare mai târziu.

— Dar, după cum spui, se uită tata; dacă vorbim prea mult, o capeți de la el.

Pe când Kaleb se uită în spate către Zekaryah, Shoshannah o zori pe Mithqah spre râu, zâmbind. Kal nu ar îndrăzni să vină după ele.

* * *

— Ia spune, Ritspah, spuse Keren intrând împreună cu ea în cortul femeilor. Bătaia lor cu apă a fost amuzantă; trebuia să intrăm și noi în joc.

— Aș fi câștigat, o înștiință Ritspah.

— Poate că nu, o sâcâi Annah, așezându-se pe un covoraș de lână, cu talismanele de aur din păr bălăngănindu-i-se de gât.

— Uneori chiar și o femeie bătrână ca mine poate învinge o copilă ca tine, Ritspah.

Râseră împreună, apoi se potoliră când Ritspah spuse:

— Nu-mi vine să cred cât au crescut fetele noastre. E îngrijorător. În câțiva ani, va trebui să le găsim soți. Îi vei propune lui Shoshannah să se gândească la Kaleb?

— Poate că da. Dar nu vreau încă să se mărite – iar Zekaryah vorbește de parcă n-ar lăsa-o în veci să se mărite.

— E prea grijuliu.

Ritspah se lungi să tragă cu ochiul la copilița lui Keren, Rinnah, care dormea cu degetul în gură pe o rogojină, lângă ele.

— Cred că ar trebui să le trimitem pe fete să își viziteze verișoarele în tribul lui Metiyl. Am refuzat de două ori invitația lor, dar le-ar face bine să aibă puțină libertate înainte de a se căsători și a se așeza la casele lor.

— Cred că ai dreptate, încuviință cu ezitare Keren. Dar mă tot gândesc la ce s-ar putea întâmpla...

Annah o privi aspru pe Keren.

— Nu i-ai povestit lui Shoshannah despre cele petrecute în trecut, așa-i?

— Doar că am locuit în Cetatea cea Mare și că asta nu mi-a plăcut defel.

— Copila mea, mai bine să audă de la tine care e adevărul înainte s-o găsească unul dintre vrăjmașii tăi.

— Și ce să-i spun? „Fiica mea, să știi că nişte oameni te dușmănesc pentru că am încercat să-l omor pe Marele Rege, dar Cel Dintâi Părinte, Sem, l-a lovit înaintea mea." Iartă-mă, mamă Annah, dar mi-e groază s-o fac.

— Vrei să-i spun eu? se oferi Annah cu voce stinsă.

Cel Dintâi Părinte, Sem, era soțul preaiubit al lui Annah. Iar felul în care murise Marele Rege Nimrod încă o întrista, chiar și după douăzeci de ani.

— Nu, mamă Annah, îți mulțumesc. Îi voi spune eu.

Într-o bună zi.

Pe când se gândea Keren la toate acestea, micuța Rinnah se suci și se zvârcoli, fața negricioasă încrețindu-i-se de la scâncetul cu care se trezi. Ușurată că scapă de conversația aceea neplăcută, Keren se așeză să-și alăpteze mezina și s-o aline.

— Atunci, oftă Ritspah, apucând un fus sculptat în lemn și un boț pufos de lână scărmănată, sper ca ceilalți copii ai noștri să se poarte mai bine decât surorile lor mai mari.

— Sunt sigură că da.

Keren îi mângâie neatentă cârlionții negri și scurți, strânși în mănunchiuri, gândindu-se la celelalte fiice preaiubite ale ei, Qetuwrah și Adah, și la fiii ei, Ahyit și Sithriy, care îi vizitau pe străbuni împreună cu fratele lor Eliyshama și familia lui.

Va trebui să le povestesc totul... Gândul era de neîndurat. Nu era drept ca ei să-i aibă de înfruntat pe vrăjmașii ei. *Timpul este un vrăjmaş destul de mare pentru ei.*

Mai bine nu se mai gândea la asta. Trebuia să-și înfrângă amărăciunea pe care o avea față de dușmani. Și, din nefericire, și față de Cel Preaînalt.

Capitolul 2

Ascunzându-şi mânia, stăpânul Ra-Anan, conducătorul preoţilor, pleşuv şi proaspăt ras, îngenunche în locul de onoare într-o curte oficială, umbrită de copaci. Pricina supărării sale, stăpâna Sharah – sora lui şi aşa-zisa conducătoare a Cetăţii celei Mari – ieşea din iatacul ei.

Sandalele ei moi plescăiau uşor, iar veşmintele din in şi buclele deschise la culoare dănţuiră când intră în curte şi păşi pe estrada căptuşită cu lână. Aşezându-se cuviincios pe locul ei, Sharah îi dădu voie unei slujnice emoţionate să îi împrospăteze sulemenelile de pe faţă, apoi o îndepărtă cu un gest, dând din cap către străjeri să deschidă porţile. Peste înfăţişarea ei se lăsă deodată o căldură şi o eleganţă, ca şi cum şi-ar fi pus o mantie, şi Sharah îşi luă în primire rolul de Mamă-Ocrotitoare, graţioasă şi blândă, a cetăţii.

În timp ce Sharah asculta jalbele din partea localnicilor care i se ploconeau, Ra-Anan o cerceta critic, scârbit. În câţiva ani, ospeţele, nestăpânirea de sine şi băutul noaptea aveau să-i distrugă frumuseţea blondă, impresionantă, toată boită. Iar atunci nu i-ar mai rămâne nimic în afară de o demnitate plăsmuită care

se stinge de îndată ce supușii ei întorc spatele dincolo de porțile curții ei.

Mă îndoiesc că oamenii tăi te vor mai numi mult timp Regina Cerurilor, o avertiză Ra-Anan pe Sharah în gând. Până și fiul tău te va urî dacă nu cumva te urăște deja. *Unde e băiatul ăsta? Adoniyram, am deja prea multe de făcut în după-masa asta și fără să te aștept pe tine!*

Sunetele țipătoare ale cornurilor de berbeci avură ecou afară, făcându-l pe Ra-Anan să-și întoarcă privirea spre poartă. Adoniyram nu apăru. Dar în curtea lui Sharah intră în schimb Cuș, tatăl mult jelitului și de acum legendarului Mare Rege Nimrod. Impresionant cu podoabele sale obișnuite din aur și mantia sa din piele de leopard, Cuș îi făcu o plecăciune lui Sharah. Ea încuviință, cu o mândrie rece, pe căldura toridă de vară. Încheind saluturile și neglijându-i pe localnicii care se închinau în jurul lui, Cuș se așeză lângă Ra-Anan, un tovarăș supărător în planurile lor politice.

Cu ochii săi negri, de culoarea obsidianului licărind pe fața-i negricioasă, Cuș murmură:

— Unde este băiatul nostru, Fiul Soarelui, Adoniyram?

Ra-Anan lăsă să se vadă un zâmbet.

— Probabil acum își pune la cale marea intrare.

— Ar trebui să fie biciuit.

— La fel și mama lui, adăugă Ra-Anan în șoaptă, atunci când vom fi în siguranță.

— Aștept acea zi. Uzurpatori ce sunteți! Nu mi-o iert că m-am lăsat înduplecat de tine că trebuie lăsați în viață, cu atât mai puțin să aibă și putere.

— Nu erau decât lucruri mărunte care să ia ochii oamenilor; doar știi, jupâne!

— Ha! Apropo, doresc să vorbesc cu tine mai târziu.

Acum ce mai e? Se întrebă Ra-Anan, zâmbind liniștit, dar frământându-se în sinea lui.

— Desigur.

Schimbul lor scurt de cuvinte se încheie; Sharah îi făcuse semn unui țăran care venise cu o cerere nedorită să se apropie de ei, rostind suav:

— Avem nevoie de un sfat de la preoții lui Shemesh, pentru binele tău.

Cuş îi dădu mână liberă lui Ra-Anan, care cercetă trăsăturile feței uscate, ieșite în evidență ale jălbașului bărbos.

— Cum te numeşti? întrebă Ra-Anan.

— Dayag, răspunse scurt omul, cu privire aspră.

Ra-Anan trecu cu vederea proasta lui creștere – era un nimeni, la urma urmei.

— Să te prezinți în seara aceasta la scările turnului. Vom mai vorbi atunci.

— Cum spui, stăpâne.

Omul făcu o plecăciune înaintea lui Ra-Anan, cu o dușmănie netăinuită.

Ra-Anan se încruntă, urmărindu-l cu privirea cum se îndrepta spre poartă. Dacă avea să facă necazuri, nu va scăpa nepedepsit.

Dincolo de zidurile ce împrejmuiau curtea, izbucniră acum strigăte răgușite, fluierături și râsete. *Adoniyram.*

Ra-Anan se zgâi prin poarta deschisă. Jălbașul dușmănos căzu în genunchi și se închină, cu gesturi umile, dar oprind dinadins intrarea lui Adoniyram. Doi străjeri cu săbii se îndreptară spre el, dar apoi se opriră, probabil la porunca tânărului stăpân al Cetății celei Mari.

Deci primește cererea acelui Dayag! ghici furios Ra-Anan.

Toată lumea din curte se opri și urmări ce se întâmplă, încercând zadarnic să-l audă pe jălbaș și răspunsul lui Adoniyram. Însă Ra-Anan știa deja, fără să mai audă vreun cuvânt; cererea nesuferitului țăran fu îndeplinită. Bărbatul, Dayag, se închină din nou, iar apoi se ridică iute în picioare și se trase înapoi cu expresia triumfului pe fața sa uscățivă și aspră.

La fel de triumfător, Adoniyram se opri chiar în fața porții. Deși era îmbrăcat simplu, cu o tunică din in neînălbită, o curea din piele și cu cizme mai mult descheiate, Adoniyram nu era deloc o figură ștearsă. Înălțimea lui, pielea arămie, buclele dese și negricioase, ochii arzători, sfidători și buzele pline, mari atrăgeau atenția oricui se afla în curte, fie el prieten sau dușman.

Zâmbind, se îndreptă spre mama lui, căreia îi oferi o plecăciune frumoasă. Apoi păși pe platformă, îi sărută obrazul și se așeză ușor la picioarele ei. Sharah îi aruncă o privire înțepată, îngâmfată. Ra-Anan privi îngrețoșat.

Cuș șopti lângă Ra-Anan:

— Din *această* pricină vreau să vorbesc cu tine. Începe să ne fure puterea, oferind favoruri. Trebuie să-l potolim.

— Vom vorbi.

* * *

— Adoniyram.

Ra-Anan îl opri chiar în afara porții.

Tânărul stăpân se opri, bine crescut, dar nerăbdător să se întoarcă la calul și la vânătoarea lui.

— Unchiule. Cu ce îți pot fi de folos?

— Cu ce îți pot fi *eu* de folos, Adoniyram? Te-am dezamăgit, nu te-am pregătit bine.

Adoniyram se trase înapoi, mijind ochii.

— Cum m-ai dezamăgit, unchiule?

Ra-Anan zâmbi, prețuind prevederea instinctivă neașteptată a tânărului; mama sa nu fusese niciodată prevăzătoare. Și, pesemne, nici tatăl lui.

— Nu te-am lăsat să lucrezi oficial în numele poporului tău. Trebuie să o încurajăm pe mama ta să îți dea o poziție în curțile ei mai degrabă decât să șezi la picioarele ei fără rost. Ar fi bine dacă localnicii v-ar vedea lucrând împreună.

— Și eu m-am gândit la asta, încuviință, cu bunăvoință, Adoniyram. Dar poate fi convinsă să împartă gloria cu alții?

— Trebuie, pentru binele tău.

Ra-Anan urmări reacția nepotului său; părea dornic.

— Adoniyram, ar fi o insultă față de ceruri dacă darurile tale s-ar risipi când ar putea fi folosite pentru a-ți întări împărăția.

— Nu e împărăția mea, unchiule.

— Datorită ție mai există ea acum, spuse grijuliu Ra-Anan. Nașterea ta a adus nădejde și unitate localnicilor după moartea Marelui Rege, atunci când toate s-ar fi putut preface în praf și pulbere. Mama ta s-a bizuit pe tine, așa că de ce să-ți refuze acum sprijinul? Trebuie să vorbim cu ea.

— Fără să o mâniem? zâmbi Adoniyram. Dacă tu sau preoții tăi puteți face un astfel de miracol, jupâne Ra-Anan, dă-mi și mie de știre; abia aștept să-i fiu martor.

Zâmbind și el, Ra-Anan întrebă:

— Ce favor ți-a cerut omul acela, Dayag, la poartă?

— Preoții tăi au luat de la el pământurile de la râu care se învecinează cu câmpurile din jurul turnului – zicea ceva de construirea unui alt canal. I-am promis alte pământuri de-a lungul râului.

— Și ai asemenea pământuri ca să-i dai?

Cu o mină caldă și senină, Adoniyram spuse:

— Nu, unchiule. Însă tu și preoții tăi aveți; poate facem un târg și cădem la învoială cumva. Suntem toți oameni cu capul pe umeri și nu vrem o răzmeriță între localnici, nu-i așa?

— Nu va fi nicio răzmeriță, spuse hotărât și nemulțumit Ra-Anan. Dar văd că te duci la vânătoare. Mai bine să discutăm toate acestea diseară sau mâine la masă; sunt sigur că toate se vor aranja cum trebuie.

— Mulțumesc, unchiule. Îți voi da de veste curând.

Ra-Anan îl urmări pe tânărul mândru ieșind călare împreună cu mulțimea de slujitori, la fel de mândri.

Adoniyram, cugetă el liniştit, *cu câteva cuvinte aş putea nenoroci atât viaţa ta, cât şi viaţa mamei tale. Dar oare îmi doresc să vă nenorocesc? Localnicii vă venerează; cred că prefer să vă dirijez. Întrebarea este* în ce fel?

* * *

— Te-am văzut vorbind cu Adoniyram, îl mustră Cuş pe Ra-Anan în drum spre Cetatea cea Mare, neglijându-i pe localnici. Ce i-ai spus?

Hotărât să-l potolească, Ra-Anan spuse:

— Ne-am înţeles să ne întâlnim mai târziu, să mâncăm împreună şi să stăm de vorbă despre poziţia lui în împărăţie – în prezenţa ta, jupâne, de bună seamă.

— Cu trecerea anilor, va dori mai multă putere, îi spuse încet Cuş. Va fi o bătălie, pentru că poporul îl iubeşte. Ce mult îmi doresc să fi trăit fiul meu.

Cuş avusese şase fii, dar singurul care însemna ceva pentru el era cel care fusese omorât, Marele Rege, Marele Vânător, Nimrod. În şoaptă, Cuş spuse:

— Trebuia s-o fi omorât pe sora ta – Keren aceea – atunci când am avut prilejul.

— Putea fi o idee bună, încuviinţă Ra-Anan, amintindu-şi de Keren – de idealismul ei, de loialitatea ei faţă de străbuni şi gândirea ei ieşită din comun – un lucru uimitor pentru o femeie atât de blândă. Dacă Marele Rege ar mai trăi, nu am avea de înfruntat acum asemenea probleme.

— Cu dragă inimă aş omorî-o şi acum.

— Nu ea a ţinut sabia ce i-a luat viaţa, îl zgândări uşor Ra-Anan.

— Dar ea l-a îndemnat!

— La porunca acelor străbuni. Jupâne, ce ai face dacă i-ai avea pe *ei* la degetul mic? Chiar sunt curios.

— Mincinoşii aceia prostănaci! spuse disprepuitor Cuş.

Dar nu răspunse la întrebare, ceea ce îl mulțumi pe Ra-Anan. *Te mai temi de ei în sinea ta,* se gândi el, mulțumit. *Bătrânii aceia și Preaînaltul lor. Ei sunt slăbiciunea ta.*

Nu a mea.

* * *

— Uită-te la ei, stăpâne, murmură Rab-Mawg.

Mai-marele magilor, un tânăr ras în cap și deșirat, îngenunche lângă Adoniyram pe un pridvor al turnului sub cerul presărat cu stele, în noapte.

Prefăcându-se nepăsător, Adoniyram privi de-a lungul pridvorului întunecat, împrejmuit de copaci, către Cuș și Ra-Anan. Erau strânși laolaltă ca doi vulturi mohorâți, ticluind cum l-ar putea ține cât mai aproape ca să-i poată urmări orice mișcare – și să-i zădărnicească toate planurile. *Du-te acolo. Stai aici. Spune asta, dar să nu spui cealaltă. Închină-te în fața mamei tale. Ai răbdare...*

În ciuda tuturor făgăduințelor și a amăgirilor lor cum că îi vor pune puterea în mâini, în Cetatea cea Mare, Adoniyram nu simțea decât că bătea pasul pe loc. Trăia și respira, nimic mai mult. Rab-Mawg, care era lângă el, simțea la fel, fără îndoială. Ra-Anan sfida de obicei poveștele sau îngrijorările lui Rab-Mawg și îi poruncea să își petreacă tot timpul cu primirea jertfelor și cu organizarea ceremoniilor din templu. Iar Cuș îl ocolea cât putea pe Rab-Mawg, considerându-l de bună seamă doar un flăcău enervant care nu făcea altceva decât să se joace cu lămpile, perdelele, fumul, tămâia și oglinzile din aramă lustruită.

Dar Adoniyram îl considera pe tânărul mag a fi un posibil – deși mai nestatornic – aliat pe viitor. Dar deocamdată, alese să aibă răbdare și să pretindă că nu-i pasă. Urmărindu-și așa-zișii dușmani, spuse cu blândețe:

— Hai să-i prețuim, Rab-Mawg. Ei țin împărăția asta neștirbită. Într-o bună zi, când ei nu o vor mai putea conduce, s-ar putea să mă învețe pe mine cum să o conduc.

Pe mine. Nu pe noi, Rab-Mawg. Ai băgat de seamă cum am formulat. Eu îmi voi conduce împărăția.

Dar când? Și cum i-ar putea înlătura pe cei doi prădători de la putere? Ca să nu mai pomenească de mama sa, ale cărei pandalii și răsfățuri erau tot mai dificil de stăpânit. În tăcere, Adoniyram privi în sus, către constelațiile ce se arătau la sfârșitul verii: Șarpele, Stăpâna și Copilul. Luna lui Shemesh, cu toate ceremoniile, jertfele, arșița și încurcăturile, trecuse deja, lăsându-l plictisit.

— Atunci când vei ajunge în locul lor, vei dori să ai semnele tale în stele, spuse Rab-Mawg hotărât, cercetând cerurile. Dar pe acelea ar trebui să le păstrezi, dând din cap spre Stăpâna și Copilul. Acelea ți-au fost hărăzite ție; oamenii tăi te consideră Cel Făgăduit.

Sunt eu Cel Făgăduit ca să aduc din nou pământul la desăvârșirea lui de odinioară? Adoniyram se îndoi. Oamenii din cetate credeau că el e ocrotitorul lor. Cei doi vulturi mânuitori de pe cealaltă parte a terasei nu credeau. Oare ce îi ascundeau?

— Mă rog cerului să reușesc să mă ridic la așteptările lor.

— Vei reuși, stăpâne, răspunse Rab-Mawg cu încredere, contemplând din nou stelele.

Adoniyram se încruntă în noapte. Trebuia să-i înlăture cumva pe Ra-Anan și pe Cuş de pe înaltele lor poziții. Oare ce i-ar putea descumpăni? Cum i-ar putea face să acționeze atât de nesăbuit încât lumea să se răzvrătească împotriva lor și să vină la el, Adoniyram?

Nu putea decât să aștepte.

Capitolul 3

— Stai nemișcată, o dăscăli Shoshannah pe surioara ei de cinci ani, pieptănându-i buclele negre și dănțuitoare ce-i ajungeau până la talie. Vei fi foarte frumoasă când voi isprăvi.

— Sunt frumoasă deja, spuse Rinnah. Tata Aşchenaz m-a numit pasăre drăguță.

— Tata Aşchenaz le spune tuturor fetițelor că sunt drăguțe. Dar celor gălăgioase le spune *pasăre*, o necăji Shoshannah. Iar tu ești pasărea cea mai drăguță și mai gălăgioasă din toată...

Glasul i se pierdu când silueta înaltă și întunecată a tatălui lor apăru în pragul ușii locuinței lor. Zekaryah precis auzise de ultima ei ispravă și nu părea amuzat, după cum sperase. Dar nu putea fi nici *prea* furios pe ea – la urma urmei, gluma fusese pe seama lui Kaleb.

Când Zekaryah îi aruncă o privire aspră, stomacul i se strânse nod. Întorcându-se spre Keren, care își pregătea nişte piele pentru cizme, spuse:

— Hai să vezi ce a făcut fata ta.

— Fata mea? Keren se uită îndată la Shoshannah cu îngrijorare. Ce ai mai făcut?

Se grăbi să iasă fără să aștepte răspuns.

— Ce ai făcut? îi ceru aprins în șoaptă Rinnah.

— Hai să vezi.

Hotărâtă să își încaseze pedeapsa cât mai repede, Shoshannah își potrivi tunica de piele și tuzlucii, își îndesă picioarele într-o pereche de cizme scurte și o conduse afară pe ștrengara de Rinnah. Grăbindu-se prin sat spre grajdurile făcute din bușteni și piatră, aproape că își dori ca Rinnah să nu fi fost așa mare. Dacă aveai cu tine un copil mic, puteai avea parte de o ocrotire extraordinară în fața unei pedepse severe. Dar așa, trebui să se mulțumească să o țină de mână pe Rinnah.

Dar, chiar înainte să ajungă la grajduri, Shoshannah auzi râsul mamei sale acoperind protestele mânioase ale lui Kal. Iar tata se înmuia de obicei când mama râdea. Înveselită, Shoshannah o luă pe Rinnah în țarcul împrejmuit cu gard unde Kal îngrijea de noul lui cal, Khiysh.

Văzând calul, Rinnah scoase un țipăt și dansă de bucurie.

— Ce *urât* l-ai făcut!

Khiysh, care era de o culoare maronie, era vopsit acum în culori deschise – „obraji" țipători, cu puncte mari roșiatice-ocru, ochi mânjiți cu negru vizibil și cu niște dâre de roșu, iar de-a lungul gâtului bine îngrijit al calului se vedeau formele palmelor lui Shoshannah cu roșu și negru.

Când Shoshannah își ascunse un zâmbet, Kal îi făcu semn frustrat să se apropie:

— Shoshannah! Ce ai pus pe el? Am văzut roșul acesta și am crezut că își dă duhul!

Acum se uitau la ei și alți localnici, râzând împreună cu Keren, care încerca din răsputeri să se potolească. Părinții lui Mithqah, mama Ritspah și Uzziel al ei cel zdravăn, chicoteau lângă Keren. Bătrâna tribului, mama Laheh'beth, jubila și ea, în vreme ce soțul ei, părintele Aşchenaz cel bărbos, voinic, ursuz, râse și el, dând din picioarele încălțate cu cizme din piele.

— Pasărea Shoshannah! strigă cu vioiciune. Ți-am recunoscut isprava. Numai tu puteai face așa ceva!

Shoshannah bătu în retragere, întrebându-se dacă nu cumva întrecuse măsura. Mithqah se trase sfioasă într-o parte cu genele ei negre tremurând de neliniște.

— Probabil a meritat-o, Shoshannah, dar cred că acum l-ai supărat. Și pe frații lui...

Descumpănită, Shoshannah se uită la frații mai mari ai lui Kaleb, Ozniy și Tiyrac, amândoi serioși, aproape la fel de înalți precum Kal și binefăcuți. Brațele lor vânjoase stăteau încrucișate amenințător la piept, iar sprâncenele se ridicară spre ea. Fără îndoială, gândeau că una era să îl sâcâie pe fratele lor, dar cu totul alta, să își bată joc de o splendoare de cal precum Khiysh. Iar tatăl ei părea întru totul de acord cu ei. În ciuda râsului mamei, expresia lui era tot aspră.

Zekarayah se apropie de Shoshannah și o luă în brațe pe Rinnah, care acum era tăcută.

— Du-te și ajută-l pe Kaleb. Și cere-ți iertare – sunt cu ochii pe tine!

— Da, tată, murmură Shoshannah, lăsându-și ochii în pământ. Se ura pe ea însăși pentru că îl dezamăgise printr-o simplă glumă. Ce să mai zică de faptul că îi supărase pe frații lui Kaleb, pe care se putea baza de obicei ca aliați de nădejde.

— Vorbesc eu cu Ozniy, îi șopti Mithqah zăpăcită. Îl îndrăgea pe Ozniy și precis se îngrijora acum din pricina amărăciunii lui.

Suspinând, Shoshannah se cățără pe gardul puternic și sări de cealaltă parte, în țarcul plin de praf.

— O să am nevoie de niște ulei, îi spuse ea lui Kal. Am folosit grăsimi și pigmenți, așa că nu se va curăța cu apă.

Intră rapid în grajd și luă un vas din lemn și două bucăți de piele moale. După ce înmuie o bucată de piele în ulei, îi întinse vasul cu cealaltă bucată de piele lui Shoshannah. Își înmuie bucata de piele, puse deoparte vasul, iar apoi se apropie tăcută

de Khiysh, care deveni agitat de atâta atenție. Fornăind pe nări, Khiysh scutură din cap, trăgându-se înapoi.

Shoshannah îi cântă afectuos:

— Hai, haide, Khiysh...

Când sătenii se întoarseră fiecare la treburile lor, calul se potoli și îi dădu voie lui Shoshannah să-i spele vopselele de pe față.

Kal bombăni către Khiysh:

— Dacă te-ai vedea cât ești de caraghios, nici n-ai lăsa-o să se apropie de tine!

Și îi aruncă o privire destul de mânioasă, însă ochii săi verzui-căprui licăriră șovăitor de încântare.

— Shoshannah, data viitoare când vrei să faci glume pe seama mea, lasă-l în pace pe Khiysh. Nu merită să fie umilit.

— Nu cred că va mai fi o dată viitoare.

Kaleb înlemni.

— Adică? Renunți la mine?

— Crezi că aș putea? Nu! Voiam doar să spun că îmi pare rău că te-am supărat și probabil ar trebui să nu ne mai necăjim unul pe altul.

— Și atunci unde mai e farmecul?

Relaxându-se, Kal spălă stângaci ochii înnegriți ai lui Khiysh.

— Nu avem nevoie decât de niște reguli.

— Tu vorbești de reguli?

Kal rânji.

— Cred că am stat prea mult timp pe lângă tatăl tău.

— E așa groaznic? întrebă ea, ștergând o pată roșie de pe gâtul lui Khiysh, gata de harță.

— Nu. E un om bun. Cinstit.

Și, aplecându-se ca s-o poată privi pe Shoshannah în ochi, Kal spuse:

— L-aș putea îndura o viață întreagă ca socru. Ce să mai zic de mama ta.

Kaleb o îndrăgea pe Keren. Întotdeauna i se înmuia glasul când vorbea despre ea, chiar și acum, după ce râse de calul lui prețios. Și întotdeauna spunea că prima lui amintire din copilărie era de când călărise împreună cu ea.

Aplecându-se din nou, îi șopti:

— Ascultă: m-am hotărât ca, în timp ce tu și Mithqah vă vizitați verișorii, eu să îi înduplec pe părinții tăi să ne dea încuviințarea pentru logodnă.

— Mă rog să fie de acord.

Simți cum se îmbujorează, încântată de îndrăzneala lui. Cum să îndure gândul de a fi despărțită de el timp de un an? Dar luna următoare, avea să plece împreună cu tribul lui Metiyl, după ridicarea taberei.

— Nu vreau să te las; aș vrea să pot rămâne.

— Le-ai spus părinților tăi?

— Nu. Pentru că ei ar fi de acord și m-ar lăsa să rămân – ceea ce îmi doresc și eu – dar verișorii mei mă cheamă de ani buni. Nu-i pot lăsa baltă.

Kaleb se strâmbă.

— Știu. Și, după cum spune mama Ritspah, cred că ar trebui să ai timp să îți vizitezi rudele înainte să ne căsătorim, și îi aruncă o privire aprinsă ca s-o tachineze. După aceea, vei fi prea ocupată cu mine.

Stânjenită, Shoshannah începu să frece o urmă neagră de palmă de pe gâtul lui Khiysh. Kal o opri.

— Nu, lasă așa urmele palmelor. Îmi plac.

— Chiar?

— Sunt superbe. Se vor lua oamenii după mine, de pizmă.

Ea râse, scuturându-și capul.

— Mă îndoiesc. Se vor întreba doar de ce nu-ți speli calul.

Încântarea îi pieri și se uită la el.

— Ce vei mai face cât voi fi plecată?

— O s-o iau razna, spuse el, într-o doară.

— Nu, hai serios acum. Ce vei face?

— Serios? O să încep să construiesc locuința noastră.

— Oo, Kal...

Aproape că privi înapoi să vadă dacă nu cumva tatăl ei îi mai urmărea.

— Nu încă; o să pară că ne grăbim. Ar trebui să aștepți până când tata ne anunță oficial logodiți – și nu cred că va face asta până nu mă întorc. E în stare să te facă praf pentru îndrăzneală.

— Meriți riscul acesta. Oricum, acum sunt mult mai mare decât el; poate mă va lovi puțin. Dar știe că îl respect.

Coborându-și glasul într-o șoaptă, Kal spuse:

— Iubirea mea, promite-mi că nu vei înceta niciodată să mă sâcâi.

— Vom vedea, murmură ea, prefăcându-se că-l ignoră.

El zâmbi, își așeză palma peste urma palmei ei de pe cal – curprinzând-o – și reîncepu să-l curețe pe Kaleb, vădit mulțumit.

* * *

În mijlocul unui câmp verde primăvăratec, Keren privi atitudinea lui Shoshannah în timpul exercițiului cu arcul. Observă nerăbdarea fiicei ei.

— Umărul jos. Ochește ținta.

Când Shoshannah scoase un oftat mut, însă vizibil și strânse din buze, Keren spuse:

— Nici să nu te gândești. Lecțiile de tras la țintă nu sunt o pierdere de timp.

Coborându-și arcul și săgeata, Shoshannah o privi îndelung.

— Mamă, *cum de* ai știut la ce mă gândesc?

Pentru că m-am ascuns și eu după aceeași mutră și îmi amintesc ce gândeam atunci când o făceam.

— Pentru că sunt mama ta.

Shoshannah se îndreptă de spate.

— Mamă, te rog...

Ezită, apoi încercă iar, în timp ce Keren stătea în așteptare.

— Nu mi-aș dori o altă mamă, niciodată, dar niciuna dintre celelalte fete din tribul nostru nu e nevoită să învețe să folosească armele decât dacă *vor* ele. Nu le obligi nici pe Qetuwrah, nici pe Adah, nici pe Rinnah să exerseze atât de mult; și ele sunt surorile mele. De ce este atât de important pentru tine – și pentru tata?

Nu i-ai spus încă lui Shoshannah despre trecut, nu-i așa?

Glasul blajin al lui Annah răsuna în memoria lui Keren, dojenind-o cu blândețe. Keren privi către Zekaryah de-a lungul câmpiei, care dădea lecții de folosire a armelor băieților săi uscativi, Ahyit și Sithriy. Aveau să fie ocupați o bună bucată de vreme; mai avea timp.

Îi făcu semn lui Shoshannah să se așeze pe iarba umedă. Îngenunchind lângă ea, Keren își luă inima în dinți:

— Am nişte vrăjmaşi. Și din cauză că semeni atât de bine cu mine... că *ești* atât de mult ca mine... te vor urî vrăjmaşii mei.

Cum Shoshannah se încruntă, Keren se grăbi să continue.

— Știi că ți-am spus că, atunci când eram puțin mai mare decât tine, am locuit în Cetatea cea Mare. Ceea ce nu știi e că am fost dusă acolo fără să vreau împreună cu sora mea, Sharah, care are o piele deschisă la culoare și e frumoasă. Din cauză că și-a dorit bunăstare și putere mai presus de orice altceva, Sharah s-a căsătorit cu Marele Rege, Vânătorul Nimrod, deși avea deja un soț și un fiu.

— A avut *doi* soți în același timp? icni Shoshannah, mărindu-și ochii de o culoare cenușie deschisă pe fața bronzată. Nu s-au bătut între ei?

Aducându-și aminte de primul soț al lui Sharah, Bezeq, și de primul lor născut, Gibbawr, Keren dădu din cap întristată.

— Marele Rege Nimrod era din cale-afară de crud. Nu-i păsa pe cine omora... bărbați, femei, copii. N-au însemnat nimic pentru el. Primul soț al lui Sharah, Bezeq, și micuțul lor, Gibbawr, ar fi fost morți într-o clipă dacă Bezeq i s-ar fi împotrivit. Iar sora

mea se iubește doar pe ea însăși. I-a părăsit fără ezitare pentru gloria Cetății celei Mari. Acum ea domnește acolo cu fratele nostru mai în vârstă, Ra-Anan, care precis îi dirijează fiecare mișcare.

— Dar...

Gângăvindu-se, Shoshannah întrebă:

— De ce... ce te-a făcut să o părăsești? Adică, dacă propria ta familie conduce acum cetatea, de ce nu te poți întoarce?

Cât de mult să-i spun, oare? se întrebă Keren. *Să-i spun că Marele Rege a ucis familia lui Zekaryah? Sau că a omorât-o pe una dintre prietenele mele dragi, apoi aproape că a distrus-o pe o alta – cumnata mea, Revakhaw – înainte să-l sufoce pe primul său născut și să-i ardă apoi trupul în flăcările Templului lui Shemesh în turnul acela îngrozitor...*

Keren spuse cu șovăire:

— Cei din familia mea care locuiesc în Cetatea cea Mare l-au urmat pe Nimrod. L-au numit Cel-ce-Ține-Cerurile-pe-Umeri. Se dădea drept Cel Făgăduit – „omul născut din femeie" care ne va aduce pacea cu Cel Preaînalt, cum era în Grădina Eden, înainte ca Șarpele să o ispitească pe Eva. Nimrod râvnea ca toată lumea de pe pământ să i se închine. Dar închinarea I se cuvine doar Celui Preaînalt – și de aceea m-am împotrivit lui Nimrod. Vezi cicatricea asta?

Ridicându-și bărbia, Keren îi arătă o urmă subțire pe gât.

— Nimrod m-a tăiat atunci când ne-a făcut pe mine și pe Sharah să jurăm că îl vom urma pe el și pe zeul născocit tot de el – Shemesh. Nu mult după aceea, Ra-Anan și Sharah au uneltit împreună cu tatăl lui Nimrod, Cuș, împotriva mea din cauză că aveau impresia că sunt o amenințare pentru puterea lor. Slujitorii lui Ra-Anan m-au otrăvit și era cât pe ce să-mi găsesc sfârșitul.

Uluită, Shoshannah o privi țintă.

Keren continuă cu reținere.

— Tatăl tău a fost păzitorul meu în vremea aceea. A reușit să mă scoată din Cetatea cea Mare și m-a adus înapoi la familia mea și la strămoșii noștri. După ce m-am mai întremat, am căutat să mă

răzbun pe Nimrod pentru că omorâse și nenorocise atât de mulți oameni pe care îi iubeam. L-am înfruntat la o adunare a tuturor triburilor de pe pământ. Când și-a bătut joc de Cel Preaînalt și a amenințat cu multe alte rele, Cel Dintâi Părinte al nostru Sem l-a omorât cu o clipă înainte de a-mi slobozi eu săgeata. Sem l-a ucis pe Nimrod pentru dreptate, în Numele Celui Preaînalt. Dar eu... eu doream doar răzbunare.

O spusese. Acum îi povestise fiicei ei aproape tot.

* * *

Shoshannah o urmări pe mama sa cea frumoasă și iubitoare și îi ascultă glasul tremurat. *Cum poate fi adevărat așa ceva? Nu se poate. Mama mea să aibă dușmani? Și chiar a încercat să omoare un rege? Nu.*

Și totuși, nu era și acum tatăl ei călărețul și păzitorul lor? Nu i-a învățat el pe toți tinerii, mai ales pe Kal, să vâneze, să călărească și să se lupte, uneori chiar cu cruzime? *Și are atât de multă grijă de mama. Și de mine. Pentru că semăn cu mama...*

Mai mult chiar, Shoshannah cotrobăise deseori prin cufărul din lemn plin cu catrafusele mamei sale, fascinată că avea mai mult aur și mai multe lucruri de preț decât oricine altcineva din tribul Aşchenaz. Avea și vopsele de față – pe care nu le mai folosea, dar care au inspirat-o să-l aranjeze pe bietul Khiysh. Vopselele, aurul, țesăturile scumpe, armele sculptate și nestematele erau o dovadă de netăgăduit că avusese o poziție însemnată și putere. Mama ei avea toate acele lucruri. Și vrăjmași.

Vrăjmașii mei te vor urî.

Nu mă vor urî, mamă. Pentru că nu mă voi duce niciodată în Cetatea cea Mare.

Niciodată.

* * *

Shoshannah se așeză în locuința lui Noe, mulțumită, simțindu-se mică precum Rinnah, în timp ce Naomi cea bătrână și îndrăgită îi pieptăna părul și povestea. Glasul lui Naomi era atât de plăcut și de mângâietor, încât Shoshannah aproape că putea ațipi ascultând-o. Câte fete ar putea spune că cea mai bătrână femeie din lume îi pieptănase părul? Aproape că o pufni râsul gândindu-se. Și într-adevăr, aceste vizite la străbuni erau întotdeauna prețioase – și prea scurte.

Neputând să se abțină, Shoshannah spuse:

— Mamă Naomi, aș vrea să vii cu mine în vizită.

— Ha! icni Naomi blând. Copila mea, nu cred că vrei ca o femeie bătrână ca mine să se țină după tine. O vei avea pe Mithqah să-ți țină de urât.

— Dar nu te țin după mine. Tu știi *tot*. Și ne-am simți atât de bine – ar fi o aventură minunată.

Naomi se opri din pieptănat.

— Am avut destulă aventură la viața mea, Shoshannah, copilă. Și nu le știu eu pe toate – m-ar speria să le știu! Astea le las în seama Celui Preaînalt. Dar ești drăguță că spui asta. Chiar și așa, toți copiii copiilor mei știu unde locuiesc eu împreună cu Noe al meu. Dacă plecăm de aici de la munte, le va fi foarte greu să ne găsească.

Shoshannah râse, aruncându-i lui Naomi în spate o privire încântată.

— De parcă nu te-am mai putea găsi!

Râzând pe înfundate, Naomi își scutură capul grizonant și termină de pieptănat buclele lui Shoshannah.

— Ia, du-te, copilă, joacă-te cu verișoarele tale mai mici și distrează-te!

Cu voce joasă, adăugă:

— Va trece repede anul; vei vedea.

— Nu destul de repede, iar Shoshannah suspină, privind înainte.

Coborându-și glasul, adăugă gânditoare:

— Mamă Naomi... îl iubesc pe Kaleb. Nu vreau să mă despart de el.

— Ar trebui să le spui părinților, îi răspunse hotărât Naomi.

— Așa mi-a spus și Kaleb. Dar apoi tata mă va ține aici, iar verișorii mei vor crede că îi urăsc – sau că sunt fricoasă.

— Să încerce numai să îmi spună *mie* că ești tu fricoasă, izbucni Naomi. Li se vor înroși urechile de mincinoși!

Încurajată, Shoshannah spuse:

— Chiar cred că trebuie să merg. Oricum, cât voi fi plecată, Kal va încerca să-i înduplece pe părinții mei să încuviințeze logodna noastră.

— Ar trebui să vorbească mai întâi cu mama lui și să-i ceară să vorbească cu părinții tăi – așa se cuvine. Dar dacă cineva *reușește* să-i facă pe părinții tăi să cedeze, atunci Kaleb al tău e omul potrivit.

Shoshannah trase cu ochiul în spate către ea, de data aceasta cu grijă.

— Și va începe să ne construiască o locuință.

Naomi își deschise gura și protestă:

— Înainte de logodnă? Oo! Asta e prea curând – vor vorbi oamenii. Scutură brusc din pieptene. E bine că iubitul tău e un om așa de treabă. Dar tatăl tău îl va învăța minte pentru îndrăzneală!

Shoshannah se aplecă spre ea și o îmbrățișă cu gingășie – nu atât de zdravăn precum și-ar fi dorit. Căci, cum ar putea-o ierta cineva dacă ar fi zdrobit-o pe mama Naomi într-o îmbrățișare?

— Îmi va fi dor de tine!

— Și mie îmi va fi dor de tine, copila mea Shoshannah.

Naomi o îmbrățișă la rândul ei și o bătu ușor cu palma pe umăr. Oftă.

— Atunci, lasă-l pe Kaleb să-și facă planuri ca să îl țină ocupat cât timp vei lipsi tu – îi va face bine. Sunt sigură că Cel Preaînalt

a făcut și El planuri minunate pentru voi. Dar, să construiască locuința voastră *înainte de vreme*... o, ce obrăznicie!

Shoshannah se apropie încet de Noe, şovăind să-și ia rămas-bun de la bătrânul patriarh. Stătea singur, pe un butuc, înlocuind cu grijă lama unui cuțit sculptat în corn de cerb al unei seceri, fixând-o cu funii de piele și rășină groasă și neagră. Cu buzele strânse de concentrare, își ridică privirea spre ea, apoi clipi și o privi din nou.

— Micuța mea, spuse mustrător, scuturându-și buclele grizonante, iar ochii negri sclipindu-i. Nu ar trebui să semeni atât de mult cu mama ta.

— Atunci, spune-mi, te rog, părinte al părinților mei, cum ar trebui să mă schimb.

Îngenunche la picioarele lui, zâmbind, ochi şi urechi.

— Eu mă rog să nu te schimbi, Shoshannah, copilă. Mama ta a semănat cu o altă fiică a noastră; e o binecuvântare să-i semeni atât de mult, oricât te mai sâcâim noi. Iar acum, *fiica mea*, ține, te rog, acest vas – îl pot vărsa prea ușor.

Shoshannah luă fără tragere de inimă vasul lipicios din lemn, știind că îi vor fi negre mâinile apoi zile întregi. Gândindu-se că poate aveau să treacă ani întregi până va mai prinde un prilej să vorbească cu el fără să fie deranjați, îi spuse:

— Părinte al părinților mei, mă cam tem că îi semăn mamei aşa de mult. Mi-a spus că are vrăjmaşi.

— Da, unul dintre frații ei și unica ei soră, încuviință Noe, încruntându-se tăcut. Și Cuş al nostru. Dintotdeauna a fost mai rebel, dar niciodată nu m-aș fi așteptat la asemenea răutăți din partea lui. Shoshannah, copilă, e un om tare trufaş. Când mă gândesc la el – și la Nimrod – am simțământul că am greșit.

— Nu cred că ai greșit, străbunule, spuse Shoshannah cu loialitate. Ai îndeplinit voia Celui Preaînalt. Tatăl lui Nimrod, Cuş, el a greșit.

Se temu că fusese prea îndrăzneață, dar Noe doar bombăni ușor, întinzându-se după bețigașul de tamponat din vasul de rășină.

— Poate ar trebui să pun așa problema. Dar chiar și astfel, întotdeauna ar trebui să avem ce regreta; ne ține smeriți, copilă.

Puse bețigașul la loc, înfășură strâns mai multe parâme din piele în jurul mânerului secerii pentru a prinde bine tăișul, apoi oftă, uitându-se din nou la Shoshannah.

— Cât despre vrăjmașii mamei tale, micuța mea, lasă-i în seama Celui Preaînalt. El îi cunoaște. Nu vor putea scăpa de El la nesfârșit.

Grijuliu, adăugă:

— Răzvrătiți precum copiii copiilor mei... Cel Preaînalt îi va pedepsi curând. Mă rog doar ca mânia Lui să nu ne cuprindă pe toți.

Cuvintele potolite ale lui Noe o făcură pe Shoshannah să se înfioare.

* * *

— Am auzit ceva ciudat, spuse Mithqah, mergând cu Shoshannah prin tabăra aglomerată, căutând cortul femeilor din tribul lui Metiyl.

— Spune-mi, îi ceru Shoshannah, cercetând fața rotundă și îngrijorată a prietenei ei.

Mithqah devenea tot mai serioasă cu trecerea anilor. Era îngrijorător.

— I-am auzit pe unii dintre conducătorii de triburi vorbind cu Cel Dintâi Părinte Sem. Au spus că generațiile tinere îmbătrânesc mai repede decât cele de dinainte. S-ar putea să *murim* de bătrânețe înaintea părinților noștri!

Shoshannah se opri, privind-o lung pe Mithqah, întrebându-se dacă nu cumva o luase razna.

— Ce tot spui!

— Vorbesc serios, Shoshannah! Duceam de-ale gurii pentru tata și ceilalți. În clipa în care am intrat în cort, s-au oprit din vorbit și s-au uitat la mine ca și cum aș fi fost verde în cap. Trebuia să aflu despre ce vorbeau, nu?

— Și te-ai ascuns și ai ascultat?

— Tu n-ai fi făcut la fel? Mithqah își umezi buzele, uitându-se în jur neliniștită. L-am auzit pe Cel Dintâi Părinte Sem spunând: „Nu mai putem tăgădui." Așa a spus! De parcă îl gâtuia ceva.

Părintele Sem nu ar glumi cu ceva atât de înfiorător. Shoshannah își auzi glasul firav.

— A vorbit serios.

— Să-l întrebăm de ce crede așa ceva? Ai putea să o întrebi pe mama Annah.

Nu aș putea. Cum să-mi găsesc măcar cuvintele? Toată lumea s-ar supăra.

Pentru prima dată în viață, Shoshannah nesocoti o provocare.

— Hai să ne rugăm Celui Preaînalt să nu fie adevărat.

* * *

— Ce părere ai? șopti Mithqah, aplecându-se spre Shoshannah, în timp ce mâncau cina lângă vatră, în mijlocul taberei.

Luând o bucată de carne de vânat, Shoshannah își iscodi părinții, iar apoi bunicii – pe Maș cel înalt, posomorât, cu barbă neagră și pe Chaciydah, blândă, cu ochi căprui. Mama ei și Chaciydah mâncau tăcute împreună. Iar Maș discuta cu Zekaryah probleme serioase. Și într-adevăr toate păreau la locul lor – nu vedea niciun semn că neamurile de oameni ar fi fost tulburate. Asta până ce îi privi pe Sem și pe Annah, care stăteau împreună cu nepotul lor nerespectuos, îmbrăcat în blană și cu părul neîngrijit, Metiyl, și soția lui prietenoasă, plinuță – Tebuwnaw – toți șușotind apăsat, scuturându-și capetele.

— Părintele Sem și mama Annah arată de vârsta nepoților lor, îi șopti Shoshannah lui Mithqah.

— Mai tineri chiar, o corectă Mithqah, frământată.

Shoshannah dădu din cap, cercetându-l pe Sem îndeaproape. Cum ar putea Sem să intre în al treilea kentum – al treisutelea an? Desigur, nu era nici pe departe atât de bătrân ca Noe cel cărunt sau Naomi, dar... Nu. Nu putea fi adevărat. Și totuși... *Trebuie să fie adevărat. Uită-te la ei cum șușotesc.* Shoshannah simți că o lasă puterile. Și o cuprinde frica.

Shoshannah își ridică privirea, forțându-se să zâmbească. Prietena apropiată a mamei ei – Tsinnah cea mărunțică, drăguță și cu o piele maronie-rozalie – îngenunche lângă Shoshannah, mângâindu-i straiele roșii din lână frumos croite. Tsinnah era întotdeauna bine aranjată; Shoshannah se simțea ca o cerșetoare pe lângă ea.

Preocupată, aplecându-și capul negru încoronat cu cosițe, Tsinnah întrebă:

— Fetelor, sunteți îngrijorate că plecați mâine cu noi?

— A, nu, deloc, o asigură Shoshannah. Doar că ne gândeam la părinții noștri... și la bunici.

Știa că părea ciudată și nefericită.

Mithqah stătea lângă ea tăcută, fără să se fi atins de mâncare.

Tsinnah bănui că Shoshannah voia să spună mai multe, dar schimbă repede vorba.

— Aștept cu nerăbdare vizita noastră. Avem multe de vorbit – poate nu ne va ajunge un an.

Eu și cu Mithqah i-am putea cere părerea, se gândi Shoshannah, ușurată. Cel mai potrivit ar putea fi să vorbești cu cineva din afara tribului lui Aşchenaz.

— Cred că ai dreptate, mamă Tsinnah. Și poate mă înveți cum să mă îmbrac frumos – mă simt ca o sălbatică pe lângă tine.

Tsinnah râse, încântată.

— Mama ta n-a spus așa ceva în toată vremea cât am fost cu ea în Cetatea cea Mare. Nu-i plăcea deloc să se preocupe de înfățișarea ei.

Mithqah se cuibări mai aproape, curioasă, când Shoshannah spuse:

— Erai în casa ei.

Râsul lui Tsinnah se stinse, iar ochii negri, apoși deveniră reci.

— Da. A fost o perioadă groaznică. Mama ta a fost atât de curajoasă – în locul ei cred că aș fi murit.

— Dar nu ai murit. Ai supraviețuit.

— Datorită ei, copilă Shoshannah. Ar trebui să fii mândră de mama ta.

— Sunt.

Un val zgomotos de urlete, râsete și vociferări întrerupse discuția lor. Kal, stând la masă cu alți tineri, se luase la trântă cu fratele său Ozniy și, țintuindu-l la pământ, îi îndesa un pumn de iarbă pe gură.

— Dacă îmi mai furi mâncarea, o să te fac să mănânci pământ! Te-ai săturat? Poftim, mai ia!

— Pfoa! pufni Ozniy printre resturile de iarbă de pe buze, încercând să se ridice.

Dincolo de ei, frații lui Shoshannah, Ahyit și Sithriy, strigară de veselie, țopăind ca doi mânji maronii uscățivi pe când Ozniy îl împinse pe Kaleb într-un final, iar apoi reuși să se elibereze.

Shoshannah nu se putea opri din râs, însă Mithqah era îngrozită.

— Oo, bietul Ozniy! Nu cred că îi fura mâncarea lui Kal; cred că doar a vrut Kal să-l ia la bătaie.

— Bucură-te, spuse Tsinnah, copilărindu-se. După ce te vei căsători cu Ozniy al tău, îți vei dori să-i mai dea cineva o bătaie bună.

Mithqah își pironi curioasă privirea asupra lui Tsinnah.

— Iartă-mă, mamă Tsinnah, dar cine ți-a spus că eu și Ozniy ne vom căsători?

— Mama ta. Pe când eram azi în cortul femeilor, mi-a spus că te-a văzut cum te uiți la el. Și vrea să discute cu mama lui cât vei fi plecată.

— Deci aşa! Sunt sigură că te vei căsători cu el când ne întoarcem, spuse Shoshannah, bucuroasă pentru prietena ei.

Fu chiar mai bucuroasă să-l vadă pe Ozniy ştergându-şi faţa pe furiş, apoi privind-o pe Mithqah, cumva stânjenit că ea îl văzuse bătut. *Ar trebui s-o întreb pe mama Tsinnah dacă mama a spus ceva despre căsătoria mea cu Kal...*

— Shoshannah!

Micuţa Rinnah se împinse acum spre ea, cu capul în jos, cu buzele afară, urmată de Adah cel îngâmfat şi slab ca un ogar şi de mai frumoasa şi mai solitara Qetuwrah care părea destul de nerăbdătoare.

Shoshannah întinse braţele, zâmbind către surorile ei. Rinnah se aruncă în poala ei şi se cuibări acolo, uitându-se lung la Adah şi la Qetuwrah.

— Spune-le că pot veni cu voi!

— O, micuţa mea!

Shoshannah o îmbrăţişă pe surioara ei, ciufulindu-i buclele.

— Aş vrea să poţi veni. Dar, dacă şi tu vei fi plecată, cine o va mai face pe mama să râdă?

Qetuwrah îşi ridică sprâncenele negre, părând cam jignită. Dar Adah o mângâie pe creştet.

— Rinnah, ţi-am mai spus, nu? Nu poţi să mergi. Să nu te mai aud.

Bărbia lui Rinnah tremură. Lui Shoshannah nu-i plăcea deloc să o vadă plângând şi nu aşa dorea să se despartă de surorile ei.

Tsinnah se aşeză drăgăstos între ele, cu voce blândă, dar fermă.

— Trebuie să vă vizitaţi verişorii pe rând împreună cu mine. Shoshannah e cea mai mare, aşa că ea e prima. Nu vă certaţi, altfel nu vă mai dau brăţările pe care le-am făcut pentru voi.

— Brăţări? Unde? se ridică Rinnah, uitând de plânsete.

Pe când mergeau către cortul lui Tsinnah pentru a-şi lua podoabele râvnite, Adah îi şopti lui Shoshannah:

— Nu-ți face griji în privința lui Kaleb. Îți vom spune tot ce face cât ești plecată.

— Chiar sper.

Shoshannah strânse în brațe umerii slăbuți ai lui Adah, încântată de aerul uneltitor al surorii ei – era o clevetitoare demnă de încredere.

— Sigur că va face zarvă prin tot tribul. Dacă lucrurile întrec măsura, imploră-l pe tata să fie îndurător cu Kal, de dragul meu.

— Doar știi că așa voi face.

Ținându-se de mâini, surorile porniră prin tabără.

* * *

— Asigură-te că Shoshannah noastră nu intră în belele cât sunteți plecate! o dădăci sonor Uzziel, tatăl lui Mithqah, dându-i lui Mithqah o sărutare pe obraz.

Se întoarse să-i facă cu ochiul lui Shoshannah, care abia aștepta să răspundă cu o strâmbătură îndrăzneață.

Cu ochii lui deschiși la culoare, mijind a zâmbet, Uzziel continuă:

— Și să nu care cumva să fugiți cu vreun străin – că vă biciuiesc pe amândouă!

— Să nu-ți pierzi hainele, adăugă Ritspah, încheind mantia din lână a lui Mithqah cu o încheietoare nouă din aramă, dându-i apoi o sărutare de rămas-bun.

În vreme ce Mithqah încuviință anevoie din cap către părinții ei, Shoshannah își sărută bunicii. Chaciydah plânse, iar Maş o mângâie pe spate.

Keren părea să fie pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar o îmbrățișă strâns pe Shoshannah, mângâind-o.

— Să te porți frumos! Și să te întorci teafără. Mă rog să fii binecuvântată de Cel Preaînalt.

— Și eu mă rog la fel, zise Shoshannah, și ea gâtuită de lacrimi.

Se îndepărtă de ei și merse către Annah și Sem. Annah îi șterse lacrimile lui Shoshannah și spuse:

— Uite o îmbrățișare de la mama Naomi și străbunul nostru Noe. Ne vom ruga să nu pățești nimic.

Shoshannah primi îmbrățișarea ei și îl cercetă pe Sem, care își căscă ochii cei mari și negri, drăgăstoși și serioși în același timp. *Oare e adevărat?* vru să-l întrebe. *Voi muri înainte de părinții mei?* Înlăturându-și din nou teama, se forță să-i zâmbească lui Sem.

— Părinte al părinților mei, îți făgăduiesc că voi încerca să mă feresc de belele.

— Dar vei reuși? întrebă el, atingându-i ușor nasul. Ar fi o minune din partea Celui Preaînalt.

Se prefăcu pe dată jignită. El rânji, foarte copilăros dintr-odată, confirmându-i toate temerile. *E adevărat.*

Zâmbetul îi pieri. El o privi îndelung ca pentru a-i citi gândurile. Shoshannah își feri privirea.

Merse la tatăl ei, care îi cerceta cu grijă iapa mică și neagră, Ma'khole, potrivindu-i toate cele. Zekaryah arăta atât de... oropsit. Se putea așa ceva? Își aruncă brațele în jurul mijlocului lui și îl îmbrățișă cu toată puterea. O îmbrățișă și el strâns, sărutând-o pe păr și mângâind-o apoi în tăcere. Îndurerată, înăbușindu-și lacrimile, spuse:

— Te iubesc.

El nu putu decât să dea din cap ca răspuns. Dar o sărută din nou, arătându-și astfel și el dragostea.

Despărțirea de Kaleb fu la fel de dificilă. Din cauză că nu erau logodiți, nu putură zăbovi împreună, nici să se atingă unul pe celălalt. Trebui să se mulțumească să-l privească pe Kaleb atât cât îndrăzni, văzându-l cum o urmărea nefericit în vreme ce se îndepărta împreună cu Tsinnah și tribul lui Metiyl.

* * *

— Se pare că a aflat adevărul, șopti Sem, urmărind-o pe Shoshannah îndepărtându-se.

Annah își ridică privirea spre soțul ei, întristându-se din cauza glasului său descumpănit. Adevărul. Nu voia să discute despre el; ar plânge. *O, Preaînalte, cât de mult îmi doresc să dai din lacrimile mele copiilor mei! De ce trebuie să fie așa? Parcă Marele Prăpăd s-ar fi întors sub alt chip...*

* * *

Zekaryah stătea întins cu privirea în sus, în negura nopții din cortul de piele. Keren stătea ghemuită lângă el, sub învelitoarea și blănurile lor; era sigur că și ea era încă trează. Din nou, își dori să-și fi putut lua rămas-bun de la Shoshannah – să îi dea de grijă să nu își piardă hainele, să mai exerseze cu armele, să nu aibă încredere în nimeni, să nu se apropie de Cetatea cea Mare. Însă sentimentele lui fuseseră necruțătoare – și acum erau la fel – după discuția bărbaților din ziua de dinainte. În străfundul inimii lui, se lupta să tăgăduiască adevărul căruia i se opusese ani întregi. Copiii lui *nu* puteau muri înaintea lui. Gândul acesta îl făcea să urle înaintea Celui Preaînalt, cerând răspunsuri.

Dar chiar și așa, furia nu schimba nimic. Iar fata lui cea mai mare, Shoshannah cea dragă, va fi plecată timp de un an. Zekaryah se rugă ca ea să fie cuminte și să se întoarcă teafără. Atunci, va avea grijă ca ea să nu mai plece niciodată atât de departe de tribul Aşchenaz. Dacă li se va scurta timpul pe care îl vor petrece împreună, atunci va fi egoist și o va ține aproape de el.

— Nu voia să plece, șopti dintr-odată Keren.

Zekaryah îi simți răsuflarea caldă pe gât. Întorcându-se, o trase spre el, sărutând-o pe obraz, încântat de finețea pielii ei.

— Știu.

Surprins că rostește așa ceva, murmură:

— Kaleb o iubește. Și ea îl iubește.

Iar dacă se căsătorea cu el, ar rămâne cu tribul lui Aşchenaz. Ar fi fericită. Kaleb era din același neam de oameni ca și Shoshannah. Timpul lor de trai va fi același – la fel de scurtat. *Și Kaleb va muri*

înaintea mea. Era de nesuportat gândul acesta, odată recunoscut. Șovăind, luptându-se să nu plângă, spuse:

— Cred că Shoshannah a ghicit adevărul. Ar fi trebuit să i-l spunem noi.

Keren nu-și mai văzuse soțul plângând – nici atunci când se născuseră copiii, dar de astă dată era nespus de impresionat. Era o durere îngrozitoare. Plânse împreună cu el, îl luă în brațe și stătu trează toată noaptea, dorindu-și să-și fi făcut curaj să-i spună lui Shoshannah ceea ce tăgăduise atâția ani – ceea ce încă tăgăduia. *Nu voi trăi mai mult decât copiii mei. O, Preaînalte, nu poate fi adevărat.*

Ca răspuns, vântul urlă în întunericul de afară.

* * *

— Crezi că e adevărat? Shoshannah o imploră pe Tsinnah să-i răspundă, în timp ce își desfăceau hainele, în a doua seară de călătorie.

— Eu... Stai așa... Cu fața pământie și arătându-se foarte afectată, Tsinnah se grăbi la soțul ei. Shoshannah regretă că deschisese discuția. Mai ales când îl văzu pe soțul binevoitor al lui Tsinnah, Khawrawsh, plecându-și capul ca un om înfrânt, pe când Tsinnah îi șoptea la ureche. Tatăl lui Khawrawsh, Metiyl – descărcându-și calul dârz și oacheș de lângă el – își aplecă și el capul, părând să asculte discuția lor tristă. Curând, soția lui Metiyl, Tebuwnaw, se apropie de Shoshannah și Mithqah, cu expresia ei de obicei veselă, acum încrețită și cu ochii negri-căprui sclipitori.

— Îmi pare rău. Mithqah, ceea ce ai auzit... mă tem că e adevărat, spuse Tebuwnaw cu un glas spart.

Le cuprinse într-o îmbrățișare pe Mithqah și Shoshannah, plângând și legănându-le ca și cum ar fi fost mama lor, copleșită de durere.

* * *

Shoshannah îngenunche afară, lângă locuința confortabilă din văiugi rotunde greu de descris, fărâmițând migdale cu Mithqah, mama Tebuwnaw și Tsinnah. Se obișnuiseră cu o rutină tihnită, odată cu trecerea lunilor, curățând, torcând lână, păstrând mâncăruri și pregătindu-se pentru vizitele verișorilor din celelalte triburi, care așteptau și ei vizite din partea lui Shoshannah și Mithqah.

Nu se mai pomenea de descoperirile dureroase din tabără de parcă uitarea lor le-ar face mai puțin adevărate. Însă Shoshannah continuă să mediteze la amestecarea aceasta de generații; groaznic. Trebuia să fie puternică de dragul părinților. Într-adevăr, unele situații pot fi ridicole. Amuzante de-a dreptul.

Uitându-se la Tsinnah, care în dimineața aceasta părea obosită, Shoshannah spuse în șagă:

— Mamă Tsinnah, dacă eu voi îmbătrâni și voi încărunți înaintea părinților mei, nu s-ar cădea ca ei să-mi dea cinste ca uneia mai în vârstă?

Tsinnah se holbă la ea, buimăcită:

— Mai în vârstă? Tu?

În timp ce încerca din răsputeri să înțeleagă, Mithqah rămase cu gura căscată de uimire spre Shoshannah. Dar Tebuwnaw pufni în râs și pocni piatra de sfărmat de suport, destul de puternic, gata să-l spargă.

— Shoshannah, copilă, îți încredințez ție lucrul acesta. Căci îți mărturisesc că nu știu ce să-ți răspund.

Și se întoarse către Tsinnah.

— Fiica mea, ce ne vom face atunci când copiii noștri vor fi mai bătrâni decât noi?

Cu ochii în lacrimi, Tsinnah își apăsă fruntea cu degetele.

— Nu știu. Și sunt sigură că voi mai avea încă unul.

— Ești însărcinată cu alt copil? icni de încântare Shoshannah, iar Mithqah și Tebuwnaw o îmbrățișară fericite pe Tsinnah. La fel ca și Keren, Tsinnah nu mai avusese de mult copil și – tot precum ea – fusese făcută de ocară din cauza aceasta.

— O, ce minunat, mamă Tsinnah! Dar nu plânge. Dacă ni se vor scurta viețile, nu ar trebui să ne petrecem tot timpul plângându-ne de milă – avem prea multe de făcut!

— Aș vrea să te audă draga ta mamă, plânse Tsinnah. S-ar simți mult mai bine – iartă-mă; mi-e rău.

Tsinnah plecă în grabă.

Shoshannah încercă să-și alunge simțământul de părăsire.

* * *

— Shoshannah!

Auzindu-și numele și văzând că se apropie un grup de călători, Shoshannah își puse deoparte cârpitul și o lăsă pe Mithqah în ușa casei lui Tsinnah. Yelahlah, fiica vioaie și încântătoare a fratelui lui Keren, Eliyshama, ducea o iapă mică, cu burta rotunjoară înaintea familiei gălăgioase a soțului său negustător.

Râzând, se opri și îi dădu lui Shoshannah o îmbrățișare cu un singur braț.

— Mă bucur atât de mult să te văd! Iartă-mă – nu îndrăznesc să las hățurile din mâini; *ăsta* o să scoată calul din sărite dacă îl las.

Ăsta era întâiul născut al lui Yelahlah, Rakal. Așezat în coșuleț pe spatele iepei, Rakal cel de un an îi aruncă o privire de om mare, trufașă, lui Shoshannah, de parcă ar fi spus:

— Eu stăpânesc aici.

— Copil răsfățat, îl dojeni drăgăstos Shoshannah, ciufulindu-i părul negru și lucios. De ce îi faci zile fripte mamei tale? Deși sunt sigură că și ea era exact ca tine când era mică.

— Câtă îndrăzneală, ripostă distrată Yelahlah și își azvârli codițele negre împletite de pe umeri. N-am fost niciodată așa de răsfățată cum e el, iar asta e numai vina iubitului meu. Îți dau cuvântul meu!

Yelahlah era topită după iubitul ei – soțul ei îndrăzneț și frumos, cu obraji lați, Echuwd. Însă Shoshannah nu se dădea în

vânt după el. Echuwd avea nevoie de blândețe ca să-i tempereze impetuozitatea – un echilibru pe care Kaleb îl avea în mod firesc. Dar nu era ea în măsură să judece; dacă Yelahlah era fericită, atunci Echuwd – cu familia sa la fel de îndrăzneață și bruni la păr, care își desfăceau acum bagajele de pe cai – trebuie suportat. Erau rudenii apropiate cu tribul lui Metiyl.

Cu mult entuziasm, Yelahlah îi dădu un ghiont lui Shoshannah:

— Am auzit că mama Tsinnah poartă iar un copil în pântece. Cum se simte?

— Obosită și bolnavă, suspină Shoshannah. Sper să nu-i fiu o povară; eu și cu Mithqah facem tot ce putem să o ajutăm cu treburile, dar Tsinnah se teme că ne plictisește – deși nu e adevărat.

— Ar trebui să mergeți o vreme în vizită la familia soțului meu, propuse Yelahlah cu înflăcărare. Să aibă și Tsinnah răgaz să stea cu Khawrawsh și familia lor. Până când ne vom întoarce, se va simți și ea mai bine.

Shoshannah ar fi dorit să refuze, dar Yelahlah îl lua deja pe Rakal din coșuleț și îl striga pe soțul ei. După ce se înțelese cu Yelahlah, Echuwd se apropie de Shoshannah, subit, dându-i un burduf de apă peste umăr, cu glas autoritar:

— Sunteți bine-venite să veniți în vizită, dragă verișoară, dar să fiți pregătite de plecare în zori. Eu și cu familia avem alte treburi de făcut și n-o să putem aștepta după voi, femeile.

— Ce se întâmplă? îi șopti Mithqah lui Shoshannah, venind în grabă din pragul ușii. În ce ne-ai băgat?

— Nu eu am vrut asta, pe cuvântul meu, protestă în șoaptă Shoshannah.

Yelahlah țâșni în casă pentru a vorbi cu Tsinnah. Echuwd merse să-l găsească pe Metiyl pentru a-i spune că le vor lua pe Shoshannah și Mithqah într-o vizită la familia lui Echuwd. Shoshannah spera să poată măcar stabili împreună cu Yelahlah o perioadă de timp pentru vizită fără să supere pe nimeni.

— Nu ne putem ascunde până pleacă? se întrebă Mithqah cu voce tare, strâmbându-se.

La fel ca Shoshannah, nu-i era prea simpatic Echuwd, pe care îl mai întâlniseră în taberele trecute ale triburilor.

— Ne-ar găsi, mormăi Shoshannah.

Resemnate, cu zâmbet forțat, intrară în casă.

* * *

Shoshannah cercetă îngrijorată râul umflat de ploaie din fața lor, ce venea dinspre apus. Familia lui Echuwd era în apropiere, târguindu-se cu un grup de bărbați neprietenoși care păzeau câțiva măgari și niște construcții rotunde ca niște bărăci din răchită și piele.

Pe când se târguiau ei, familia lui Echuwd arătară spre Shoshannah și Mithqah; ciudații le priveau fără interes și fără să le recunoască – spre alinarea lui Shoshannah. Cu cât se îndepărtau mai mult de tribul lui Metiyl și cel al tatălui lui, Asur, cu atât devenea mai neliniștită. Era neplăcut să se afle la râul din apus, nu la cel din răsărit care aparținea triburilor verișorilor ei.

Îmboldind-o cu blândețe pe Ma'khole, Shoshannah se îndreptă spre Yelahlah:

— Deja facem popas de noapte?

Yelahlah îl întoarse pe Rakal în brațe, la fel de îngrijorată ca Shoshannah.

— Ne târguim cu barcagiii aceia să ne ducă pe râu în jos.

— Barcagii? Ce vrei să spui?

Mithqah li se alătură nedumerită.

— Familia soțului tău locuiește în miazăzi, de-a lungul acestui râu?

— Nu, spuse Yelahlah, ferindu-se de privirea lui Shoshannah. Echuwd și familia lui au niște daraveri în josul râului. Metiyl și Khawrawsh au făcut niște înțelegeri cu familia lui Echuwd pe niște unelte noi în schimbul unor materiale: obsidian, aramă, tisă...

— Nu pot merge în josul râului, se opuse Shoshannah, cu mâinile asudate de un val subit de frică. E prea aproape de Cetatea cea Mare. Mama mi-a spus că e prea periculos.

— Nu știam că o vom lua în direcția aceasta atât de curând, îi explică Yelahlah, îngrijorată. Însă tatăl lui Echuwd vrea să își termine socotelile înainte să înceapă vremea ploioasă.

— Pot să rămân aici? stărui Shoshannah.

Mithqah se înființă lângă Shoshannah tăcută, sprijinind-o.

— Nu ați fi în siguranță, iar lui Echuwd nu i-ar conveni, începu Yelahlah.

În vreme ce ele vorbeau, Echuwd se apropie, ridicând din sprâncene, cu obrajii fermi și aspri.

— Care-i necazul?

Yelahlah îi luă imediat brațul soțului ei, ademenindu-l:

— Iubitule, mama lui Shoshannah nu vrea ca ea să se ducă la Cetatea cea Mare – ar putea fi recunoscută de dușmani. Am putea să ne facem tabăra aici câțiva dintre noi și să te așteptăm până te întorci?

Echuwd dădu din cap.

— Nu ne întoarcem pe aici. Ne întoarcem pe la răsărit și ne îndreptăm spre casă pe uscat.

Shoshannah începu să stăruie de Echuwd, însă el pufăi pe nas:

— Nu-ți face griji. Acoperă-ți capul cu ceva și nu te uita la nimeni. Nu vom sta mult, nu te va băga de seamă nimeni.

Înaintă, trăgându-i pe Yelahlah și Rakal după el, făcând-o pe Shoshannah să se simtă ca un copil prostuț.

Mithqah se zgâi în urma lor, uluită:

— Nu pot să cred că e atât de nepăsător. Crezi că ar fi mai bine să plecăm pur și simplu?

— Numai noi două – singure prin stepa asta? Nu, nu ar fi prea înțelept. Dar poate vom putea aștepta în afara cetății; atâta lucru am putea să cerem și noi.

Hotărând aceasta, Shoshannah prinse curaj. Până când își dădu seama că barăcile acelea din piele înfășurate în răchită erau chiar bărcile.

Barcagiii terminaseră de târguit cu familia lui Echuwd și își umpleau bărcile așezate în sus cu teancuri de paie care fuseseră ascunse dedesubt cât fuseseră întoarse.

— Mithqah, vom merge în josul râului – cu toate animalele – în alea!

— Păi atunci, spuse Mithqah cu afectare, uitându-se de-a lungul râului cu ape repezi, nici nu mai trebuie să ne îngrijorăm că ne îndreptăm spre Cetatea cea Mare, că ne vom îneca pe drum.

Capitolul 4

Apropiindu-se de capătul călătoriei pe râu, Shoshannah se așează lângă răbdătoarea Ma'khole în barca cea mare și rotundă, îngrețoșată atât de silueta Cetății celei Mari ce se contura, cât și de repezișul apei. Pe lângă asta, cel mai mult o înfricoșa turnul. Arăta ca un munte terasat, făcut din cărămizi de culoare închisă, străbătut de nenumărate trepte înclinate, despărțite de copaci. Mama ei fusese martoră la începuturile acestui turn. Precis turnul acesta înfiorător era, în amintirea mamei ei, undeva deasupra primului cat, extins, ascuns de zidurile de cărămidă astupate cu noroi.

Vrăjmașii mei te vor urî.

Shoshannah își prinse mantia gri sub bărbie să-și ascundă tremurul, iar acum o înfășură în îndoitura brațului. Mai mult, își ținea cuțitul din piatră în săculețul de iarbă de la mijloc. Dar problema ar fi arcul pe care nu-l putea ascunde. Va trebui să stea în preajma lui Ma'khole ca să-l poată apuca ușor.

— Nu vom putea aștepta în afara cetății, șopti Mithqah, speriată, cu ochii ei negri ațintiți asupra turnului. Barcagiii aceștia ne vor lăsa în mijlocul cetății.

— Știu, bombăni Shoshannah, ca prinsă în capcană. *Kal, îmi doresc atât de mult să fii aici. Tu ai veni cu o idee; ca întotdeauna. Oh, Preaînalte, ajută-mă.*

Își trase gluga pe cap, întrebându-se dacă va fi singura femeie din Cetatea cea Mare care se ferește de vreo furtună nevăzută. Dacă da, atunci se va holba lumea la ea, iar aceasta ar putea fi aproape la fel de periculos ca umblatul cu capul descoperit. În acord tăcut, Mithqah își trase și ea gluga peste păr, aruncându-i un zâmbet îndrăzneț lui Shoshannah. Shoshannah reuși să-i zâmbească și ea. Dacă și-ar acoperi capul și câteva dintre rudeniile lor, ar avea mai multe șanse să treacă neobservată printre ei.

Dar Echuwd și rudele lui, făcând glume și preocupându-se de problemele lor, le nesocoti pe Shoshannah și Mithqah.

Nu-ți face griji. Acoperă-ți capul cu ceva și nu te uita la nimeni.

Amintindu-și vorbele nepăsătoare ale lui Echuwd, Shoshannah îi aruncă o privire piezișă și amară. Nepăsarea lui la primejdia în care se afla ea și faptul că Yelahlah nu le-a susținut apoi pe Shoshannah și Mithqah le durea. Yelahlah – ținându-l tăcută pe Rakal ce se foia mereu și scâncea – părea atât de legată de hotărârile soțului său, încât nu ar fi putut stărui de el să le protejeze musafirele.

— Dacă reușim cumva să ne ascundem până la apus, poate vom scăpa, îi spuse lui Mithqah, care încuviință din cap, holbându-se la turn cu ochii mari. Voi încerca s-o conving pe Yelahlah să ne ajute.

Barca se legănă zdravăn. Cu stomacul deranjat, Shoshannah îi privi pe barcagii cum mânuiau vâslele lungi, îndreptând vasul spre intrarea căptușită cu cărămizi de lângă turn. Ma'khole se întoarse agitată. Shoshannah mângâie iapa cea mică, la fel de agitată din cauză că urmau să coboare.

Însă barcagiii nu erau agitați deloc. Mânară barca viguros la un țărm înclinat, apoi își supravegheară încărcăturile cu oameni și animale, care o luară vizibil spre exterior și în față, făcând barca să se clatine sub mișcările lor. Apoi – în timp ce Shoshannah stătu cu Mithqah pe țărmul înclinat, zăpăcite și înfricoșate – începură să își scoată lucrurile, făcând oferte în gura mare pentru legăturile și paiele lor de răchită de calitate și flexibile.

După interes, negustorii se apropiară; Shoshannah își feri degrabă privirea, trăgându-și gluga pe față, strângând în mână săgețile. O mână o atinse pe umăr.

Yelahlah, surprinzător de abătută și plină de remușcări, îi șopti:

— Stai prin preajmă, Shoshannah. Vom găsi un ascunziș.

Recunoscătoare că nu fusese nevoie să stăruiască pentru acest ajutor mult dorit, Shoshannah o iertă. Echuwd era fără îndoială un soț dificil uneori, iar Yelahlah încă învăța cum să-i îndure toanele.

Kaleb, Îi mulțumesc Celui Preaînalt că nu ești dificil. Doar aventuros. Dar, spre deosebire de tine, iubirea mea, eu nu-mi doresc o aventură cum e aceasta...

Cu creștetul plecat, îndrumând-o pe Ma'khole, Shoshannah îi urmă pe Echuwd, Yelahlah, Mithqah, familia lui Echuwd și caii lor încărcați pe străzile cetății. Îmbulzeala de oameni o intimida, iar gândul că ar putea fi recunoscută o înfricoșa.

Totuși, Echuwd și cei din familia lui înaintau încrezători. Merseră la niște latrine închise – în schimbul unei taxe târguite cu greu și plătite în obsidian – apoi se îndreptară către ulița unde se afla piața, gălăgioasă, aglomerată, pavată cu cărămizi. Shoshannah își dădu seama că însoțitorii ei mai fuseseră de multe ori pe aici. Auzi un om urlând din toți rărunchii:

— Echuwd! Unde-i arama pe care mi-ai promis-o, ha?

Cum rudele soțului ei se împrăștiaseră prin toată ulița cu piața, Yelahlah spuse:

— Vom sta aici până ce ai mei își termină daraverile. Nu-ți face griji, Shoshannah; precis că mâine vom pleca. Între timp, hai să găsim ceva de mâncare; lui Rakal i se face deja foame. Și ar trebui să facem un troc pentru niște grăunțe și apă pentru animale.

Shoshannah se supuse, ajutând-o tăcută pe Mithqah să își convingă iepele să intre între două mese ale negustorilor, așezate lângă un perete din cărămidă și bitum.

— Nu poți ține creaturile astea aici! se plânse un negustor cu barbă rară din spatele unei mese acoperite din stânga, fluturându-și brațele musculoase spre Yelahlah.

Dintr-odată, voioșia firească a lui Yelahlah se răsfrânse. Zâmbi către negustor, încântată de parcă îi oferise o comoară.

— O, dar cum am putea să nu ne oprim aici? Aveți taman ceea ce avem nevoie: mâncare și podoabe frumoase. Soțul meu mi-a promis că-mi va cumpăra în drumeția aceasta un inel sau o brățară – stai să le vadă pe acestea. Dar înainte de toate, ce mâncăruri aveți pentru noi?

— Eu sunt bijutier, nu vând mâncare, mormăi omul. Asta e distracția soției mele. Fructe zaharisite și suc de orz – cel mai bun din cetate, trebuie să recunosc. Dar ce aveți pentru târguială?

Yelahlah îl întoarse pe Rakal care se zvârcolea și se smiorcăia în brațele ei și dezlegă desaga de piele de pe iapă. Încrezătoare, scoase câteva nestemate roșii, mici, lucioase, aproape străvezii.

— Acestea sunt din nord; le-am șlefuit chiar eu. Să nu-mi spuneți că nu sunt destul de șlefuite că știu că sunt.

Spre ușurarea lui Shoshannah, Yelahlah primi în scurt timp aprobarea morocănoasă a negustorului de a rămâne acolo și niște porții generoase de fructe zaharisite, suc de orz, o brățară de aramă și grăunțe și apă pentru animale.

— Nu-i de mirare că ești soție de negustor, verișoară, îi spuse Shoshannah încet. Ai putea convinge și penele unei păsări să facă ce vrei tu.

— O, nu sunt chiar atât de bună.

Prefăcându-se smerită, Yelahlah își puse brățara cea nouă pe încheietură.

Își hrăniră și adăpară animalele, apoi se așezară să mănânce fructele prea dulci și să bea sucul prea acru de orz. Shoshannah își întoarse fața de la stradă, lăsându-și timidă capul în jos. Măcar dacă s-ar grăbi Echuwd și familia lui. Dar avea o îngrozitoare impresie că se vor lungi; se târguiau până la ultimul bănuț și le

plăcea teribil să se laude unul către altul cum i-a convins pe un negustor sau altul să facă diferite târguri avantajoase.

Dacă nu ar fi atât de zgârciți, n-aș mai fi aici, se gândi Shoshannah, frustrată. Lângă ea, Mithqah căsca obosită și îmburdată într-o parte. Yelahlah încerca să-l adoarmă pe Rakal. După-amiaza părea să nu se mai sfârșească. Pe măsură ce trecea timpul, Shoshannah se relaxă și începu să privească pieziș dedesubtul cutelor făcute de glugă. Sub acoperișul negustorului, chiar în stânga ei, un tânăr meșteșugar guraliv, o femeie voinică și un om slăbuț, adus de spate încercau să-i convingă pe trecători să arunce o privire la frumusețile lor unice de sculptură. Shoshannah ochi pe furiș obiectele.

Pandantive finuțe, agrafe subțiri din os pentru păr, piepteni din fildeș, vase de decor din os cu fund mic și cuțite gravate complicat în lemn, fildeș, scoică și nestemate, toate luceau în lumina după-amiezii. Shoshannah admiră pandantivele, dar unul dintre pieptenii din fildeș îi fură ochii. Era gravat cu imagini de vânătoare tulburătoare, presărate cu nestemate precum cele de pe un pieptene mic din fildeș, ascuns în cufărul cu boarfe de acasă al mamei ei. Uimitor cât de asemănător era...

O mână bronzată lovi puternic peste pieptene, făcând ca restul obiectelor să sară în sus, până și Shoshannah. Speriată, își ridică privirea spre ochii cei negri, frumoși și neastâmpărați ai tânărului meșteșugar. Fața lui era lățită într-un rânjet, până ce dădu cu ochii de chipul ei. Atunci, își trase mâna și strigă:

— Mamă Peletah! Părinte Tso'bebaw! Domnița e aici! S-a întors!

Nu! Shoshannah se împletici subit și o porni îngrozită spre Ma'khole. Însă femeia se aruncă spre Shoshannah cu o viteză uimitoare, scoțând un strigăt înduioșător, vesel, sonor de parcă de o grămadă de ani tânjise să o vadă pe Shoshannah.

— Domniță! Te-ai întors la noi? Oo!

— Nu, chiar deloc, nu sunt *aceea*.

Shoshannah crezu că se sufocă în îmbrățișarea femeii. Gluga i se mișcă. Încercă, dar nu reuși să-și acopere din nou fața.

Mithqah se zbătu să o tragă pe Shoshannah de lângă femeie, bolborosind:

— Vă înșelați! Vă rog...

Ma'khole devenea tot mai agitată, iar celelalte iepe săreau în lături, amenințând să o calce pe Yelahlah, care sări în sus, ținându-l pe Rakal în vreme ce o implora blând pe femeie:

— Taci! Las-o în pace!

Rakal scânci, deranjat din ațipeală.

Scos din sărite, bijutierul cu barbă rară dedesubtul acoperământului din stânga lui Shoshannah strigă:

— Ia animalele alea până nu o să calce pe ceva lucruri!

Apoi, văzând-o pe Shoshannah din cap până-n picioare pentru prima oară, strigătul său se adânci:

— Tu!

Întorcându-se, urlă către toată piața:

— Cheamă străjerii! Trădătoarea aceea e aici! Spune-le oamenilor să nu se atingă de ea – dar nici n-o lăsați să vă scape!

Câțiva bărbați fugiră în direcții diferite pentru a cere ajutor, dar majoritatea se adunau doar să caşte ochii. Niște femei, îmbrăcate în tunici de lână lungi, cu un singur umăr, bolboroseau către Shoshannah, încântate. Însă unii bărbați erau foarte dușmănoși.

Îngrozită, femeia o împinse pe Shoshannah către Ma'khole:

— Grăbește-te, domniță! O, iartă-mă...

Shoshannah apucă frâiele lui Ma'khole ca să scape, apoi se opri. *Dar cum?* se întrebă. *Cum să scapi când ești prins între ziduri și mulțimea aceea?* Nu se poate așa ceva. Se simți fără vlagă.

Mithqah își ridică privirea din mulțime către Shoshannah, tremurând.

— Oamenii aceia parcă ar vrea să ne omoare. O, Shoshannah!

Femeia se aruncă între Shoshannah și mulțime.

— Să nu îndrăzniți să-i faceți vreun rău! Domnița nu a făcut rău niciodată nimănui – știți că e așa.

— Din cauza ei a murit Marele Rege, se oțărî negustorul. Destul rău a fost acela.

Adunându-și curajul pe care nu-l avea, Shoshannah strigă:

— Eu nu sunt „domnița". Vă înșelați.

— Mincinoaso! urlă negustorul. Ce crezi, că noi suntem proști?

Cu lacrimi în ochi, Yelahlah își ridică vocea peste scâncetul lui Rakal să-i răspundă:

— Ea nu este domnița, ea nu a făcut niciun rău – pe viața mea!

— Are același chip, aceiași ochi și același păr – e prea asemănătoare ca să fie din întâmplare, lămuri negustorul sonor, dând naștere unui murmur de aprobări din mulțime.

Negustorul deșirat și aplecat ce ocupa locul de sub acoperiș din stânga lui Shoshannah își deschise gura, clipind des din ochi, însă ferm.

— Aceasta nu este domnița noastră. Îi seamănă foarte mult, e drept, dar nu e ea.

— Pari foarte sigur, îl luă în râs negustorul. Bunule Tso'bebaw, poate ar trebui să te credem. Stăpâna a cumpărat lucruri de la tine când a fost aici – și ți-a dat pământul acela de care ești atât de mândru. Dar cum să ne dăm seama dacă nu cumva încerci s-o protejezi?

Negustorul adus de spate se umplu de furie, dar vorbi clar.

— Toată lumea știe că ai o minte bănuitoare, Peh-ayr. Și, dacă îmi dai voie, o fire geloasă. Nu m-ai iertat niciodată că am fost cel preferat, așa-i? Lasă copila aceasta să plece cu însoțitorii ei.

Se părea că negustorul cel slab era mai demn de încredere pentru sălășluitorii cetății; bărbații din mulțime o priviră mai puțin dușmănos, iar femeile, cu dezamăgire. Însă negustorul cu barbă rară se făcu foc și pară:

— Eu zic să fie dusă la Regina noastră a Cerurilor.

— Nu fi rău, Peh-ayr! i-o tăie femeia, înghiontind-o pe Shoshannah spre Ma'khole. Această tânără nu are legătură cu noi. Ce mai întâmpinare de-a dreptul înfiorătoare i-ai făcut în cetatea noastră. Du-te, copilă, împreună cu însoțitorii tăi, înainte să-i mai treacă prin cap lui Peh-ayr alte răutăți.

Yelahlah îl așeză rapid pe Rakal în coșuleț, pe iapă. Iar Mithqah fugi după calul ei mic și maroniu. Într-o clipită, Shoshannah fu pe Ma'khole, aruncându-și mantia și tolba peste umăr și punând, involuntar, mâna pe arc.

— Uite cum mânuiește arcul – exact cum îl mânuia domnița! Eu zic să fie judecată, repetă negustorul Peh-ayr, înfuriat. Dacă stăpânul Ra-Anan află de astea, credeți că vom scăpa nepedepsiți? Dar stăpânul Cuș?

Auzind numele acelea primejdioase, Shoshannah o împinse pe Ma'khole înainte, întorcând-o din nou spre râu.

Mulțimea se împrăștie, însă o voce cunoscută și furioasă se ridică peste ea.

— Yelahlah! Unde mergi? Ce s-a întâmplat?

Echuwd. Shoshannah șovăi. Uitase de Echuwd și familia lui; se adunară claie peste grămadă, holbându-se uimiți – de parcă nu se așteptaseră la o asemenea imagine. Cum îndrăznesc să fie atât de uimiți!

— Du-te, Shoshannah! îi strigă Mithqah din spate. Dă-i încolo; hai să plecăm!

Fiind de aceeași părere, Shoshannah îi dădu pinteni lui Ma'khole să înainteze. Dar iapa negricioasă încetini speriată; părea să nu-i placă pavajul din cărămizi. Shoshannah era lac de sudoare atunci când ajunseră la capătul străzii. Iar acolo fură întâmpinați de niște străjeri cu nasul pe sus, cu mantii din lână, unii pe cai, alții pe jos, toți cu arme. Shoshannah apucă o săgeată din tolbă, gândindu-se: *Una împotriva atâtora...*

Un călăreț deosebit de împunător, de musculos – cu brațele și gâtul împodobite extraordinar cu dinți și fălci zăngănitoare

de la animale – își ridică și el arcul, își potrivi în el săgeata și o îndreptă spre Mithqah.

— Tu alegi, îi spuse rece lui Shoshannah. Ori ne predai armele, ori o omor.

Shoshannah îi dădu imediat arcul primului paznic, cerând:

— Nu-i faceți niciun rău; ea nu are nicio legătură.

— Mai vedem, ripostă el.

Mithqah scoase un sunet de protest, apoi tăcu, îngrozită de căpetenia uriașă. Dar schimbă priviri descurajate cu Shoshannah pe când ceilalți paznici le înconjurară cu grijă, ducându-le înapoi în Cetatea cea Mare.

Merseră călare pe strada pieții din nou, pe lângă negustorul Peh-ayr, tot un zâmbet, pe lângă sculptorul în fildeș abătut, soția sa suspinândă și meșteșugarul lor cel tânăr și palid. Iar apoi pe lângă familia lui Echuwd, Echuwd foarte uimit și pe lângă Yelahlah care plângea. Shoshannah își lăsă capul în jos, înfricoșată.

* * *

Imediat ce trecură străjerii, Yelahlah se întoarse către soț și familia lui arătând de parcă era gata să-i facă bucăți.

— Ar fi trebuit să ascultați de ea – și de mine! Erau musafirele noastre! Erau în grija noastră să le ocrotim; ce le veți spune acum părinților lor și bătrânilor care le iubesc? Dacă ele mor, voi sunteți de vină, toți!

Niciunul nu crâcni. *Uimitor*, se gândi Yelahlah, urându-i și pe ei, și pe ea însăși. *Nu mă gândisem că îi voi vedea vreodată fără grai.* Supărată, își șterse fața și se rugă tăcut: *O, Preaînalte, ai grijă de sărmanele fete – și eu sunt de vină.*

Negustorul adus de spate, deșirat, se apropie de ei, clipind des, cu șovăială.

— Dacă îmi permiteți, vă ofer casa mea să stați peste noapte. Sigur veți primi ceva vești despre fetele voastre dragi mâine.

Yelahlah îl privi pe soțul ei, încurajându-l să refuze. Nu refuză. Îi spuse în șoaptă:

— Eu le voi urmări pe musafirele noastre. Poate reușesc să pledez pentru ele. La urma urmei, stăpânul Ra-Anan și Marea Doamnă îmi sunt rude apropiate.

Își ridică fiul din coșuleț – care era deja ud – și îl înfășură repede într-o blană curată. Apoi, cu pași mari, trecu pe lângă familia soțului ei, care se trase tăcută înapoi.

* * *

— Spunem cât mai puțin posibil, îi șopti Shoshannah lui Mithqah în vreme ce iepele lor tropăiau în josul străzii pavate cu cărămidă, pe lângă casele cu ziduri de lut, adăpostite de copaci.

— Și nu dăm nume, fu de acord Mithqah, încet, cu o expresie delicată, deși pleoapele îi tremurau nervos, trădându-i teama.

— Despărțiți-le, porunci mai-marele paznicilor, cel uriaș.

Îi aruncă lui Shoshannah o privire plină de ură care o înlemni.

Îndată, ceilalți paznici reținură iapa cea mică și maronie a lui Mithqah până când fu suficient de departe în spatele lui Shoshannah pentru a le împiedica să comploteze. Însă Shoshannah fu de părere că își spuseseră cele necesare; căzuseră de acord să își protejeze familiile. Acum trebuia să aibă în vedere siguranța prietenei ei. Mithqah nu merita să fie pedepsită doar pentru faptul că era în compania ei. *Măcar dă-mi voie să o ajut pe Mithqah să scape...*

Partea aceasta sudică a cetății păru mai liniștită. Pe aceste străzi, bărbați și femei cu pielea închisă la culoare – în veșminte delicate, lungi, cu un singur umăr, cu podoabe frumoase din aur – erau mai reținuți și îngâmfați. Până când o văzură pe Shoshannah. Se opriră, uitându-se lung la ea ca niște copii uluiți.

Shoshannah se încordă. Își dorea să fi ascultat mai mult de sfatul blând al lui Tsinnah în privința părului și a hainelor. Pe lângă oamenii aceia, ea era o ființă sălbatică, adusă direct dintre stepe. *Poate mă voi comporta precum o astfel de creatură ca să-i șochez pe toți*, se gândi ea sfidător.

Paznicii se întoarseră spre o stradă cu deschidere mai largă, care ducea la o locuință foarte mare, protejată de ziduri înalte și o poartă largă, dublă, din lemn. Câțiva paznici cu mantii din blană stăteau în afara porții acesteia, ținând departe grupurile de localnici. Unii localnici erau bine îmbrăcați, alții, sărăcăcios. Însă toți se holbau la Shoshannah și se trăgeau în spate. În special bărbații se depărtau de ea, făcând-o să-și amintească faptul că, acum mulți ani, cineva care o atingea chiar și din greșeală pe mama ei era omorât îndată.

Shoshannah avu o strângere de inimă. *Acum nu voi permite asta.*

Un paznic, voinic și cu pielea aspră, purtând o mantie din blană, urlă către mai-marele străjerilor, cel împopoțonat cu colți de fiare.

— Perek, unde e stăpânul Ra-Anan? El a trimis-o *pe ea*?

— Nici vorbă, ripostă Perek, legându-și arcul de cal, iar apoi coborând. Dar ce ai vrut să spui cu „Unde este stăpânul Ra-Anan"? A plecat din turn înaintea mea. Ne-a spus mie și oamenilor mei despre *problema aceasta* pe când ajungeam în piață.

Se mișcă spre Shoshannah cu dispreț, adăugând:

— Am adus-o aici, din moment ce stăpânul Ra-Anan a spus că se va întâlni aici cu stăpânul Cuş și cu stăpâna noastră.

— Păi, n-a ajuns încă, spuse paznicul, apucând de o mânecă mantia din blană. Precis s-a oprit pe acasă ca să mănânce și să se odihnească.

— Vom aștepta. Poate e pe drum.

Perek horcăi și scuipă vârtos pe caldarâm. Apoi rosti pe un ton batjocoritor către Shoshannah:

— Ia spune-ne: cine ești?

— Nu am făcut niciun rău, spuse ea, tot cu voce scăzută.

— Nu te-am întrebat ce ai făcut! Cine ești?

— Shoshannah.

Perek își miji ochii.

— Cine este tatăl tău? Dar mama ta?

Să-i spun? se întrebă Shoshannah. *E limpede că arăt exact ca mama. Dar cu tata semăn? Nu cred.*

Cum șovăi, Perek înaintă spre Mithqah și o trase jos de pe iapa maronie, sucindu-i brațul la spate cu putere. Mithqah țipă de durere. De frică, Shoshannah sări jos de pe Ma'khole și turui:

— Sunt fiica domniței Keren. Vă rog să nu-i faceți niciun rău prietenei mele!

— Nu te mișca! porunci sever Perek. Stai acolo unde ești, cu brațele pe lângă corp, fiică a lui Keren. Nu vreau să-mi pierd niciun om pentru vreo prostie de-a ta.

— Credeți că aș vrea așa ceva?

— Tu ești o scandalagioaică din fire, sunt sigur, ca maică-ta.

Paznicul îi dădu acum voie lui Mithqah – ce era cu lacrimile în ochi – să se îndrepte, însă continuă să îi pună întrebări lui Shoshannah.

— De ce ai venit aici?

— Am fost obligată să vin.

— Nu cred asta.

— Credeți-mă; nu mi-am dorit să vin în această oribilă Cetate Mare! Familia verișoarei mele m-a adus aici pe nepusă masă – sunt negustori.

— Precis și-ar fi dorit să te dea pe tine la schimb, pentru orice!

Shoshannah înghiți în sec răspunsul grosolan. Paznicul era încă periculos de aproape de Mithqah. Și se îndrepta spre unul dintre oamenii lui ca să-i dea o sabie. Trebuia să aibă grijă cum se poartă.

Niște voci îi puse pe toți în alertă: slujitori în mantii de nuanțe pale cu medalioane albe la gât curățau acum de zor strada. În

spatele lor venea stăpânul, urmat de două femei îmbrăcate în in și aur. Paznicii din jurul lui Shoshannah se închinară toți, până și Perek. Fără să i se spună, Shoshannah știu că urma să-l cunoască pe cel mai vârstnic frate al mamei ei, Ra-Anan cel temut.

Arăta bizar – pleșuv, cu mantie albă, proaspăt ras, rece, înalt și mândru. Se apropie îndată de Shoshannah, ațintindu-și ochii asupra ei de parcă era o cărămidă neobișnuită, prost arsă. Îi spuse lui Perek:

— Adu-o înăuntru când e chemată. Nu lăsa niciun paznic să pună mâna pe ea.

Shoshannah se uită mirată în urma lui în timp ce trecu de poartă, urmat de cele două femei. Una dintre femei – mai tânără, cu părul desfăcut – o privi pe Shoshannah cu băgare de seamă până când femeia mai în vârstă cu părul împletit o îndrumă discret să înainteze.

Mithqah se grăbi să stea lângă Shoshannah, suflându-și nasul și ștergându-și ochii de haină.

— *Acesta* e? întrebă ea. Uăh!

— Exact așa mă gândeam și eu.

Vrăjmașii mei *te vor urî*. Mama ei spusese acele cuvinte.

Mamă, se gândi Shoshannah, deznădăjduită, *îi urăsc pe vrăjmașii tăi. O, Preaînalte, ajută-mă să mă port cuviincios.*

Cineva se grăbi acum spre Shoshannah: Yelahlah, ținându-l în brațe pe micuțul Rakal.

Perek își ridică brațul pentru a da ordin să o înlăture, dar Yelahlah își ridică bărbia.

— Eu sunt fiica lui Eliyshama, frate cu stăpâna noastră și cu stăpânul Ra-Anan. Îmi *veți îngădui* să o urmez pe verișoara mea, Shoshannah, înăuntru. A fost musafira mea și sunt răspunzătoare pentru ea. Dacă mă refuzați, unii s-ar putea supăra.

Mâna lui Perek se lăsă în jos ca și cum ar fi fost trasă de o piatră.

Shoshannah îi zâmbi lui Yelahlah, simțindu-se mândră de ea. Mithqah oftă, ușurată. Fură încurajate de supunerea neașteptată a lui Perek. Un paznic le vorbi în șoaptă din poartă, gesticulând cu sabia:

— Intră, domniță. Lăsați afară animalele; ne vom îngriji noi de ele.

Inspirând adânc, Shoshannah se supuse, intrând pe poartă împreună cu însoțitoarele sale.

Capitolul 5

Shoshannah se rugă să nu se împiedice păşind prin curtea imensă, plină de oameni. Yelahlah mergea pe lângă ea cu micuţul Rakal, însă Mithqah se agăţa de braţul lui Shoshannah, aproape trăgând-o înapoi. Se auzeau şuşoteli şi murmure ale bărbaţilor şi femeilor semeţe ce stăteau de-o parte şi de alta a lor.

Shoshannah aproape că îşi uită teama. Nu-şi închipuise niciodată că exista pe tot pământul lână şi in atât de fine şi atât de multe podoabe din aur şi nestemate. Ca să nu mai vorbim de sulemeneli. Ochii şi buzele colorate ale unora dintre femei îi amintiră de bietul Khiysh – deşi acesta s-ar putea să le întreacă în frumuseţe.

Din spatele ei, Perek bombăni:

— Când Regina Cerurilor va veni cu fiul său, veţi îngenunchea şi voi.

Regina Cerurilor? Shoshannah aproape că pufni în râs. Oare ce crede Cel Preaînalt despre numele ăsta, privind-o de sus, din ceruri? Bodogăni spre Mithqah:

— Fără îndoială că le poate spune şi soarelui, lunii şi stelelor să se închine înaintea ei!

— Ca să nu mai vorbim de vânt, fu de acord Mithqah. Ozniy şi Kal ar avea câte ceva de comentat la *asta*.

Dacă ar fi fost numai ele, Shoshannah era sigură că ar fi chicotit. Gluma lor tăinuită îi dădu curaj. Și o făcu să uite că trebuie să îngenuncheze.

Se holbă cum o femeie foarte palidă cu bucle de culoare deschisă, sulemenită din plin, cu bijuterii, intră în curte, urmată de un tânăr chipeș și slujitori umili, îmbrăcați în mantii. Deodată, toți cei adunați acolo, de la mic la mare, căzură în genunchi. Și toți, în afară de Yelahlah și Mithqah, atinseră cu frunțile lor pavajul. Numai Shoshannah rămase în picioare, nevenindu-i să creadă.

Un șuierat de bici tăie aerul în spatele ei și ceva îi lovi picioarele în spate, doborând-o. Căzu pe cărămizi, julindu-și dureros genunchii și palmele când se opinti în mâini. Înfuriată, se ridică și se întoarse, aruncându-i o privire agresorului ei, Perek. Își flutură sabia către ea.

Mult mai trebuie să o urăști pe mama, se gândi Shoshannah scoasă din sărite. Privind în față, o văzu pe femeia cea palidă și frumoasă, așezată acum pe un scaun înalt, tapițat cu blană, cum îi arunca o privire disprețuitoare. Era Sharah, fără îndoială; asemănarea cu Keren era izbitoare, dar viciată de paloarea extraordinară și importanța pe care și-o dădea.

— Închină-te, copilă, îi porunci Sharah.

— Numai pentru că ești sora mamei mele, iar noi suntem în casa ta, îi spuse Shoshannah.

Și, însoțită de Mithqah și îndatorata Yelahlah, se închină. Când se ridică, observă că tânărul frumos care ședea lângă Sharah o cerceta cu precauție, de parcă ar fi fost o amenințare ieșită din comun, de moarte. Ridică o sprânceană către el, uimită. Probabil că e fiul lui Sharah. Însă Regina Cerurilor Sharah vorbi cu voce scăzută și apăsată.

— Dacă mai vorbești atât de obraznic, voi pune să fii bătută. Ai înțeles, fetițo?

Desigur. Shoshannah dădu din cap foarte reținută. Mithqah se furișă mai aproape de Shoshannah, în partea dreaptă,

amintindu-i astfel să fie atentă cum se poartă. În partea stângă a lui Shoshannah, micuțul Rakal se zvârcolea și mormăia, încercând să scape din brațele lui Yelahlah.

Când Rakal urlă frustrat la un moment dat, Sharah spuse:

— Tu, femeia cu copilul, cine ești?

Plină de respect și dându-i brățara ei cea nouă lui Rakal ca să-l liniștească, Yelahlah spuse:

— Mă numesc Yelahlah, fiica fratelui domniei tale, Eliyshama. Shoshannah care e aici lângă mine este musafira mea. Vă rugăm să ne lăsați să ne întoarcem la familiile noastre; nu am făcut niciun rău.

— O, dar ați *făcut*, spuse Sharah cu un sarcasm care o împietri vizibil pe Yelahlah. Ne-ați deranjat. Iar acum trebuie să hotărâm ce facem cu voi.

Larma de la poartă îi făcu pe toți să se întoarcă. Un om cu pielea tuciurie, înveșmântat cu o mantie din piele de leopard cu podoabe din aur ce-ți luau ochii și o tunică frumoasă din in, înainta rapid până în curte, semeț. Era însoțit de o femeie obișnuită, respectabilă, care se uită la Shoshannah, cu privire atentă și potolită.

Dar bărbatul înveșmântat în piele de leopard clocotea:

— Am auzit vestea. Aceasta e fiica ei?

— Ea este, jupâne, spuse Ra-Anan politicos, plecându-și capul. Ne sfătuim ce să facem cu ea.

— Maică-sa ar trebui să aibă de suferit de pe urma ei așa cum și eu am avut de suferit de pe urma fiului meu, spuse bărbatul.

Ochii lui negri de obsidian luciră când îngenunche spre Sharah, lângă Ra-Anan. Tot ce ținea de acest om era înspăimântător pentru Shoshannah; simți că avea puterea de a înfăptui orice amenințare – și că își pierdea cumpătul mai repede decât Ra-Anan.

— Acesta trebuie să fie părintele Cuș, îi șopti Yelahlah lui Shoshannah îngrijorată, așezându-l pe Rakal în poală.

Shoshannah dădu din cap și se concentră la conversație, simțind că o lasă puterile.

Stăpânul Ra-Anan vorbi din nou.

— Atunci o ținem aici, în Cetatea cea Mare?

— Da! fu răspunsul vehement al lui Cuş.

Femeia liniștită de lângă el arătă, printr-o mișcare a capului, că nu e de acord, dar el nu-i acordă atenție:

— Rămâne.

Șezând în scaunul ei înalt, Sharah se încruntă:

— Foarte bine, dacă așa vrei, stăpâne. Dar nu vreau să mă lovesc cu ochii de ea. Și nu va avea în stăpânire pământuri, nici casă – nimic care să-i dea putere pe aici.

— Desigur, spuse Ra-Anan politicos. Dar cu pedeapsa cu moartea cum rămâne? I se va aplica și ei cum i s-a aplicat mamei ei? Mie nu-mi convine să risc viețile oamenilor mei pentru ea.

— Nici eu, spuse Shoshannah, observând privirea rece a lui Ra-Anan. Pedeapsa cu moartea a fost un chin pentru mama mea; și acum suferă că s-a...

— Cum doriți, o întrerupse Sharah. Ordinul de pedeapsă cu moartea nu mai există nici în ce te privește, și nici pe mama ta. Nimeni nu va muri dacă se va atinge de voi.

Îi făcu semn cu capul lui Perek, care era îngenuncheat în spatele lui Shoshannah.

— Pălmuiește-o.

Perek se ridică și se închină, apoi se învârti după Shoshannah. Ea își ridică ochii, simțind cum tot sângele îi încălzește fața. El zâmbi cu răceală și îi dădu o palmă puternică ce o îmburdă peste Mithqah. Urechea stângă o ustură și îi țiui de forța loviturii; o ardea toată partea aceea a feței.

— Shoshannah! tremură vocea lui Mithqah, simțind că o ia razna, însă o ajută pe Shoshannah să se ridice.

Încercând să-și liniștească zăpăceala din cap, Shoshannah ascultă – cu urechea cea dreaptă – vocea lui Sharah care o întrebă:

— Dar cele două femei și copilul?

— Trimite-le de aici, spuse Cuş. Lasă-le să se întoarcă la familiile lor ca să-i spună lui Keren ce i s-a întâmplat *ei*.

Vrea ca mama să vină aici ca s-o poată omorî! Îngrozită, Shoshannah o imploră pe Yelahlah, care era şocată:

— Spune, te rog, tuturor să nu vină aici! O să scap eu cumva până la urmă, Yelahlah; aşa să le spui! Mithqah...

O privi disperată pe prietena ei şi cu glas mai puternic:

— Nu lăsa pe *nimeni* să vină după mine; bagă de seamă! Nu vreau să moară nimeni...

— O, ceruri, spuse Sharah cu voce tare, întrerupând turuiala lui Shoshannah. Seamănă prea mult cu maică-sa. Perek, închide-i gura cumva.

Shoshannah se feri, încercând să pareze lovitura lui Perek. Însă, în loc să o lovească, el îi rupse tolba cu săgeţi şi o aruncă pe jos, apoi îi apucă braţul şi i-l răsuci la spate, forţând-o să se ridice. O trecu un fior de durere puternică prin tot braţul şi umărul, până la amorţire. Apoi, Perek îi apucă bărbia, trăgându-i cu forţă capul pe spate. Shoshannah tresări, plină de sudoare, luptându-se să-şi tragă răsuflarea.

— Dacă mai scoţi o vorbă, mă iau iar de mica ta prietenă, bombăni Perek. Sau poate de amândouă – şi de copil.

Shoshannah stătu liniştită. Nu scânci deloc nici când slujitorii le duseră pe Yelahlah cu Rakal şi pe mâhnita Mithqah. Dar nu-şi putu stăpâni lacrimile.

După ce plecară, Ra-Anan spuse:

— Poate cel mai bine ar fi dacă ar lua-o soţia mea, Zeva'ah, în locuinţa noastră.

Sharah fu de acord, gesticulând nepăsătoare cu mâna.

Acum, femeia tăcută şi respectuoasă de lângă Cuş se ridică. După ce se plecă în faţa lui Cuş, se uită la cele două femei încântătoare, elegante din spatele lui Ra-Anan.

— Vă însoţesc.

— Perek, du-te cu ele, îi ordonă Ra-Anan.

Însă în privința lui Shoshannah, nu păru necesar; Perek îi prinse brațul atât de bine, de parcă nu mai voia să-i dea drumul.

* * *

Fiul lui Sharah, Adoniyram, se uită îndelung la tolba cu săgeți din blană maronie cum zăcea deşertată pe pavajul din curte. Fata fusese de-a dreptul lipsită de cuviință.

Lipsită de cuviință? Nu, dacă era într-adevăr lipsită de cuviință, nu i-ar fi păsat de viețile celorlalți. Poate doar pe jumătate învățată ar fi o descriere mai bună. Sau pe jumătate sălbatică?

Dar cel mai interesant era efectul pe care această tânără îl avu asupra lui Cuş, stăpânul Ra-Anan și propria sa mamă. Cuş tânjea să se răzbune, să o şteargă de pe fața pământului. În mod sigur, Ra-Anan o considera o pacoste periculoasă. Iar mama lui o disprețuise pentru că încercase să protejeze viețile celorlalți – o trăsătură frumoasă la fată și o reacție dezgustătoare din partea mamei lui.

Dacă Shoshannah era întocmai ca mama ei, atunci Adoniyram se vedea nevoit să tragă concluzia că doamna Keren era o femeie cinstită. Iar dacă era într-adevăr cinstită...

Nu. Însă... e posibil ca moartea tatălui meu, Marele Rege, să fie justificată?

Adoniyram se cutremură. Acest nou gând era împotriva tuturor lucrurilor care i se spuseseră despre domnița Keren. Dacă nu era o trădătoare josnică, înșelătoare și seducătoare, atunci toată viața fusese minții. *Ceea ce e posibil, cunoscându-mi familia.*

Urmări cum frumoasa și răsfățata lui mamă, Cuş și Ra-Anan stăteau de vorbă despre noi adăugiri la turn – principala pricină pentru care se întâlniseră azi. Dar acum, această fată pe jumătate sălbatică întrerupsese toate activitățile. Mai ales puterea de concentrare a lui Adoniyram asupra lucrurilor obișnuite, cum ar fi construirea turnului.

Cu ochii tot pe tolba din blană maronie de pe jos, Adoniyram se gândi: *Voi afla eu adevărul, Shoshannah. Dacă ne înșeli, atunci mă voi lupta ca tu și trădătoarea de maică-ta să fiți pedepsite. Iar dacă nu, atunci voi avea eu de-a face cu vrăjmașii tăi pentru că m-au mințit.*

* * *

Perek lăsă brațul lui Shoshannah, dându-i voie să umble normal și să respire în voie, dar îi apucă încheietura atât de dur, încât nu-și putea întinde degetele fără să o doară. Dorea să-i promită că nu va mai avea ieșiri – de acum – numai să își mai slăbească strânsoarea. *Nu mă va crede,* se gândi nefericită. *Ce-ai putut face, mamă, de te urăște atât de mult acest Perek?*

Umilită, Shoshannah nu-și ridică deloc capul, nici nu se uită la localnicii de pe partea cealaltă. Își târa picioarele pe străzi în urma soției lui Ra-Anan, Zeva'ah; fiica ei frumoasă, dar rece; și femeia respectuoasă, cu oase mari care se părea că este soția lui Cuş.

Locul spre care se îndreptau era o locuință joasă, spațioasă, din cărămidă, înconjurată de un zid înalt curățat de noroi. La prima vedere, locuința părea sărăcăcioasă. Dar intrând după cealaltă femeie – cu brațul încă sucit de Perek – Shoshannah fu uimită de pereții frumos pictați, de podoabele strălucitoare din aramă, de coșulețele drăguțe, de cuferele din lemn sculptate deosebit de atent, scaunele de diverse feluri și de modelele colorate de pe blănurile împrăștiate, pernele și draperiile diafane din material rar.

— Lasă-i mâna, Perek, îi spuse Zeva'ah, ca și cum ar fi vorbit cu un copil, dar rămâi prin preajmă. Dacă ne face probleme, te chemăm.

Ascultător, Perek ieși, aruncându-i o ultimă privire amenințătoare lui Shoshannah.

După ce plecă, Shoshannah se întoarse spre cele trei femei care o analizau tăcute. Privirea lui Zeva'ah era destul de critică,

dar nu o arăta fățiș, iar fiica ei era reținută. Soția lui Cuș era nepăsătoare, cu fața lată și de un maroniu strălucitor fără expresie.

În sfârșit, Zeva'ah răsuflă.

— Miroși precum un cal.

— Am călătorit, îi explică Shoshannah, simțindu-se ca un copil mustrat.

— Demamah, îi spuse Zeva'ah fiicei ei săritoare, spune-le servitorilor să ducă apă în încăperea de îmbăiere și ceva de mâncat și de băut pentru doamna Achlai. Hai cu mine, copilă.

Zeva'ah rostise cuvântul *copilă* scurt, neplăcut, deși politicos.

În timp ce Demamah se grăbi să discute cu slujitorii, Shoshannah o urmă pe Zeva'ah printr-un hol într-o încăpere din cărămizi izolate și căptușită cu bitum. Achlai le urmă îndată. Zeva'ah o privi pe cealaltă femeie, iar apoi arătă spre un scaun scund din lemn, părând împăcată cu prezența ei.

Oare de ce nu e mai primitoare cu soția lui Cuș? se întrebă Shoshannah. Oricum Achlai nu păru să ceară prea multă atenție.

Zeva'ah îi spuse lui Shoshannah:

— Dacă vei sta aici, o să te ții bine spălată și îngrijită, începând de acum. Scoate-ți hainele acelea.

Știind că Achlai o studia nepăsătoare, Shoshannah se uită într-o parte şi își scoase, sfioasă, mantia cenuşie. Zeva'ah îi luă mantia de parcă ar fi fost soioasă și respingătoare. Când o slujnică îmbujorată, cu fața ascuțită, se strecură în baie cu un vas din lut, plin cu apă, Zeva'ah spuse:

— Pune-l jos, Ormah. Apoi să iei asta și s-o pui pe foc.

Tresărind, Shoshannah se opuse:

— Dar e mantia mea!

— Duhnește la fel ca şi tine, spuse Zeva'ah, netulburată. Și probabil e plină de gândaci.

— Nu e, o contrazise Shoshannah zgândărită. Mama mea a scărmănat și a tors lâna aceea, iar mama Naomi și mama Annah

cu mama Chaciydah au ajutat-o la țesut și la tivit – vă rog, nu puteți s-o ardeți!

Zeva'ah se uită lung la Shoshannah, dându-i de înțeles că vrea să i se supună.

De pe scaunul ei scund, Achlai spuse:

— Voi lua eu mantia, Zeva'ah. Dacă e infestată, o voi arde. Dacă nu, voi avea grijă să fie curățată.

— Mulțumesc, suspină Shoshannah, recunoscătoare.

Achlai dădu din cap și puse mantia lângă ea, dar nu mai spuse nimic. Servitoarea timidă ieși în grabă cu mâinile goale.

Ceilalți slujitori intrau și ieșeau din încăpere, aducând mai multă apă, ierburi, veșminte, uleiuri, material aspru, piepteni și, spre îngrijorarea lui Shoshannah, sulemeneli pentru față. Demamah apăru din nou și merse sfioasă într-un colț, aproape de Achlai, oferindu-i de băut și niște turte din grâu. Imediat ce fură strânse toate, Zeva'ah trase perdelele groase peste intrare. În timp ce Shoshannah se dezbrăcă, Zeva'ah se încruntă privind tuzlucii din piele moale pe care îi purta Shoshannah pe sub tunică.

— Mă gândesc că ăștia folosesc în cazul în care călărești mult. Dar mă miră gustul la îmbrăcăminte al mamei tale.

Nu spune nimic, se dojeni Shoshannah, în vreme ce stăpâna Achlai îi strânse tăcută hainele și cuțitul ascuns, de parcă era o slujnică. *Taci din gură și bucură-te că hainele tale sunt în loc sigur!*

Se bucură şi de spălat. După revărsările de apă, ierburile cu mirosuri puternice, materialul aspru de spălat, uleiul aromat, se simți înviorată. Simțea urmele de lovituri, vânătăile și mușchii răniți, toate durând-o și arzând-o din cap până-n picioare – și îi aminteau de groaznicul Perek.

În timpul ultimei clătiri, Shoshannah urmări fascinată cum făcea buluci apa și se scurgea printr-o țeavă de lut, care părea să ducă undeva dedesubtul pardoselii de cărămidă. Apoi își dădu seama că femeile se holbau la ea. Zeva'ah o privea cu dispreț. Cu siguranță o vedea neștiutoare. Shoshannah vru să întrebe unde

ajunge apa, dar nu voi să întărească părerea proastă a lui Zeva'ah cu privire la ea.

Fără o vorbă, Zeva'ah îi înmână lui Shoshannah niște lenjerie din in, apoi o rochie maronie cu un singur umăr. Shoshannah îmbrăcă veşmintele primite, simțindu-se încă dezbrăcată şi când nu mai avu ce îmbrăca. Afară, dincolo de perdeaua de la intrare, tuși cineva, iar Zeva'ah îi strigă:

— Intră.

Servitoarea timidă, Ormah, intră cu sfiiciune.

— Stăpâna Sharah a trimis vorbă că va lua cina în casa voastră. Și că va veni însoțită de tânărul stăpân.

Zeva'ah strânse din buze, apoi oftă.

— Trimite pe cineva la piață ca să cumpere mai multe fructe, carne și pâine. Spune-i bucătarului să condimenteze carnea cu ulei bun, cu ierburi aromate și cu sare. Să nu uitați cumva să puneți la rece apa și băuturile.

Pe când Shoshannah își pieptăna părul, Zeva'ah bombăni:

— Probabil s-a răzgândit, ca de obicei, și vrea să vorbească cu *tine* despre oareşce.

Shoshannah hotărî că ar fi mai înțelept să tacă. Știa că Achlai și Demamah se mai uitau încă la ea și nu se simțea în largul ei. În tribul lui Aşchenaz, femeile râdeau întotdeauna, sporovăiau și se simțeau bine atunci când se adunau la baie sau la alte activități. Dar aici, nici nu exista tovărășie între femei – nici măcar între Demamah și mama ei. Shoshannah se uită la Demamah, compătimind-o.

La un semn din partea lui Zeva'ah, Demamah luă vopselele de față, iar Zeva'ah le amestecă împreună cu o soluție uleioasă. Femeia în vârstă puse negru de fum pe ochii lui Shoshannah și ocru roșiatic pe buzele ei, cu niște baghete foarte subțiri din lemn. Un alt slujitor tuși în fața intrării și anunță că stăpânul Cuş va cina în locuința stăpânului Ra-Anan – dacă tot venea să o ia pe

stăpâna Achlai – iar Zeva'ah închise ochii. Apoi se uită lung către Shoshannah, învinovățind-o astfel că îi tulbura viața.

— Iertați-mă, murmură Shoshannah, neputând să-și împiedice scuzele care-i stăteau pe buze, însă Zeva'ah doar se încruntă.

Kal, se gândi dintr-odată Shoshannah, simțind dorul de el, îngrozită de chinul unei noi întâlniri în acea seară cu Regina Cerurilor Sharah și stăpânul Cuș. *Ce mult îmi doresc să fii aici! Și cât mă bucur că nu ești! Îți promit că voi scăpa de aici sau cel puțin voi muri încercând să scap.*

* * *

Achlai o urmări pe fată, pe Shoshannah, cu trăiri amestecate. Suferința continuă pe care o simțea după moartea lui Nimrod, fiul ei, Marele Rege, se amestecă acum cu mila pentru această copilă cu urma palmei încă aprinsă de pe obraz. Precis se simte ca prinsă într-o gaură de șarpe, în care toți șerpii se agită și se flutură către ea. *Iar soțul meu e unul dintre ei.*

— Iertați-mă, îi spusese fata, lui Zeva'ah.

Dar oare te iert? se întrebă Achlai în tăcere. *Trebuie să te iert; nu e vina ta că Nimrod al meu a fost ucis. Și n-a fost nici vina mamei tale, deși i-a dorit moartea. Dacă mă mai gândesc mult, nu fac decât să sufăr. Iartă-mă, Preaînalte.*

* * *

În locuința foarte înghesuită a negustorului Tso'bebaw, Mithqah se lăsă jos înaintea focului arzând, refuzând să se atingă de mâncare. Soția lui Tso'bebaw, Peletah, ba se neliniștea, ba plângea, încercând s-o îmbărbăteze pe Mihtqah cea suferindă.

— Sunt sigură că nu-i vor face nimic; nu a făcut niciun rău.

Mithqah își ridică ochii.

— Dar cum aș putea s-o las aici? Ea nu m-ar lăsa pe mine dacă aș da de necazuri.

— Ne-a implorat să nu îi lăsăm pe ai ei să vină aici – şi aşa trebuie să facem, murmură Yelahlah, mângâindu-l pe Rakal, care era curat acum şi adormit lângă ea. Sunt sigură că, dacă Shoshannah va putea scăpa, o va face. Şi îi va fi mai uşor să scape dacă nu trebuie să se îngrijoreze că eşti aici şi o aştepţi.

— Dar a spus deja că nu vrea să plece singură prin stepă, şuşoti Mithqah, gândind cu voce tare. Poate aş putea s-o ajut...

— Nu poţi s-o aduci pe mama ei, spuse repezită Peletah.

Se auziră nişte bătăi puternice la uşă. Mithqah îşi ridică privirea, sperând că e Shoshannah, liberă şi dornică să se întoarcă acasă.

Dar în schimb, intră o femeie de statură micuţă, atrăgătoare, cu ochi negri şi strălucitori, condusă de tânărul meşteşugar, tăcut acum, care fusese împreună cu Tso'bebaw şi Peletah în piaţă în acea dimineaţă.

Mithqah se pleoşti din nou nefericită. Însă Peletah oftă cu mulţumire. Nou-venitul se duse în partea cealaltă a încăperii, la foc, ca să îngenuncheze lângă Peletah.

— Spune-mi tot ce ştii, spuse ea cu tristeţe.

După ce ascultă povestirea mişcătoare a lui Peletah, înşirând evenimentele din zi cu multe gesturi, femeia scundă cu ochii strălucitori oftă şi îi spuse lui Yelahlah şi lui Mithqah:

— Fiicele mele, Shoshannah voastră are mai mulţi prieteni decât vă trece prin cap. Şi, dacă veţi aduce sau veţi trimite pe cineva s-o salveze, atunci trimiteţi-i prima dată la mine – eu sunt Meherah, soţia lui Yabal, olarul. Fiul meu, Lawkham, a fost paznicul domniţei Keren, împreună cu fiul meu adoptiv, Zehker. Amândoi au iubit-o; şi cine i-ar fi putut condamna? Spuneţi-mi, aveţi veşti despre Zehker al meu? Nu mai ştiu nimic despre el de când a dus-o pe domniţa Keren din Cetatea cea Mare.

— Zehker? se zgâi derutată Mithqah spre Meherah, iar apoi îşi dădu seama. Zekaryah, adică... înalt şi serios, cel mai priceput cu caii şi armele din tribul nostru.

— El trebuie să fie Zehker al meu, oftă Meherah, împreunându-și mâinile, cu ochii licărind de lacrimi. Și e bine?

— S-a căsătorit cu mama Keren, răsuflă Yelahlah, încântată. Shoshannah e fiica lui. Când eram mică, îmi era teamă de el – dar e un om bun. Mama Keren îl iubește.

Meherah îi zâmbi radioasă.

— Chiar speram să aflu vești despre el! Știam că nu avea cum să vină aici sau să trimită vorbă după ce s-a pus împotriva Marelui Rege, dar... O, cât s-ar mai distra Lawkham al meu să audă veștile astea!

— Dar unde e Lawkham al tău? întrebă Mithqah.

Dar își regretă numaidecât vorbele; Peletah făcu ochii mari către ea, iar zâmbetul lui Meherah pieri.

— Nu ai auzit... Marele Rege l-a ucis pe Lawkham al meu când a atins-o din greșeală pe domnița Keren.

— Fiul dumitale e tânărul după care suferă și acum? întrebă Mithqah, uluită. Mama Keren i-a spus lui Shoshannah despre el.

— Da, răspunse Meherah cu blândețe. Domnița Keren nu l-a uitat; mă bucur. Unii își amintesc de moartea lui și o învinovățesc pe ea. Dar Nimrod a fost vinovatul; el a aruncat sulița ce l-a ucis pe Lawkham al meu! Stăpâna noastră Keren – și Zehker al meu – i-au luat trupul din râu pentru mine. Și-au riscat viața ca să îi dea cinste; întotdeauna îi voi fi recunoscătoare pentru asta, iar ochii i se luminară din nou. Deci Shoshannah e fiica lui Zehker al meu și a lui Keren? Atunci e nepoata mea! O vom ajuta cu tot ce putem, nu-i așa, Ezriy?

Tânărul meșteșugar, ce stătea lângă ea, dădu din cap, de încuviințare. Ochii săi erau la fel de strălucitori ca ai mamei lui.

— Sigur că o vom ajuta, mamă.

— Numai că Shoshannah nu ar dori să vă puneți viețile în primejdie pentru ea, se opuse Mithqah.

— O, vom fi cu băgare de seamă, îi făgădui Meherah.

Recunoscătoare, Mithqah murmură:

— Cel Preaînalt să vă binecuvânteze pentru grija pe care i-o purtați.

— Ne-a binecuvântat, copilă.

Și tot restul serii, stătură de vorbă, cu glas domol. Mithqah se liniști și putu mânca și adormi apoi. Dacă era să o lase aici pe Shoshannah – măcar pentru o vreme – era bine de știut că Meherah, Tso'bebaw și Peletah le erau prieteni. Dacă ar afla și Shoshannah; s-ar simți mult mai bine.

Preaînalte, poartă-i de grijă.

Capitolul 6

— Te așteaptă, îi spuse searbăd Demamah lui Shoshannah, fără să o privească la lumina lămpii care licărea.

A fost trimisă ca o slujnică, se gândi Shoshannah, fiindu-i din nou milă de fată. Se ridică din patul acoperit cu blană din odaia micuță de dormit unde i s-a spus să aștepte până când ceilalți vor fi terminat de mâncat. Shoshannah era sigură că nu o luaseră în seamă în timpul mesei din cauză că nu era un musafir bine-venit în casa lor; era un dușman.

— Așteaptă, spuse Demamah, în timp ce lumea se pregătea să iasă din încăpere.

Se uită la Shoshannah cu teamă.

— Verișoară, te implor, pentru binele tuturor... atunci când vei merge în prezența stăpânei Sharah și a fiului ei și a stăpânului Cuș, trebuie să îți uneşti mâinile în față și să te apleci cuviincios. Uite așa.

Și îi arătă o plecăciune elegantă, iar părul drept și negru îi luci la lumina lămpii.

— Pentru binele tuturor? De ce? S-au certat mai rău acum decât în după-amiaza aceasta?

Ochii luminoși, cu gene lungi ai lui Demamah se lărgiră:

— Nu, dar n-a fost după-amiaza aceasta destul de înfiorătoare? Bănuiesc că ai dori să te păzești de altă palmă din partea lui Perek.

— Cred că ai dreptate. Un alt gând îi trecu prin minte lui Shoshannah. Deci stăpâna Sharah are un fiu aici? Mama nu mi-a spus niciodată despre el.

— Adoniyram. L-ai văzut azi, stătea lângă mama lui. Uneori îi vei auzi pe oameni numindu-l Fiu al Cerurilor. S-a născut după ce stăpâna Keren a plecat din Cetatea cea Mare. După moartea Celui-ce-Ține-Cerurile-pe-Umeri.

— De ce îl numesc „Fiul al Cerurilor", iar pe doamna Sharah, „Regină a Cerurilor", când sunt niște oameni simpli?

— Pentru că oamenii au încredințarea că stăpâna Sharah este apărătoarea lor, iar Adoniyram, Cel Făgăduit să ne readucă la desăvârșirea de odinioară, de la întemeierea lumii.

Agitată, Demamah schimbă subiectul.

— Trebuie să plecăm. Spune, te rog, cât mai puțin posibil. Dacă le vei fi plictisitoare, poate se vor sătura să îți tot pună întrebări.

— Crezi că pot fi plictisitoare? se prefăcu interesată Shoshannah.

Demamah o privi cu băgare de seamă.

— Nu știu, dar ar trebui să încerci.

— Nu prea glumești tu des, așa-i?

Șovăitoare, Demamah îi spuse:

— Aceasta e o casă foarte serioasă. Părinții mei sunt... oameni însemnați.

— De dragul tău, mi-aș dori să nu fie, spuse Shoshannah cu o grimasă.

Demamah îi oferi un zâmbet neputincios.

— Te așteaptă.

Cred că nu-mi ești vrăjmașă, chiar deloc, se gândi Shoshannah, mulțumită.

— Îți dau cuvântul meu, verișoară, voi fi plictisitoare, atât cât voi putea.

Demamah o conduse pe Shoshannah din dormitorul liniștit printr-un coridor îngust, luminat de lampă. În stânga lor, se afla o intrare făcută din trestie, parțial deschisă, prin care se întrezărea, la lumina stelelor, o priveliște ademenitoare a unei curți mici, private, cu o grădină și un copac, care mai înfrumusețea marginile reci ale zidurilor din lut care împrejmuiau grădina. Shoshannah și-ar fi dorit să dea fuga afară, însă Demamah i-o luă înainte prin coridorul întunecat. La capătul coridorului, era o perdea cu straturi groase, care masca gălăgia. Dând-o la o parte, Demamah o conduse pe Shoshannah în odaia cea mare, imensă, cu pereți pictați.

Shoshannah își ațintì privirea asupra rogojinilor împletite, dar era atentă și la fiecare mișcare a lui Demamah. Când verișoara ei făcu o frumoasă plecăciune ceremonioasă, Shoshannah o imită. Iar atunci când Demamah îngenunche, apăsându-și în grabă fusta cu genunchii într-o mișcare suavă, Shoshannah făcu și ea la fel. Simți durere în toate vânătăile și în toți mușchii. Nedorind să le întâlnească privirile, se uita la tăvile din aramă din fața ei, burduşite cu resturi alese, oase, vase cu uleiuri presărate cu ierburi și sâmburi de fructe – rămășițele cinei lor. Nu atât de îmbietoare cât să-și dorească să fi fost invitată.

— Măcar acum e curată, observă stăpâna Sharah țâfnoasă.

Am călătorit, mare stăpână, se gândi Shoshannah. *Să te văd pe tine călătorind fără slujitori și curată, mirosind frumos și încântător.* Dar, chiar pe când gândea toate acestea, Shoshannah se mustră. *Ai grijă; nu-i lăsa să te scoată din sărite. Perek abia așteaptă să te pălmuiască din nou.*

— Uită-te la mine, îi ordonă Ra-Anan.

Shoshannah îl privi cu atenție.

Se holbă la ea aspru, bănuitor, de parcă ar fi tăiat-o în bucățele cu gândul. Într-un sfârșit, își încrucișă brațele și spuse:

— Zehker.

Zehker? se încruntă Shoshannah. Despre ce vorbea?

— El e tatăl, le spuse Ra-Anan celorlalți. Poate că seamănă cu maică-sa, dar expresia pe care o are acum e *a lui*. A fost ucenicul meu ani buni și paznicul lui Keren. După cum spuneau cei care i-au văzut, el a ajutat-o pe Keren în uneltirea împotriva Marelui Rege. Sigur că l-a ales pe el.

— Zehker acela cu mutră de neghiob! exclamă Sharah, făcând-o pe Shoshannah să o privească.

Regina Cerurilor o privi încruntată, cu fața ciudat de palidă și răutăcioasă.

— Cândva o ura pe Keren, fără-ndoială.

— N-am avut niciodată încredere în el, spuse Cuş hotărât, așezându-și cupa pe o tavă.

Zehker. Zekaryah. Tată, ți-ai schimbat numele? Shoshannah simți că nu mai are nicio vlagă. Și că se aprinde de mânie. Era limpede, părinții ei ar fi omorâți dacă ar fi prinși vreodată în Cetatea cea Mare. Privi în jos, spre mâinile ei, împreunate în poală. *Nu voi povesti nimic despre mama și tata. Nici nu mă gândesc!*

— Am ghicit adevărul, nu-i așa? întrebă Ra-Anan atât de înfumurat, că Shoshannah se mânie.

— Ce mai contează numele tatălui meu? Dacă oricum am să mor...

— Dacă lucrezi alături de noi, vei trăi, spuse Cuş, ca și cum i-ar face o favoare. Pe mama ta o vrem noi, nu pe tine.

— De ce vreți s-o omorâți când ea doar se apăra pe ea și familia ei de Marele Rege, fiul domniilor voastre? Neamul de oameni de vârsta voastră va trăi oricum mai mult decât neamul ei! Ea însăși va trăi mai mult decât mine, orice s-ar întâmpla, așa că eu...

— Oprește-te! o privi amenințător Ra-Anan în vreme ce soția lui, Zeva'ah, trase aer în piept și o privi pe fiica lor.

Demamah se uită la Shoshannah, vizibil uimită.

Tânărul Adoniyram se aplecă în față, scuturându-și capul; nu înțelesese.

— Ce vrei să spui?

A, nu știe, își dădu seama Shoshannah. Dar ar trebui. Spuse dintr-o răsuflare:

— Cel Dintâi Părinte Sem și căpeteniile noastre dinspre miazănoapte au căzut de acord că neamurile de oameni mai tineri îmbătrânesc mai curând decât părinții lor. Vom muri înaintea lor.

— N-o lua în seamă, spuse Zeva'ah cu răceală, revenindu-și. Nu știe ce vorbește.

— Ești o mică trădătoare mincinoasă, exact ca maică-ta! o acuză Sharah.

Shoshannah se oțărî:

— Mama mea nu v-a trădat niciodată așa cum ați trădat-o voi pe ea și știți asta foarte bine!

Revoltată, Sharah se îndreptă spre Shoshannah gata s-o strângă de gât. Fiul ei o opri, cerându-i:

— Mamă, ai grijă; e pe jumătate sălbatică.

Însă Adoniyram îi aruncă o privire mânioasă lui Shoshannah, de parcă ar fi vrut s-o pălmuiască chiar el.

Stăpâna Achlai, care tăcuse, îngenuncheată lângă soțul ei, spuse șoptit:

— Copila spune adevărul.

— Nu e adevărat! strigă Sharah.

— Nu e decât un zvon răspândit de vrăjmași ca să facă tulburare, le spuse Ra-Anan lui Demamah și lui Adoniyram. Dacă m-aș fi gândit că e adevărat, v-aș fi spus deja, și o privi pe Shoshannah timorat. Nu vei mai vorbi despre așa ceva, că altfel te voi pedepsi cum au fost pedepsiți și alții. Nu vreau să am parte de tulburare în cetate din cauza unei povești răspândite de o prostuță.

Shoshannah se supuse, plecându-și capul. *Aș vrea să ai dreptate, dar mă tem că îi minți și pe ei, și pe tine.*

— Ar trebui să-l punem pe Perek să te bată, afurisită ce ești! spuse Sharah, încă furioasă că Shoshannah îndrăznise să o dojenească. Dar nu mai apucă să stăruie ca Shoshannah să fie pedepsită, că Adoniyram se ridică.

— Mamă, hai să plecăm *acum*.

* * *

Dus pe gânduri, Adoniyram se așează pe terasa turnului. Lângă el, Rab-Mawg se prefăcea preocupat de stele, însă Adoniyram îl cunoștea bine; ochii preotului licăreau în lumina torței.

— Spune! izbucni Adoniyram, pierzându-și cumpătul mult exersat. Crezi că are dreptate fata? Vor trăi mai mult cei doi?

— Am mai auzit zvonul acesta mai demult și cred că nu e adevărat, îi răspunse înțepat Rab-Mawg. Dar e limpede că ea îl crede. Altfel ar însemna că vrea doar să facă scandal.

Adoniyram se liniști, gândind cu voce tare:

— Ar trebui să aflăm adevărul despre povestea asta. Se pare că ea a aflat-o de la străbuni. Și nu cred că ar face probleme doar așa – are acum destule probleme ca să-și mai dorească altele. Oricum, ce ar câștiga răspândind un zvon care e fals? Iar dacă e adevărat... asta înseamnă că și anii ei vor fi scurtați; e leat cu noi.

Și adăugă în șoaptă:

— Poate din cauza asta am oprit-o pe mama să se dea la ea.

Sharah fusese ca o vijelie, țipase și aruncase cu lucruri în dreapta și-n stânga de cum intrase în casă. Toată furia îi fusese îndreptată spre Shoshannah pentru că semăna cu mama ei, Keren, care credea acele povești ale bătrânilor din munți. Mai rău, fata îndrăznise să rostească un adevăr pe care Regina Cerurilor nu voia să-l accepte.

Mama mea nu v-a trădat niciodată așa cum ați trădat-o voi pe ea și știți asta foarte bine!

Cuvintele lui Shoshannah lăsau să se înțeleagă că ea știa trecutul, iar el nu. Oare ce știa despre mama lui?

— Eu cred că este periculoasă, afirmă Rab-Mawg. Dacă e în cetate doar de o zi și a făcut atâta zarvă, ce altceva va mai face?

— Chiar așa, oare ce?

— Și – își ridică Rab-Mawg glasul ferm de parcă dorea să-l convingă pe Adoniyram – să știi că nu vei putea să oprești lumea să îi facă felul, dacă e până acolo. Stăpâne, dacă vei hotărî ce trebuie făcut în privința ei, te voi ajuta cu tot ce voi putea.

— Mulțumesc, Rab-Mawg.

Ce trebuie făcut în privința ei? se întrebă Adoniyram. Era prea sinceră. Și cinstită, era limpede. Alăturate, trăsăturile acestea puteau fi dezastruoase. Și felul în care arăta – deosebit acum că era îmbrăcată normal – o făcea de-a dreptul tulburătoare. Să fie ea, oare, ajutorul de care aveau nevoie pentru a-i smulge pe cei doi vulturi din locurile lor sus-puse? Și pentru a zădărnici stăpânirea mamei lui în împărăție?

Mamă, se înfurie el, *nici nu te-ai gândit că, dacă ceea ce spune fata asta e adevărat, mă vei vedea murind. Toate gândurile tale se opreau la îndrăzneala cu care ți s-a împotrivit. Atât de puțin contez eu pentru tine?*

Știa răspunsul, dar preferă să nu se gândească la el.

* * *

Imediat ce Adoniyram plecă, Rab-Mawg se repezi înăuntrul templului pe jumătate construit, poleit în aur, din turnul răcoros, luminat de candele și un foc, străjuit de ucenicii lui – camarazii săi, cei trei preoți ai lui Shemesh. Îl priviră de cum își terminară masa de seară. Toți trei erau slabi, cu ochi negri, rași în cap, demni de încredere și devotați ca şi el, îmbrăcați în veșminte din lână de culoare deschisă și sandale. Și, la fel ca Rab-Mawg, și ei îl disprețuiau pe trufaşul Ra-Anan, pe ticălosul şi pătimaşul Cuş și pe nora lui, la fel de ticăloasă și pătimaşă, stăpâna Sharah. Își doreau ca Adoniyram să preia conducerea împărăției.

— Ascultați, spuse Rab-Mawg cu față posomorâtă, știind că nu le va plăcea vestea. Nu mai spuneți asta nimănui: avem un potențial vrăjmaş...

* * *

Shoshannah nu-și dădu seama că dormitorul cel mic și plăcut era iatacul lui Demamah. Pe când slujitorii aduceau grămezi de paie, blănuri și învelitori pentru patul lui Shoshannah, își dădu seama că Ra-Anan și soția lui voiau ca ea să rămână cu Demamah măcar peste noapte. Gândul o mângâie și o îngrijoră în același timp.

În timp ce își pieptănau părul și se pregăteau de dormit, Demamah era tăcută. Dar îi aruncă lui Shoshannah o privire jignită, care o făcu pe Shoshannah să se simtă ca o trădătoare.

Tușind cu sfială, îi spuse:

— Îmi pare rău. Ai avut încredere în mine, dar eu te-am rănit de cum mi-am deschis gura. Iartă-mă, ar fi trebuit să tac.

Demamah încuviință din cap. După un timp, zise:

— Ai mințit?

Cu șovăială, Shoshannah dădu din cap, tăgăduind.

— Nu. Mai-marii tribului nostru spun că se poate să fie adevărat. Și m-am uitat la Cel Dintâi Părinte Sem și la mama Annah a noastră lângă părinții și bunicii noștri. Arată foarte diferit.

Demamah se cuibări în patul ei jos, acoperit cu blană, privind în sus spre razele ce băteau pe acoperiș. Shoshannah își aranjă patul încropit, netezindu-și învelitoarea ușoară din lână, apoi lăsându-se pe pat fără vlagă ca să privească și ea acoperișul.

Cu voce stinsă, Demamah spuse:

— Dacă e adevărat, atunci nu e drept.

— Și eu m-am gândit la fel de nenumărate ori. Și m-am întrebat dacă nu e, cumva, din cauza acestui pământ nou. Străbuna noastră mama Naomi spunea că pământul era mai primitor și că era mai ușor de trăit înainte de Marele Prăpăd.

Acum, Demamah o privi tulburată.

— Și o crezi? Unii spun că Marele Potop nu e decât o poveste.

— Nu e, spuse foarte ferm Shoshannah, apoi se întoarse spre verișoara ei. Am văzut arca, corabia uriașă în care au trăit împreună cu toate animalele. E minunat și totodată înfricoșător.

M-am plimbat prin ea. Și nu numai atât, dar dacă i-ai putea întâlni pe străbunii noștri, Noe și mama Naomi și pe Cel Dintâi Părinte Sem și pe mama Annah a lui, ai înțelege că spun adevărul.

Și puțin întărâtată, adăugă:

— Cum ar putea cineva să se îndoiască de ei?

— Îi iubești, observă Demamah, dusă pe gânduri.

Ceva în glasul ei o făcu pe Shoshannah să se uite în ochii ei.

— Spune-mi.

— Ce să-ți spun?

— Nu ești chiar fericită cu viața pe care o duci aici, nu-i așa?

Trecu ceva vreme până când Demamah răspunse.

— Cred că ar trebui să fiu mai supărată pentru ceea ce ai spus în seara asta. Dar dacă ceea ce rămâne în urma mea e același lucru ca la început, atunci nu prea îmi pasă cât de mult trăiesc... sau nu trăiesc.

Cum Shoshannah rămase gură cască, Demamah șopti:

— De când ne-a părăsit mama ta, nu m-am simțit fericită cu adevărat. Cât a fost aici, deși eram mică, știam că sunt iubită.

* * *

— Ce vrei să faci cu ea, unchiule? întrebă Adoniyram cu glas scăzut, mergând spre turn împreună cu Ra-Anan în dimineața următoare.

Alaiul de slujitori și paznici trăncăneau în spate.

— Ce e mai bine pentru împărăție – asta ar trebui să facem noi cu ea, murmură Ra-Anan, cu ochi negri și ascunși, acoperiți de glugă.

Adoniyram băgă de seamă acel „noi" inutil și politicos și explicația nelămurită. Hotărât, îi spuse:

— Stăpânul Cuş o consideră doar o momeală pentru prada sa – doamna Keren.

— E firesc să o considere așa.

O umbră firavă de dezgust trecu peste fața lui Ra-Anan când fu pomenit Cuş.

Mulțumit, Adoniyram spuse:

— Mă întreb care ar fi fost locul doamnei Keren în împărăția lui dacă nu l-ar fi trădat pe tatăl meu.

— Jurase să fie ocrotitoarea turnului: cel mai respectat slujitor al lui Shemesh. Ar fi primit jertfe și ofrande din partea oamenilor.

Adoniyram gândi cu voce tare.

— Parcă văd cum s-ar opune mama mea și jupânul Cuş oricărei propuneri ca fiica doamnei Keren să-i ia locul.

Ra-Anan privi în jur, dând impresia că nu-l interesa.

— Cuş nu dorește decât ceea ce e mai bine pentru Cetatea cea Mare. Și sunt sigur că și mama ta dorește ceea ce e mai bine pentru poporul ei.

Sunt sigur că știi foarte bine că nu dorește, se gândi Adoniyram.

Oftând, întrebă:

— Crezi că Shoshannah nu voia decât să împrăștie zvonuri neadevărate aseară?

Ra-Anan îl privi cu blândețe.

— Sunt sigur că ea e convinsă că are dreptate.

Fără să scoată un cuvânt, Ra-Anan îi transmise un sentiment de victorie, un tăcut gând: *O să trăiesc mai mult decât tine, Adoniyram, așa că dorințele tale arzătoare de a conduce această împărăție nu-și au rostul.*

Adoniyram își potoli pornirea de a-l zdrobi pe Ra-Anan; se putea să piardă o încăierare cu unchiul său. Ra-Anan era un luptător necinstit, fără scrupule. Păstrându-și glasul potolit, spuse doar:

— S-ar putea să ascundă de noi anumite lucruri.

— Vom afla orice ar ști, îi promise Ra-Anan.

— Dacă n-o vor omorî jupânul Cuş și mama.

— Exact, fu de acord Ra-Anan, cu glas amabil, privind din nou spre turnul înconjurat de apă și ziduri, dând impresia că

îi pasă mai mult de construcția lui decât de viața nefericitei Shoshannah.

Adoniyram privi scurt în spate și schimbă vorba.

— Văd că pregătești noi paznici. Și eu trebuie să-mi iau alții; ai mei devin delăsători și plictisiți de vânătorile noastre de dimineața.

— O să te anunț dacă îmi găsesc niște arcași buni.

Arcași care vor fi și niște iscoade bune pentru tine, își spuse înverșunat Adoniyram.

— Vor fi de bun augur sugestiile tale, unchiule. Vii cu mine la o vânătoare mâine?

— Poate.

— Dacă nu, nu-ți face griji. S-ar putea să mă însoțească jupânul Cuş.

Ra-Anan îl privi pieziș, dându-i de înțeles că nu încurajează nicio vânătoare sau discuție cu Cuş.

— Să vedem ce reușim azi; poate voi avea timp dimineață să merg cu tine.

— Mulțumesc, unchiule.

Și, prefăcându-se iar că se gândește cu voce tare, Adoniyram spuse:

— Shoshannah asta avea cu ea o tolbă cu săgeți ieri. Crezi că merge la vânătoare?

— Dacă e fiica lui Zehker, firește. Ar trebui să o punem la încercare mâine la vânătoare.

— Cum spui tu, unchiule, fu de acord Adoniyram, foarte încântat.

Își îndeplinise ușor misiunea. O va vedea mâine pe fată.

* * *

După masa de seară, când Zeva'ah se duse să vadă de slujitori la curățat și aranjat mâncărurile, Ra-Anan îi făcu semn fiicei lui.

Demamah se apropie și îngenunche înaintea lui în tăcere, împreunându-și mâinile în poală. Supunerea ei constantă îl încânta pe Ra-Anan. Niciodată nu întorcea vorba, nu era ursuză, iar înfățișarea și năravurile ei erau fără cusur. O învățase bine mama ei.

— Ți-a spus ceva Shoshannah ieri seară?

Demamah se neliniști.

— Mi-a cerut să o iert pentru că a făcut tulburare. E convinsă că a spus adevărul. Și mi-a vorbit și de străbuni.

— Ce anume? întrebă Ra-Anan disprețuitor. Iar altă poveste?

— Mi-a vorbit despre Marele Prăpăd, dar nu mi-a spus multe. Îi iubește pe străbuni.

— A spus ceva despre închinarea în fața Celui Preaînalt?

— Nu, tată.

— Data viitoare, află dacă se închină și ea Celui Preaînalt al lor. Vreau să știu dacă și ea e dedicată unor asemenea nerozii ca mama ei.

— Bine, tată, șovăi Demamah, cu îndoială. Nu am văzut-o azi. A fost închisă singură în camera mea.

— Înseamnă că abia va aștepta să vorbească cu tine când te va vedea diseară. Să nu uiți să o întrebi. Și spune-i că dimineață veți merge cu mine la vânătoare amândouă.

Demamah își plecă capul.

— Bine, tată.

* * *

Shoshannah se ghemui într-un colț al odăii lui Demamah, cu dor de casă și supărată că fusese lăsată singură toată ziua. Nu fusese singură atât de mult timp niciodată până atunci. Ca să treacă timpul, își făcu o mătură din paie și curăță colțurile odăii. Dar, pare-se, Zeva'ah era o gospodină zeloasă; nu era prea multă murdărie de strâns, așa că Shoshannah renunță.

Toată ziua, îi răsună în urechi vocea blândă a lui Naomi, repetând fără oprire: *Sunt sigură că Cel Preaînalt are planuri minunate pentru tine.*

Shoshannah închise ochii, strigând către Cel Preaînalt:

— Nu-mi plac deloc planurile acestea! Mă auzi? Ce e atât de minunat în ele? De ce m-ai și adus aici, când e limpede că nu am niciun rost? apoi își îngropă fața în mâini: Iartă-mă.

Plânse, tânjind după părinții, după frații și surorile ei, după Mithqah și Ma'khole și, mai presus de toți, după Kaleb. Ar găsi el ceva distractiv în „aventura" asta. Ar face-o să râdă.

Un sunet fosnitor, iritant o alertă pe Shoshannah, făcând-o să se ridice și să-și șteargă fața. Cineva ridica gratiile care blocau ușa de trestie. Un slujitor ursuz, îmbrăcat în culori deschise, se dădu la o parte, lăsând-o pe Demamah să intre în odaie cu o tavă mică.

Demamah așeză jos tava și îi făcu ușor semn slujitorului să plece. Se închină, se uită la Shoshannah și apoi plecă, zgomotul pașilor pierzându-i-se pe coridor.

— Toți mă urăsc? întrebă Shoshannah, simțindu-se dintr-odată foarte obosită și nefericită.

— Sunt sigură că nu te urăsc.

Demamah ridică o învelitoare din in frumoasă de pe tavă, scoțând la iveală lipie, fructe uscate și un bol cu supă.

— Uite, ți-am adus mâncare. Mama mi-a spus că nu ai mâncat.

— De ce să mănânc? Și așa vor să mor.

— Și mai spuneai că *eu* sunt prea serioasă.

Încercarea lui Demamah de a destinde atmosfera o făcu pe Shoshannah să o privească surprinsă.

— Te rogi Celui Preaînalt înainte să mănânci? o întrebă Demamah cu blândețe.

Shoshannah se simți din nou copleșită de disperare, ca într-o strânsoare cumplită a unor haine ude.

— Mă îndoiesc că m-ar ajuta; nu pare preocupat de rugăciunile mele.

Oftând, Demamah îi oferi bolul ei de supă presărată cu ierburi și bucățele de carne.

— Îmi pare rău, verișoară. Dar nu fi tristă, te rog. Ascultă aici: tata spune că mâine dimineață vom merge cu el la vânătoare.

— Vânătoare? Chiar? se entuziasmă Shoshannah – deși cu prevedere. Pot să o văd pe biata mea Ma'khole?

Se îndoia că ar putea-o călări pe Ma'khole; iapa cea mică nu fusese niciodată folosită la vânătoare și probabil oamenii lui Ra-Anan ar considera-o bună de nimic.

— Dacă aș putea măcar să o văd...

— Iapa ta? întrebă Demamah, încrețindu-și fruntea. Nu știu, dar îl întreb pe tata până mănânci. Dar nu-ți voi spune răspunsul lui până nu termini tot de mâncat.

— Mănânc!

Shoshannah luă bolul de lut fin, smălțuit cu roșu și mâncă din el. Într-adevăr, mâncarea mirosea extraordinar. Simțindu-se mai bine, sorbi supa.

Demamah ieși din încăpere.

* * *

— Nu s-a rugat înainte de masă, pârî Demamah, fiindu-i silă de rolul acesta de iscoadă. Și a spus că Cel Preaînalt nu ar ajuta-o... că nu pare preocupat de rugăciunile ei.

Tatăl își ridică o sprânceană neagră, uimit. Dar vorbi liniștit.

— Poate va fi mai ușor să ai de-a face cu ea decât cu maică-sa. Vom vedea.

Mai ușor? Lui Demamah nu-i plăcu ce simți în spatele acelor cuvinte. Voia să o prevină pe verișoara sa. Și se preveni și pe ea însăși. *Nu te lega de Shoshannah, te va durea prea mult atunci când o vei pierde.*

Capitolul 7

— Şi asta cum se poartă? Se întrebă Shoshannah cu voce tare, ridicând o bucată de in lungă şi largă.

— Se aseamănă cu tuzlucii aceia din piele pe care îi purtai tu pe dedesubtul tunicii când ai ajuns aici, îi spuse Demamah, prinzându-şi veşmintele cu o centură lungă din in peste mijlocul zvelt.

Shoshannah se uită la straiele lungi ale verişoarei ei cu îndoială.

— Tuzlucii mei cred că acopereau mai bine. Cum ţi-ai aranjat astea?

— Uite aşa...

Demamah trase o tunică din in cu mâneci scurte peste capul şi braţele lui Shoshannah, care-i acoperea lenjeria. Apoi legă un capăt al hainei lungi de jur împrejurul lui Shoshannah, în spate, pe talie şi o lămuri să scoată materialul rămas printre genunchi şi să înfăşoare celălalt capăt în jurul mijlocului, făcând un nod în faţă. Demamah înfăşură, strânse, ciupi şi potrivi pânza la loc cu îndemânare, făcând-o pe Shoshannah să se simtă înfăşată ca un prunc.

— Demamah, începu ea şovăitor, când verişoara ei îi oferi o rochie lungă, deschisă în faţă, ca o fustă cu tăietură. Nu mai ai fraţi sau surori? Nu ai pomenit de ei.

— Toți sunt mai în vârstă decât mine. Și ocupați. Frați am, spuse Demamah scurt. Tata i-a trimis în celelalte cetăți mai mici ca să păstreze pacea.

— În cetăți sau între frații tăi?

— În cetăți. Frații mei seamănă mult cu părinții – sau încearcă să semene.

— Și nu-i vezi niciodată?

— Rar.

Iar glasul lui Demamah scăzu, fiind ocupată să înfășoare o centură lată în jurul mijlocului lui Shoshannah, prinzând rochia.

— Nu prea am multe de vorbit cu frații mei.

— Dar ai prieteni...

— Părinții mei sunt foarte grijulii.

Demamah prinse centura lui Shoshannah, strângând bine capetele. Când termină, se întoarse cu spatele.

Nu tu o soră, nu tu un tovarăş. Nicio persoană ca Mithqah cu care să râzi, să te certi și să te joci, căreia să-i spui în șoaptă secrete ce nu ar putea fi împărtășite altcuiva. Shoshannah își scutură capul, neputând să-și imagineze cum e posibilă o asemenea singurătate.

— Niciodată nu ai dat de belele, așa-i?

— De ani buni, nu, verișoară, dar mă tem că vei schimba tu lucrurile. Hai; trebuie să ne grăbim.

Căută printr-o cutiuță din lemn și scoase niște borcănașe finuțe din fildeș cu vopsele de față. Când Shoshannah începu să protesteze, Demamah spuse:

— Dacă nu mă asculți, o să-mi faci probleme cu părinții. Stai nemișcată.

— Faci pe șefa exact ca soră-mea, Adah, se plânse Shoshannah.

Dar se supuse de dragul lui Demamah.

Într-un sfârșit, isprăvind cu buzele și ochii lui Shoshannah, Demamah luă din cutie o oglinjoară din obsidian greu. Mișcându-și capul dintr-o parte într-alta, Demamah se sulemeni și pe ea.

— Va trebui să îți iei cizmele tale, o anunță pe Shoshannah. Dacă nu-i vor plăcea mamei, îți va da în schimb niște sandale.

— Dacă voi trăi destul ca să ajung să le port, bombăni destul de încâlcit Shoshannah, trăgându-și cizmele pe picioare.

— Nu spune asemenea lucruri!

Uimită de înverșunarea lui Demamah, Shoshannah clipi.

— Glumeam.

— Nu face glume despre moarte, te rog eu.

Demamah își legă o pereche de sandale, iar apoi se îndreptă către poartă, așteptându-se ca Shoshannah să o urmeze.

Rușinată, Shoshannah o urmă cu pași repezi prin coridorul întunecat.

— Ești supărată tare pe mine?

— Nu.

Și, schimbând subiectul, Demamah îi spuse:

— Parcă văd că ne vom face leoarcă prin ploaie. Dar vezi să nu te audă tata că te plângi.

— Dar mie îmi place ploaia.

— O să-ți amintesc asta mai târziu.

După ce traseră la o parte perdelele cele grele și trecură în grabă prin odaia cea mare, Shoshannah își simțea „fusta" strângând-o de mijloc și de șolduri, încurcând-o la glezne și la pulpe.

— Dar de haine mă pot plânge? Sunt prea strâmte.

— Poate că te vor strânge puțin, spuse Demamah zâmbind, rostind cuvintele blând. Te rog... nici să nu *sufli* decât după ce te-ai gândit bine. Apoi să te mai gândești de câteva ori.

Shoshannah își înghiți un răspuns tăios; Perek aștepta afară, în curte. Dimineața înnorată și cețoasă nu domolise nimic din dușmănia lui. Într-o clipă, o luă de braț și o duse spre un cal urât, maroniu-negru, amenințând:

— O mișcare greșită, fiică a lui Keren, și te pălesc.

Nu-ți face griji; nici nu voi respira. Și nu pentru că miroși tu urât.

Perek își împreună palmele și se lăsă în jos, privind-o cu mânie.

— Urcă.

Ascultă de el îngrețoșată, apoi icni când o săltă brutal pe cal – frecându-i toate rănile și întinderile de mușchi pe care i le făcuse înainte. Pe când se străduia să-și aranjeze veșmintele încâlcite, Fiul Cerurilor Adoniyram intră călare în curte. Făcu o grimasă – precis o considera nevrednică – iar Shoshannah se strâmbă către el. Perek o lovi peste braț și apucă hățurile.

Te urăsc, Perek. Își frecă brațul. Stăpânul Ra-Anan o urmărea cu privire critică. Însă Demamah se îndepărtă. Shoshannah știa că o dezamăgise iar pe verișoara ei. Fusese copilăresc și nechibzuit să se strâmbe către Adoniyram – *trebuia* să nu mai fie atât de nestăpânită.

Adoniyram venea acum spre ea. Se aștepta să o mustre, dar în schimb, îi aruncă o privire iscoditoare printre genele lui alungite, negre, după care scoase tolba cu săgeți și i-o înmână atât de grațios de parcă i-ar fi oferit un dar.

— E a ta, verișoară?

Oftând, rușinată și recunoscătoare în același timp, își luă armele – pe care i le făcuse tatăl ei, Zekaryah.

— Mulțumesc. Te rog să mă ierți că am fost atât de necuviincioasă mai înainte. Am meritat lovitura.

Adoniyram îi zâmbi; fața lui bronzată i se înfățișă tulburător de frumoasă.

— Precis îi dai de lucru lui Perek. Încearcă să nu ne nimerești pe vreunul dintre noi în dimineața asta; nu vrem vreo altă nenorocire, verișoară.

Îl urmări cu privirea după ce își întoarse calul ca să-l urmeze pe Ra-Anan dincolo de poarta din cărămizi de lut. Adoniyram se purtase foarte politicos chiar dacă îi spusese că viața lui avea să fie scurtată. Poate vrea să mă țintească. Își aruncă tolba pe spate cu îndârjire și se resemnă cu gândul că era tratată ca un copil în vreme ce Perek – care era acum destul de înaintat pe calul lui maroniu – îi conducea calul fără de vlagă afară din curte.

Demamah o ajunse din urmă pe Shoshannah pe când ieșeau de pe cea mai sudică uliță spre un câmp deschis. Foarte încet, ochind mișcările lui Perek, spuse:

— Să ai grijă la Adoniyram; precis pune el ceva la cale.

— La fel ca toată lumea, încuviință Shoshannah în șoaptă. În afară de tine.

Demamah se întristă la cuvintele ei. Shoshannah o urmări curioasă, întrebându-se de ce părea supărată.

* * *

Se purta frumos. Nu se plânse de calul acela jigărit, de atitudinea neîndurătoare a lui Perek, de noroiul cleios care putea să-i strice cizmele sau de hainele ei noi și incomode. Iar, când Ra-Anan vorbi cu ea, fu blajină ca Demamah.

Adoniyram păru dezamăgit. Făcându-i semn lui Perek să se îndepărteze, se apropie de ea în vreme ce Ra-Anan se sfătuia cu unul dintre vânătorii lui.

— Mă așteptam la îndrăzneală din partea ta, verișoară.

— Nu întotdeauna fac scandal, îi spuse Shoshannah, ridicându-și sprâncenele. Și oricum, e o dimineață liniștită. Cred că speriem toate vietățile.

— Te plictisești. Îmi cer scuze. Data viitoare, voi pune pe cineva să aducă leoparzii mei.

Adoniyram o urmări, așteptându-se să o vadă îngrijorată sau mirată.

Însă mama ei îi povestise despre leoparzii foarte lăudați de Marele Rege Nimrod.

— Mi-ar plăcea să-i văd, murmură Shoshannah.

— Ai auzit despre leoparzii mei?

— Mi s-a spus că tatăl tău vâna cu ei.

— Și ce ți s-a mai spus, verișoară? întrebă el, înclinându-se spre ea. Știi mai multe decât ne-ai spus până acum, nu-i așa?

— Despre viețile noastre?

— Despre mama mea, șopti el, cu glas ispititor.

Neliniștită, Shoshannah întrebă:

— Ce vrei să știi?

— Tot.

Mama ta a avut doi soți. Și-a părăsit bebelușul, care îți e frate... Ar fi atât de ușor să-i spun. Și atât de periculos. Shoshannah privi în altă parte.

— Pentru asta trebuie să vorbești cu stăpânul Ra-Anan. Sau cu mama ta.

— Eu vreau să știu adevărul de la tine.

— Nu am ce să-ți spun.

— Îți înțeleg teama.

Dincolo de cuvintele lui blânde, se auzi descurajator:

— Dar știi că voi insista. Până la urmă, tot îmi *vei spune.*

Și se îndreptă în șa, privind prietenos, ca și cum tocmai încheiaseră o discuție lejeră despre nimicuri. Ra-Anan se îndrepta spre ei, îmboldindu-și cam nemulțumit calul de culoare deschisă.

Nu-ți face plăcere că am stat de vorbă fără permisiunea ta cu Adoniyram, își dădu seama îngrijorată Shoshannah. *Iar Adoniyram e supărat că nu i-am spus cât ar fi dorit. Iar mama lui m-ar urî – Sharah aceea – că îi dezvălui secretele. Între timp, stăpânul nostru Cuș îmi dorește moartea – lucru de care Perek s-ar ocupa cu cea mai mare plăcere, cu siguranță.* Tăcută, închizând ochii, îndreptându-și fața către cer, se rugă: *Preaînalte, cum mă vei scoate din mâinile lor? Sau nu mă vei scoate?*

Acum cădea ploaia; ca lacrimile pe care ar fi vrut să le verse. Trebuia să scape de acolo cumva.

* * *

— Mulțumesc că m-ați avertizat, le spuse Shoshannah lui Ra-Anan și lui Zeva'ah. Se închină cu respect, apoi îngenunche pe rogojina din odaia lor mare, luxoasă, curățată acum după masa de seară. Zeva'ah își ridică sprâncenele către Shoshannah, părând neîncrezătoare, însă Ra-Anan o urmări cu atenție.

— Pentru ce ne mulțumești? întrebă el, fără expresie pe față și cu glas rece.

— Pentru că *sunt* recunoscătoare. Am nevoie de sfatul tău, unchiule. Adoniyram mi-a cerut astăzi să-i spun ce știu despre mama lui – și nu cred că ar trebui.

— Spune-ne ce știi, copilă, o sfătui Zeva'ah, zâmbind, deși nu cu plăcere. Se vedea că nu o avea la inimă pe Sharah.

Nesigură, Shoshannah se bâlbâi:

— Poate voi știți... Se pare că Adoniyram nu știe. Avea un frate. Iar mama lui – adică doamna Sharah – a avut doi soți în același timp. Primul a fost...

— Bezeq, termină Ra-Anan propoziția, dus pe gânduri. Au avut un fiu, Gibbawr.

— Da, oftă Shoshannah, ușurată că știa și că era atât de liniștit.

Ușurarea îi dispăru când stăpânul Ra-Anan o cercetă cu privirea un timp îndelungat. Apoi, cu glas scăzut și rece, spuse:

— Ești înțeleaptă să ne ceri sfatul. Adoniyram nu cunoaște trecutul mamei lui. Dar ar trebui. Data viitoare când va întreba, spune-i adevărul.

— Nu pot, protestă îngrijorată Shoshannah. S-ar putea supăra. Iar mama lui precis ar fi...

— Cere-i să nu-i spună nimic stăpânei Sharah, o întrerupse Zeva'ah, cu ochii ei negri și frumoși licărind de încântare la gândul complotului. Încredințează-i lui Adoniyram secretul, iar el îți-l va încredința pe al *lui*.

— Dar... *Asta ar însemna să-l înșel*, se gândi Shoshannah.

Se simți murdară, privindu-l pe unchiul său autoritar, proaspăt ras și mătușa ei pretențioasă. O atrăgeau de bună seamă într-un complot împotriva lui Adoniyram sau împotriva mamei lui sau a amândurora. Oare de ce se hotărâse să fie atât de sinceră cu ei – să nu cumva să ascundă ceva de frica pedepsei? Nu voia să fie vârâtă în niciun complot.

— Nu i-ai putea spune chiar tu? pledă ea.

Ra-Anan dădu din cap.

— Zeva'ah mea are dreptate. Mai degrabă ți s-ar destăinui ție. Dar noi vom adeveri povestirea ta – căci precis se va plânge apoi către noi. În câteva zile vom merge iar la vânătoare. Vei mai avea prilejul să vorbești cu el atunci.

Și, zâmbind respectuos, îi spuse:

— Vânătoarea de azi m-a dezamăgit; nu ți-ai încercat armele.

Frustrată că o manipula, Shoshannah își lăsă privirea în jos, apăsându-și mâinile pe genunchii înveșmântați în material.

— Iertați-mă. Nu aveam mănușa la mine, nici veșmintele; le-am lăsat cu Ma'khole.

— Cine e Ma'khole? întrebă Ra-Anan, bănuitor.

— Iapa mea.

Shoshannah îl privi, hotărâtă să obțină măcar o favoare:

— Unchiule, știi unde este? Sau dacă o pot găsi ca să-mi iau veșmintele?

— Mâine, dacă ești ascultătoare, spuse Zeva'ah, seara vei putea s-o vezi pe Ma'khole.

Păru să o avertizeze tacit pe Shoshannah că trebuia să îi ceară și ei părerea când tratează cu Ra-Anan.

Shoshannah își plecă capul, îngrețoșată. Era prinsă în capcană de ticăloșii aceștia, care îi erau și neamuri. *De ce lași să le meargă bine, Preaînalte? Sunt niște vicleni; ar trebui să se târască prin colb ca șerpii.*

Se temu că o vor lua iar la descusut, dar Ra-Anan spuse:

— Du-te. Odihnește-te puțin.

Să mă odihnesc? Chiar se gândeau că ar putea dormi după *asta*? Făcu o plecăciune tăcută înaintea lor și apoi se retrase, suferind în trup și în suflet. Lui Kal i-ar fi rușine cu ea din cauză că le cedase, temându-se. *Ce altceva să fac?* se întrebă. Dacă ar putea fugi.

* * *

Imediat ce Shoshannah ieși, Zeva'ah se uită la soțul ei, zâmbind, dorind să știe la ce se gândea.

— Ce pui la cale? Neplăceri preaiubitului Fiu al Cerurilor sau dragii lui mame?

Apucând-o de mână și trăgând-o aproape de el, Ra-Anan îi șopti:

— De ce să-i dăm noi lui Adoniyram vești atât de rele? Las-o pe Shoshannah să îi spună, ca apoi el să ne cadă în brațe. Îți dau cuvântul meu, iubita mea; în scurt timp va fi atât sufocat de necazuri, că nu va mai putea nici să răsufle fără încuviințarea noastră. Cât despre maică-sa... se îndreaptă singură spre propria-i nenorocire. Dar voi avea eu grijă să nu ne tragă și pe noi după ea.

— Dar jupânul Cuş?

— Ce-i cu el? Ra-Anan îi sărută părul, dus pe gânduri. Oamenii noștri îl urăsc mai mult decât mă urăsc pe mine. Îl vor pe Adoniyram de conducător, dar noi vom trage sforile. Cuş va fi părăsit și nebăgat în seamă.

Zeva'ah își ridică ochii spre el, sperând să nu se supere pe ea.

— Spune-mi cum îl vei stăpâni pe Adoniyram.

Zâmbind pe ascuns, Ra-Anan se uită în ochii ei.

— L-aș putea distruge pe Adoniyram cu câteva cuvinte; știu care e slăbiciunea lui. Dar nu mă întreba care e – nu-ți voi spune.

Pentru a-și ascunde dezamăgirea, Zeva'ah râse de el în tăcere, sărutându-l pe obraz, pe buze, sâcâindu-l:

— Dar eu vreau să-mi spui slăbiciunea *ta*, iubitule.

Sărutând-o la rându-i, ușor, îi spuse:

— N-am niciuna.

Zeva'ah oftă. Încrederea lui în sine era nemărginită, unul dintre lucrurile care au atras-o la el; îi purtase de grijă chiar mai bine decât îndrăznise să spere. Și totuși existau niște probleme. Își aminti de ultima neplăcere – obligând-o s-o primească în casă pe nepoata asta a lui care face probleme. Nu se putu abține să nu bombăne:

— Măcar Shoshannah pare mai ușor de stăpânit decât maică-sa.

— Deja ne-a fost folositoare. Dar tu, iubita mea soție, tu ai fost perfectă.

Și o sărută din nou, cu pasiune acum, cu mâna lui alunecând în jos pe brațul ei dezvelit.

Zeva'ah știa când să se oprească cu întrebările.

* * *

În dimineața următoare, șezând în curtea lui Demamah, Shoshannah torcea lâna de pe un caier, înfășurând firele după cotul stâng, făcând un scul. De regulă, aceasta era o muncă la care nu trebuia gândit, mai ales după ani de experiență. Astăzi, îi trezi amintiri și doruri după familia ei.

Shoshannah suspină, visând cu ochii deschiși.

— Acasă, când facem asta, surorile mele se ceartă ce culoare să fie sculul, cine a avut prima haină din lână, cine nu și de ce. De obicei, sunt atât de obosită lucrând lâna, încât nici nu-mi pasă.

Așezată lângă ea și la fel de ocupată, Demamah întrebă:

— Unde este „acasă"? Vorbești mereu de ea și îmi doresc...

Înainte să apuce Demamah să își termine întrebarea – la care Shoshannah nu avea de gând să răspundă prea exact – intră în curte Zeva'ah, strâmbându-se la soare. Cu glas nemulțumit, spuse:

— Shoshannah, ai un vizitator.

— Un vizitator?

Neliniștită dintr-odată, Shoshannah își luă de pe braț sculul tors de jumătate și îl așeză într-un coșuleț împreună cu fusul. După imboldul din privirea lui Zeva'ah, Demamah făcu același lucru.

— Să spui cât mai puține, o învață Zeva'ah pe Shoshannah strict. Fii politicoasă, dar nu o încuraja să mai vină.

Să o încurajez? Pe cine? se întrebă Shoshannah, dându-și părul pe spate – un gest zadarnic, cu siguranță. Nu va arăta niciodată la fel de frumoasă și încântătoare ca Demamah, care mergea acum înaintea ei prin coridorul îngust spre odaia cea mare.

Intrând după perdelele groase, Shoshannah văzu o femeie de statură mică, îngenuncheată, după rânduială, pe o rogojină în mijlocul odăii, cu mâinile mărunte și bronzate împreunate deasupra unei grămezi de veșminte din piele și lână împăturite. *Hainele mele,* se gândi Shoshannah, cu încântare, iscodindu-i mantia gri delicată. Dar de ce o fi trimis-o stăpâna Achlai pe această femeie la ea? Orice slujitor ar fi înapoiat hainele fără un cuvânt. Iar ochii negri ai acestei femei frumoase și mărunte se umpleau de lacrimi, deși zâmbea.

— Shoshannah, spuse înțepat Zeva'ah, aceasta este Meherah, mama vitregă a tatălui tău.

Shoshannah îngenunche înaintea lui Meherah, uluită, uitându-se lung la ea până își aminti de cuviință și își plecă creștetul.

— Iartă-mă că am fost nepoliticoasă.

Ridicându-și capul, o privi pe Meherah, care lăcrima de bucurie.

— Copilă, arăți exact ca mama ta!

Meherah venise atât de neașteptat, încât Shoshannah râse.

— Mă bucur că ești încântată de înfățișarea mea – majoritatea nu sunt încântați deloc. Chiar ești mama tatălui meu?

— O, ai gropițele lui în obraji! spuse Meherah, atingând fața lui Shoshannah. Deși zâmbea foarte rar. E tot atât de aspru și acum?

— Când nu sunt cuminte, spuse Shoshannah, simțind cum îi dau lacrimile în colțurile ochilor.

Voia să se arunce în brațele lui Meherah și s-o îmbrățișeze. Cât de bine era să vadă pe cineva care îi iubea pe părinții ei.

— Unde e el acum? întrebă Meherah, dar apoi își clătină capul cu împletituri, regretând vizibil întrebarea de cum îi ieși de pe buze.

Foarte conștientă de privirea iscoditoare și urechile atente ale lui Zeva'ah, Shoshannah zâmbi.

— E într-un loc sigur, mamă Meherah. Și mă rog să poată rămâne acolo.

Meherah oftă, pierzându-și vioiciunea.

— Și eu mă rog, copilă.

Zeva'ah își drese glasul și îi aruncă lui Shoshannah o privire fermă, de atenționare. Nefericită, Shoshannah spuse:

— Mulțumesc că ai venit și că mi-ai adus hainele de la stăpâna Achlai. Spune-i, te rog, că îi mulțumesc din tot sufletul – nu trebuia să se deranjeze pentru mine.

— A, dar a dorit asta, protestă Meherah, aplecându-se spre ea. Ar fi fost o rușine în fața Celui Preaînalt dacă nu te-ar fi ajutat când erai atât de...

Iar explicația ei se șterse sub privirea severă a lui Zeva'ah.

— Iertare, stăpână.

Meherah se închină în fața lui Zeva'ah, care își ridică bărbia revoltată.

Era limpede că vizita se încheiase. Zeva'ah și Demamah se ridicară, iar Meherah făcu la fel. Shoshannah le urmă afară în curtea principală, părându-i foarte rău că Meherah trebuia să plece. Înainte ca Zeva'ah s-o poată opri, Shoshannah o îmbrățișă rapid pe Meherah care rămase uimită și o sărută pe obraz. Și tatăl ei ar fi dorit asta, era sigură. Și mama. Sărutând-o pe Meherah a doua oară, Shoshannah spuse sfidătoare:

— Acesta e de la mama și de la tata! Sper să te mai revăd, mamă Meherah.

Meherah se îndepărtă, cu lacrimi în ochi. Când dădu cu ochii de buzele strânse ale lui Zeva'ah și de Demamah, care sări ca arsă, își dădu seama că pierduse orice șansă s-o revadă pe Ma'khole câteva zile bune. Însă mama Meherah meritase din plin toată pierderea asta.

Tu crezi în Cel Preaînalt, gândi Shoshannah despre Meherah cu uimire, *așa cum crede și stăpâna Achlai. Preaînalte, Te implor, dă-mi voie să le mai văd.*

* * *

Îngenunchind în iatacul lui Demamah, singură, rușinată, Shoshannah își cercetă hainele, recunoscătoare. Cum îi promisese stăpâna Achlai, mantia îi era curată, la fel ca celelalte veșminte. Dar cel mai surprinzător era faptul că își găsise cuțitul – în învelitoarea lui din fân împletit – prins înăuntrul mantiei ei. Se întrebă oare de ce îl prinsese Achlai sau Meherah acolo. Voiseră doar să se asigure că nu se pierde? Sau o încurajau tacit să ascundă cuțitul până când va putea să fugă de acolo?

Tulburată, înveli mantia și o vârî dedesubtul așternutului.

* * *

Îmbrăcată din nou de vânătoare, deși nu avea deloc dispoziție de ea, Shoshannah o urmă pe Demamah spre curtea principală. Dar când ieșiră afară, Shoshannah îl văzu pe Ra-Anan rățoindu-se la doi dintre oamenii lui, care stăteau îngenuncheați înaintea lui și de-a dreptul îngroziți.

— Nu voi accepta niște tâmpiți beți care trezesc localnici liniștiți și apoi îi bat și le fură lucrurile! Nu veți uita niciodată ziua aceasta dacă veți trăi, asta e sigur!

Ochii săi negri și lucioși se ațintiră asupra lui Demamah și Shoshannah, care se închinară. Inima lui Shoshannah tremura, încercând să nu îl privească.

Furios, Ra-Anan le repezi:

— Ați venit prea devreme! Ieșiți. Mergeți la grajduri și căutați lucrurile pentru călărie!

Shoshannah dădu fuga cu Demamah, care o luă de mână și o trase afară pe poartă. Aproape că se izbiră acolo de Perek, care se apropia, cărând un bici lung, gros și amenințător.

— Fugi, fiică a lui Keren? întrebă el.

Shoshannah se făcu mică, însă Demamah răspunse dintr-o răsuflare.

— Tata ne-a spus să mergem la grajduri și să căutăm lucrurile ei pentru călărie. Vom aștepta acolo până va trimite după noi.

— Așa să și faceți, spuse Perek, fluturându-și biciul către Shoshannah.

Demamah o trase de acolo, fugind din nou. Shoshannah era uimită de cât de repede putea fugi verișoara ei în sandalele acelea și cu hainele acelea strâmte, cu părul lung și mantia fluturându-i în spate. Demamah se repezi cu Shoshannah într-o clădire simplă, joasă, făcută din cărămizi din lut, cu miros de cai; era așezată departe de locuința lui Ra-Anan. Înăuntru, Demamah căzu pe o căpiță de paie.

Cum Shoshannah căzu lângă ea, Demamah închise ochii, rostind pe nerăsuflate:

— Nu vreau să-i aud urlând când îi bate. Nu suport asta!

Shoshannah privi în jur, întrebându-se dacă nu le ascultă nimeni, deși grajdul înconjurat de cărămizi părea părăsit de slujitori; nu erau decât câțiva cai. În șoaptă, întrebă:

— Sunt dese pedepsele acestea?

— Destul.

— Nu-i va omorî Perek, nu-i așa?

— Nu, dar Demamah păru nesigură și nefericită.

Privind către Shoshannah, murmură:

— E groaznic... știind că tata are asemenea putere. Mă liniștesc cu gândul că tata *trebuie* să fie sever. Trebuie să țină ordinea.

— Iar tu îți dorești să fie un om simplu.

— Da.

Părând hotărâtă să schimbe subiectul, Demamah se ridică.

— Tata a spus să căutăm lucrurile tale pentru călărie. Unde e Ma'khole a ta?

Luând un opritor din fața unui cui de lângă ușă, o găsiră pe iapa cea mică în colțul îndepărtat al grajdului. De asemenea, în colțul încăperii, Shoshannah își găsi sacul din piele bătucită. Îl ridică de jos și o duse pe Ma'khole spre ieșire. Acolo, cercetă cerga neagră de pe iapă, ochii acesteia, pe lături și picioarele.

Era bine îngrijită, liniștită și hrănită, purtând „cizme" din piele de protecție prinse la copite. Shoshannah o privi cu încuviințare.

— E frumoasă, oftă Demamah.

— Ar trebui să o călărești odată, spuse Shoshannah, lovind gâtul iepei ușor, încântată. I-ar plăcea de tine. Nu-i așa, Ma'khole? Mă bucur atât de mult că te văd!

O voce joasă le întrerupse:

— Mi s-a spus că ești aici.

Speriată, Shoshannah își ridică privirea.

Adoniyram se preumbla prin grajd, zâmbind, oarecum mușcător, provocând-o să reacționeze.

— Verișoară, în timp ce stăpânul nostru Ra-Anan își disciplinează oamenii, noi ne putem termina conversația.

Shoshannah se descurajă. Nu voia să se certe cu Adoniyram, mai ales că nu erau supravegheați în grajdul aproape gol.

Demamah îl imploră:

— Adoniyram, te rog nu ne face necazuri.

— E urât din partea mea? mângâind spatele negru al lui Ma'khole. Vreau doar să știu ce are de spus Shoshannah despre mama mea. Și, orice mi-ai spune, va fi adevărat de bună seamă, nu-i așa, verișoară?

Își bătea joc de ea? Se gândea că l-ar minți? Stârnită de indignare, Shoshannah spuse:

— Sigur că va fi adevărul, dar nu-ți va plăcea.

— Adevărul despre ce? șopti Demamah, cu ochii mari de uimire. Tata știe?

— Da, știe. Și am încuviințarea lui de a-i spune lui Adoniyram.

Deși Shoshannah vorbi încet, Adoniyram auzi. Își plecă capul, respectuos.

— Desigur că unchiul știe tot. Demamah, știu că trebuie să-i spui tot ce vorbim noi aici, așa că vom avea grijă, nu-ți face probleme.

E adevărat: e obligată să-i spună lui Ra-Anan, își dădu seama încremenită Shoshannah. *Probabil îi va spune tot ce am vorbit.* O privi lung pe Demamah cu sufletul rănit.

Demamah se simți umilită și supărată pe Adoniyram. Dar el nu păru să observe. Zâmbindu-i cald lui Shoshannah, spuse:

— Verișoară, spune-mi ce știi.

Capitolul 8

Shoshannah aruncă o privire prin grajduri, rugându-se să nu fie auziți.

— Dă-mi cuvântul tău că nu-i vei spune mamei tale ceea ce îți voi povesti.

Se aplecă spre ea, oarecum amuzat.

— Dacă jur pe Shemesh al nostru, care conduce toate din ceruri, mă vei crede, verișoară?

Potolindu-și nervii, Shoshannah îi răspunse frumos:

— Să fim serioși, dacă ai *vreun* simț al onoarei, verișoare, cuvântul tău îmi este de ajuns.

Spre mulțumirea ei, ochii lui cei negri se măriră, încurcați, de parcă nu i se pusese la îndoială niciodată integritatea până atunci.

— Shoshannah, nu căuta sfadă, pledă Demamah. Spune-i ce vrea să știe ca să plece.

Adoniyram se uită ba la Demamah, ba la Shoshannah, schimbând fețe, îngreunat.

— Mă bucur că aveți atât de multă încredere în mine.

— Tu ești cel care te îndoiești că îți voi spune adevărul, îi aminti Shoshannah. Mă îndoiesc că vei păstra pentru tine adevărul. Dă-mi cuvântul tău.

Ma'khole se mișcă printre ei, scuturându-și urechile la auzul vocilor lor. Shoshannah o mângâie cu blândețe, hotărâtă să nu spună nimic dacă nu primea supunerea lui Adoniyram. Era prea trufaș. Și răsfățat.

Oftă, dezgustat.

— Ai cuvântul meu, deși nu ai nevoie de el, te asigur. Și chiar cred că îmi vei spune adevărul – deși trebuie să recunoști că majoritatea lucrurilor pe care le spui sunt supărătoare. Hai, spune-mi secretul pe care propria mea mamă mi l-a ascuns.

Shoshannah îl privi în ochi.

— Ai un frate. Mama ta l-a părăsit pe el și pe tatăl lui – soțul ei adevărat – pentru a profita de prilejul de a se căsători cu Marele Rege Nimrod.

Adoniyram se holbă la ea tăcut, luptându-se cu el însuși să o creadă împotriva voinței lui.

Cu blândețe, Shoshannah continuă:

— Pe fratele tău îl cheamă Gibbawr. E cam cu zece ani mai în vârstă decât tine și trăiește printre triburile nordice împreună cu tatăl lui. Era mic atunci când mama ta l-a părăsit, silind-o pe mama mea să vină cu ea în Cetatea cea Mare. Mama mea încă suferă când se gândește la el.

— Sigur că suferă. Ea are *onoare*, nu ca mama mea!

Adoniyram îi aruncă vorbele, fierbând de mânie:

— Nu-ți face griji, verișoară. Îți voi păstra taina.

Făcându-le o plecăciune repezită, se întoarse pe călcâi și ieși val-vârtej din grajd.

Shoshannah își dădu seama că îl rănise profund. Supărată, se uită la Demamah, care își întoarse privirea în altă parte.

Când Demamah vorbi în sfârșit, avea un glas trist.

— Shoshannah, îți dau cuvântul *meu*... că urăsc să-i spun tatălui meu de discuțiile noastre, dar nu am încotro. Dacă mă prinde cumva că-l mint, ajung ca sărmanii aceia din curte, întrebându-mă dacă mă omoară sau nu.

— Te cred.

— Dar mă ierți?

— Da, adăugă încet Shoshannah. Sper să nu ai prea multe să-i spui de aici înainte.

— Și eu sper. Fii cât de monotonă poți tu. *Te rog.*

Shoshannah râse amar, apoi oftă. Monotonia nu suna atât de bine ca o evadare. Acum că știa unde e adăpostit Ma'khole, acum că avea hainele ei cele calde și tari și armele ei, putea să se gândească la o evadare. Începu să se gândească.

* * *

Adoniyram ieși din grajduri, se năpusti prin curtea pustie și intră în casa unchiului său. Se opri în camera mare, holbându-se la Ra-Anan, care stătea întins pe o rogojină, bând dintr-o cupă de aur mică.

Ra-Anan se încruntă.

— Te rog, ia loc, Adoniyram. Dacă tot s-a amânat vânătoarea din dimineața aceasta, putem sta la taclale. Ți-a spus Shoshannah despre mama ta?

— Da.

Adoniyram îngenunche de jumătate pe rogojină, cu fața către unchiul său, privindu-l lung, dezgustat de ceea ce vedea.

— După cum i-ai poruncit.

— Așa a spus? întrebă Ra-Anan, așezându-și cupa pe tăvița ei din aur.

— Nu, unchiule, a spus că are încuviințarea ta, ceea ce a fost foarte elegant din partea ei. Nu crezi?

— Da, învață încet cum să se poarte, surprinzător. Dar trebuie să lămuresc o neînțelegere: ea *chiar* mi-a cerut permisiunea de a-ți spune, după ce ai speriat-o cu ultima voastră discuție.

Simțind o anume remușcare, Adoniyram spuse:

— Îmi pare rău că am speriat-o, unchiule, dar eu aș vrea să discutăm spusele ei, nu despre ea. Deci e adevărat: Mama mea nu a fost căsătorită pe drept cu tatăl meu la nașterea mea?

Ra-Anan făcu o pauză, apoi își ridică din nou cupa.

— Nu, n-a fost. Dar nu te îngrijora pentru asta; Shoshannah va păstra tăcerea, iar eu la fel – după cum am făcut-o în toți anii aceștia. Pentru binele cetății.

Pentru binele lui Ra-Anan, se gândi sfidător Adoniyram, dar reuși să zâmbească politicos.

— Unchiule, pot să te întreb ce alte taine mi se mai ascund?

— Stai liniștit, spuse Ra-Anan, dacă va fi cazul, îți voi spune tot ce trebuie să știi ca să poți conduce această împărăție.

Adoniyram se aprinse de mânie, furios pe tăinuirile și aroganța unchiului său.

— De ce spui că voi stăpâni aici? Dacă e adevărat faptul că vei trăi mai mult decât mine și dacă e adevărat că mama mea nu a fost căsătorită de drept cu Marele Rege, atunci e limpede că această împărăție nu va fi niciodată a mea.

— E, de asemenea, limpede că localnicii noștri te iubesc pe tine mult mai mult decât mă iubesc pe mine sau pe altcineva, în afară de mama ta – care va risipi curând iubirea lor. Fireşte că vei domni aici.

Ra-Anan sorbi încă o gură din cupa strălucitoare.

Îți bați joc de mine.

Înainte ca Adoniyram să poată spune ceva, Ra-Anan își așeză cupa cu asprime.

— Acum, spre deosebire de tine, eu chiar aș vrea să discutăm despre Shoshannah. Pentru o vreme, cel puțin, va locui în casa mea. Așa că de dragul ei – dar și al tău – îți cer să te porți cum se cuvine față de ea; nu vreau scandaluri.

— Nu vor fi scandaluri, unchiule.

Decât dacă au legătură cu tine sau cu stăpânul Cuş sau cu mama mea cea nesăbuită. Dar dușmănia lui dispăru rapid în umbra

nemulțumirilor și a îngrijorărilor lui. Nu de mult, Adoniyram crezuse că poate deveni puternic și îi poate provoca pe Ra-Anan și pe Cuş. Acum, depinzând de ordinele lor și întrebându-se dacă viața lui va fi mai scurtă decât a lor și zguduit bine de noile vești legate de moștenirea lui umbrită, se simți înfrânt. Ra-Anan în special îl va manipula.

Asta îți doreai, nu-i așa, unchiule? îl întrebă tăcut și amar pe Ra-Anan. *Mă ai la degetul mic. Cum pot scăpa fără să te omor?*

Apoi îi trecu prin cap un alt gând: s-ar putea ca Shoshannah să știe ceea ce îi ascunde Ra-Anan. *Vom mai avea o discuție,* se hotărî Adoniyram. *Imediat ce ies de aici.*

* * *

Urmată de Demamah – și urmărită cu atenție de Perek – Shoshannah o duse pe Ma'khole în curtea cea mare. Bucuria pe care o simțise că își recuperase iapa cea dragă dispăru la vederea slujitorilor care frecau cu nisip cărămizile pătate de sânge din curte.

— Crezi că i-a omorât? îi șopti Shoshannah lui Demamah cu temere în timp ce desfăcea sacul de piele, tot scrijelit, de pe spatele lui Ma'khole.

— Sigur ar fi fost mai mult sânge, răspunse Demamah şoptit, mâhnită, în timp ce ajuta la desfacerea curelelor din piele.

Shoshannah ar fi dorit să întrebe ce li se întâmplase nefericiților, însă Perek era acum chiar în urma lor și nu vru să riște să-l enerveze. Fără îndoială că el le-o fi aplicat bătaia. Fusese dezgustător de mulțumit de sine când venise să le ia pe Shoshannah și pe Demamah de la grajduri.

Păzite de Perek, cele două verișoare o încercară pe Ma'khole și o îngrijiră până când ieși Adoniyram din casă. Își ridică privirea către cer de parcă se aștepta să plouă. Apoi se apropie de Shoshannah și Demamah.

— Dacă tot n-am apucat să mergem la vânătoare, hai la o plimbare cu mine. Unchiul nostru Ra-Anan mi-a dat permisiunea, numai să ne însoțească și Perek.

Uitându-se chiorâș către Ma'khole, Adoniyram îi spuse lui Shoshannah:

— O să ai nevoie de un cal – nu de *așa ceva*.

Apărându-se, Shoshannah spuse:

— N-o jigni pe Ma'khole. Tatăl meu mi-a dăruit-o.

— Da? Dar de ce te lasă să călărești jucăria asta drăguță, el, paznic priceput?

— Pentru că e mai sigur cu ea, așa a vrut tata. Și nu e o jucărie; eu țin la ea.

— Îmi închipui.

Adoniyram le făcu semn unor paznici de-ai săi. Spre frustrarea lui Shoshannah, Adoniyram o trimise pe Ma'khole înapoi în grajd, învățându-i pe paznici să se întoarcă cu niște animale „potrivite". Pe când așteptau, Adoniyram spuse:

— Nu te supăra; dacă ne luăm la întrecere, vei vrea să câștigi. Iapa aceea micuță n-ar avea nicio șansă.

Avea dreptate. Mai mult, Shoshannah își dădu seama că, dacă voia să scape, ar fi avut mai multe șanse cu un animal iute; ar trebui să o lase pe Ma'khole aici, în Cetatea cea Mare. Gândul o tulbură.

Adoniyram îi observă nefericirea.

— Mai ești supărată pe mine că te-am jignit mai devreme? Hai nu fi. Îmi pare rău.

Zăpăcită de scuzele lui, clipi cu uimire:

— Chiar? Dar tu ar trebui să mă detești după tot ce ți-am spus.

— Măcar mi-ai spus adevărul.

Shoshannah se strâmbă.

— Uneori mă gândesc că ar fi mai ușor să mint.

Dar îngrijorată, adăugă:

— Sper să fii bine... după toate câte ți-am zis.

Aproape șoptit, spuse:

— Mi-e groază să mă întâlnesc iar cu mama. Rareori mă surprinde ceva la ea, dar chiar să-și părăsească soțul și bebelușul...

Ascultându-i mărturisirea sensibil de blândă, stânjeneala lui Shoshannah nu făcu decât să crească. Era ispititor. Aproape la fel de atrăgător ca iubitul ei Kaleb. Își cercetă în tăcere cizmele din piele zgâriate. Picioarele zvelte, încălțate cu sandale ale lui Demamah se apropiară de ea, iar Shoshannah se bucură de întrerupere.

Cu sfială, ochindu-l pe Perek care îşi făcea de lucru prin preajmă, Demamah îi spuse încet lui Adoniyram:

— I-am cerut iertare mai devreme lui Shoshannah și m-a iertat. Îți cer și ție acum. Îmi pare rău că părinții noștri ne-au împiedicat să avem încredere unul în altul.

Adoniyram îi aruncă o privire grijulie, gânditoare lui Demamah, după care murmură:

— Ar trebui să fim mai sinceri şi să ne deschidem inima ori de câte ori putem. Iar dacă unele situații sunt prea grele ca să poată fi puse în cuvinte, atunci poate ar trebui să ne înțelegem unul pe altul și în tăcere.

Demamah se destinse vădit ca și cum i s-ar fi luat o povară teribilă de pe umeri. Shoshannah era mulțumită că stăteau de vorbă unul cu altul după ani întregi de suspiciuni.

Dându-i lui Demamah un ghiont, Shoshannah spuse:

— Sunt sigură că ați fost niște copii haioși și certăreți. Verișorii tăi de la munte nu ar fi rezistat cu tine dacă am fi crescut împreună.

— A, da? rânji dintr-odată Adoniyram, fascinat. Ce ne-ar fi făcut?

— Te-ar fi aruncat într-un lac rece sau într-un morman de zăpadă, depinde de vreme. Dar ar mai putea și acum.

Shoshannah se înveseli imaginându-și-l pe Adoniyram aruncat pe burtă într-o movilă de zăpadă; nu îşi putu stăpâni un surâs.

— Păi, spuse Demamah voioasă, de vreme ce pe aici nu este nici zăpadă, nici lac, cred că suntem în siguranță și putem să ne bucurăm împreună de dimineața asta.

— Mergem până la râu? veni cu ideea Adoniyram, în vreme ce paznicii săi se întoarseră cu un cal roșiatic pentru Demamah și unul maroniu pentru Shoshannah.

Cercetând fără plăcere animalul lipsit de vlagă, Shoshannah spuse:

— Eu cred că vrei să mă arunci în râu ca să te răzbuni.

— Nu vreau. Nu încă.

Și pe măsură ce vorbi, fața lui Adoniyram se întunecă și se mâhni.

— Poate ar trebui să mă arunc pe mine.

— Nu spune așa ceva! protestă Demamah, speriată.

Știind că ea îl adusese în această deznădejde, Shoshannah se înfioră.

— Sper că nu încerci să te îneci, nu?

— M-ar salva ei, bombăni Adoniyram, înclinându-și capul spre paznici.

— Iar apoi ar da vina pe mine, spuse Shoshannah ridicându-și vocea pe măsură ce se apropia Perek. Și, fără îndoială, Perek m-ar snopi în bătaie.

— Desigur, fiică a lui Keren, mormăi Perek.

O conduse spre calul cel maroniu și o „ajută", fără un pic de grijă, să urce, făcând animalul să calce în lături speriat, ceea ce sperie şi calul lui Demamah.

Shoshannah își îndepărtă calul de cel al lui Demamah ca să nu se lovească. Temându-se de același lucru, Adoniyram și paznicii săi se grăbiră afară spre caii lor. Pe neașteptate, slujnica drăguță, roșcovană, Ormah, o zbughi din casă spre Demamah spunând:

— Am fost trimisă ca să te însoțesc.

Îi aruncă o privire tăioasă lui Shoshannah, ca și cum ar da vina pe ea.

Un alt dușman, se gândi resemnată Shoshannah. Așteptă până când Perek o ajută pe Ormah să se urce pe cal în spatele lui Demamah, apoi îi îndrumă calul lui Shoshannah după al lui, pe poartă.

Adoniyram așteptă și dădu din cap de cum o văzu pe Shoshannah.

— Poate ar trebui mai degrabă să mergem la turn. L-ai văzut?

— Cum să nu văd muntele acesta de cărămidă? întrebă Shoshannah, cu vocea scăzută, știind că Perek ar pălmui-o că e nerespectuoasă cu Adoniyram.

Adoniyram fu puțin deranjat:

— Să mă exprim mai clar: sunt sigur că nu ai urcat în turn și n-ai vizitat încă noul templu. Vom merge acolo în loc să mergem la râu.

Spre îngrijorarea lui Shoshannah, Adoniyram se îndepărtă treptat de Demamah și Perek, făcându-i să vină în urma lor pe drumul lat, pavat, al pieții. Demamah păru nederanjată, dar Perek și Ormah ar părî insulta aceasta lui Ra-Anan și Zeva'ah. Ormah își ridică sprâncenele frumoase, iar Perek privi cu mânie, nemulțumit.

Câțiva oameni din piață priviră și ei nemulțumiți, dar multe femei scoaseră țipete și chiote voioase de întâmpinare lui Adoniyram – și lui Shoshannah.

— Fiu al Cerurilor...

— Merge împreună cu domnița noastră – e primită din nou.

— S-a întors la noi!

Mă confundă cu mama, se gândi Shoshannah, exasperată. Îi aruncă o privire agitată lui Adoniyram. El zâmbea, părând nevinovat, dar urmărind localnicii și ascultând reacțiile lor.

— Ai *plănuit* treaba asta, Fiu al Cerurilor, bombăni Shoshannah, plină de furie.

El ridică din umeri, făcând pe nevinovatul. Și-ar fi dorit să aibă puterea să-l arunce jos de pe cal. În schimb, îi propuse sarcastic:

— Poate ar trebui să mergem la râu mai târziu.

— Poartă-te bine sau chiar mergem, verișoară.

Acum Shoshannah își dădu seama că Adoniyram doar se prefăcuse mai devreme că se gândește să-și ia viața pentru a primi mila ei. Era prea îngâmfat ca să-și dorească să moară. Așa că nu îl mai băgă în seamă de-a lungul drumului prin Cetatea cea Mare.

La capătul străzii pieții, traversară un pod lat din lemn, acoperit cu bitum. Shoshannah fu agitată de tropăitul copitelor de cai pe pod și de adâncimea apelor cu nămol ale canalului de dedesubt. Dincolo de acest pod neliniștitor, intrară pe porțile tărâmului separat de ziduri care împrejmuia turnul. Shoshannah își lungi privirea în sus spre construcție, uluită. Cum pot oameni simpli să construiască un asemenea munte de paradă? *O, Preaînalte, se gândi ea, de ce și-ar și dori așa ceva?*

Răzvrătire... dispreț... refuz... Se trezi cu acele cuvinte în minte ca mânate de vânt. Se gândea la *El* auzind cuvintele acelea deznădăjduite? O trecu un fior uitându-se la turn, neputând să numere cărămizile și anii ce le-au trebuit pentru a construi asemenea înălțimi – părea să amenințe cerul.

Încruntându-se, îl întrebă pe Adoniyram:

— De ce își pun toată puterea și își risipesc tot timpul pentru acest turn?

— Ai spus cuvântul-cheie: puterea. Prin acest turn, ne arătăm stăpânirea peste pământ. Localnicii își aduc, de asemenea, toată închinarea lui Shemesh al nostru în templul de sus.

Era surprinzător de tăcut, făcând-o să se uite la el. Oare se îndoia de înțelepciunea construirii unei asemenea clădiri uimitoare? Întâlnindu-i privirea, îi zâmbi dezarmant, luând-o prin surprindere cu firea lui schimbătoare.

— Hai să intrăm; poate trezim câțiva preoți.

Întorcându-se, strigă:

— Perek, ai grijă de cai. Ormah, stai la cel puțin zece pași în spatele nostru.

Perek se uită amenințător, iar Ormah ochi treptele nesfârșite cu groază vădită. Demamah descălecă voioasă, cu mișcări grațioase, cu ajutorul unui paznic. Îi aruncă lui Shoshannah o privire care o ruga să-i facă pe plac lui Adoniyram.

Supunându-se cu reținere, Shoshannah se lăsă rapid în jos, pe pământul pavat cu cărămizi, temându-se ca nu cumva să vină Perek s-o „ajute". Demamah se arătă șocată, dar Adoniyram zâmbi și scuturâ din cap.

— Te porți ca un băiețoi.

— Și tu, i-o întoarse Shoshannah încet. Dar acum voi fi foarte serioasă.

— Sunt convins. Ar fi o nerozie să-i ofensezi pe Rab-Mawg și pe preoții lui.

Nu te îngrijora; n-am uitat că oameni precum „preoții" tăi au fost cei care au încercat s-o omoare pe mama. Supusă, își netezi veșmintele și îl urmă pe Adoniyram în sus, pe treptele înalte, late care făceau curbe destul de închise pe laturile turnului.

— Cine e Rab-Mawg? întrebă Shoshannah pe măsură ce se apropiau de capătul primului cat.

— Mai-marele magilor, îi șopti Demamah.

Și, chiar mai încet, adăugă:

— Tata spune că Rab-Mawg e tânăr și nerăbdător, dar foarte... ager. Așa că te rog, măsoară-ți toate cuvintele – de mai multe ori.

— Ce șoptești acolo? întrebă Adoniyram, oprindu-se, iar apoi coborând o treaptă pentru a li se alătura. Alte secrete?

Shoshannah îi explică îndată:

— Îmi dădea de grijă să bag de seamă cum vorbesc cu preotul Rab-Mawg. Ceea ce voi și face.

— Bun, murmură Adoniyram, cercetând-o cu atenție. Și ceea ce nu-i spui lui, îmi vei spune *mie*.

— Crezi că îți tăinuiesc şi altceva, vere?

— Îmi tăinuiești?

— Din câte știu, nu.

— Atunci m-am liniștit, spuse el.

Dar nu păru convins. Începu să urce treptele iar. Shoshannah se uită în urma lui, enervată.

Trăgând-o de braț, Demamah îi aruncă o privire rugătoare. Shoshannah încuviință din cap fără tragere de inimă. Urcară împreună treptele nesfârșite, cu Ormah în urma lor la o oarecare distanță. Când Shoshannah se uită în spate după ea, treptele fără număr păreau să se contopească; era amețitor.

Atrăgându-i atenția, Demamah spuse:

— Tata tot spune că trebuie să fim respectuoase atunci când urcăm aceste trepte... pentru a ne liniști gândurile înainte de a intra în templul de sus.

Blândețea din vocea și ochii ei o făcură pe Shoshannah să se mire.

— Parcă ai fi mama Annah. Și expresia feței tale seamănă cu a ei. Însă ea ar disprețui locul acesta.

Adoniyram auzi și se întoarse subit, aproape mânios.

— Shoshannah, dacă spui așa ceva sus în templu, vei fi aruncată de pe terasă și vei muri! Asta vrei?

Se opri pe scări, șocată.

— Nu, sigur că nu. Iartă-mă. Nu voi mai spune nimic până ce ieșim. Doar dacă... De ce dorești atât de mult să mă aduci aici?

— Și eu mă întreb același lucru, reluându-și drumul.

Oare încearcă să-și dea seama dacă ar trebui să trăiesc sau să mor? se întrebă ea, fierbând de mânie. O, Fiu al Cerurilor, nu mă mai chinui; hotărăște-te odată și adună-ți gândurile acelea omenești din cap!

Cu Demamah de braț, îl urmă până în vârful treptelor. Zidurile cele mai de sus care îngrădeau terasa erau joase și neterminate; Shoshannah se hotărî să stea cât mai departe de ele. Dar ezită, cercetând copacii și plantele numeroase, mici, bine îngrijite, fără vreun rod. Terasa fusese acoperită cu bitum pentru a o proteja de apa cu care se irigau grădinile împrejmuite de cărămizi.

Câțiva tineri îmbrăcați neglijent lucrau într-un colț cu cărămizi, noroi și nisip, construind – pare-se – temeliile unei alte grădini suspendate.

Cu gingășie, ca și cum o discuție despre lucrurile obișnuite ar putea să facă uitată amenințarea lui Adoniyram, Demamah spuse:

— Copacii vor fi foarte frumoși la vară.

Sper din suflet să nu fiu aici să-i văd, se gândi Shoshannah. Dar dădu din cap, hotărâtă să rămână tăcută.

Adoniyram le făcu semn cu capul spre templul neterminat. Când Shoshannah ajunse lângă el, Adoniyram îi spuse:

— Țineți minte, nu spuneți nimic decât dacă vă dau eu voie.

Din nou, dădu din cap și își lăsă ochii în jos, prefăcându-se umilă. Dar umilința dispăru de cum intră în templul înspăimântător și imens. Pietre din aur șlefuite și nestemate rare străluceau spre ea din toate direcțiile, luminate de lămpile cu ulei așezate în locuri nimerite, ceea ce creștea aura de mister și de smerire. Iar locuitorii ei, preoții, sporeau impresia aceasta deznădăjduitoare.

Toți arătau la fel, cu pielea de culoare închisă, uscățivi, cu ochi negri, strălucitori, capete rase și fețe netede; toți purtau mantii din lână de culori deschise cu un singur umăr și sandale. Unul dintre ei purta o pelerină din piele de leopard și se uită lung la Shoshannah, fără să clipească, precum un animal de pradă.

Rab-Mawg, ghici Shoshannah, lăsându-și privirea în jos pe măsură ce se apropie. Înțelese atunci de ce o avertizaseră Adoniyram și Demamah în privința lui. Așa tânăr cum era, Rab-Mawg era fioros. Foarte fioros. Și o țintuia cu privirea.

— Aceasta e fiica ei? îl întrebă pe Adoniyram, cu voce neașteptat de blândă.

Atent, precaut, Adoniyram încuviință.

— Da.

Când Shoshannah îi aruncă o scurtă privire verișorului ei, Rab-Mawg își puse rapid mâna sub gâtul ei. Simți ceva subțire,

ascuțit și rece sub obraz. Shoshannah înlemni. După ani întregi în care suportase surprizele sâcâitoare ale lui Kaleb și ale fraților ei mai mici, învățase în sfârșit să stea liniștită în asemenea momente, ascunzându-și agitația interioară.

Demamah icni, iar Adoniyram se apropie, spunându-i:

— Nu-i face rău.

— Nu-i fac, îi răspunde Rab-Mawg.

Iar lui Shoshannah, îi șopti:

— Am auzit că mama ta nu se zbătea atunci când Cel-ce-Ține-Cerurile-pe-Umeri îi punea un cuțit la grumaz. Văd că și tu faci la fel.

Eu văd că ești dus cu pluta.

Rab-Mawg continuă:

— Mi s-a mai spus și că mama ta s-a dat ca zălog – jurând pe viața ei – acestui templu. Și nu s-a ținut de cuvânt. Poate Shemesh al nostru te-a adus la noi ca să-i ții locul. Cred că ar trebui să primești jertfele și ofrandele pe care ar fi trebuit să le primească ea... sau chiar să fii o ofrandă.

Neputând să se miște, Shoshannah se rugă să scape cu viață. El lăsă cuțitul în jos, zâmbi politicos și făcu niște pași înapoi. Demamah se repezi lângă Shoshannah în timp ce Rab-Mawg vorbi cu Adoniyram. Restul vizitei în templu se pierdu într-o nebuloasă de groază. Nu spuse nimic.

* * *

Timp de cinci zile, Shoshannah își ascunse bucăți de pâine și de carne și fructe uscate într-un pachet pe care-l ținea sub așternut. Timp de cinci zile, se trezi pe întunericul de dinaintea zorilor, prefăcându-se că trebuie să meargă la toaletă, dându-i timp lui Demamah să se obișnuiască cu ieșirile ei. Își lăsă „neglijent" lucrurile și armele în curtea lui Demamah, dar se comporta bine în celelalte privințe. Și cercetă copacul din curte, gândindu-se la mama ei. Și la mama Annah.

Înainte de zorii celei de-a șasea zile, după confruntarea teribilă cu Rab-Mawg, Shoshannah pretinse că trebuie să iasă din nou la toaletă. Însă, de data asta, își luă și pachetul ascuns cu mâncare și ieși în curtea mică a lui Demamah.

Își legă pe furiș lucrurile și armele laolaltă, se urcă în copacul de lângă zid, își coborî lucrurile de partea cealaltă a zidului cu o sfoară din piele, apoi legă o sfoară mai groasă din piele de o ramură și se chinui să coboare pe zid, tremurând de frică. La jumătatea distanței, sfoara se rupse. Shoshannah căzu dintr-odată în noroi, zgâriată, gâfâind de durere.

Revenindu-și și sperând că nu fusese auzită, își apucă calabalâcurile și se repezi prin întuneric spre grajduri.

Capitolul 9

Cu inima bubuindu-i în piept, Shoshannah își lăsă armele jos și se strecură în grajdul întunecat cu miros de băligar. Unde sunt paznicii? Așteptă și ascultă. Se auzeau sforăituri zgomotoase din două părți: un adăpost în stânga ei și în celălalt colț, în spatele căpițelor cu fân.

Fă să fie numai doi paznici, îl imploră pe Cel Preaînalt în tăcere. *Și fă să doarmă mai departe.*

Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunecimea, Shoshannah ridică tiptil un căpăstru și frâiele dintr-un cui de lângă ușă, apoi se strecură în cel mai apropiat țarc. *Fii cuminte,* îi spuse în gând calului, măsurându-l, dându-i o curmală uscată. Animalul suflă ușor în palma ei, apucă fructul, iar apoi se supuse când îi puse zăbala dură din piele în gură și o prinse cu un căpăstru. Lovind calul ca s-o asculte, deschise poarta din trestie și îl conduse afară.

Aș fi vrut să fii Ma'khole, se gândi cu înfrigurare, dorindu-și să fi putut să-și ia rămas-bun de la iapă. Temându-se că ar putea să-i trezească pe paznici, își legă rapid armele și cele câteva lucrușoare de-a lungul greabănului calului deschis la culoare, o luă în viteză, prinse coama și se ținu de spatele lui. Se strădui să se așeze cât mai bine, bucuroasă că animalul nu o hurducă –

nu mai avea antrenament. Dar era bine pregătit. Liniștindu-se, își îndrumă calul prin spatele locuinței lui Ra-Anan pentru a ocoli străzile aglomerate și ieși din Cetatea cea Mare spre miazăzi. La scurt timp, se îndreptă spre răsărit, departe de mlaștinile sudice, îmbibate de ploaie. Și, pentru prima oară în viața ei, detestă răsăritul frumos de soare.

* * *

Furios, Ra-Anan luă sfoara de piele ruptă de pe pământ. Și, arătând spre capătul celălalt al ei din copacul aflat în apropierea zidului, își confruntă paznicii uluiți.

— Uitați-vă la asta! N-ați văzut nimic? N-ați auzit nimic? Dacă nu o găsiți *acum*, nu veți mai auzi, nici vedea nimic niciodată!

Paznicii o luară la fugă, căutându-și caii. Perek se apropie, se postă în fața lui Ra-Anan și se închină.

— Te implor, stăpâne Ra-Anan, dă-mi voie să o prind.

Ra-Anan îi făcu semn nerăbdător. Perek își luă lucrurile, fluieră după cal și ieși după ceilalți paznici care se învârteau de colo-colo, derutați.

Agitat de plecarea lor haotică, Ra-Anan se îndreptă spre grajduri. Va găsi el fata. Un paznic de la grajd îl salută încet, spunând:

— Stăpâne, a dispărut calul domniei tale.

E tâmpit. Neîncrezător, Ra-Anan intră cu pași apăsați în grajd și aruncă o privire în partea stângă, unde trebuia să fie cel mai bun cal al lui; țarcul era gol. Îl trânti la pământ pe paznic.

— Și în *somn* am auzit de după zidul de cărămidă că cineva călărea pe lângă locuința mea! Și tu n-ai auzit că cineva fură un cal de sub nasul tău! Erai beat sau ce? Cară-te din fața mea până nu te omor!

Pe când simțea că ia foc, cineva urcă spre el, din afara grajdurilor. Gândindu-se că a fost prinsă Shoshannah, Ra-Anan se repezi să iasă. Adoniyram, împreună cu trei paznici de-ai săi, priveau în jos mirați către el. În ultima săptămână, Adoniyram

îl vizitase aproape zilnic, iar Ra-Anan îl primise bine. Însă acum, Ra-Anan se holba nemulțumit la nepotul său.

— Tu nu ai o casă a ta, totuși?

Zâmbind cu reținere, Adoniyram spuse:

— Ba da, unchiule, dar nu e atât de interesantă ca a ta. Ce s-a întâmplat?

Ra-Anan rosti cuvintele cu grijă, să nu se bâlbâie de furie.

— Verișoara ta nerecunoscătoare mi-a furat cel mai bun cal și a fugit. Singură.

— Deci de-asta goneau așa Perek şi ceilalți.

Adoniyram își aplecă imediat capul.

— Unchiule, dacă nu te superi, o să îi însoțesc și eu.

Înainte să apuce Ra-Anan să mai spună o vorbă, Adoniyram îi dădu ghes calului și o porni din loc, urmat de paznicii săi, dornici de aventura neașteptată. Ra-Anan îi urmări îndreptându-se spre miazănoapte, pe drumul mare, apoi se întoarse spre casă. Nu avea rost să o urmărească pe Shoshannah; erau destui gonaci pe urmele ei. Mai degrabă ar lua-o la întrebări pe Demamah, care îl avertizase – cu oarece șovăială – că Shoshannah plecase.

* * *

Shoshannah se îndreptă spre nord-est, dorind să găsească râul de est și să meargă de-a lungul lui – cea mai de încredere călăuză spre tribul lui Metiyl. Ar fi vrut să nu fi fost necesar să o ia spre sud din Cetatea cea Mare pentru a evita să fie văzută de oameni plecând; mișcarea a costat-o ceva timp. Și aproape că își dorea să fi ales un alt cal. Acesta îi făcea probleme. Nu asculta de ordine, o punea la încercare, o încetinea, parcă, după firea lui ageră. Măcar dacă ar ști cum fusese antrenat; atunci l-ar mai domoli.

Dar nu am timp să mă învăț cu năravul tău, îi spuse în gând calului. Hotărâtă, îl îmboldi să înainteze, rugându-se ca animalului să nu-i sară țandăra din cauză că nu-l mâna după cum era

obișnuit. Când ajunseră la un canal plin cu noroi, calul bătu în retragere la marginea apei.

Se abătu de la canal de două ori. De două ori îi întoarse Shoshannah capul spre apă, îndemnându-l cu călcâiele să înainteze și vorbindu-i cu hotărâre. Încăpățânat, animalul se opri, împotrivindu-se zgomotos. În scurt timp o va arunca jos sau va sări.

Care-i problema? îl întrebă în gând. *Precis treci mereu canale din astea.* Dar canalul de lângă turn avea pod...

— Vrei un pod, gândi ea cu voce tare, descurajată.

Nu avea cum să dea de un pod. Și cu cât mai mult întârziau aici, încercând să îndemne creatura să traverseze canalul, cu atât era mai sigur că va fi prinsă. Încercând să-și ascundă disperarea de calul bănuitor, se opri și se uită în jur. Unde era capătul canalului? Ar putea înainta de-a lungul râului de est, urmând cursul râului spre nord, până în munți. Ar putea găsi triburi cu verișori care s-o ajute pe drum de acolo. Dar ar putea da și de alte canale și cursuri de apă... Calul acesta trebuie să învețe cumva să o asculte.

Nu lăsa un cal să te conducă. Aproape că îl auzea pe tatăl ei spunând acele cuvinte.

— Nu e decât apă, murmură ea, alunecând jos de pe cal, pășind în noroi, hotărâtă să învingă animalul.

Ținând frâiele, luă câteva curmale din sacul ei din piele, o trecu ușor pe la nasul animalului și păși cu grijă în apa înnămolită. Ispitit de-a binelea, calul o urmă.

În timp ce încerca să-l facă să intre în canal, se auzi în aer ecoul unui semnal sonor îndepărtat de fluier sculptat. Semnalul se repetă, urmat de zgomotul tropotelor de copite. Calul pufăi și se dădu înapoi agitat. Îngrijorată, Shoshannah se grăbi să iasă din apă și să urce pe cal cu armele și celelalte lucruri ale ei, dar calul sări spre semnalul fluierului și zgomotul celorlalți cai – ca un adevărat animal de herghelie pregătit.

Shoshannah aruncă fructele, gata să țipe. Mai ales când își dădu seama că cel care gonea spre ea ca un sălbatic era Perek,

cu mult înaintea celorlalți călăreți. Pe lângă fluierul legat la gât, paznicul avea și o suliță. Îngrozită, sperând ca paznicul călare să fie măcar încetinit de apa canalului, Shoshannah se aruncă în apă, afundându-se în nămol.

Un pleoscăit puternic tulbură apa în spatele ei. În clipa următoare, Perek sări de pe cal, își azvârli un braț în jurul lui Shoshannah, o trase brutal afară din apă și o trânti cu fața de mal. Speriată și trăgând noroi pe nări, încercă să vadă ceva prin părul răvășit. Perek îi suci încheietura foarte sus în spate până țipă de disperare. Apoi o bătu, lovind cu putere cu sulița pe unde apuca, pe spate, pe șezut și pe picioare, făcând-o să strige de durere, zvârcolindu-se.

Ceva greu căzu peste ea, lovindu-i coastele. Perek răcni, și o a doua greutate se lăsă peste ea. Shoshannah icni, trasă fiind de încheietură prin noroi. Se luptă și dădu din picioare, neputând să se desfacă. Cineva era acum lângă ea, apucând-o de încheietură, lovind brațul lui Perek și răcnind:

— Dă-i drumul! Las-o, Perek! Luați-l de pe ea până n-o omoară!

Shoshannah simți în sfârșit cum slăbește strânsoarea lui Perek asupra încheieturii ei. Fu trasă în sus ca să poată sta în picioare și văzu – prin părul plin de noroi – trei paznici încăierându-se în noroi, potolind turbarea lui Perek. O mână de bărbat îi înlătură părul de pe față și o sili să privească în sus.

Adoniyram o privi mânios:

— Cum te-ai putut gândi să te iei singură la drum? Tu chiar vrei să mori?

Luptându-se cu lacrimile și supărată că fusese prinsă, spuse:

— Mai degrabă aș supraviețui în sălbăticie cu fiare adevărate.

— Nu și când Perek e pe urmele tale. Și nu după ce ai furat calul preferat al stăpânului Ra-Anan.

— Calul lui Ra-Anan? lui Shoshannah începură să-i tremure genunchii.

— O să te ia la bătaie, poate, chiar el, spuse Adoniyram, uitându-se în jur, ca și cum ar cântări situația în care se află. Cred că

ar trebui să ne întoarcem prin zona mai puțin locuită. După ce ne-am tras prin noroi, arătăm ca niște muncitori de la canal.

Aș prefera să fiu o muncitoare. Îngrozită de moarte și mișcându-se cu greutate, Shoshannah îl lăsă s-o ajute să urce pe un cal, în vreme ce paznicii își terminară încăierarea cu Perek prin noroi.

* * *

Ra-Anan aștepta în curte. În clipa în care o văzu pe Shoshannah, arătă cu degetul spre caldarâm, poruncindu-i să îngenuncheze înaintea lui. Scrâșnind din dinți de durere după chinurile îndurate, se lăsă jos încet, cu grijă, temându-se că o va omorî pe loc.

Ra-Anan turbă:

— Uite ce-ai făcut – ne-ai făcut de rușine! Și *uită-te* la oamenii aceștia, arătă el afectat.

Shoshannah îi privi.

Perek și cei trei paznici erau plini de noroiul care se usca acum pe ei, mai puțin ochii umflați, buzele crăpate și nasurile bătucite care se vedeau acolo unde nu erau mânjite de sânge. Perek își înfășurase o fâșie de piele în jurul încheieturii de la mâna dreaptă – care părea să fie rănită – și se uită lung la Shoshannah cu ochiul său stâng nevătămat; cel drept era învinețit și închis din cauza unei umflături. Shoshannah se cutremură. Precis își dorea să o fi ucis.

Ra-Anan continuă să vorbească afectat, cu fața lui îngustă, bronzată și netedă acum contorsionată.

— Dacă oamenii aceștia nu se vindecă așa cum trebuie, nu te voi cruța – mă auzi? Vei fi aspru pedepsită.

Shoshannah își lăsă privirea în jos, simțindu-se deja pedepsită. Și încheietura ei era scrântită, coastele, rănite acolo unde o lovise și tot locul în care o bătuse Perek ardea și zvâcnea de durere. Veșmintele ei din in se lipeau dureros de urmele însângerate de pe spate.

— Mi-ai rănit calul? întrebă Ra-Anan.

— Nu, abia rosti cuvântul.

— Sper să fie după cum spui, *fato*, îi aruncă Ra-Anan. Dacă mi-e rănit calul, te voi bate și pentru asta. Ești tot așa de arțăgoasă și nesăbuită ca maică-ta. Ce scuză poți avea pentru o asemenea prostie – chiar te gândeai că poți scăpa? Răspunde-mi!

Crispându-se la insulta adresată mamei ei, Shoshannah își făcu curaj:

— Nu am făcut decât ceea ce ai fi făcut și tu în locul meu, unchiule – așa cum a făcut și mama – numai că eu am dat greș.

Privind-o ostil, își lăsă bărbia în jos. Apoi strigă:

— Aduceți aici armele și lucrurile ei.

Un paznic se supuse îndată, așezând arcul lui Shoshannah, tolba cu săgeți și sacul din piele bătucită lângă Ra-Anan. Cu dezgust, desfăcu sacul și îi deșertă conținutul pe jos, pe cărămizi. Toate lucrurile ei aruncate pe jos: mantia ei, pulparele, tunica, lenjeria, agrafele, pieptenii, dantelăriile, cutiuțele din lemn cu alifii, mâncarea șterpelită și cuțitul ei preferat, pe care îl crezuse mai în siguranță dacă îl pune în săculeț. Unchiul ei i-l înșfăcă.

— De unde-l ai? Tatăl tău ți l-a făcut?

Shoshannah îl privi tăcută. Tatăl ei făcuse cuțitul într-adevăr. Kaleb îi sculptase pieptenii și cutiuțele din lemn, mama ei o învățase să își facă veșminte și, bineînțeles, mantia și agrafele fuseseră munca lui Annah, Chaciydah și Naomi. Totul i se înfățișa foarte comun și foarte prețios totodată.

— Ai furat mâncare din casa mea.

Cum ai fi făcut și tu, desigur, îi răspunse în gând.

— Mi-ai furat cel mai bun cal. Așa mi-ai răsplătit ocrotirea pe care ți-am oferit-o, cu nesupunere. O asemenea nesupunere va fi răsplătită.

Descurajată, îl urmări pe unchiul ei trimițând după coș și torțe. După cum se și temu, îi aruncă lucrurile în foc – însă nu înainte să se apropie Adoniyram și să-i ceară cuțitul, arcul și tolba cu săgeți, zicând:

— Acestea sunt ale mele; eu ți-am adus-o înapoi.

Cu pică, Ra-Anan îl lăsă pe Adoniyram să ia armele. Pe când se aprindeau, fumegau și prindeau în sfârșit a arde rămășițele lucrurilor ei, Ra-Anan întrebă cu voce tare, plin de dispreț:

— De ce nu te-a scăpat Cel Preaînalt al tău?

Văzându-și lucrurile ei dragi arzând, Shoshannah înghiți greu, ștergându-și lacrimile, punându-și aceeași întrebare. *De ce?*

* * *

După ce Zeva'ah o spălă fără milă, Shoshannah șchiopătă până la camera lui Demamah, cu însoțitor. Când ușa fu închisă și zăvorâtă – și probabil păzită – Demamah își ridică privirea spre Shoshannah dintr-un colț în care stătea ghemuită ca un copil îngrozit.

Cu ochii căprui înroșiți de lacrimi, Demamah șopti:

— Ești în viață... dar de ce nu mi-ai spus ce vrei să faci?

— Pentru că ar fi trebuit să-i spui tatălui tău.

— Da, dar te-aș fi implorat să rămâi; nu merita.

Gândindu-se la lucrurile ei arse – și la batjocura lui Ra-Anan – Shoshannah încuviință din cap, cu umilință. Străduindu-se să se liniștească, spuse:

— Ești pedepsită din cauză că am fugit. Îmi pare rău.

Demamah tremură:

— Am sperat că sunt prea mare acum pentru bătaie... dar se pare că nu. Mi-au tăiat co-copacul, continuă ea cu tremur în glas.

Shoshannah închise ochii, amintindu-și de copacul frumos din curtea lui Demamah, distrus numai pentru că se urcase în el în acea dimineață. Fusese locul preferat al lui Demamah pentru odihnă în zilele toride – acum nu mai exista. *Din cauza mea.* Se lăsă pe genunchi lângă verișoara ei, simțindu-se nenorocită și în suflet, și în trup.

— Nu ți-am adus decât suferință.

— N-ai ce să faci.

Demamah era serioasă. Shoshannah se holbă la ea, vrând să râdă. Dar în schimb plânse. Demamah îi luă brațul și îi șopti printre lacrimi:

— Mă bucur atât de mult că ești în viață.

* * *

— Trebuia s-o lași să moară! îi aruncă Sharah, privindu-l pe Adoniyram mânioasă în intimitatea camerei ei împodobite. Pentru tine e o distracție – la asta te-ai gândit? Nu!

Adoniyram se holbă la mama sa înveșmântată în haine de in, împodobită cu aur și sulemenită, umplut de dezgust.

— Nu e nicio distracție pentru mine. E nepoata ta; cum îi poți dori moartea atât de ușor?

— Din cauză că e ca maică-sa; va destrăma împărăția asta. Am auzit că ieri a admirat-o lumea, călărind cu *tine* prin piață. A fost o prostie din partea ta, Adoniyram! Le-a plăcut de ea; va distruge tot dacă n-o vom opri.

— Poate că ar fi trebuit s-o las să plece.

— Trebuia s-o fi omorât!

— Nu merită să moară, îi întoarse vorba Adoniyram. N-a făcut niciun rău.

— O protejezi – te întorci împotriva mea!

— *Tu* întorci toată lumea împotriva ta! îi aruncă el, cu răbdarea la capăt. Ești atât de geloasă și...

Se azvârli către el, întinzându-și mâinile spre el ca o nebună. Adoniyram o prinse de încheieturi, dar nu înainte ca ea să apuce să-l zgârie cu unghiile. O ținu la distanță de un braț, făcând eforturi să își ceară scuze ca să o ajute să se liniștească... și ca amândoi apoi să se liniștească.

— Îmi pare rău; am greșit când am spus asta – ai dreptate, e un pericol pentru noi.

— Iar tu ești un *prost* lipsit de recunoștință! îl certă ea, nervoasă încă pe el. Nu mă asculți niciodată!

— Te ascult acum, mamă, spuse cu voce scăzută. Și toți slujitorii. Le vor spune stăpânului Cuș și stăpânului Ra-Anan că am...

— Oh, și ăștia doi!

Amuzându-se, cu glas disprețuitor, Sharah spuse cu violență:

— Au făcut atâta zarvă între oameni, că dacă nu eram eu să liniștesc apele și să-i lămuresc pe oameni că sunt iubiți, nu am avea nicio împărăție. De mult am fi avut aici o răzmeriță. Și crede-mă, și Shoshannah poate răzvrăti lumea – trebuie oprită.

— Ce propui? întrebă Adoniyram, voind s-o întărâte subtil. Ra-Anan o va supraveghea acum tot timpul. Iar când domnia sa Cuș va auzi de fuga ei, va avea și el ceva de spus.

— Și eu voi avea! Cuș e nimic pe lângă mine.

— E tatăl tatălui meu, îi aminti Adoniyram, cu hotărâre blândă în glas.

Pe față i se citi o expresie dușmănoasă, de parcă ar fi vrut să îl contrazică. Fu o privire foarte scurtă, dar îndeajuns cât să-l mire pe Adoniyram. Dar îi dădu drumul și își înăbuși cu repeziciune bănuielile.

— După cum ziceam, Cuș e nimeni.

Mama sa se îndepărtă, cu aer sfidător, ca un copil răsfățat, mângâindu-și buclele blonde.

Adoniyram disprețuia gestul acela. Ca întotdeauna, își dorea să-și împletească și să-și prindă părul cu agrafe, discret, ca orice altă femeie măritată din Cetatea cea Mare. Dar putea să se aștepte de nenumărate ori să facă sau să devină ceva, însă nimic nu ar putea-o schimba. Era cu totul absorbită de ființa ei.

Pieptănându-se, luă o oglindă din obsidian și își verifică vopselele de pe față și părul, ca și cum nici nu-și ieșise din fire – un alt lucru obișnuit la ea. Oftând cu nerăbdare, spuse:

— Pune pe unul dintre slujitori să-i ducă vorbă lui Ra-Anan că îl voi vizita acasă în seara asta. Vreau să o văd și pe Shoshannah. Și trimite vorbă și lui Cuș. Ar trebui să mergem în vizită împreună în seara asta... ca o familie.

Adoniyram își dorea să poată fi adevărat. Îl înțepau fața și gâtul; va trebui să vadă dacă nu îi lăsase urme. Dacă da, nu se va arăta în fața localnicilor la lumina zilei până nu se vindeca. Nu ar trebui să fie lăsați să-l vadă ca pe un om obișnuit. *Halal Făgăduit mai sunt și eu...*

* * *

Ferindu-și încheietura luxată, Shoshannah îngenunche pe o rogojină căptușită lângă Demamah, cu un aer oficial și nefericit. Această adunare neașteptată urma să fie îngrozitoare. Nu era destulă mâncare pe gustul fiecăruia, dar Regina Cerurilor Sharah bea vin, la fel ca jupânul Cuș, în vreme ce Adoniyram, doamna Achlai, Ra-Anan și Zeva'ah se uitau lung la Shoshannah. Bine măcar că slujitorii fură trimiși de acolo. Nu vor fi de față la cearta care părea pe punctul de a izbucni în odaia tăcută și tensionată.

Sharah începu, acuzând-o pe Shoshannah:

— Văd că ai fost rănită. Nu e decât ceea ce meriți. Fiul meu nu trebuia să te salveze – nici măcar nu ai fost recunoscătoare.

Iar celorlalți le spuse:

— Ați văzut ce a făcut? Uitați-vă la fața lui.

Shoshannah se uită la fața lui Adoniyram și fu șocată de zgârieturile vinetii de pe fața și gâtul lui, pe care sigur nu le avusese de dimineață. Se uită la ea amenințător. *Dacă i-a făcut cineva acele zgârieturi, ai fost tu, Mare Râzgâiată,* îi răspunse mânioasă în gând.

Spre surprinderea ei, Ra-Anan spuse:

— Adoniyram nu avea zgârieturile acelea pe față când s-a întors cu fata în dimineața asta. Precis le-a căpătat de altundeva.

Sharah se aplecă înainte, mijindu-și ochii cenușii:

— Vrei să spui că mă înșel?

— Cum te-ai înșelat și altă dată, spuse Ra-Anan, nedorind deloc să fie politicos. De fapt, de cele mai multe ori.

Înghițind grabnic din cupă, Cuș râse, iar fața lui frumoasă i se lumină de încântare, spre rușinea lui Sharah.

— Cine se poate împotrivi adevărului? Fiul meu – soțul tău – ar fi spus același lucru, *stăpână*.

— Și ar mai fi zis multe și despre tine! ripostă ea. Întotdeauna ai făcut probleme – și nu ai fost de folos împărăției decât să îți fâlfâi bogăția și să dai ordine altora.

— Te-ai descris perfect, o tachină el.

Și, pentru că Sharah se umplu de mânie, spuse:

— Nici să nu te gândești să dai în mine, că te bat de nu te vezi și o meriți.

— Nu ai niciun drept asupra mea!

— Cineva trebuie să aibă.

Adoniyram dădu să plece şi, îndreptându-se spre ieșire, oftă:

— Am venit aici numai ca să facem schimb de jigniri?

Cuş își așează cupa și o cercetă pe Shoshannah.

— Nu, ci ca să hotărâm ce e de făcut cu această scandalagioaică. Dacă s-a dovedit atât de greu de stăpânit pentru tine, stăpâne Ra-Anan, ar trebui s-o iau eu în locuința mea ca să nu mai scape iar.

— Rămâne cu mine, spuse Ra-Anan hotărât. Eu sunt rudenia ei apropiată.

— Iar eu nu? întrebă Sharah. Doresc să vină cu mine.

— Tu ai omorî-o pe drum spre casă, îi aruncă Ra-Anan. Eu şi Cuş preferăm să rămână în viață deocamdată.

— Deocamdată, fu de acord Cuş, cu glas amenințător de calm pentru Shoshannah.

Sharah își răsuci cupa în mână, zâmbind.

— Jupânul Cuş o vrea vie ca să se răzbune – e de înțeles. Dar Ra-Anan, nu înțeleg de ce vrei să locuiască *numai* în casa ta. Pesemne că o consideri ca pe a doua soție.

Sugestia ei fu atât de oribilă, încât Shoshannah încremeni. Demamah icni de uimire, iar Zeva'ah îl privi pe Ra-Anan.

Sharah râse cu poftă.

— Ar trebui să vă vedeți mutrele!

— Mamă, nu cred că li s-a părut o glumă reuşită, spuse Adoniyram cu nerăbdare. Oricum, vreau să spun că Rab-Mawg şi preoţii o vor vie pe Shoshannah... ca să ducă la îndeplinire făgăduiala mamei ei de a sluji în Templul lui Shemesh.

Shoshannah îşi căscă ochii spre el, mută de uimire. De ce se mai deranjase să o salveze de Perek în dimineaţa asta dacă voia doar să o dea la templu – lui Rab-Mawg, care era la fel de periculos ca Perek? *De ce le mai şi dai ideea?*

— Eu nu cred că glumeam în privinţa situaţiei ei, dar tu cred că glumeşti, îi spuse Sharah lui Adoniyram aspru.

— Cât ai băut? întrebă el netulburat.

— Nu atâta cât să-ţi permiţi să comentezi tu. Ascultaţi-mă aici: nu vreau ca această fată să fie respectată pentru niciun motiv, cu atât mai mult în turnul meu.

— Turnul *tău*? întrebă Cuş, începând să-şi piardă cumpătul. Nu ai făcut nimic pentru construirea acestui turn în afară de faptul că ziceai că trebuie terminat. Nu ai participat cu niciun teren, nici cu aur, nici cu timp, nici cu recoltele tale...

Lângă el, Achlai îi dădu în tăcere ceaşca la o parte în timp ce o ocăra pe Sharah. În mod obişnuit, Shoshannah ar fi zâmbit la mişcarea aceasta, dar acum era prea supărată.

În vreme ce Cuş şi Sharah se certau de zor, Shoshannah se holbă la verişorul său trădător, Adoniyram. N-o băgă în seamă. Frustrată, privi într-o parte, dând, din întâmplare, cu privirea de unchiul său. Ra-Anan continuă să o privească, zâmbind supărător, în vreme ce Zeva'ah, bănuitoare, îi urmărea.

Cu glas tare, oarecum leneş, spuse:

— Spune-ne, Adoniyram... ce crezi că ar trebui să se întâmple cu musafira mea?

Adoniyram ridică din umeri.

— Unchiule, nu ştiu ce să spun, sincer. Dar – acum că îţi sunt în siguranţă şi calul, şi paznicii – eu zic că ziua de azi a fost amuzantă.

Te urăsc! îi spuse Shoshannah lui Adoniyram în gând, întărâtată. Și, fără să-l privească pe unchiul său, gândi: *Ra-Anan, ești dezgustător. Spui că ești ruda mea care mă protejează, dar chiar nu mă protejezi deloc de Adoniyram și de ceilalți așa cum ar trebui. Dacă m-ai păzi așa, nu aș fi încercat să fug.*

Furia i se risipi treptat. O dureau foarte tare spatele și brațul, și picioarele. Spera să se termine odată vizita aceea. Era limpede că nu se va hotărî nimic în privința ei în seara aceea – Sharah, Ra-Anan și Cuș erau prea furioși unul pe altul ca să poată ajunge la o înțelegere. Încercând să își amelioreze durerile de la zgârieturi și tăieturi, se suci, tresărind. Achlai se întoarse spre ea, cu milă pe fața-i bronzată și blândă.

Aș vrea să merg în vizită la tine și la mama Meherah a noastră, se gândi Shoshannah cu tristețe. *Sper să te rogi pentru mine.* Deși rugăciunile nu îi fuseseră de folos până acum.

De ce nu te-a salvat Cel Preaînalt al tău? îi răsuna vocea batjocoritoare a lui Ra-Anan de dimineață. Se simțea părăsită. Măcar acolo, în sălbăticie, printre stepe, ar fi putut hotărî singură ce să facă cu viața ei. Aici, în Cetatea cea Mare, animalele acestea înveșmântate în aur și in conduceau totul. Nu putea face nimic.

* * *

Adoniyram se ferea de privirea lui Shoshannah. Dacă ar fi fost singuri, ar fi fost altfel. Ar fi convins-o că nu-i este vrăjmaș. Dar aici, înconjurat de rudele sale, nu avea de ales decât s-o ignore ca și cum nu îi păsa de ea.

De fapt, devenea chiar importantă pentru el. Și când își dădu seama de acest fapt, îl năpădiră gândurile.

Nu spune nimic, îi porunci el în gând. *Nu face și nu spune nimic ce ar putea mări scandalul; data viitoare s-ar putea să nu te mai pot salva.*

Capitolul 10

— Nu mi-a venit să cred când am auzit ce-a spus stăpâna Sharah despre tine și tatăl meu, îi șopti Demamah lui Shoshannah.

Stăteau în patul lui Demamah, cosând noile veșminte ale lui Shoshannah, pe lângă cele vechi ale ei, din care rămăseseră doar zdrențe, în urma fugii sale.

— A fost de-a dreptul ridicol și greșit, fu de acord Shoshannah, înfiorându-se pe când lucra la o mânecă.

După două săptămâni de singurătate, drept pedeapsă, îi fu mai ușor să discute părerea răutăcioasă a lui Sharah despre temeiul lui Ra-Anan pentru a o găzdui pe Shoshannah. Și, după două săptămâni, Zeva'ah se pare că reușise să își înlăture bănuielile. Vorbise în sfârșit cu Shoshannah în dimineața aceasta – spunându-i că nu mai poate sta îmbufnată; trebuia să o ajute pe Demamah cu sarcinile zilnice și să se pregătească pentru vizitatorii ce vor veni spre sfârșitul săptămânii.

Curioasă, Shoshannah se întrebă cu voce tare:

— Cine vine în vizită?

— Mi-a fost teamă să întreb, mărturisi Demamah, pilindu-și acul din os pe o piatră de ascuțit.

— Nu știu decât că trebuie să isprăvim cu hainele tale cât mai repede. Mama vrea să fii frumos gătită pentru oaspeți. După aceasta, vom ajuta la curățenie, iar mai târziu la gătit.

— Deci oaspetele nostru este o căpetenie de trib?

— Se prea poate. Dă-mi cuvântul tău că o să fii cuminte și sobră.

Neputând să se abțină, Shoshannah o tachină:

— Bineînțeles. Voi imita fiecare gest al tău.

— Să nu-ndrăznești să mă imiți cât îi vom avea pe vizitatori aici. Tata ne-ar bate pe amândouă.

Demamah verifică tivul la un material din in deschis la culoare, apoi spuse:

— Mă bucur că nu ți-ai pierdut simțul umorului; ai fost atât de mohorâtă în ultimele zile.

— Sunt plictisită, recunoscu Shoshannah, făcând ultima cusătură de pe mânecă. Vreau să merg afară, dar nu vreau să-i văd pe Adoniyram și pe maică-sa. Sau pe Rab-Mawg acela.

— Nu cred că ți-ar fi făcut vreun rău – încerca doar să te sperie.

— Mda, păi a și reușit.

Demamah spuse cu blândețe:

— Tata știe că ai încercat să fugi din cauza lui Rab-Mawg.

Întinzându-și încheietura mâinii, care o mai durea încă de la luxație, Shoshannah spuse:

— Mulțumesc că i-ai spus așa. Mai e supărat pe tine?

— Nu, atât timp cât îi ciripesc fiecare gând al tău. Ascultă: deseară îi voi spune că ți se pare că Regina Cerurilor e ridicolă. Și că ești mohorâtă și plictisită și ai vrea să o vezi pe Ma'khole. O să-i mai spun și că m-ai amenințat că o să mă imiți cât timp îi vom avea pe oaspeți la noi și o să mă plâng puțin. Asta o să-l mulțumească.

— Bine. Acum voi tăcea.

Zâmbiră ca două uneltitoare și se aplecară din nou asupra cusăturii.

* * *

— Ai uitat să-i spui tatălui tău că nu vreau să-l mai văd pe Rab-Mawg, murmură Shoshannah către Demamah când îl urmau încet pe Ra-Anan pe treptele turnului, în ziua următoare.

— Ba da, i-am spus, protestă Demamah cu voce scăzută. Dar se pare că vrea să vadă cum te înțelegi acum cu Rab-Mawg. Cred că tata crede că e generos că îți dă atâta libertate așa de curând după fuga ta. Trebuie să încerci să fii recunoscătoare.

— Asta nu e libertate; e pedeapsă! Cred că o să-mi deșert stomacul chiar pe picioarele lui Rab-Mawg. Așa mă voi înțelege cu el.

Ochii lui Demamah, negri-căprui, se măriră:

— Să nu faci așa ceva.

— Ar trebui, dar mă voi abține.

— Vezi ce faci.

— Da, soră mai mare, o sâcâi Shoshannah.

Însă zâmbetul îi pieri urcând treptele. De ce voia Ra-Anan să o ducă să se întâlnească cu Rab-Mawg azi? Nu-și dădea seama că preotul era periculos? Poate și trădător – ceea ce-l făcea mai periculos decât Perek, care venea în urma lor.

Shoshannah răsuflă adânc, încercând să se liniștească. Ra-Anan se aștepta ca ea să urce treptele acelea și să intre în templu cu reverență sau măcar să dea impresia de demnitate; ar pedepsi-o dacă nu s-ar comporta bine.

Intrând în templul aurit, o trecură sudori reci. Părinții și străbunii ei cu siguranță nu și-ar dori ca ea să viziteze un asemenea loc. Părea de-a dreptul... păgân. Își șterse pe furiș palmele umede de haină în timp ce Ra-Anan îl saluta pe Rab-Mawg și pe cele trei ajutoare de preoți, care se închinară cu mâinile împreunate, plini de respect.

Ra-Anan dădu din cap, spunând:

— Aveți o nouă ucenică. Nepoata mea trebuie să învețe obiceiurile din Cetatea cea Mare, orânduirile și ceremoniile din turn și închinarea către Shemesh. Trebuie să învețe și semnele stelelor.

Apăsând fiecare cuvânt separat, Ra-Anan adăugă:

— Veți trece cu vederea orice neplăcere legată de caracterul ei... sau de părinții ei.

Dar cu neplăcerile mele cum rămâne? vru Shoshannah să țipe.

Însă Rab-Mawg și tovarășii săi preoți făcură o plecăciune respectuoasă. Rab-Mawg zâmbi:

— Precum voiești, stăpâne Ra-Anan.

Ca unul care le face o mare favoare, Ra-Anan spuse:

— Va învăța aici, însoțită de voi, două dimineți pe săptămână, cât timp eu mă întâlnesc cu meșterii și constructorii. Mă voi interesa îndeaproape de evoluția ei. Și despre stele, va învăța în serile în care vă veți înțelege să vă întâlniți.

Din nou, Rab-Mawg fu încântat să accepte. Shoshannah avu impresia că afișa o blândețe prefăcută. Poate că totuși se gândea să o omoare. Spre disperarea ei, Ra-Anan spuse:

— Mă voi întoarce la amiază. Demamah, rămâi cu ea. Perek, ai grijă să se poarte bine.

Perek făcu o plecăciune în vreme ce Ra-Anan trecu pe lângă el când ieși din templu. Apoi se uită aspru către Shoshannah, căutând orice motiv să o pedepsească. Shoshannah se înfioră. Demamah își puse mâna rece pe brațul ei, la fel de supărată ca Shoshannah. Rab-Mawg însă era senin.

Plecându-și capul spre Shoshannah, spuse:

— Domniță, această nouă sarcină este neașteptată, dar nu și nedorită. Când este ceva ce nu înțelegi, trebuie să ne întrebi – aceasta e îndatorirea ta ca ucenică a noastră. Oricum, templul sacru nu e un loc potrivit pentru a ține lecții. Acum urmează-ne, rogu-te.

La fel de respectuos, Rab-Mawg le conduse într-o încăpere neterminată din cărămizi și bitum din spatele templului. Shoshannah tuși, prinzându-se de nas la mirosul înțepător care venea de la un mangal din piatră care ardea pe un suport de cărămidă. Atmosfera întunecoasă a încăperii era înrăutățită de

perdelele groase care îi despărțeau de templul principal și o altă încăpere alăturată. Oamenii ăștia se temeau de aerul proaspăt?

În timp ce Shoshannah își ștergea ochii ce o înțepau, Rab-Mawg le vorbi celor trei ajutoare de preoți:

— Ghez-ar, Ebed, aveți ceva de mâncare să le oferiți musafirilor noștri? Awkawn, adu niște lut și trestie ca să păstrăm lecțiile ei de azi.

Spuse încet, respectuos, către Demamah și Shoshannah:

— Vă rog, așezați-vă și odihniți-vă până așteptați.

Făcându-i-se greață, Shoshannah îngenunche pe o rogojină căptușită cu lână, lângă Demamah care era tăcută. Awkawn se întoarse îndată, cu un vas din lut plin cu lut lichid, moale. Scoase apoi din brâul de lână deschisă la culoare câteva bețigașe din trestie sculptate straniu și îi oferi unul lui Shoshannah. Luă trestia și puțin lut moale, dar nu și pâinea sau carnea, nici cupa cu bere oferite de Ghez-ar și Ebed. Nici Demamah nu luă mâncarea lor – fapt care fu văzut de preoți, și pe bună dreptate, ca lipsă de încredere.

Rab-Mawg zâmbi, privind-o pe Shoshannah îndeaproape.

— Domniță, ești speriată încă după ultima vizită pe care ai făcut-o aici, dar nu e necesar. Doar te puneam la încercare.

— Cuțitul acela nu părea doar o încercare, spuse Shoshannah, încercând să-și păstreze netulburate vocea și privirea.

— Atunci îmi cer scuze că te-am necăjit.

Așezat lângă Rab-Mawg, Ebed cel slab precum trestia se întoarse spre Shoshannah, cu ton foarte chibzuit, aproape blând.

— Domniță, noi – tovarășii lui – înțelegem cât de cumplit poate părea sau reacționa Rab-Mawg. El *chiar* vă punea doar la încercare, dar nu dorește să vă facă niciun rău. Și nici noi.

Nu vă cred, gândi Shoshannah. *Sunt sigură că vă veți întoarce împotriva mea precum o haită de prădători în clipa în care vă voi scoate din sărite.*

Îngenunchind în fața ei, Ghez-ar se aplecă înainte cu ochii licărind la lumina slabă.

— Domniță, pentru noi este o plăcere să stăm de vorbă cu tine. Am auzit că țineai legătura cu strămbunii. Și ținem minte că mama ta mergea călare pe străzile Marii Cetăți atunci când eram copii. Atunci, ni se părea înspăimântătoare.

— Dar mama mea nu e o ființă înspăimântătoare, spuse amuzată Shoshannah. Copiii din tribul nostru o iubesc – iar ea îi adoră. De ce vă temeați de ea?

— Voiam să ne păzim pielea, răspunse Awkawn, cu gura-i mică sucindu-se disprețuitor. Fiind băieți, ni se spusese că o atingere de-a ei ne aducea moartea.

Cu prevedere, știind că probabil purtau un mare respect memoriei Marelui Rege Nimrod, Shoshannah spuse:

— Acea poruncă de pedeapsă cu moartea nu a fost ideea ei, nici vina ei. A plâns când mi-a povestit de ea.

— Da, am auzit că ai protestat în privința aceasta în prima zi când ai ajuns în cetate, spuse Rab-Mawg dorind să pună capăt discuției despre Keren și pedeapsa cu moartea. Hai să stabilim ceva: dacă vei fi ucenica noastră, nu trebuie să te temi de noi.

Scoase cuțitul dintr-un buzunărel de la brâu și tăie o felie de pâine în bucăți lunguiețe, subțiri, egale. Luă o îmbucătură și le dădu și lui Ebed, Ghez-ar și Awkawn. Apoi se duse spre Shoshannah și Demamah.

— Vă rog, faceți pace cu noi. Nimeni în afară de Adoniyram nu a mai mâncat aici. Am fi onorați dacă ați mânca împreună cu noi.

Și furioși dacă nu mâncăm, se gândi Shoshannah. Demamah luă puțină pâine. Oftând în gând, Shoshannah făcu la fel și mâncă pâinea. Era uscată și atât de aspră, încât i se opri pe gât. Încercând s-o înmoaie – și hotărând că, dacă o vor moartă, tot va muri – primi o gură din berea lor. Era mai tare decât orice băutură pe care o făcuse vreodată mama Ritspah pentru părintele Aşchenaz. Era mai rea decât pâinea. Ochii îi lăcrimară din nou și o auzi pe Demamah oftând chinuit lângă ea. Dacă nu i-ar fi fost atât de teamă, s-ar fi distrat. Dar tuși.

— O să supraviețuiești, domniță? întrebă Awkawn cu expresie distrată, așteptând să îi dea de mâncat și nemulțumitului Perek.

Shoshannah încuviință din cap, neputând să vorbească. Era de necrezut cum mânca alături de acești preoți ai templului. Și urma să le fie ucenică. Chiar mai surprinzător, păreau chiar normali. Se înșelase, oare, în privința lor?

— Acum că ne-am lămurit neînțelegerea, vom începe cu chestiuni de negustorie, anunță Rab-Mawg, învârtind o bucată de lut din vas. Frământă puțin lutul, îl întinse, apoi mânui rapid instrumentul din trestie.

— Prima dată, semnul pentru apă – care e cel mai important – e dat de linii unduitoare ca acestea...

Și îi dădu lutul însemnat lui Shoshannah. Neștiind ce altceva să facă, scrise și ea același semn pentru apă pe bucata ei de lut. Când termină, își ridică privirea și își dădu seama că cele trei ajutoare de preoți ale lui Rab-Mawg erau dezamăgite. Era limpede că se așteptaseră să vorbească cu ea despre mama ei. Sau despre străbuni și despre moartea lui Nimrod.

Va trebui să așteptați, le răspunse în gând Shoshannah. Poate ar putea discuta aceste lucruri la lecțiile viitoare. Dar pentru ce avea nevoie de lecții totuși, decât dacă nu cumva Ra-Anan se aștepta ca ea să rămână pentru mai mult timp în Cetatea cea Mare?

— Acesta este un fir de orz, spuse Rab-Mawg, însemnându-l pe lut imediat ce își primi condeiul înapoi de la ea. Acestea – cu două linii încrucișându-se într-un cerc ocrotitor – sunt oi. Un bol reprezintă mâncare. Iar șase linii, toate intersectate ca raze de soare, reprezintă cerul. Noi facem suveniruri cu aceste simboluri pentru diferite lucruri care sunt folosite de negustori atunci când ne promit că vor face schimb de mărfuri care trebuie transportate...

Continuă pe același ton, iar Shoshannah se străduia să rămână atentă.

O să dureze o veșnicie.

* * *

În timp ce coborau treptele turnului, Demamah șopti:

— Îmi pare rău de tine – că trebuie să înduri lecțiile acelea în două dimineți pe săptămână.

— Nu vii cu mine? se opri Shoshannah, dezamăgită, displăcându-i „lecția" cu lut scrijelit din mână. Mithqah ar fi venit cu mine, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— La isprăvi, poate. Dar nu la lecțiile lui Rab-Mawg. Sunt sigură că Mithqah a ta cea dragă ar fi de aceeași părere. Poate merge cu tine Ormah. Și Perek.

— O, mulțumesc, mormăi Shoshannah, deși o iertă pe loc pe Demamah.

Tropăind din nou pe trepte în jos, întrebă:

— Avem obligații față de preoții aceia acum că am mâncat de la ei?

— Nu, dacă ne interzice tata, spuse Demamah. Deși el va considera că ei sunt obligați să te protejeze cât timp ești în templu.

Sper să se considere obligați, se gândi Shoshannah.

* * *

— Ce părere ai despre ea? Ghez-ar îl întrebă pe Rab-Mawg.

— Vom vedea, spuse Rab-Mawg, gândindu-se la purtarea tinerei din timpul lecției de azi.

Desigur, îi era încă teamă de el. Iar el voia să o încurajeze să rămână temătoare și respectuoasă dacă urma să rămână în împărăție – în preoție.

— Să se obișnuiască cu noi și cu templul. Vom afla în curând ce gândește cu adevărat și abia apoi o vom judeca.

— Părea plictisită în timpul lecțiilor, le spuse Ebed, mergând spre odaia mică în care dormiseră.

Awkawn pufni pe nas cu dispreț.

— Bineînțeles că a fost plictisită. Doar e femeie. Nu povesteam de copii, de straie, de gătirea mâncării. Mai avem ceva ierburi, Ghez-ar?

— Da, dar vom mai avea nevoie în câteva zile.

Scoase o desagă mică din piele și o deschise pentru a le arăta provizia în scădere de „ierburi".

Rab-Mawg căzu pe gânduri, căutând în minte ce anume ar fi putut să dea la troc pentru a-și reface depozitul de bere, tămâie și ierburile și rădăcinile prețioase. Le foloseau zilnic pentru a crea acea beatitudine atât de necesară pentru a pătrunde tainele cerului. Beatitudinea cumpărată astfel era un câștig care compensa crizele de plictiseală și de frustrare.

Iar stăpânul Ra-Anan era o adevărată sursă de frustrare. Omul se îmbogățea cu bunurile oferite de localnicii Marii Cetăți și a triburilor din jur – bunuri care aparțineau de drept templului și preoților lui. Stăpânul Cuş și stăpâna Sharah erau și ei vinovați de aceste nelegiuiri, deși ei aveau nenumărate resurse proprii.

Vina aceasta trebuie pedepsită.

— O să am grijă, spuse zadarnic Ghez-ar – la urma urmei, era rândul lui la slujbă în templu. Rab-Mawg luă desaga de la el și merse într-o încăpere mică, izolată, în care Ebed aprindea tămâie frumos mirositoare într-un mangal mic din lut. Când socoti că e vremea potrivită, Rab-Mawg aruncă porția de „ierburi" în tămâie. Awkawn trase bine perdelele și se adunară în jurul mangalului, liniștindu-se în timp ce inspirau vaporii cei prețioși.

Alinat, Rab-Mawg alungă pentru moment orice gânduri la Ra-Anan și la alții, predându-se în schimb fumului sacru și speranței de odihnă.

* * *

Însoțită de Demamah, Shoshannah se așeză, fără tragere de inimă, în curtea de ceremonii a stăpânei Sharah, acum plină de oameni. Nu mai fusese aici din ziua prinderii ei. Și nimic – nici

măcar amurgul, nicio sărbătoare îmbelşugată, luminată de mangaluri, nicio mulțime veselă de cheflii – nu ar fi putut să îi facă mai suportabil acest loc. Nici măcar vizitatorul lor de seamă, părintele Elam al triburilor din sud-est.

Shoshannah îl cercetă, gândindu-se: *Elam – întâiul născut al părintelui Sem şi al lui Annah cea dragă – nu eşti ceea ce m-aş fi aşteptat.* Sigur că era chipeş, cu păr negru cârlionțat şi strălucitor, ochii mari negri şi un surâs fără seamăn. Dar era şi plin de sine; dorise anume un loc de cinste care să fie pregătit în locul de ceremonie, care să-i ofere cinste aidoma stăpânului Cuş.

Dar Cuş era dușmănos. Nu vorbi nimic cu verişorul său, Elam, deşi Shoshannah ştia istorioare de când era copilă că cei doi fuseseră crescuți apropiați, ca frații.

— Sunt sigură că stăpânul Cuş îl urăşte pe părintele Elam din cauza morții lui Nimrod, îi şopti Shoshannah lui Demamah, care strângea mâncare într-un vas.

— Da, răspunse blând Demamah, cuprinsă de sarcina ce o avea. Ascultă, o să împărțim porția asta – nu sunt destule pentru toată lumea. Precis se va plânge mama de felul în care a fost servită masa. Uită-te la vasele din aur...

Zâmbind, Shoshannah se uită. Buzele lui Zeva'ah formau o linie subțire pe fața ei frumoasă şi, fără îndoială, cerceta mâncarea lui Sharah – aşezată separat de a celorlalți – în vase din aur. Nici măcar Cuş sau Achlai, nici chiar sărbătoritul Elam nu primiseră vase din aur. Şi Adoniyram bea dintr-o ceaşcă din lut roşu, deşi se ospăta din mâncarea mamei sale la fel ca din a lui.

Demamah o înghionti pe Shoshannah.

— Încearcă asta.

Luă o bucată de crab cu carne albă, o vârî în ulei şi ierburi şi i-o dădu lui Shoshannah, care se trase înapoi, bănuitoare.

— Ce este asta?

— Carne de crab. Nu face mofturi, ia o gură.

Ascultătoare, Shoshannah mestecă, înghiți în grabă, apoi luă o înghițitură dintr-o ceaşcă de vin slab.

— Poți să iei tu restul. Eu mănânc pâine și fructe.

— Nu, poți încerca și altceva, insistă Demamah cu blândețe, oferindu-i din ouăle ei cu miros de oțet, gătite neobișnuit, ficățel de pasăre, lapte covăsit și pește afumat.

— Cred că o să mă otrăvești tu înaintea lui Rab-Mawg, îi spuse Shoshannah. O să mănânc niște crab dacă-mi dai pace apoi.

— Ești imposibilă, oftă Demamah. Vezi că Adoniyram se uită la tine.

Nerăbdătoare, Shoshannah mușcă din crab, îl privi pe Adoniyram și regretă numaidecât; stăpâna Sharah o văzu și îi aruncă o privire mânioasă.

Ridicându-și mâna împodobită cu bijuterii și aur, stăpâna cea mare îi făcu semn cu asprime.

Shoshannah aproape că se înecă, încercând să înghită crabul.

— Am dat de necazuri, îi șopti lui Demamah. Ce să fac?

— Vom merge la tata.

Mai bine la el decât la ea. Se ridicară și se grăbiră să treacă pe lângă ceilalți musafiri până la Ra-Anan, care se încruntă la ele că îl deranjează de la masă. Demamah îngenunche și șopti îngrijorată, cerându-i sfatul.

Ra-Anan se încruntă și mai mult.

— Demamah, rămâi cu mama ta.

Ridicându-se, îi spuse lui Zeva'ah:

— Iubito, mă duc să vorbesc cu sora mea.

— Chiar te rog! i-o aruncă Zeva'ah, foarte iritată.

— Shoshannah, stai cu cinci pași în urma mea, îi spuse Ra-Anan.

Se plimbă alene și o privi supărat pe Sharah, care băuse prea mult, pare-se, și se certa acum cu Adoniyram. Întrerupându-i, Ra-Anan o întrebă:

— Dragă soră, vrei să vorbești cu noi?

— Eu voiam să vorbesc cu *ea*, se încruntă Sharah spre Shoshannah. Dar dacă tot ești aici, Ra-Anan, vreau să-ți spun că nu merită să fie onorată în felul acesta. De ce se află aici?

— De ce să nu fie aici? Face parte din familia noastră.

— Nu-mi întoarce vorba; eu nu am invitat-o!

Adoniyram îi spuse în șoaptă:

— Mamă, o să se supere oaspeții. Poate ar trebui să discutăm asta mai târziu.

— Tu să-ți ții gura! îi spuse Sharah atât de tare, încât toți cei din jur tăcură și se holbară la ei. Dacă tu crezi că-mi dai mie lecții, te înșeli!

Adoniyram deveni vădit încordat.

— Iertare. Îmi voi îndepărta ființa supărătoare din prezența ta.

Își lăsă jos ceașca, se ridică brusc și plecă.

Sharah sări și strigă după el:

— Să nu îndrăznești să te întorci decât atunci când ești gata să-ți ceri scuze!

Numai ce ajunse la poarta curții, Adoniyram se întoarse și îi făcu o plecăciune fără cusur. Sharah aruncă înspre el destul de stângaci cu ceașca ei din aur, stropindu-i pe musafiri. Cuș se îndreptă de spate, furios, cu tunica lui elegantă pătată acum de vin. Lângă el, se ridică părintele Elam, jignit profund. Toată lumea bolborosea, șușotea, se holba.

Shoshannah își dori să se risipească în negură.

Ra-Anan spuse:

— Ne pare rău că te-am jignit. Vom pleca îndată.

Sharah îl confruntă, cu fața plină de furie.

— Așteaptă! Nu am terminat de discutat cu tine!

— Tu nu discuți, țipi! spuse Ra-Anan. Și i-ai ofensat pe musafiri.

Sharah își flutură mâna cu dispreț, ca și cum ar spune: *Ce contează oamenii aceștia?* Dar își coborî vocea foarte puțin:

— Să nu îndrăznești să o mai aduci în prezența mea decât dacă o cer eu.

— Cum dorești, soră.

Cu o politețe foarte rece, Ra-Anan își înclină capul. Întorcându-se, îi vorbi încet lui Shoshannah:

— Așteaptă afară cu verișoara ta.

Shoshannah îl ascultă de îndată, făcându-i semn lui Demamah în timp ce se repezea spre poarta curții, trecând de paznicii curioși. Împreună cu Demamah care o prinse de mânecă, se strecurară numaidecât spre o zonă din partea stângă de lângă zidul exterior.

— A fost îngrozitor, spuse Shoshannah, proptindu-se de zid, simțindu-și capul zvâcnind. Nu mi-am imaginat că cineva poate fi atât de grosolan.

— În public e mai reținută de obicei, rosti Demamah tulburată.

Se auziră acum niște pași în stânga lor, iar fetele se întoarseră cu precauție.

— Mi se părea mie că v-am auzit vocile, se auzi Adoniyram din întuneric. Se apropie de Shoshannah, prinzându-i încheietura mâinii pe furiș.

— Iartă-mă că am plecat; te-a lovit?

Shoshannah neagă din cap.

— Nu, sunt... bine. Mulțumesc.

Își dorea să îi lase mâna înainte să observe Demamah. I-o lăsă, dar într-un gest zăbavnic și mângâietor care păru prea intim. Shoshannah se îndepărtă îndată de el, întorcându-se cu fața spre el.

— Stăpânul Ra-Anan ne-a spus să așteptăm aici.

— Aștept și eu împreună cu voi până vine.

— Mulțumim, oftă Demamah.

Nu-i mulțumi, se gândi Shoshannah. Îl simțea pe Adoniyram că se zgâia la ea. Spre ușurarea ei, Ra-Anan ieși pe poartă, însoțit de Zeva'ah, care era supărată. Și, contrar oricărui obicei sau bună-cuviință, Elam, musafirul de cinste al sărbătorii, îi urma.

— Ra-Anan, dacă tot ești gazda mea pentru săptămâna aceasta, voi merge cu tine, spuse Elam.

Dădu din cap destul de încordat spre Adoniyram.

— Sper că ești bine.

— Întru totul, încuviință Adoniyram cu amabilitate.

Întorcându-se spre Ra-Anan, spuse:

— Unchiule, aș prefera să dorm pe podeaua ta la noapte. Altfel, mama va da buzna în casa mea și va face tot ce-i stă în putință să mă facă să-mi pară rău că m-am purtat așa.

— Sigur, spuse Ra-Anan.

Porniră la drum împreună pe străzi, care ici și colo erau luminate de lămpi de la ferestre.

— Însă atunci când se vor liniști apele, *trebuie* să o avertizăm pe mama ta, Adoniyram, că tocmai i-a jignit pe toți oamenii importanți din Cetatea cea Mare. Și din afara ei.

Ra-Anan părea trist. Dar, pe de altă parte, văzându-l mergând alene înainte, Shoshannah simți că unchiul ei era, de fapt, mulțumit. De parcă ar fi sperat... nu, *intenționat* chiar ca prezența ei nedorită să stârnească un conflict.

Știa că asta se va întâmpla. Iar Sharah mă va urî și mai mult.

Acum, Adoniyram mergea la pas cu Shoshannah prin întuneric. Dacă ar fi fost mai aproape de ea, ar atinge-o din nou. Shoshannah se trase mai departe de el, frământată, rugându-se să o lase în pace. Dacă ar fi aici Kaleb, l-ar doborî pe Adoniyram în prima groapă.

Chiar riscând să moară... Își alungă rapid gândul din minte.

Capitolul 11

Amețită după o noapte albă, Shoshannah se înfățișă în curtea întunecată a lui Ra-Anan, tremurând în așteptarea lui Demamah și a începerii petrecerii de vânătoare în cinstea lui Elam. Aerul rece o va ține măcar trează. Se făceau bălți de apă în fiece loc în care pavajul din cărămizi era neregulat și în aer plutea o ceață cu burniță care îi amintea cu nostalgie de munți și de familia ei.

Adoniyram ieși din casă neînsoțit, cercetă cerul înnorat, iar apoi se învârti încântat pe lângă Shoshannah.

— Mă bucur că am plecat de la petrecere atunci; precis a stricat ploaia ceea ce nu reușise mama. Parcă văd că e furioasă.

— Va trebui să te ferești de ea câteva zile? întrebă Shoshannah, ridicând privirea spre el fără chef.

— Poate mai mult.

Se aplecă spre ea cu un zâmbet cald, atrăgător.

— Te-ai bucura dacă rămân aici?

— Sigur, ești bine-venit, spuse ea scurt.

Îi fusese groază să dea cu ochii de el în dimineața aceasta – atât de mult, încât îngrijorarea n-o lăsase să doarmă. Și totuși, văzându-l acum – fiind singură cu el – aproape că și-o imagina pe Mithqah discutând aprins: *Hai, recunoaște: e chipeș.*

Shoshannah îi răspunse în gând: *Da, e chipeş, dar e şi un Fiu al Cerurilor, un stăpân trufaş, bănuitor şi nemulţumit.*

Fără să bage de seamă răceala ei şi aşteptându-se de bună seamă să-i fie recunoscătoare, Adoniyram spuse:

— Am trimis după armele tale; ar trebui să le foloseşti în dimineaţa aceasta.

— Mulţumesc, vere, dar mi-au fost arse apărătorile pentru mâini şi încheieturi, dimpreună cu celelalte lucruri pentru vânătoare, aşa că nu-mi pot folosi armele.

— O să găsim ceva pentru tine. Deşi încheieturile tale sunt... foarte delicate, murmură el.

— Adoniyram, te rog, nu vreau să te jignesc, dar nu vreau nici să mă tot sâcâi aşa. Nu se cuvine şi nu e potrivit; ştii bine.

Se potoli îndată, devenind rezervat.

— Foarte bine, o să te las în pace deocamdată. Dar ascultă-mă: fie că le foloseşti, fie că nu, îţi vei primi armele în dimineaţa aceasta. Trebuie să mi le înapoiezi după ce se termină vânătoarea. Altfel, ar putea fi luate şi arse.

— Cum spui tu, Fiu al Cerurilor.

Vru să plece, dar se opri, încruntat.

— Îmi rosteşti titlul atât de urât. Nu crezi în el, aşa-i?

Se luptă cu ea însăşi, temându-se că i-a făcut prea mult rău deja, dar ştiind şi că nu-l putea mângâia cu o minciună. În loc să răspundă, întrebă:

— Tu crezi ceea ce spun oamenii – că eşti Cel Făgăduit?

La fel de serios, o întrebă şi el:

— Crezi că ar putea fi adevărat?

— Nu, nu e.

— Va trebui să-mi explici mai târziu de ce crezi asta. Şi vreau să-mi spui adevărul, aşa cum ne-am înţeles.

— Sigur că da.

Shoshannah fu surprinsă că îi primi părerea atât de liniştit. Poate că nu era atât de nemulţumit pe cât crezuse.

Se aplecă din nou spre ea, devenind secretos în vreme ce intrară și alți slujitori în curte.

— Apropo, o să te neglijez de acum înainte, de față cu alții. Nu vreau ca mama să bănuiască vreo preocupare a mea cât de mică pentru tine, că altfel va încerca să te omoare. Și nu-mi lua în râs titlurile sau misiunea în fața nimănui – mai ales în fața lui Rab-Mawg.

— Mulțumesc că m-ai avertizat.

Dând politicos din cap, se îndepărtă, salutându-l pe Ra-Anan și pe tatăl Elam, care ieșeau din casă. Demamah îi urmă, cu ursuza Ormah în spatele ei.

Imediat ce o văzu pe Shoshannah, Demamah spuse:

— Aici erai! Nu te găseam nicăieri.

— Tu ești cea care a dispărut, o contrazise cu blândețe Shoshannah – ceea ce era adevărat, Demamah se făcuse nevăzută după masa prea scurtă de dimineață.

— M-am dus la bucătărie să vorbesc cu bucătăreasa; are nevoie de ajutorul nostru după vânătoare.

În șoaptă, Demamah îi explică:

— Părintele Elam a adus mai multe ajutoare decât ne-am așteptat; de ieri nu fac decât să mănânce. Am observat că porția de pâine din dimineața aceasta a fost foarte mică.

— O, am crezut că suntem iar pedepsite.

— Nu, slavă cerului, spuse Demamah.

Ieși la calul ei, urmată de Ormah.

Slavă cerului. Shoshannah încercă să-și amintească dacă o mai auzise pe Demamah rostind acele cuvinte. Se îndoi; ar fi observat. Expresia suna ca o negare a Celui Preaînalt, care cu siguranță primește cuvintele ca o trădare dureroasă. Și totuși, și Shoshannah se simți la fel de trădată, convinsă că fusese abandonată de El.

De ce nu te-a salvat Preaînaltul tău? o mai necăjea și acum întrebarea neobrăzată a lui Ra-Anan, negând existența Celui Preaînalt. Și din cauză că Ra-Anan Îl respinsese cu totul pe

Cel Preaînalt, fiica lui, Demamah, nu auzise istorisirile despre El. Doar frânturi – îmbinate cu zeflemele și tăgăduiri.

Ar trebui să-i povestesc istorisirile străvechi despre geneză și despre grădina Eden și despre Vrăjmaș – Șarpele acela. Și despre Cel Făgăduit. Ar trebui să-i spun și lui Adoniyram; amândoi se îndoiesc de Cel Preaînalt.

Dar cât ar putea fi de convingătoare când se simțea atât de trădată?

Un paznic intră acum pe poarta curții, cărând armele lui Shoshannah. Îi mulțumi și își primi arcul și tolba, ușurată că le avea din nou. Părinții îi meșteriseră arcul și tolba, ultimele lucruri ce îi rămăseseră ca legătură. Strângându-și la piept armele, își aruncă pe spate tolba din blană maronie și își încercă arcul. Încheietura dreaptă o mai durea destul de tare când își aranja coarda arcului în dreptul obrazului – altă amintire dureroasă legată de fuga ei nereușită.

Cineva călărea acum în pas cu ea, așa că își coborî arcul. Elam încuviință din cap binevoitor, zâmbind foarte asemănător cu tatăl lui, Sem, dar atât de nepotrivit cu el însuși, încât lui Shoshannah îi păru sinistru.

— Niciodată nu m-am gândit că aș putea vedea o femeie atât de nerăbdătoare să ia arcul în mâini. Tu ești cea care a dat naștere scandalului aceluia de azi-noapte.

— Da, părinte Elam, și Shoshannah își lăsă capul în jos rușinată.

Serios, se aplecă, întrebând-o în șoaptă:

— E adevărat ceea ce am auzit? Că propriul meu tată ar fi spus că neamul de oameni mai tineri vor îmbătrâni și vor muri înaintea bătrânilor lor?

Ea dădu din cap, îndrăznind să-l privească în ochi:

— E adevărat. Crede-mă – leatul meu este dintre cele mai tinere, așa că nu aș avea niciun motiv să mint.

— Nu mă îndoiesc de tine, copilă. Tatăl meu nu ar spune așa ceva dacă nu ar crede-o. Voiam doar să fiu sigur că într-adevăr a spus-o. Ne întrebam...

Elam șovăi, ca și cum s-ar lupta cu gândul că propriii lui copii și copiii lor ar putea muri înaintea lui. Într-un sfârșit, își scutură capul și se îndreptă de spate.

— Sunt bine părinții și străbunii mei?

Preocuparea lui sinceră o ajută să se destindă puțin. Îi răspunse cald, lăsându-l să vadă cât de mult îi iubește pe părinții lui.

— Când am plecat de la ei, erau bine. Iartă-mă că îndrăznesc, dar sunt sigură că și-ar fi dorit să îți transmit dragostea lor și salutări. Și că le e dor de domnia ta.

— Mulțumesc, copilă.

Păru tulburat. Poate puțin vinovat.

Și pentru că nu-și îndepărtă curând calul, se simți încurajată să-l întrebe:

— Părinte Elam, iartă-mă, dar sunt bine frații și surorile domniei tale?

Se încruntă.

— De ce mă întrebi?

Tremurând aproape, gândindu-se că fusese prea directă, spuse:

— Doar mă gândeam că... atunci când îi voi vedea pe părinții domniei tale din nou... dacă îi voi mai vedea... le-ar părea bine să afle niște vești.

— Ha... Îmi văd rar frații. Asur nu vrea să călătorească atât de mult în partea de sud, iar lui Lud îi plac munții din nord, în vreme ce Arpacșad rămâne în partea de vest față de triburile mele și Aram a cerut pământuri în partea nordică a râurilor. Cât despre surorile mele – toate sunt ocupate cu triburile lor.

Prea ocupați să îi viziteze pe străbuni, care cu siguranță le-ar spune lucruri pe care nu și-ar dori să le audă, gândi Shoshannah pe ascuns. Cât despre Elam, *chiar* îi meritase să vină în Cetatea cea Mare pentru a-i vizita pe verii îndepărtați, mult mai tineri, ca Ra-Anan și Regina aceea a Cerurilor și să se bucure de ospitalitatea lor și de bunăvoința lor nestrămutată. Dacă își dorea într-adevăr să-și vadă frații și pe străbuni, atunci își putea face timp pentru ei.

În timp ce se gândea la acestea, Elam spuse:

— În cele din urmă, îmi voi face timp să îmi văd părinții, frații și surorile din nou.

— Sunt sigură că vă veți bucura să vă vedeți, murmură respectuoasă Shoshannah.

Dădu din cap în semn de salut, iar Perek se înființă cu calul lui Shoshannah – aceeași creatură urâțică de culoare maronie-negricioasă pe care o călărise și la prima vânătoare aici. Imediat ce urcă în șa, Shoshannah privi la Demamah, care își ridică sprâncenele mirată. Fără îndoială că Demamah va trebui să o întrebe ce vorbise cu părintele Elam – după cum îi era poruncit de stăpânul Ra-Anan, care va stărui de ea să știe totul.

Shoshannah îi aruncă pe furiș o privire supărată unchiului ei în timp ce acesta urca pe calul său preferat, de culoarea nisipului – un răsfățat. Se meritau unul pe celălalt – niște josnici.

Unchiule, sunt sigură că m-ai dus la petrecerea de seara trecută știind foarte bine că prezența mea acolo o va înfuria pe stăpâna Sharah. Voiai să-i jignească pe toți cei de față. O lucrezi pe la spate. Și probabil și peAdoniyram. Și pe mine. Cum te-aș putea opri?

* * *

Shoshannah şedea cu Demamah în bucătăria caldă, făcută din cărămizi, scoțând câte un mic sâmbure din curmalele uscate și lipicioase. O muncă de migală, dar mai bună decât să adune amestecul de grăsime inertă și carne de pasăre îmbibat în sânge, cum făceau acum Ormah și bucătăreasa copleșită de treburi.

Ploaia pătrunse înăuntru dintr-odată pe fereastra cea mică, făcând-o pe bucătăreasă să se repezească să închidă obloanele și să aprindă lămpile cu ulei. Zgândărită, își scutură capul cu cele două codițe brunete împletite şi îi spuse lui Demamah, pentru a se dezvinovăți:

— Nu am încotro decât să aprind lămpile; îi poți spune mamei tale ca să știe dacă se va plânge de împuținarea uleiului. Altfel, ar fi prea întuneric aici ca să mai poți lucra.

— Știu, Tabbakhaw, îi voi spune, îi promise Demamah.

— Așa să faci! spuse Tabbakhaw, dându-se înapoi pentru a ciupeli păsările, în timp ce Ormah zâmbi, amuzată că Tabbakhaw se răsti la Demamah.

Grațioasă ca întotdeauna, Demamah le ignoră. Dar începu în schimb să gândească cu voce tare:

— După asta, o să dăm formă aluatului de pâine. Și ar trebui să pregătim mai multe legume...

— Dacă vrei legume mai multe, va trebui să le tai tu, bombăni Tabbakhaw, smulgând un smoc de puf și pene și aruncându-l apoi într-un coș de lângă ea.

— *Așa* mă și gândeam, să le fac eu, răspunse Demamah, aruncându-i o privire subtil amenințătoare lui Tabbakhaw – mult mai reținută decât ar fi fost Shoshannah. Iar Shoshannah mă ajută. Deși nu e nevoie să facem noi asta.

Din fericire, Tabbakhaw înțelese unde bătea Demamah și se întoarse la lucrul ei, penele sărind din degetele ei în timp ce bodogănea în barbă.

O voce amuzată de bărbat le făcură pe toate să își ridice privirile spre ușă.

— V-am găsit. E mai plăcută munca decât distinsa mea companie? intră Adoniyram în bucătărie, zâmbind.

Demamah își scutură capul.

— Adoniyram, dacă nu te faci folositor, trebuie să pleci. Suntem ocupate cu mâncarea ta.

— Mă îndoiesc că pot fi folositor în ceva, verișoară dragă. Dar am trimis după mâncare de acasă. Sunt sigur că nu se va supăra bucătăreasa voastră. Și nu vreau să plec. Mama ta coase – ceea ce nu e prea interesant pentru mine – iar Ra-Anan și tata Elam

trag un pui de somn, ceea ce e iar plictisitor, așa că va trebui să mă îndurați.

În vreme ce el se așeza comod pe rogojină alături de Demamah și Shoshannah, intrară două dintre ajutoarele paznicilor lui și puseră jos câteva coșuri grele pe podea lângă Tabbakhaw, care rămase cu gura căscată. Un morman de pâine moale, vase cu miere condimentată, carne friptă, borcane cu fructe și uleiuri conservate și legături de ierburi iuți uscate umpleau încăperea cu arome. Spre dezgustul lui Shoshannah, era și un coș plin ochi de crabi mișcători, amenințători.

Dintr-odată, Tabbakhaw se lumină, lăudându-l pe Adoniyram.

— Fii binecuvântat, Fiu al Cerurilor! Cât de minunat; crabii aceștia sunt exact ce aveam nevoie. Voi încălzi îndată apa; mulțumim, stăpâne!

— Mă bucur că ești mulțumită. Iar acum, dacă nu te deranjează, aș dori să stau aici de vorbă cu verișoarele mele.

— O, da, cum dorești, stăpâne; mulțumim. Nu te vom deranja.

Scârbită de schimbarea lui Tabbakhaw, acum toată linguşeli şi vioaie ca o albinuță, Shoshannah bombăni către Adoniyram:

— Ne-am spetit aici ore în șir fără să primim un zâmbet din partea ei. Cum ai venit tu, nu se mai oprește cu laudele – deși n-ai mișcat niciun deget, în afară de faptul că ai poruncit să ți se aducă merinde.

— După cum spuneam, nu sunt prea folositor.

Îi trimise pe paznici, tachinându-i vesel:

— Văd că ați lăsat afară vinul și berea! Să nu care cumva să beți, că veți fi pedepsiți – aici nu sunteți la mine acasă.

Paznicii râseră și plecară, iar Adoniyram se așeză, urmărindu-le pe Shoshannah și Demamah scoțând sâmburii din curmale. Începu și el să scoată niște sâmburi, fără îndemânare. Lui Shoshannah i se păru neobișnuit să-și vadă distinsul verișor la o muncă atât de joasă; arăta și mirosea atât de curat, de extraordinar, de nepotrivit acelei munci.

Mithqah, începu Shoshannah să-i vorbească în gând prietenei ei dragi absente, *chiar se poate ca un bărbat să fie prea frumos. Adoniyram este dovada.* Shoshannah știa că Mithqah nu ar fi fost deloc de acord. Mai ales dacă s-ar fi uitat la ea așa cum se uita la Shoshannah acum, pe sub genele lui lungi.

Îi ceru blând:

— Spune-mi de ce nu sunt eu Cel Făgăduit.

Știind că Demamah era ochi și urechi și știind că trebuia să pârască totul la Ra-Anan, Shoshannah îi răspunse în șoaptă:

— Nu poți fi Cel Făgăduit pentru că nu ești dintre primii născuți ai părintelui Sem. Mai exact, din Arpacșad.

— Arpacșad? o privi Adoniyram cu mirare. Cum ar putea cineva din tribul lui să ne redea desăvârșirea? Nu au nicio legătură cu Cetatea cea Mare.

Shoshannah se gândi puțin, apoi murmură:

— Poate că Cel Făgăduit nu se va îndeletnici cu stăpânirea Cetății celei Mari. S-ar putea ca Cel Făgăduit să „ne redea desăvârșirea" în închinarea la Cel Preaînalt și apoi să ne ducă din nou în Grădina Eden. Sunt multe lucruri pe care nu le știm.

— Atunci de ce îmi spui că nu eu sunt Cel Făgăduit? șopti el, pe cale să-și piardă răbdarea. Dacă tot sunt multe lucruri pe care nu le știți...

— Pentru că ai dorit să auzi lucrurile pe care le *știu*.

Shoshannah își coborî și mai mult vocea, făcându-i pe Adoniyram și pe Demamah să se aplece spre ea:

— Ascultă; dacă vrei, o să-ți spun istorisirile despre străbuni.

Demamah se arătă curioasă, dar Adoniyram ridică din umeri, azvârli în coș o curmală cu sâmburele scos, apoi luă alta.

Oftând, temându-se să nu o ia în râs, Shoshannah șopti:

— La început, prin Cuvântul Celui Preaînalt, au fost făcute cerurile și pământul...

Până când terminară de scos sâmburii din curmale, Adoniyram păru chiar interesat de istorisire, căci Shoshannah le povestea

despre Vrăjmaş, Şarpele. Însă Demamah o întrerupse, luând o covată mare de aluat dospit. Apoi trebuiră să îi arate lui Adoniyram cum să aleagă şi să facă nişte mototoale din aluat, lucru care îl distră. Zeva'ah intră în bucătărie, întrerupând totul cu întrebări, porunci şi nemulţumiri legate de lămpile cu ulei – în favoarea cărora sări imediat Demamah. Când ieşi, Zeva'ah îi aruncă o privire bănuitoare lui Shoshannah, care rămase tăcută.

În clipa în care plecă Zeva'ah, Tabbakhaw anunţă că era pregătită să pună crabii la aburi. Adoniyram şi Demamah merseră s-o ajute. Era cu siguranţă mai plăcut să omori un morman de crabi mişcători decât să modelezi nişte bucăţi de aluat.

Urmărindu-şi verişorii cum mânuiau crabii osândiţi, purtând mănuşi de protecţie şi râzând, Shoshannah mai modelă o turtă de aluat unsă cu ulei şi presărată cu seminţe. *În ritmul acesta,* se gândi ea, *o să-mi ia jumătate de an să le povestesc despre Cel Făgăduit, despre istorisiri şi despre Marele Potop. Nu vreau să stau aici atât de mult. Dar parcă văd că aşa va fi.*

Descurajată, mai luă o bucată de aluat, tânjind după casa ei, după familia ei, după Kal.

Capitolul 12

Plin de sudoare sub soarele de început de vară, Kaleb fixă un amestec vârtos de lut între pietrele de îmbinare ale locuinței sale, pregătite pentru el şi Shoshannah.

— Încă o tură, îi spuse Zekaryah, izbind de zidul din piatră o altă măsură de mortar din lut.

Kaleb încuviință din cap, surprins încă de faptul că tatăl lui Shoshannah îl ajuta. Sau că fusese de acord să se căsătorească cu fiica lui. Se aşteptase să se împotrivească, poate chiar să se mânie. Dar în schimb, Kaleb se trezi cu hotărârea nestrămutată a lui Zekaryah ca locuința lui Shoshannah să fie perfectă.

Până la urmă, asta îmi doresc şi eu, aşa că e de bine, îşi aminti Kaleb, bătând lutul cât mai bine, cu un ciocan căptuşit.

Se odihni puțin, ștergându-și fața pătată de lut cu brațul la fel de murdar. Shoshannah l-ar fi tachinat că e jegos – iar lui i-ar fi plăcut tachinarea ei. Îşi dorea mult să îi audă din nou vocea, îi era teribil de dor să-i vadă zâmbetul, gropițele... Devenea monoton și mohorât fără ea.

— Ajunge, spuse Zekaryah, stând lângă el, cercetând coliba frumos clădită.

Ajunge. Un mare compliment din partea lui Zekaryah.

Fața lui Kal se lăți într-un rânjet.

— Dacă nu aș fi obraznic, aș merge acum la tribul lui Metiyl și aș aduce-o acasă.

Zekaryah mormăi ceva, uitându-se încă lung la colibă:

— Lucruri pentru casă.

Lui Kal îi veni să spună că pentru Shoshannah acelea erau fleacuri, dar ar fi fost o adevărată greșeală. Zekaryah își mută acum privirea de la colibă la Kal.

— E minunată! strigă Keren, apropiindu-se acum de ei – cu expresia înseninată de încântare și vârfurile năframei din in dănțuind în vânt.

Pe când admirau coliba, Rinnah li se alătură, cu buclele, ca niște talașuri negricioase, jucându-i.

— E gata? Pot să intru?

— *Tu* ai terminat de curățat țarcul caprelor? o întrebă Keren, cu ochii pe mezina ei.

Răsucindu-se, Rinnah își îngropă degetele de la picioare – încălțate în piele – în noroiul de jos.

— Păi, aproape. Caprele se jucau și...

— Leagă-le. Și termină de curățat, îi ordonă Zekaryah, transmițând o amenințare tăcută de aspre pedepse, fapt care îl făcu pe Kal să își dorească să o ocrotească pe viitoarea lui cumnată.

În vreme ce Rinnah își lăsă capul în jos și fugi către țarcurile caprelor, Kal spuse:

— Aproape că aș fi lăsat-o să intre. O să fiu un tată groaznic.

— O să înveți, îi spuse Zekaryah.

— Dar noi nu a trebuit să învățăm – noi am fost perfecți, adăugă Keren pe un ton atât de afectat, încât Zekaryah îi aruncă o privire bănuitoare.

Râse, iar Zekaryah scutură din cap, lăsându-și deoparte gravitatea obișnuită când zâmbi.

— Copiii mei vor învăța mai bine să se comporte dacă îi închid în țarc împreună cu animalele, se hotărî Kal, gândind cu voce tare.

— Kaleb! strigă o voce tânguită.

Se întoarse îngrijorat, să o vadă pe Mithqah, toată murdară și plânsă, ieșind din pădure în luminiș, cu iapa ei ce abia își mai târșâia copitele, urmată de Metiyl care avea o expresie sumbră și Yelahlah, ostenită, cu familia ei. Și părintele Sem. Și mama Annah. Apariția acestor drumeți îl înfioră pe Kaleb.

Shoshannah...

Urmat de Zekaryah și Keren, alergă la Mithqah. O primi în brațele sale, zguduită de suspine.

* * *

Tot tribul lui Aşchenaz se adună în mijlocul poienii. Kaleb se așeză între părinții săi și Zekaryah și Keren, ascultând toți istorisirea lui Mithqah. Apoi se holbară la Yelahlah și la soțul ei, Echuwd, care îngenunche împreună cu Rakal – care era foarte liniștit – de partea cealaltă a vetrei deschise din mijloc.

Aşchenaz mormăi către Echuwd:

— Shoshannah noastră a fost musafira voastră, sub ocrotirea voastră; trebuia să luați aminte la temerile ei. Ce bătaie ați merita!

— Și eu sunt musafirul *vostru* acum, sub ocrotirea voastră, îi întoarse vorba Echuwd, ridicându-și capul să-l înfrunte pe Aşchenaz.

Fierbând de furie, Kaleb fu cât pe ce să-i răspundă chiar el lui Echuwd, însă Aşchenaz începu primul.

— Echuwd, nu ești decât un om care ne aduce vești rele, și asta doar din vina ta! Nu ne ești musafir decât dacă te primesc eu astfel – și nu te-am primit! Așa că să nu cumva să îndrăznești să-mi răspunzi obraznic, câine ce ești, că altminteri îți băgăm noi mințile în cap.

Coborându-și puțin vocea, spuse:

— Numai de dragul nevestei tale n-am pus să fii biciuit.

Rinnah se ghemui lângă Kaleb, tremurând ca un pui de iepure prins în capcană. Când Kaleb o luă în brațe, ea strigă:

— O să moară Shoshannah?

Glasul ei înfiorat îi opri pe toți cei de față. Adah și Qetuwrah, îngenunchind lângă Keren, izbucniră în plâns, în vreme ce frații lor, Ahyit și Sithriy, șezură și priviră șocați, cu genunchii osoși și juliți strânși sus sub bărbie.

Așezată lângă mama Ritspah, Mithqah spuse:

— Vor să o țină în viață. Drept momeală. Părintele Cuș a spus: „Mama ei trebuie să sufere pentru ea așa cum am suferit eu după fiul meu."

— Mă duc după ea, spuse Keren.

Zekaryah dădu imediat din cap:

— Nu.

Mithqah spuse:

— Nu poți face asta, mamă Keren. Shoshannah nu vrea să meargă nimeni după ea. Chiar nu vrea. Se teme să nu moară cineva – pentru că ar fi mult mai dureros pentru ea și știți asta foarte bine.

Își ridică șovăitoare bărbia rotunjită:

— Dar dacă vrea altcineva să meargă în Cetatea cea Mare s-o ajute, îi voi însoți.

— Nu, rosti Ozniy răspicat și precaut, ca un ecou al lui Zekaryah.

Kaleb privi în spate mirat la fratele lui care de obicei era calm. Ozniy se uita lung la Mithqah și ea se uita la el, amândoi părând încântați și abătuți deopotrivă.

Tatăl lui Mithqah, Uzziel, își drese glasul.

— Tu rămâi aici, o anunță aspru pe Mithqah. Eu și mama ta suntem de părere că ai făcut destul; Shoshannah ar fi de acord și ea. Iar tu ai alte îndatoriri.

Uzziel îi întări astfel, pur și simplu, că se va căsători cu Ozniy. Cu orice altă ocazie, Kaleb s-ar fi amuzat și l-ar fi luat în râs pe fratele său, dar acum era prea îngrijorat de Shoshannah.

— Iartă-mă, tată Așchenaz, rosti el tare, dar trebuie să spun că eu merg.

Convins că acum avea toată atenția celor din jur, Kal se întoarse spre Zekaryah și Keren, întrebându-i:

— Rogu-vă, doriți să mi-o dați pe Shoshannah de nevastă?

Întrebarea lui era riscantă. În calitate de cap al gospodăriei, Zekaryah ar putea să o declare căsătorită pe fiica sa cu un singur cuvânt. Dar îi stătea în putere și să pună condiții pentru căsătorie.

Kaleb îl urmări pe viitorul său socru îndeaproape. Se simțea oare ofensat pentru că fusese silit să facă așa deodată un legământ atât de oficial și însemnat? Kal îl văzu cum se gândește. Cum plănuiește.

Zekaryah își ridică privirea.

— Da, spuse el hotărât.

Lângă el, Keren încuviință din cap, zâmbind, deși observă lacrimi în ochii ei. Și își auzi propria mamă emoționată, Pakhdaw, rostind gâtuită și visătoare:

— Oh...

Kaleb suspină, despovărat și căsătorit.

— Mulțumesc.

Zburlindu-i ușor buclele lui Rinnah, Kaleb se ridică și trecu de partea cealaltă a vetrei pentru a-l înfrunta pe Echuwd.

Metiyl, cu părul răvășit, strigă:

— O să primești orice îți propune, Echuwd! Și ține minte, te-am avertizat că asta meriți!

Dar, în loc să-l ia la bătaie pe prăpăditul de Echuwd, Kaleb doar îi vorbi cu glas potolit.

— Echuwd, dacă te ridici în picioare cât stăm de vorbă, nu mă ating de tine. Dar dacă trebuie să trag eu de tine să te ridici, te vei alege cu niște urme.

Echuwd se ridică, privindu-l pe Kaleb, care își înfrână pornirea de a-l pocni.

— Mai bine te-ai ruga ca nevasta mea să fie în siguranță, Echuwd, pentru că, dacă moare, nevasta *ta* va trebui să-și găsească un alt soț. *Tu* vei muri.

Oprindu-se pentru a crea impact, adăugă:

— Iar dacă eu mor încercând să-mi salvez nevasta, atunci te vor găsi fraţii mei şi te vor omorî ei. Aşa că mai bine roagă-te.

Echuwd se înfioră şi se retrase cu teamă apăsătoare, umilit. Kaleb nu-l urmă. Se întoarse, vrând să mai stea cu părinţii săi până se încheia întâlnirea, însă aproape dădu în fraţii săi, care stăteau în spatele lui.

— Venim şi noi cu tine, spuse Tiyrac.

Kaleb îl privi îndelung, gândindu-se.

— Nu, nu veniţi.

Înainte să-l poată contrazice, Sem se ridică împreună cu Annah. Recunoscându-i autoritatea, Kaleb şi fraţii săi se întoarseră repede să se aşeze alături de părinţi şi Zekaryah cu Keren.

Calm şi hotărât, Sem spuse:

— Să nu mai fie certuri între voi. Echuwd, din cauză că ai neglijat cu bună ştiinţă siguranţa lui Shoshannah, familiile lui Shoshannah şi Kaleb au dreptul să ceară viaţa ta pentru vieţile lor, îţi garantez. Oricum, pentru binele lui Yelahlah – şi al tuturor – ne rugăm să nu se întâmple aşa ceva.

Echuwd îngenunche cu faţa încremenită lângă Yelahlah, care avea chipul pământiu, ca şi cum ar fi fost gata să leşine.

Luând, ocrotitor, mâna lui Annah, Sem spuse:

— Eu şi Ma'adannah suntem de părere că trebuie să îl însoţim pe Kaleb în Cetatea cea Mare. Shoshannah e ţinută acolo din cauză că Cuş e hotărât să răzbune moartea fiului său – chiar dacă eu l-am omorât pe Nimrod din voia Celui Preaînalt pentru că fusese un răzvrătit ucigaş. Însă Cel Preaînalt va judeca între noi. Aşa că vom merge împreună cu Kaleb.

Metiyl scutură din cap, suflând pe nări. Tatăl Aşchenaz începu să bâiguiască cuvinte de protest, dar se opri când se văzu sub privirea fixă a lui Sem, iar apoi ridică din umeri.

— Cum voieşti, părinte Sem. Vom purta noi de grijă străbunilor cât sunteţi plecaţi.

Annah vorbi cu frații lui Kaleb, glasul ei blând alinându-le tulburarea.

— Tu ai aici îndatoriri, Ozniy, așa că ar trebui să rămâi. Cât despre Tiyrac, dacă dorește să vină cu noi să-l ajute pe bietul său frate – cu îngăduința părinților lui – atunci îi primim tovărășia.

Eu sunt bietul frate, se gândi Kaleb, încercând și neizbutind să fie revoltat. Îi era recunoscător lui Annah – voise să-l ia cu el pe Tiyrac. Dorința lui de ceartă îi întărea faptul că încăpățânatul de Tiyrac nu se va răzgândi.

Acum, Tiyrac își ridică amenințător bărbia spre Kaleb.

Kaleb privi cu dispreț către el, mulțumit.

* * *

Cu ajutorul lui Ozniy, Kaleb își acoperi zidurile din piatră ale casei cu piei de animale, rogojini și pietre pentru a se asigura că se usucă uniform în lipsa lui. În vreme ce așezau ultimele pietre la locul lor, Kaleb spuse:

— După ce te vei căsători cu Mithqah, mutați-vă aici și păziți locul pentru noi până când ne întoarcem. Le voi spune părinților că aveți îngăduința mea. Așa, veți avea timp să vă faceți și voi casa voastră.

— Nu o va deranja pe Shoshannah dacă vor locui alții aici înaintea voastră? întrebă Ozniy, recunoscător, dar și îngrijorat.

— Nu aveți ce face nici așa. Nu știu cât timp vom fi plecați și nu mi-ar plăcea să o las părăsită – altfel, Shoshannah va da peste o mulțime de șoareci când va intra pentru prima oară în ea.

Kaleb îl lovi pe umăr pe fratele său, mustrându-l:

— Ar fi trebuit să începi deja să construiești locuința voastră câtă vreme Mithqah a fost plecată. Te gândeai că părinții ei te vor refuza?

Ozniy ridică din umeri, prea umil.

— Părinții ei puteau alege pe oricine altcineva. Nu știam că îi place *de mine* atât de mult decât cu câteva luni înainte să plece.

— Nu erai atent, spuse Kaleb, dându-şi ochii peste cap, prefăcându-se dezgustat. Te urmăreşte de mai bine de un an. Nu ţi-am spus nimic pentru că ştiam că i-ar fi ruşine şi pentru că nu i-ar fi plăcut tatălui Aşchenaz. Iar Shoshannah ar fi fost ţâfnoasă cu mine săptămâni întregi.

Gândindu-se la Shoshannah, buna dispoziţie a lui Kaleb se risipi. Spuse în şoaptă:

— Îmi pare rău că nu vom fi aici la nuntă.

Ruşinat la fel ca tatăl lor atunci când avea de-a face cu un simţământ mai puternic, Ozniy deveni aspru:

— De la mine şi Mithqah ai iertarea. Voi să aveţi grijă doar să vă întoarceţi cu toţii bine acasă.

— Ne vom întoarce. Deşi mi-aş dori ca părintele Sem să nu vină cu noi; mă îngrijorează că se pune în primejdie. Eu...

Kaleb se opri, se uită îndelung, buimac, văzându-l pe Zekaryah venind către ei, mânând trei cai: cel negru al lui Keren, animalul cel mare şi roşiatic al lui Zekaryah şi un cal voinic de povară, încărcat deja cu calabalâcuri.

— Vine şi el cu noi. Şi mama Keren.

— Parcă Zekaryah i-a spus că nu o lasă să meargă.

— Se pare că l-a înduplecat.

Kaleb vru să se împotrivească lui Zekaryah şi Keren, dar ştia că nu ar avea rost. Chiar aşa, dacă un copil al lui ar fi vreodată în pericol, ar face orice să îl izbăvească. Murmură către Ozniy:

— Dacă vrăjmaşii mamei Keren o găsesc, o omoară. Roagă-te pentru noi.

— Mă voi ruga.

După o pauză stânjenitoare, Ozniy spuse:

— Ar trebui să mergem să aranjăm lucrurile.

* * *

Kaleb îl îmbrăţişă pe tatăl său voinic şi sfios. Nefiind în largul lui, Regem îl învăţă:

— Să asculți de părintele Sem și de Zekaryah. Și să mai asculți din când în când și de fratele tău – nu te avânta ca un sălbatic să faci numai ce îți place. Cere-le sfatul; și apoi să taci.

Kaleb rânji.

— O să încerc, tată. Ai grijă de tine cât sunt plecat.

Nu suporta să-și ia rămas-bun de la mama lui; Pakhdaw plânse toată dimineața, iar fața ei bronzată și liniștită de obicei era pătată acum, iar ochii, foarte roșii. Sărutând obrazul mamei, începu din nou să plângă.

Kaleb se aplecă, apropiindu-și nasul de nasul ei:

— Mamă, gândește-te câtă liniște va fi pe aici fără prăpăditul acesta de fiu al tău. Ar trebui să te bucuri că plec o vreme.

— Nu mă ajută, se plânse ea, ștergându-și ochii cu mâneca. Adu-o numai pe Shoshannah a noastră acasă și așezați-vă la casa voastră. Și vezi să nu intre în bucluc fratele tău.

Auzind acestea, Tiyrac protestă:

— Mamă, crezi că l-aș lăsa să mă pună să fac vreo prostie?

— Întotdeauna te-a pus Kaleb să faci așa cum vrea el, Tiyrac, știi foarte bine.

Îl bătu ușor pe obraz ca atunci când era mic.

— Numai să ai grijă. Vă iubesc pe amândoi.

Vădit încurcat, Tiyrac o sărută de rămas-bun, îl salută din cap pe tata, iar apoi se îndreptă spre cai. Kaleb le spuse în grabă părinților de înțelegerea cu Ozniy, o îmbrățișă pe Pakhdaw de rămas-bun și dispăru.

* * *

Chinuită, Keren își sărută fiicele. Qetuwrah și Adah se agățară de ea și suspinară. Se simțiră atât de neputincioase, strângându-le în brațe. Era oare bine să-și părăsească cei cinci copii mai mici ca să fie aproape de fiica ei cea mai mare? *Ar trebui să rămân...*

Ahiyt și Sithriy se aplecară spre ea, bătând-o pe spate – prea „mari" să o îmbrățișeze ca atunci când fuseseră mici. Keren își îmbrățișă fiii cu putere și îi sărută pe obraz.

Sityriy se trase ușor înapoi, mai serios, la fel ca tatăl său.

— Mamă, o vei aduce înapoi cu bine.

Keren își dori să fie la fel de încrezătoare ca el. Rinnah se ascunse între surorile și frații ei și o îmbrățișă pe Keren pe la mijloc. Keren o luă în brațe, legănând-o și zbătându-se să nu plângă.

— Micuța mea... să fii cuminte cu mama Ritspah.

Rinnah fonfăi:

— Dar o să stau cu mama Pakhdaw. Are nevoie de mine.

— Vezi numai să nu te pună să muncești la fel de mult ca mama Ritspah, spuse Adah cu pricepere.

Se întoarse spre Keren.

— Nu-ți face griji; eu și Qetuwrah vom avea grijă să se poarte bine. O să avem noi grijă de toate.

Lângă ea, Qetuwrah dădu din cap, spunând cu inima frântă:

— Și vom face curățenie în casă.

Fetele își făceau deja planuri în lipsa ei. Băieții nădăjduiau să plece – deși nădăjduiau și să se întoarcă, ceea ce se putea să nu se întâmple.

— Să ne amintești și pe noi în rugăciuni, spuse Keren, sărutându-i din nou pe toți. *O, Preaînalte, păzește-i, Te rog!*

* * *

— Noi vom sta cu tribul lui Metiyl câtă vreme voi mergeți mai departe în Cetatea cea Mare, îi explică Zekaryah lui Kaleb și Tiyrac, mânându-și caii în jos pe povârnișul dealului.

— Până atunci, pe drum, veți mai exersa cu armele. Și vom face planuri. Doar nu veți năvăli pur și simplu în Cetatea cea Mare și să o căutați pe Shoshannah.

Gândindu-se la toate acestea, Kaleb îi privi în jos pe cărăruie pe Sem, Annah și Keren care îl urmau pe Metiyl, ocărâtul Echuwd, Yelahlah și Rakal, care stătea mândru pe calul lui Echuwd.

— Dar Sem și mama Annah? I-ai convins să rămână cu tine?

— Pentru o vreme, răspunse Zekaryah fără vlagă. Dar el e unul dintre Cei Dintâi Părinți.

Adică nu-l poți opri dacă se hotărăște să meargă în Cetatea cea Mare să își înfrunte dușmanii care l-ar putea ucide.

— Cum o putem găsi pe Shoshannah? întrebă Kaleb.

— O să te faci paznic – și tu, și Tiyrac.

Kaleb oftă în sinea lui.

— Asta va dura.

— Da.

Dă-mi răbdare, o, Preaînalte!

* * *

Însoțită de Keren, Annah o observă pe Yelahlah încetinind când o apucară pe poteca de pe deal. Când Annah și Keren se apropiară de ea, Yelahlah își roti privirea spre ele, obosită și îngrijorată:

— Nu v-am spus că... Sharah se pare că are un fiu de aceeași vârstă cu Shoshannah – poate puțin mai mare.

— Nimrod a avut un fiu cu Sharah? se gândi Annah.

Groaznic să ai asemenea părinți.

— Și părea bine crescut?

— Nu știu, spuse Yelahlah, îndreptându-și privirea către fiul și soțul ei. Sharah a fost foarte urâcioasă și ne-a trimis repede de acolo, așa că nu am avut timp să-l cercetăm – dar e un bărbat foarte frumos.

Se uită la Keren.

— Și tata Cuș era urâcios. Oh, Keren, atât de mulți te învinovățesc de moartea lui Nimrod în Cetatea cea Mare!

Keren dădu din cap, fără să pară surprinsă, însă păli.

— Mă rog ca Shoshannah să nu fi fost tratată prea rău.

Aruncându-i lui Keren o privire piezișă cu milă, Yelahlah o întrebă:

— Mă poți ierta?

Annah o văzu pe Keren chinuindu-se să nu-și arate durerea și mânia pe care le simțea vizavi de necazul fiicei ei. O învinovățea pe Yelahlah, era limpede, deși ținea la ea. După cum speră Annah, Keren încuviință din cap într-un sfârșit, copleșită.

— Da. Știu că mai apoi ai încercat să o ajuți.

Pe Yelahlah o duru faptul că iertarea lui Keren nu fu deplină. Dar putea nădăjdui la altceva? Și Yelahlah ar face întocmai dacă Rakal al ei ar fi fost pus în primejdie numai din cauza prostiei altcuiva.

Pentru a le mai distrage atenția, Annah se întrebă cu voce tare:

— Credeți că verișoara voastră Tsinnah o fi născut deja?

Numărând lunile pe degete, Yelahlah spuse:

— Dacă nu a născut încă, atunci poate naște în orice clipă.

— Mă bucur pentru ea, murmură Keren.

Annah îi simți glasul trist; cu siguranță Keren își mai dorea încă un copil.

Keren surprinse privirea lui Annah și îi spuse:

— Mamă Annah, tata Sem chiar vrea să meargă în Cetatea cea Mare ca să-i înfrunte pe Sharah, Ra-Anan și Cuș?

— Dacă trebuie, îi răspunse Annah, îngrozită de gând.

Privi înainte către soțul ei, care vorbea cu Metiyl.

— Tot ce pot spune cu siguranță este că eu și cu Sem ne simțim siliți de Cel Preaînalt să mergem cu voi. Noe al nostru și mama Naomi au fost de acord, așa că trebuie să fie un temei – deși mă tem să aflu care poate fi acel temei.

— Nu e prea târziu să vă întoarceți, le propuse Keren. Nu încerc să mă descotorosesc de voi, mama Annah, însă... dacă Cuș și ceilalți nu vă vor cinsti vârsta și autoritatea de Cei Dintâi Părinți?

— Dacă e aşa, atunci copiii copiilor mei nu au niciun pic de teamă de nimic, nici de Cel Preaînalt, ceea ce înseamnă că am dat greş cu totul.

Gândindu-se la acestea, Annah spuse:

— N-aş suporta să trăiesc cu o asemenea ruşine.

— Noi vrem să trăieşti, îi spuse Keren, mărindu-şi ochii de un cenuşiu spălăcit – părând dintr-odată foarte tânără şi obidită.

Preţuind preocuparea sinceră a lui Keren, Annah spuse:

— Şi noi vrem să trăieşti, Keren, copilă. Să nu uiţi.

Keren privi într-o parte, ridicând din umeri ca şi cum deja renunţase la gândul supravieţuirii. Urmărind-o, Yelahlah dădu să protesteze. Dar apoi îşi plecă creştetul, deznădăjduită. Cele trei femei îşi continuară drumul în tăcere, de-a lungul povârnişului.

Capitolul 13

— Crezi că avem destul purpuriu ca să continuăm cu modelul? întrebă Demamah, ghemuindu-se lângă Shoshannah în curtea ei mică. Amândouă se uitară la modelul de lână alb-gălbui și purpuriu care se vedea pe războiul de pe pământ, care se întindea pe jumătate din grădina lui Demamah.

— Sunt sigură că ne-am descurcat bine, se gândi Shoshannah, odihnindu-și bărbia pe vârfurile degetelor. Dar dacă nu suntem sigure, o putem face bordură, punem mai puțin purpuriu în modelul principal, apoi terminăm celălalt capăt al materialului așa cum l-am început, ca să se potrivească marginile. Iar dacă ne mai rămâne purpuriu, putem face o centură.

— Pentru mine? întrebă Andoniyram, speriindu-le din poarta umbrită. Mulțumesc, dragi verișoare.

Se plimbă tacticos în lumina soarelui de după-amiază, cu pieptul bronzat dezvelit, purtând doar o învelitoare simplă din lână. Părul negru îi strălucea, proaspăt spălat și zâmbi fermecător către Shoshannah.

Se strâmbă către el, scoasă din sărite. Câtă nerușinare din partea lui Adoniyram să intre în curtea proprie a lui Demamah nesupravegheat. De ce nu i-au făcut Ra-Anan și Zeva'ah niște reguli? Dându-și părul pe spate, Shoshannah spuse:

— Nu e pentru tine centura. O facem pentru mătușa Zeva'ah.

— Atunci, i-o cer ei, spuse Adoniyram, ghemuindu-se lângă ea. Șoptind, adăugă:

— Și când o voi purta, îmi voi aminti că mâinile tale au atins fiecare fir din ea.

— O, îți vei aminti; o să-ți țes o gâlmă zdravănă la spate – și o să-ți fie învățătură de minte!

Demamah se revoltă, dar Adoniyram râse afectuos – la fel de atrăgător precum Kaleb cu felul lui ghiduș.

Stânjenită de apropierea lui Adoniyram, Shoshannah se ridică și păși prin jurul războiului mic din lemn. Rânji și se plimbă în urma ei, dar ea ridică o mână ca să se apere.

— Dacă vii în vizită, atunci stai *acolo* și nu te băga; noi lucrăm.

Potolindu-se puțin, spuse:

— Îți dau cuvântul meu... am venit cu un temei.

— Atunci spune-l, îi ordonă Demamah, răsucind un fir scump de purpură pe suveica subțire. Începuse să aibă tonul autoritar al lui Shoshannah în dialogul cu Adoniyram, ceea ce lui îi făcea plăcere – până la un punct.

Adoniyram rămase tăcut atât de mult, încât tinerele se opriră și se uitară la el, lăsându-și treaba deoparte. Uitându-se aspru la Shoshannah, spuse:

— Am vrut să te previn: se apropie ziua cea mare a lui Shemesh. Orice s-ar întâmpla, trebuie să te ferești să mergi la ceremoniile din turn.

Înainte să poată cere vreo explicație, spuse:

— Marele Rege a murit în ziua aceea de mâna lui Sem, din cauza mamei tale. Ai putea fi învinovățită tu. Unii dintre preoți ar putea cere sângele tău drept răzbunare.

Buimăcită, Shoshannah spuse:

— Marele Rege Nimrod a fost tatăl *tău*, Adoniyram. Dacă vrea cineva sângele meu drept răzbunare, numai tu ai putea fi acela. De ce mă previi?

— Pentru că m-aș plictisi fără tine, o tachină Adoniyram, vădit ocolindu-i întrebarea, nedorind s-o lase să continue la fel. Acum că v-am spus tot ce aveam voie să vă spun, e rândul vostru să vorbiți. Povestește-mi ce spun străbunii despre Șarpele acela din Grădina Eden.

Shoshannah șovăi, dorind să primească un răspuns cinstit la întrebarea ei.

Însă Adoniyram o zori mai departe:

— Mai știi? „Șarpele era mai viclean decât orice alt animal..."

Deci *chiar* ascultase istorisirile ei în toate acele săptămâni. Încurajată, Shoshannah își lăsă deoparte curiozitatea cu privire la reacțiile lui impăciuitoare, își luă suveica și își reluă povestirea.

— A întrebat-o pe femeie: „Oare chiar a spus Cel Preaînalt...?"

* * *

Adoniyram asculta ritmul liniștitor al istorisirii lui Shoshannah, admirându-i mâinile suple, mereu ocupate cu suveica printre ițele războiului. *M-aș plictisi fără tine,* se gândi el. *Pentru prima dată în viața mea mi-ai dat sentimentul că fac parte dintr-o familie – mai certăreață, așa cum poate fi familia aceea. Dar mai mult... cum aș putea cere răzbunare pentru moartea unui om care probabil nici n-a fost tatăl meu?*

Expresia negândită a mamei lui în noaptea în care fugise Shoshannah revenise în mintea lui mereu: plină de ură, victorioasă, înciudată când fură pomeniți Cuș și Marele Rege Nimrod. Acum, după câteva luni, Adoniyram începea în sfârșit să înfrunte realitatea acestei rușini noi, care trebuia să rămână tăinuită. Cu siguranță mama sa îl trădase pe „soțul" ei, Nimrod. Chiar îi stă în fire să se ofere în mod prostesc și răutăcios unui alt bărbat de dragul răzbunării ei meschine pentru desconsiderările – inventate sau meritate – din partea Marelui Rege. *Eu sunt rezultatul răzbunării ei.*

Pe de o parte, pe Adoniyram îl ușură gândul că nu ar fi copilul lui Nimrod – care, din istorisirile cele mai demne de încredere, se părea că fusese un om violent și iubitor de vărsare de sânge. Însă tot simțea o ranchiună puternică față de mama sa. Privind-o pe Shoshannah, se întrebă cum ar fi fost viața lui dacă ar fi avut părinți cinstiți, respectabili, pe care să-i poată admira. Părinți ca ai lui Shoshannah.

— Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei..., recită Shoshannah, cu voce crescândă. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcâiul.

Cumpănind vorbele ei, amintindu-și de istorisirile depănate mai devreme, Adoniyram se gândi: *Dacă Marele Rege nu e tatăl meu, atunci e altcineva. Și poate e dintre fiii părintelui Sem. Poate chiar din tribul lui Arpacșad. Shoshannah dragă, dar dacă te înșeli? Dacă sunt într-adevăr Cel Făgăduit?*

Iar în privința Celui Preaînalt, gândi: *Descoperă-mi adevărul, dacă exiști.*

* * *

În odaia neterminată din spatele templului, Shoshannah se uită la Rab-Mawg cum sorbi dintr-o ceașcă și scrise simbolurile soarelui pe o placă pliabilă din lut. În scurt timp, ea trebuia să copieze simbolurile și să îi spună din nou semnificațiile. Însă gândurile lui Rab-Mawg se schimbară brusc. Se uită rece la ea. Ce se întâmpla cu el? Era beat? În majoritatea dimineților era hotărât și ager. Alteori îi vorbea ca prin ceață. Dar acum o urmărea ca și cum ar fi un răufăcător, un dușman care complotează împotriva lui.

Îngrijorată, dorind să scape cât mai iute de lecție, Shoshanah întrebă:

— Te simți bine?

Ochii negri, de nepătruns ai lui Rab-Mawg se îngustară cu violență. Aruncă placa la o parte, zdrobindu-i marginile de podeaua de cărămidă.

— Am vorbit serios.

Dar ce spusese? Când? Pentru a-l împăca și a se feri de necazuri, Shoshannah dădu din cap:

— Sigur că ai vorbit serios.

— Atunci de ce ești atât de răzvrătită și mi te împotrivești?

— Iartă-mă, șopti Shoshannah cu umilință, speriată.

În ce fel i se împotrivea? Vorbea fără noimă. Lângă ea, Ormah se foi stânjenită, îndepărtându-se.

— Credeai că nu vorbesc serios, stărui Rab-Mawg, ridicându-se, apropiindu-se, făcând-o pe Shoshannah să sară în picioare. O privea aprig, ochii îi sticleau în mod straniu, iar obrajii îi erau aprinși.

— Fiică a lui Keren, îți spun că *ea* nu și-a îndeplinit juruințele. *Mamă, despre tine vorbește.*

— Ai dreptate; nu și le-a îndeplinit.

— Dar o vei face *tu*, spuse Rab-Mawg, pus pe harță.

— Cum spui tu.

Și privi în jos spre mâinile lui încleștate. Nu avea niciun cuțit de data aceasta, dar tot îi era teamă – se purta atât de ciudat. Ormah se repezise deja spre ușă. Shoshannah se încordă, gata să fugă și ea.

— Destul, mormăi Perek, ieșind din spatele perdelei de in ce acoperea intrarea în templu.

Ghez-ar și Ebed îl urmară cu ochii larg deschiși, agitați.

— Crede că mint, spuse Rab-Mawg fierbând, cu ochii fixați pe Shoshannah, care se străduia să rămână calmă.

— Va face așa cum îi spui, îl încredință cu precauție Ebed pe Rab-Mawg. Dar acum e chemată. Trebuie să plece.

— Ar trebui să rămână, bolborosi Rab-Mawg aspru și dușmănos.

— Se va întoarce, spuse Ghez-ar cu voce liniștită, deși Shoshannah văzu că îl trec sudorile. Și până atunci ai vreme să te odihnești, să mănânci și să bei ceva.

— Gata, i-a ajuns, ripostă Perek.

Ebed îi făcu semn lui Perek cu mâna cea osoasă a lui ca să tacă.

Rab-Mawg văzu gestul și se holbă la ajutorul său.

— Ce faci?

— Dau după muște, minți Ebed, transpirând la fel de straşnic precum Ghez-ar.

Enervat, Perek spuse:

— Noi mergem. Rab-Mawg, trage un pui de somn și vezi să fii treaz pentru lecția de mâine seară. Stăpânul Ra-Anan nu va fi mulțumit.

Rab-Mawg o luă spre Perek, dar Ghez-ar și Ebed îl prinseră de brațe; se luptară cu el în timp ce Shoshannah se repezi să iasă din templu. Perek o urmă, deși era sigură că ar fi preferat să-l cotonogească pe Rab-Mawg.

Afară, paznicul îi dădu brânci.

— Ce i-ai spus de l-ai supărat atât de tare?

— Nu i-am spus nimic, protestă Shoshannah.

— Ar fi trebuit să-ți dai seama că e beat; pun rămășag că i-ai spus ceva prostesc.

— Nu era doar beție, Perek, sunt sigură. Își închipuie tot felul de lucruri. Întreab-o pe Ormah dacă i-am spus ceva prostesc – a fost lângă mine tot timpul.

— O să vedem, pufăi Perek, grăbindu-se în jos pe treptele nesfârșite.

Ormah fugea înaintea lor de parcă Rab-Mawg ar fi fost pe urmele ei. Când o ajunseră într-un final, era în curtea turnului, făcând plecăciuni în fața lui Ra-Anan. El le făcu semn câtorva paznici de la poartă nervos, dându-le ordin să ia câțiva cai încărcați cu lucruri spre casă.

Sporovăind fără înțeles ca un copil înfricoșat, Ormah spuse:

— Stăpâne Ra-Anan, Rab-Mawg ne-a băgat în sperieți! Precis i-a spus Shoshannah ceva la ultima lecție de l-a scos din sărite.

— Și tu ai fost la ultima mea lecție, îi aminti cu glas hotărât slujnicei. Dacă aș fi spus ceva nepotrivit, m-ai fi bătut la cap în aceeași zi.

Expresia mică și drăguță a lui Ormah se întunecă și păru gata să-i răspundă, însă Ra-Anan își ridică mâna să o oprească.

— Ormah, du-te acasă. Acum. Perek te va ajuta.

Încruntându-se către Shoshannah, spuse:

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Unchiule, îți dau cuvântul meu; nu era doar beat. Rab-Mawg vorbea cu sălbăticie și avea o privire stranie.

Îl rugă:

— Nu mă pune să fac lecții cu el mâine seară. Dacă e în aceeași stare, sunt convinsă că mă va arunca de pe terasă.

— Nu se va atinge de tine, îi spuse Ra-Anan cu răceală. Voi fi și eu acolo și voi vorbi cu el despre purtarea lui de azi. Iar tu nu-ți mai căuta scuze să scapi de lecții.

Nu o credea. Îngrozită la gândul că îl va vedea din nou pe Rab-Mawg, Shoshannah își târî picioarele spre cai. Perek o aruncă nemulțumit pe calul slăbănog, cunoscut acum ca fiind al ei, apoi o luă în față, conducându-le caii afară din curtea turnului.

Cum ieșiră pe porțile de cărămidă, un om dur, slab, cu fața trasă scuipă în spatele lui Ra-Anan după ce trecură Ra-Anan și Perek. Shoshannah se uită după el, uimită de dușmănia vădită. El îi întoarse privirea, sfidător.

Paznicii din apropierea porții nu-l băgară în seamă.

Neliniștită, Shoshannah o întrebă pe Ormah:

— L-ai văzut pe omul acela?

— Nu l-am văzut, îi răspunse tăios tânăra.

Nu avea rost să vorbească cu ea; Ormah va sta probabil bosumflată tot restul zilei. Îngrijorată, Shoshannah încercă să i-l descrie lui Perek.

Îi aruncă o privire nemulțumită.

— Nu-ți mai face și alte necazuri, fato.

Va vorbi cu Ra-Anan după masa de seară. Precis va fi într-o dispoziție mai bună ca s-o asculte. Deși poate întâmplarea cu Rab-Mawg o tulburase atât de mult, încât vedea pericol și acolo unde nu era. Și acum îi mai era teamă.

* * *

— Ce i-ai dat lui Rab-Mawg? îl întrebă Ghez-ar în timp ce Awkawn hoinărea derutat afară din odaia de dormit.

— Numai ce m-am trezit. Nu i-am dat nimic.

Awkawn își frecă mâna de fața bărboasă, holbându-se la Rab-Mawg, care se proptea acum de un perete, zăpăcit, ținându-se de cap; Ebed îl veghea.

Uluit, Ghez-ar privi în jur și puse ochii pe placa de lut zdrobită și ceașca de lut de lângă ea. În ceașcă era un lichid închis la culoare cu o depunere groasă, murdară, pe fund. Precis Rab-Mawg făcea încercări cu ultimele lor „ierburi" și nu şi-a dat seama cât de tare poate fi amestecul. Mai grav, fusese nerăbdător să încerce în timpul lecției cu fata – o mare greșeală. Ghez-ar se încruntă. Pare-se că magul lor nu mai putea fără ierburile lui pentru „viziuni" în căutarea lui Shemesh.

Trebuie să te oprim până nu ajungi la pieire şi tu, şi noi.

* * *

În seara următoare, îngenunchind împreună cu Demamah pe terasa întunecată, sub cerul spuzit de stele, Shoshannah se uita la Rab-Mawg și îl asculta, uluită. Avea glasul blând, amabil și nedumerit cu privire la istorisirea ei despre ce se întâmplase dimineața trecută.

— Precis m-a înțeles greșit.

Scos din fire, Ra-Anan ripostă:

— Nu mă amăgeşti tu pe mine! Perek mi-a spus că erai ca turbat. Indiferent ce ai băut, să nu mai bei înainte de lecţia cu ea. Încă o întâmplare ca asta, şi vă snopesc pe amândoi.

— Îmi pare rău că te-am îngrijorat, stăpâne, răsună răspunsul sincer al lui Rab-Mawg.

Oare era cel mai priceput mincinos din lume sau chiar nu-şi mai amintea de ceea ce făcuse? În vreme ce Shoshannah chibzuia, Ra-Anan îi făcu semn sever:

— Vino aici. Te vei purta bine şi nu vei mai pierde vremea cu scuze tâmpe; stai jos şi fii atentă. Lecţiile acestea sunt pentru binele tău.

Lecţii, se gândi Shoshannah cu amărăciune. *Poveşti, adică, scorneli ale minţilor voastre înguste, pentru a explica stelele de pe cer.*

Binevoitor, iertând-o parcă de acuza nedreaptă, Rab-Mawg se aplecă spre Shoshannah. Din spate, Ebed, Ghez-ar şi Awkawn o urmăreau, vădit îngrijoraţi. Sperau probabil să o lase baltă – deşi îl acuza pe bună dreptate. Fără îndoială că se temeau că Ra-Anan i-ar putea da afară din slujbele lor mult râvnite şi onorabile de ajutoare de preoţi în turnul lui Shemesh.

Altfel, ce aţi face voi patru? se întrebă ea, în vreme ce îngenunchea împreună cu Demamah puţin mai aproape de preoţi. Ar fi nevoiţi să se facă fermieri şi negustori sau săpători de canal. Ar fi o cădere destul de mare dacă ar fi înlăturaţi din templul lor aurit din turnul acesta. *Sunt convinsă că aţi face orice ca să vă păstraţi slujbele acestea, chiar şi să mă omorâţi pe mine.* Speriată de acest gând, Shoshannah fu foarte atentă la explicaţiile lui Rab-Mawg cu modelele din stele.

— Acum suntem în luna lui Shemesh, iar Şarpele, Stăpâna şi Leul sunt reprezentate de aceste stele aici şi acelea acolo. În curând, Copilul Făgăduit ni se va descoperi acolo.

Îşi odihni mâinile pe genunchi, cu faţa umbrită.

— Acestea arată vremea recoltei, care e urmată de zilele cântăririi – când se cântăreşte şi se măsoară grânele. În lunile

următoare, vei vedea semnul Marelui nostru Rege zburând pe vulturul lui Asur, căci el a cucerit acele triburi.

Tribul tatălui Metiyl. Și al lui Tsinnah, se gândi Shoshannah nefericită. *Precis a născut deja. Și nici n-am mai vizitat-o.* Se mustră aspru: *Nu te gândi la ei! Termină-ți lecția ca să poți pleca.*

Nesuferitul stăpân Rab-Mawg vorbi jumătate de seară. Se forță să-l asculte și să repete ce îi spunea el. Îi arătă care stele erau din lecția din acea seară și de ce. Și îi spuse care stele urmează să apară în săptămânile următoare. Până termină, chiar și Ra-Anan fu mulțumit de ea.

— Foarte bine, copilă.

Deși tonul îi era mușcător, era prima oară când îi făcea un compliment. Însă, având parte de laudă din partea lui simți mai degrabă că își trădează părinții decât că făcuse ceva bine.

Demamah fusese tăcută toată seara. Dar totuși acum, urmată de doi paznici, apucă încântată brațul lui Shoshannah, coborând scările luminate de lună ale turnului.

— Te-ai descurcat atât de bine! A fost ușor – mulțumesc!

— Te-ai temut că voi face iar scandal?

— De bună seamă.

În ciuda vrerii ei, Shoshannah râse în întunericul umed, de vară, presărat cu zumzet de gângănii. Simțindu-se mai înviorată, se repezi să coboare ultimele trepte în urma unchiului ei, îndreptându-se spre un paznic ce ducea o torță care stătea în așteptare cu caii lor.

Dintr-odată, alți pași se grăbiră din întuneric spre ei. O umbră se lăsă odată cu Ra-Anan, înghiontindu-l, acoperindu-l ușor. Ra-Anan țipă scurt, apoi gemu și își pocni atacatorul. Shoshannah auzi o încăierare, un urlet înspăimântător înăbușit și un zgomot oribil de oase zdrobite, urmat de o bufnitură seacă.

Paznicii se repeziră pe lângă Shoshannah și Demamah, înspre Ra-Anan, iar Demamah se cutremură:

— Tată? Tată!

— Taci, Demamah! o repezi Ra-Anan.

După o scurtă pauză, ieşi dintre umbre, descotorosindu-se de un trup care căzu fără vlagă pe pavajul din cărămidă, şi se întoarse spre lumina torţei.

Shoshannah se prinse de Demamah, îngrozită, holbându-se către Ra-Anan. O parte a feţei sale era însângerată de o tăietură şi şchiopăta, desfigurat de o expresie teribilă, în lumina pâlpâindă.

— Unchiule...

Încercând să-şi adune puterile, paznicii traseră un trup la vedere: un bărbat rigid, slab, cu privirea fără viaţă, cu sânge ţâşnit pe nările zdrobite. Se dădu înapoi cu sfială.

— Acesta e bărbatul pe care l-am văzut ieri.

Ra-Anan o cercetă cu prudenţă, iar apoi privi în jur.

— Pe cai, amândouă. Mai pot fi şi alţii.

Îl ascultară mute de uimire şi se grăbiră.

Capitolul 14

În zorii dimineții, Adoniyram apăru în curtea unchiului său, holbându-se la trupul învelit în piele al așa-zisului ucigaș. Ra-Anan îl ochi pe Adoniyram acuzator.

— Acesta e același zurbagiu cu care ne-ai făcut să cădem la învoială acum ceva vreme.

— Îmi amintesc. Era Dayag – pescarul.

Adoniyram își luă privirea de la chipul stâlcit al omului mort. Hotărât să-l îndrepte pe unchiul său, se prefăcu neștiutor, întrebându-l:

— I-au fost îndeplinite promisiunile pe care i le-am făcut atunci când preoții templului i-au cerut pământurile?

— I-au oferit pământuri la schimb, dar le-a refuzat.

Pământuri mai slabe, departe de oraș și de râu – pământuri care i-ar fi fost mijlocul de trai, îi aminti Adoniyram în gând unchiului său. *Iar asta a fost vina ta, știi și tu prea bine. Tu conduci totul aici, chiar și pe preoți.*

Cercetând rana lunguiață unsă cu alifie de pe fața lui Ra-Anan ce promitea o cicatrice pentru totdeauna, Adoniyram spuse:

— Nădăjduiesc că nu mai sunt și alții ca el.

— El e mort, spuse Ra-Anan răspicat și mulțumit. Și pe alții îi voi prăpădi la fel de ușor.

Plin de dispreț, apucă trupul strâns în piele și le făcu semn paznicilor.

— Leagă-l și aruncă-l în râu la sud de cetate.

În timp ce paznicii se repeziră să se supună, Ra-Anan șchiopătă spre casă. Adoniyram îl urmă, bănuind că lupta unchiului său pentru viață fusese mai aprigă decât lăsa a se înțelege. Pe lângă crestătura de pe față și picior, mâna dreaptă a lui Ra-Anan fusese și ea zgâriată și umflată și se mișca foarte grijuliu.

Păstrându-și un ton nepăsător, Adoniyram îl întrebă:

— Sunt bine verișoarele mele?

— Dorm încă, răspunse Ra-Anan scurt. Nu au fost rănite, dar sunt speriate. Voi aduce mai mulți paznici să se simtă mai ocrotite.

Să te simți tu mai ocrotit, hotărî Adoniyram, intrând în odaia cea mare. *Și tu ești speriat, unchiule. Credeai că nu te poate înfrânge nimeni. Dar poate că te-ai înșelat. Și eu m-am înșelat.*

— Dacă găsești niște arcași pricepuți, să nu uiți că mi i-ai făgăduit mie.

— Vom vedea, mormăi Ra-Anan, așezându-se comod pe o grămadă de perne.

Zeva'ah intră acum în odaie, îmbrăcată frumos, cu o brățară atrăgătoare din aur și o salbă nouă din mărgele roșii, ornată cu frunze plate, strălucitoare, din aur. Ducea o tavă din aramă plină cu lipii, curmale, pește cu condimente uscate, o farfurie finuță din aur, față de masă și patru cupe din aur – tot noi, după cum îi păru lui Adoniyram. Precis primise Ra-Anan „plocoane" din partea negustorilor care erau date ca ofrande pentru preoții din turn. Fără îndoială că și negustorii, și preoții erau mâniați pe Ra-Anan.

Zeva'ah își așeză tava pe rogojina căptușită cu lână de lângă soțul ei și aruncă o privire cercetătoare la rana de pe față. El nu o băgă în seamă, întinzându-se după o bucată de pâine moale și niște pește.

Ormah intră acum în cameră, aducând două ulcioare din lut.

— Du-te să trezești fetele, îi ordonă Zeva'ah în timp ce slujnica așeză ulcioarele lângă ea. N-o să doarmă toată ziua.

Ormah se supuse cu umilință, dar îi aruncă lui Adoniyram pe furiș un zâmbet înainte să iasă din cameră. El își feri privirea.

Ra-Anan mâncă în tăcere, însă Zeva'ah continuă să sporovăiască cu Adoniyram până când Demamah și Shoshannah ieșiră din coridorul cu perdea. Amândouă erau desculțe și îmbrăcate în cămăși de noapte și învelitori simple din in. Amândouă arătau atrăgător, așa adormite și tinere, fără gătelile lor obișnuite. Se închinară îndată și îngenuncheară, privindu-l îngrijorate pe Ra-Anan. El se încruntă, făcându-le să se îndrepte de spate și să-și vadă de micul dejun.

— Tatăl tău e bine, îi spuse Zeva'ah, zâmbind foarte senin în timp ce turna vin diluat în cupele din aur și le dădu mai departe. Slavă cerului și vedeți-vă de treabă; seara trecută nu s-a întâmplat nimic.

Nu vă puteți preface că dușmanii voștri sunt nimic, o contrazise în gând Adoniyram, nelăsându-se înșelat de zâmbetul mătușii sale. *Bietul Dayag era doar unul dintre mulți alții.*

Demamah primi în tăcere sentința mamei sale, la fel ca Shoshannah. Împărțiră cupa din aur a lui Demamah, după care se apucară să mănânce, abătute.

Adoniyram se sili să nu se uite prea mult la Shoshannah – oricât de ispititoare era. Ra-Anan și Zeva'ah n-aveau decât să-și bată capul oare ce simte el față de ea; dar el nu va încuviința în mod deschis. Știa foarte bine că se foloseau de Shoshannah ca să-l ademenească în casa lor, dar nu era dispus să cadă în capcana pe care i-o întindeau. *Aș putea să mă folosesc eu de voi.*

Se auzi zarvă în curte: caii fornăind, oamenii strigându-se unul pe altul, slujitorii alergând. Zeva'ah își puse jos cupa din aur și își netezi rochia. Un paznic ciocăni ușor în tocul ușii din lemn, tuși în semn de scuză, apoi se închină și anunță:

— A sosit stăpânul Cuş.

Ra-Anan îşi dădu îndată pe gât ceaşca cu vinul diluat, îi aruncă lui Adoniyram o privire rece şi mormăi:

— Precis că va veni şi mama ta în curând.

Va vrea să se bucure, se gândi Adoniyram. Dând respectuos din cap, spuse:

— Sunt convins că ai dreptate, unchiule.

Pentru a-şi accentua nepăsarea şi să-şi liniştească duşmanii, Adoniyram îşi dădu mâncarea la o parte şi se ridică pentru a-i da binețe lui Cuş. Demamah şi Shoshannah se ridicară şi ele, împreunându-şi mâinile înainte şi închinându-se în vreme ce intră Cuş în odaia cea mare.

Înveşmântat izbitor în haine noi de in, cu brățări mari din aur şi un lanț de aur la gât, Cuş făcu semn din mână nepăsător:

— Staţi jos. Mâncaţi mai departe.

Adoniyram se aşeză tăcut, urmărindu-i şi ascultând ce se întâmplă. Demamah şi Shoshannah îngenuncheară, privindu-l neliniştite pe Cuş.

El nu le dădu atenție, dar se aşeză lângă Ra-Anan:

— Arăţi nemaipomenit de bine. Slujitorii mei mi-au spus că ai fost grav rănit.

Turnându-şi o ceaşcă de vin tare – măcar că nu-i stătea în obicei să bea atât de mult – Ra-Anan spuse:

— Slujitorii tăi nu sunt buni de iscoade; ar trebui să te descotoroseşti de ei.

— Poate că da. E limpede că au umflat-o.

Acum, Cuş îl cercetă cu ochi critic.

— Dacă tăietura aceea a fost rana ta cea mai gravă, atunci eşti norocos. Oricum, te sfătuiesc să nu ieşi afară până nu ți se vindecă. E o rană urâtă.

— Da, nu ar fi o idee bună să mă arăt slab, îi răspunse Ra-Anan, pe un ton înțepător. M-am hotărât să nu merg la ceremoniile de la templu. Voi trimite nişte ofrande preoților.

— Cu cât mai multe, cu atât mai bine, spuse Cuş măsurând dinadins pocalele noi din aur.

Ra-Anan îi aruncă o privire tăioasă, respingătoare. Adoniyram schiță un zâmbet și apoi își termină băutura.

— Mănânci ceva? îl întrebă cu blândețe Zeva'ah pe Cuş, oferindu-i o farfurie din aur cu pește, pâine și curmale.

Cuş primi, dar nu făcu decât să se amuze cu mâncarea.

Afară, un alt slujitor ciocăni umil în uşorul uşii, intră și se închină în fața lui Ra-Anan.

— Stăpâne, soseşte stăpâna Sharah împreună cu oamenii din casa ei.

Adoniyram își dori ca mama lui să nu fie atât de previzibilă. Îi oferi cupa lui din aur lui Zeva'ah.

— Am terminat, mulțumesc, mătușă.

Zeva'ah zâmbi, însă privirea îi era împietrită. Turnă puțin lichid în cupă, o șterse cu un material din in, iar apoi o umplu din nou până aproape de gură cu vin bun pentru Regina lor a Cerurilor, iubitoare de băutură.

— Mă gândeam eu că vine și face scandal, mormăi Cuş.

Adoniyram fierbea. Era de toată jena din partea lui Cuş să o învinovățească pe Sharah că face scandal când și el se bucura de necazul lui Ra-Anan la fel de mult.

În scurt timp, Sharah se strecură înăuntru, semeață, durdulie, palidă și acoperită cu bijuterii și aur. Spre dezgustul lui Adoniyram, buclele îi erau desfăcute și rochia din in mătura podeaua din spatele ei. O salută cu o sărutare de cuviință, apoi îi oferi locul și se așeză pe o rogojină lângă ea.

— Văd că mai ești în viață, îi spuse zeflemitor lui Ra-Anan.

Dădu din cap spre Cuş, apoi privi spre Demamah și Shoshannah, care se ridicară și îi făcură o plecăciune. Încruntându-se, Sharah flutură o mână nerăbdătoare.

— O, dacă trebuie să rămâneți și voi, atunci stați jos!

Fetele se așezară.

Sharah primi vinul din partea lui Zeva'ah și râse triumfătoare către Ra-Anan.

— Vei avea o cicatrice de toată frumusețea! Vezi ce se întâmplă când îi faci pe localnici să te urască?

— Să ții minte și tu vorbele tale, dragă soră, o avertiză Ra-Anan, dezvelindu-și dinții către ea.

Sharah pufăi, mulțumită.

— Nu mi se va întâmpla mie niciodată *așa ceva*. Pe mine oamenii mă adoră, știi foarte bine. Sunt ca o mamă iubitoare pentru ei.

Și mai puțin pentru mine, ripostă Adoniyram în gând. Ar fi vrut să scape de acolo, să se refugieze cu Shoshannah și Demamah, să le tachineze și să râdă împreună cu ele, să asculte istorisiri și să le convingă să meargă la vânătoare cu el, căci nu mai ieșiseră de săptămâni bune. Dar în schimb, trebuia să asculte cum mama lui îi cerea lui Ra-Anan să-i povestească încercarea de omor doar ca să se amuze.

În timp ce asculta, Sharah sorbi din ceașcă și îi repetă îndreptățindu-se:

— Mie nu mi se va întâmpla *așa ceva*; eu nu mi-am făcut dușmani cum v-ați făcut tu și Cuș.

Adoniyram observă privirile ofensate ale lui Ra-Anan și Cuș și se întrebă, ca de obicei, cum putea mama lui să se amăgească singură în halul acela.

* * *

Shoshannah se stăpâni să nu se foiască în prezența celor în vârstă. Toate deprinderile distinse și toată mândria din lume nu i-ar putea preface pe Cuș, pe Sharah și pe mâniosul Ra-Anan împreună cu Zeva'ah a lui în oameni deosebiți. Nu putea suferi să depindă de ei. Și totuși ar fi fost îngrozitor dacă Ra-Anan ar fi murit noaptea trecută.

Împietri la gândul acesta, uitându-se în jos la rogojini, dându-și seama dintr-odată cât de aproape fusese de o nenorocire. Dacă

Ra-Anan murea, Zeva'ah ar fi azvârlit-o în drum ca pe un gunoi. Ar fi putut scăpa, dar precis s-ar fi găsit altcineva să o înhațe pentru a-și duce la capăt uneltirea: Cuș. Sharah. Rab-Mawg. Sau Adoniyram.

Simțind că o ia cu slăbii, își aminti că, dintre cei patru, numai Adoniyram nu spusese că ar dori să o ucidă. Și, deși apărase pretențiile lui Rab-Mawg asupra lui Shoshannah în mod deschis, se temu că, dacă i s-ar oferi ocazia, Adoniyram ar lua-o de nevastă. Își arătase de mai multe ori atracția față de ea. Iar căsătoria cu el ar fi un alt fel de moarte. Nu ar mai avea nicio speranță de întoarcere la familia ei. Sau la Kaleb...

Pe când se holba Shoshannah la rogojini, uimită, Regina Cerurilor Sharah își ridică brusc vocea, revoltată.

— Acestea sunt cupe noi! Iar aceea e o salbă nouă, Zeva'ah. Credeai că le poți ascunde de mine?

— Aceasta este casa mea; nu am nimic de ascuns, spuse Zeva'ah, destul de iritată. Iubitul meu mi le-a dăruit ieri.

— Ești invidioasă că au pus mâna pe ele înaintea ta, o luă Cuș în derâdere pe Sharah.

Ra-Anan spuse:

— Sharah, nu e problema ta.

— Nu e? Cred că ai luat ceea ce mi se cuvenea.

Shoshannah închise ochii în timpul certei meschine care urmă, străduindu-se să-și amintească să fie recunoscătoare că Ra-Anan era în viață.

* * *

Shoshannah o auzi pe Demamah răsucindu-se în somn, de agitație, se părea. Atacul asupra lui Ra-Anan o afectase mult. Nu mânca și nici nu dormea bine – la fel ca Shoshannah.

O să vorbesc mâine cu ea, se gândi Shoshannah, încercând să prindă puțin la inimă. *Tatăl ei e în viață și nu e nevoie să participăm*

la ceremoniile din turn, de care ne era amândurora groază. Am avut parte de îndurări, într-adevăr...

Îndreptându-şi gândurile spre Cel Preaînalt, aşa cum n-o mai făcuse de săptămâni bune, se întrebă: *Mai eşti aici, mă mai păzeşti totuşi?*

* * *

Purtând o blană din piele de leopard prinsă pe umărul stâng, Rab-Mawg cercetă altarul poleit cu aur. Toate erau acolo, lemnul, parfumul, mirodenii şi răşină, aranjate foarte bine, pregătite să fie aprinse în timpul ceremoniei din seara aceea după primirea ofrandelor. Mulţumit, tânărul mag se relaxă, zâmbind în barbă. Astăzi, cea mai importantă zi a lui Shemesh, era o zi care trebuia într-adevăr celebrată. Pentru prima oară, îi va avea pe localnici numai pentru el în timpul ceremoniei, fără să fie încătuşat de prezenţa stăpânului Ra-Anan.

Mai mult, Ra-Anan trimisese daruri pentru templu ca să-şi ispăşească lipsa. Sau, mai bine zis, înapoiase câteva dintre bunurile pe care şi le însuşise înainte.

Ai scăpat cu viaţă, se gândi Rab-Mawg cu părere de rău. *Dar dacă cineva s-a ridicat împotriva ta, se mai pot ridica şi alţii, iar următorul atac ar putea izbuti. Aşa aş scăpa de tine. Poate anul viitor pe vremea aceasta, nu vei mai fi.* Iar Shoshannah va duce la îndeplinire făgăduinţele mamei sale.

Shoshannah, mă bucur că te temi de mine, se gândi el. *Chiar dacă nu îţi pui încrederea în Shemesh al nostru, chiar dacă nu-l urmezi, mă vei urma pe mine.*

Acum, meditând la lecţia aproape dezastruoasă cu fata, Rab-Mawg se încruntă, tulburat. Noul amestec de ierburi, seminţe şi tulpini fusese mai puternic decât se aşteptase. Prea puternic. Nu primise nicio viziune în urma băuturii. În schimb, nu-şi mai aminti nimic din ziua aceea şi din dimineaţa următoare. Ghez-ar

și ceilalți se speriaseră și fuseseră furioși că le pusese slujbele din templu în pericol.

Data viitoare, voi fi cu băgare de seamă. Și va fi o dată viitoare. Era sigur că acest nou amestesc, măsurat și potrivit cum trebuie îi va oferi viziunile și înțelegerea euforice pe care le aștepta din cer.

Ebed, Ghez-ar și Awkawn ieșiră de după perdelele din in. Rab-Mawg dădu din cap și zâmbi, arătându-le că are privirea limpede, că e treaz și gata pentru ziua cea mare. În bătaie de joc, spuse:

— Ar trebui să ne rugăm pentru vindecarea deplină a stăpânului Ra-Anan.

Râseră toți.

Capitolul 15

În amurg, în mijlocul lătrăturilor de câini de pe dealurile înverzite din jur, Kaleb stătea jos împreună cu Tiyrac și ceilalți înaintea micului foc de seară. Dar nu era în apele lui, știind că Zekaryah îl urmărea.

Într-un final, Zekaryah vorbi:

— Arăți prea bine.

— Asta nu e de bine, murmură încet Kaleb către Tiyrac.

Îngrijorarea îi crescu atunci când Zekaryah își plecă genunchiul în spatele lui Kaleb, apucă pletele bogate pe care Kaleb le purtase cu mândrie ani întregi și începu să le taie cu un cuțit din cremene.

Toți, în afară de Echuwd și micuțul Rakal, se împotriviră zgomotos. Keren strigă:

— Nu, Zekaryah!

Nu te împotrivi, se avertiză Kaleb pe sine, strângând tare din ochi. *Va crește la loc. Asta e pentru Shoshannah... deși ea ar râde de mine.*

Lângă el, Tiyrac bombăni în vreme ce Zekaryah făcu la fel și părului său.

— Nu te mai îmbăiezi, îi porunci Zekaryah. Te speli doar pe mâini și pe față.

— Ce, adică ce vrei să spui? bolborosi Tiyrac. O să facem păduchi.

— Cu atât mai bine.

Împăcându-se cu ideea de a rămâne jegos, Kaleb se plânse cu voce tare:

— O să arătăm și o să mirosim ca niște dobitoace.

— Foarte bine, spuse Zekaryah, fluturându-le pletele tăiate prin fața lor.

Keren se apropie, întinzând mâna către el:

— Dă-mi pletele acelea; le va dori mama lor.

Eu le vreau pe ale mele, se gândi Kal. Curios, se uită în lături la părul ciuntit grosolan al fratelui său.

— Arăți mai rău ca mine.

Tiyrac pufăi pe nas, apoi se holbă la el și rânji.

— Ce căpățână pocită ai!

— Pocită, ne-pocită, arată mai bine decât a ta!

Auzind acestea, Metiyl cel vânjos se lovi peste genunchi și țipă și chiui de râs, neputând să se stăpânească până când începură și ceilalți să râdă – eliberându-se de încordare, prin voie bună.

După ce își trase sufletul, Kaleb se ridică și merse până la Sem, înconjurând focul. Îngenunchind înaintea lui, foarte evlavios, Kaleb îl imploră:

— Te rugăm să te rogi pentru noi. Și pentru Shoshannah.

* * *

Sem zâmbi. Kaleb poate fi uneori un nesuferit și un destrăbălat, dar s-a încrezut în Cel Preaînalt cu toată puterea lui – ceea ce nu era puțin lucru. Pe deplin mulțumit, Sem apucă strâns umerii lui Kal și se rugă pentru el. Și pentru Shoshannah. Pentru toți.

* * *

În zori, Keren își îmbrățișă strâns ginerele, hotărâtă să nu-l tulbure cu lacrimile ei – Kal era foarte sensibil.

— Să-ți păzești pielea! îi porunci ea, ridicându-și privirea severă spre el. Găsește-o pe Shoshannah și vino acasă cât mai curând.

Îmbrățișând-o cu forță, copleșind-o aproape, spuse:

— Mamă Keren, te rog nu te îngrijora.

— Ba mă îngrijorez.

Întorcându-se spre Tiyrac cel voinic și rușinos, Keren îl îmbrățișă și pe el.

— Sunteți ca fiii mei, tu și cu fratele tău. Mulțumesc pentru ceea ce faceți.

— Poate Cel Preaînalt mă va binecuvânta, murmură el rușinat, dar încrezător, cu ochii verzi-căprui licărind precum ai lui Kaleb. Se pare că, în ciuda bombănelilor, Tiyrac abia aștepta această aventură, la fel de mult ca fratele său.

— Țineți minte ce v-am învățat, le porunci sever Zekaryah. Să nu vă încredeți în nimeni. Și țineți-o de-a lungul râului, spre sud.

— O să ținem minte, îți dau cuvântul meu, fu de acord Kal, bătându-l pe Zekaryah pe umăr de plecare înainte să-l încalece pe Khiysh care dădea semne de neliniște.

Privind în urma lor, Keren își înăbuși plânsul. Mergând lângă ea s-o aline, Annah spuse:

— Ne vom ruga neîncetat pentru ei. Dar, oh, atât de urât le e ciopârțit părul... bieții de ei! Zekaryah, îl acuză ea cu blândețe, arată cumplit.

— O să treacă peste asta.

— Sunt sigur, fu de acord Sem, urmărindu-i pe cei doi aventurieri înaintând pe delușorul înverzit și făcându-se apoi nevăzuți. Dar dacă nu se întorc destul de curând, mă *voi duce* după ei.

Cunoscând încăpățânarea tăcută a Celui Dintâi Părinte, Keren murmură pentru ea. Neliniștea îi crescu atunci când Metiyl căzu de acord amenințând:

— Atunci să mă iei și pe mine. O să vedem amândoi această Mare Cetate.

* * *

După săptămâni bune de călătorit, mergând chiar în urma lui Kaleb, Tiyrac se plânse:

— Puți a carne stricată.

— Dar mergi în direcția vântului! îi reaminti Kaleb.

— Hai să nu ne apucăm acum de *asta*! Tocana pe care ai făcut-o azi-noapte putea goli mațele unui urs.

— În momentul acesta, urșii arată și miros mai bine decât noi, oftă Kaleb frânt de oboseală, plin de sudoare sub soarele cald de vară târzie. În dreapta lor, râul mare de vest curgea atât de răcoritor și rapid, încât abia se putea abține să nu se arunce în apă. Tânjea după o îmbăiere din cap până în picioare, un bărbierit și un somn bun. Ca să nu mai pomenim de o masă bogată. Oare se va termina odată călătoria asta?

— Cred că trebuie să fim aproape de cetate.

— Chiar și așa, hai să ne punem cortul aici peste noapte și să pescuim ceva, îi propuse Tiyrac. Iar apoi ne vom îngriji de haine.

Oricât de mult îi displăcea să renunțe la călătoria pe zi, Kal fu de acord cu fratele său. Trebuiră să-și întărească arcurile și să-și mai pună provizii de săgeți. Caii erau obosiți. Khiysh devenea agitat, lovind cu copitele în tufișuri, în iarbă și lăsând să se înțeleagă că îl va arunca jos pe Kaleb dacă nu se opreau curând.

— Tu prinzi peștele, eu mă ocup de haine, se oferi Kaleb – pescuitul era una dintre îndeletnicirile preferate ale lui Tiyrac.

Tiyrac rânji.

— Cum nu se poate mai bine.

Mișcându-se rapid, descălecară, își spălară caii și îi acoperiră, apoi bătură țăruși pentru frâie adânc în pământ ca să poată paște în voie fără să scape. În timp ce frații erau ocupați să curețe o porțiune pentru vatră, Khiysh pufăi și scoase un sforăit apăsat,

dând din copite. Kaleb se îndreptă de spate și se întoarse să vadă pe cine amenința Khiysh.

Călăreți. Cinci. Tiyrac expiră din greu, îngrijorat.

— E prea târziu să fugim de ei.

— Noi nu vrem să scăpăm de ei, îi aminti Kaleb.

— *Tu* nu vrei poate.

— Ai la tine cuțitele?

— Da, îi răspunse scurt Tiyrac. Tu ai la tine capul?

Înveselit puțin, Kal îl bătu ușor pe umăr.

— Ești mai bine.

— Taci din gură și stai cu ochii pe ei.

— Da, stăpâne.

Călărețul din față era cel mai mare dintre ei, însă mărimea nu conta; își scoteau arcurile, țintind spre Kaleb și Tiyrac. Kaleb fu surprins de calmul său. Nu-i mai întâlnise niciodată pe acești oameni, dar mulțumită lui Zekaryah, îi înțelese. Aproape că îl auzea pe Zekaryah dându-i de grijă: *Nu te încăiera decât dacă trebuie*. Vârându-și degetul mare după centură, Kaleb îi urmări apropiindu-se.

În timp ce căpetenia călăreților și încă unul își țineau arcurile ațintite spre Kaleb și Tiyrac, ceilalți trei se aruncară jos de pe cai. Unul se repezi să le scotocească printre lucruri, în timp ce alți doi se îndreptară spre cai.

Khiysh se ridică îndată și lovi cu copita, în vreme ce calul lui Tiyrac, Nashak, dădu să-i muște furios pe călărețiii care îl întrerupseseră din păscut.

— Eu merg cu calul meu, îi spuse Kaleb călărețului conducător.

— Dacă te împotrivești, o să mori! îi răspunse omul cu mânie.

— N-am spus că m-aș împotrivi, lămuri Kaleb, cu bunăvoință. Am spus doar: „Eu merg cu calul meu", atâta tot.

Un călăreț se opri din scotocit printre lucrurile lui Tiyrac și strigă:

— Ghid'ohn, uită-te la astea.

Ridică arcul și tolba lui Tiyrac, uitându-se fix, cu subînțeles, cu ochii săi mici și căprui către șef.

Bănuitor, cu arcul și săgeata încă în mână, Ghid'ohn îl întrebă pe Kaleb:

— Cine ești? De unde ai asemenea arme și cai?

— Am crescut cu ele, rosti Tiyrac, cu cel mai mormăit și jos glas posibil.

— Primele mele amintiri sunt împreună cu un cal, fu de acord Kaleb. Nu m-am despărțit niciodată de el. Sau de arme.

— Acum vei fi fără ele, îi spuse Ghid'ohn. Îngenunchează amândoi. Dibriy, Ye'uwsh, legați-i strâns. Puneți sfoara dublă, apoi căutați-i de arme – o să vină cu noi.

— Deci, îi șopti Kal încântat lui Tiyrac, a fost destul de ușor!

— Mai taci.

Capitolul 16

— Uite! De la mama ta, se repezi Ormah în curtea lui Demamah, aruncând câteva gheme de lână simplă pe covorașul de lângă Demamah și se îndepărtă iar.

Shoshannah își lăsă jos lucrul cu tivitura și se uită după slujnică, uimită. Ormah se repezea de parcă Zeva'ah i-ar fi suflat în ceafă.

— Se grăbește.

— Trebuie să își termine lucrul înainte de festivalul din seara asta, îi explică Demamah, culegând ghemele de lână. Tinerele din cetate își pun ofrandele în râu pentru a comemora moartea... unui paznic tânăr. După ce îi spun istorioara și îi plâng soarta, aprind lumânări, iar apoi dansează și petrec în strada pieții până după apusul soarelui.

— Ce paznic tânăr? întrebă Shoshannah, amintindu-și cu neplăcere de istorioarele mamei sale.

Demamah șovăi cu povestitul, fără să-și ridice privirea.

— Unul dintre paznicii mamei tale, Lawkham. Lumea spune că a iubit-o și că a stârnit mânia Marelui Rege atât de puternic, încât... a fost ucis. Trupul său a fost aruncat în râu.

— Și bineînțeles că a fost vina mamei mele, mormăi Shoshannah, înfuriată de varianta deformată a trecutului mamei sale.

Cu vorbe blânde, dar și tăioase, Demamah fu de acord.

— Desigur. Nu putea fi niciodată vina Marelui Rege.

Știind că Demamah nu avea nimic de-a face cu istorisirile îngrozitoare despre „domnița Keren", Shoshannah se abținu și continuă să tivească marginea materialului purpuriu-crem. Dar o copleși amărăciunea până când spuse, într-un final:

— E uimitor că nu m-au omorât deja din cauza mamei mele.

— Sunt sigură că majoritatea nu te învinovățesc și nici nu-ți doresc răul. Iar noi – tu și cu mine – știm adevărul.

— Da, dar e groaznic când nimeni altcineva nu vrea să-l creadă, spuse Shoshannah în timp ce smulse cu putere un nod de la capătul firului de lână, iritată.

* * *

Isprăvindu-și masa de seară, Shoshannah căzu pe gânduri, cu privirea pierdută, pipăind la nesfârșit marginea unei farfurii din aramă, încruntându-se.

Precis că deja femeile din Cetatea cea Mare se adunau, beau și sporovăiau aprinse, jelind moartea lui Lawkham printr-o istorisire mincinoasă. Nu le-ar interesa adevărul; ar ține de povestea lor, înflorind-o până nu s-ar mai cunoaște. *Nu e drept.*

De partea opusă, Zeva'ah oftă, exasperată.

— Shoshannah, nu mai sta îmbufnată. Ne-ai stricat cina cu supărarea ta.

Shoshannah își ridică privirea cu surprindere.

— Mătușă, iartă-mă. Am fost cu nebăgare de seamă.

— Dimpotrivă, spuse Ra-Anan calm, erai prea cu băgare de seamă față de altceva. La ce te gândeai?

Shoshannah șovăi. Mătușa și unchiul ei o priveau lung. Lăsându-și capul în jos, mărturisi:

— Mă gândeam la ceremonia aceasta și... îi regretam originea.

— Originea este tristă, dar pentru mulțimile de tinere nu e decât o scuză să se joace pe străzi după lăsarea întunericului, îi spuse Ra-Anan. Dă-le uitării. Și dă uitării și povestea aceea veche - așa cum am uitat-o și noi.

— Nu doar fetele tinere sunt nechibzuite; și Tabbakhaw merge, spuse Zeva'ah cu obidă. Ai zice că n-are nimic în cap.

— Nu i-ai interzis? întrebă Ra-Anan, întorcându-se spre soția sa, arătându-și cicatricea încă vineție, cusută, coborând pe partea stângă a feței spre gât.

Zeva'ah pufni:

— M-am gândit să-i interzic, dar ar fi fost supărată pe mine săptămâni bune și ar fi stricat mesele noastre de seara. Oricum, i-am spus să nu se întoarcă împreună cu Ormah dacă li se face rău de la băutură.

— Ar fi trebuit să le interzici să meargă la asemenea petreceri absurde și copilărești; ele ne reprezintă familia, spuse Ra-Anan, mijind ochii adânciți și gura strânsă.

Zeva'ah se încordă, vădit în apărare, iar Demamah își împreună degetele strâns în poală. Citind semnele unei certe care plutea în aer, Shoshannah se gândi să spună sau să facă ceva nepoliticos ca să poată fi trimisă afară din cameră.

Un ciocănit zgomotos și insistent la ușa cea mare le întrerupse și gândurile, și ciorovăiala.

Perek strigă un salut aspru, apoi intră și se închină, iar fruntea i se încreți de neplăcere.

— Iertare, stăpâne. O mulțime de femei din piață s-au adunat la poartă și cer ca *ea* să li se alăture.

Colecția de colți și gheare de la gâtul paznicului, înșiruită pe un șnur din piele, zornăi zgomotos când își mișcă brațul drept spre Shoshannah.

Înfricoșată, Shoshannah țipă:

— Eu?

— Da, tu, pufăi Perek. Amenință să facă probleme casei tale dacă nu aduci un omagiu tânărului care a murit din cauza mamei tale.

Nu. Nu pot. Se uită la unchiul ei, sperând că va refuza, însă Ra-Anan își ridică o sprânceană, având în vedere și varianta aceea.

— Unchiule, nu, te rog, îl imploră Shoshannah, încercând să rămână calmă.

Lângă ea, Demamah se aplecă înainte, destul de neliniștită ca să îndrăznească:

— Tată, dar n-o vor omorî?

Ra-Anan se lăsă pe spate, gândind la rece cu voce tare.

— Va fi păzită. Iar femeile acelea din piață dau tonul la mare parte din negustoria din cetate; nu pot fi trecute cu vederea.

— Ne pot face viața un calvar dacă refuză să servească locuința noastră, îi spuse Zeva'ah lui Shoshannah, bucuroasă că poate domoli cearta cu soțul său, luându-i partea.

— Sunt sigură că vei supraviețui, copilă.

Mă tem că nu.

— Asigură-te că nu-i vor face rău, dar nu le nici deranjați ceremonia, îi puse Ra-Anan lui Perek, foarte hotărât din câte se părea.

Shoshannah ascultă îngrozită. *Mă oferă atât de ușor.* Știa că protestele doar ar înrăutăți lucrurile.

Nici Perek nu ar îndrăzni să se împotrivească, deși îl privi uimit, ca și cum nu-i venea să creadă că stăpânul său îi poruncea să păstorească o turmă de femei.

— Poți merge așa cum ești, se ridică Zeva'ah și o îndemnă pe Shoshannah să iasă. Numai să fii atentă ce spui și să nu jignești pe nimeni.

— Aș vrea să vii cu mine, mătușă, spuse Shoshanah, făcându-i o propunere precaută. Nu vreau să fac de ocară casa ta.

Demamah se ridică și se uită ba la mama, ba la tata.

— Te rog, lasă-mă să merg cu ea; o să am eu grijă să nu facă probleme.

— Nici vorbă! se răsti Ra-Anan. Voi două veți sta aici unde vă e locul.

Iar mie bineînțeles că nu îmi e locul aici.

— Iartă-mă, unchiule. Mătușă.

Shoshannah le făcu o plecăciune superficială, rece. Tremurând aproape de furie și suferință, păși mânioasă afară, în curtea care strălucea de purpuriu și violet de la apusul soarelui.

Perek o urmă. Imediat ce ajunseră destul de departe de casa principală, începu să-și verse mânia.

— Nu ne-ai făcut decât probleme din prima zi în care ai apărut – ar fi trebuit să te omor atunci când am avut ocazia! Iar acum asta! Să păzesc o adunătură de femei nebunatice...

— Cei mai mulți bărbați s-ar bucura să poată fi în locul tău, îl întrerupse Shoshannah furioasă în vreme ce paznicii deschiseră poarta. E bine că nu ești căsătorit. Biata soție!

Un cor dezlănțuit de râsete femeiești îi întâmpinară, speriind-o pe Shoshannah. Mâinile lor îi cuprinseră mijlocul, coatele, haina, trăgând-o în mulțimea de femei victorioase.

— Biata soție! sună ecoul din gura unei femei măritate, râzând la adresa lui Perek.

Dintr-odată, Shoshannah își dădu seama că spusese ceea ce trebuia; așa nepoliticos și oribil cum era, femeilor acestora destrăbălate le făcea plăcere. Băgă de seamă și că acum era mai în siguranță cu ele decât cu Perek. Iar el părea că scuipă foc.

— Să pornim, fiică a lui Keren, lălăi cineva un cântecel în urechea lui Shoshannah. La râu!

Mă vor arunca în râu... iar Perek nu mă va salva.

Ca o turmă, o duseră pe Shoshannah departe de casa lui Ra-Anan, râzând, jubilând, forțându-l pe Perek să se grăbească în urma lor spre strada pieții, unde se uniră cu altele care erau nerăbdătoare să petreacă. Ici și acolo se vedeau la porți sau în mici grupuri bărbați care se aplecau spre stradă, urmărind cum trecea parada „femeilor nebunatice". Rușinată, Shoshannah

încercă să nu le dea atenție. Dar la capătul străzii pieții, o față cunoscută călare pe un cal aproape că o făcu să se oprească din drum. Adoniyram. Cu doi paznici.

O recunoscu, făcându-i semn din cap aproape neobservabil, apoi se uită la celelalte fete nemăritate din mulțime, zâmbindu-le, admirându-le vădit pe unele, făcându-le să râdă în hohote și să chicotească.

Nu m-ai avertizat să mă țin departe de această *adunare,* îi răspunse Shoshannah în gând, nervoasă. Se pare că venise ca să se amuze. Însă poate ar interveni dacă ar fi pusă în pericol de femeile acestea destrăbălate.

Unele femei măritate și fete tinere duceau flaute subțiri din os și acum începură să cânte la ele, sunetele triste ridicându-se la cer, acoperind veselia preoților. Apropiindu-se de râul scăldat în lumina amurgului, femeile tăcură. Oftaturile, șoaptele din mulțime se împleteau cu o lungă poveste de jale.

El a iubit-o, fără să îi fie îngăduit... însă ea l-a disprețuit... un biet paznic... Totuși, i-a rămas loial! Pentru ea a murit el... în cele din urmă ea a regretat...

Ascultându-le declamarea, Shoshannah își înăbuși dezgustul. Femeile acestea făceau din mama sa o persoană rece, cu inima de piatră. La fel ca Sharah. Oamenii o înghesuiau spre malul râului. O femeie voinică și hotărâtă îi puse un obiect în brațe: un vas mare din lemn, alungit, umplut cu arome, flori uscate și o lumânare în flăcări puternice, care urma să aprindă tot vasul în curând. Shoshannah își dădu seama că era o barcă. O ofrandă.

— Pune-o pe râu, fiică a lui Keren.

Fierbând încă de mânie, dar conștientă că trebuie să se supună, Shoshannah coborî la apă și intră în ea, gâfâind în tăcere din cauză că era rece, iar nămolul gros țâșnea în sandalele ei. Zeva'ah s-ar mânia dacă și-ar strica sandalele. Simțind cum o trage curentul apei de haine, Shoshannah lăsă jos în apă ofranda arzândă,

rugându-se să nu i se aprindă părul. Vasul ardea frumos, iar licărirea se reflectă în curentul întunecos care îl trăgea în aval.

Alte femei își puseră și ele ofrandele în voia valurilor în spatele lui Shoshannah, îngenunchind cu jale ceremonioasă. Shoshannah urmări bărcuțele înflăcărate și ascultă vaietele, dintr-odată fermecată, simțind cum istorisirea mamei ei prinde viață în fața ochilor ei.

Mama a stat în mocirla asta. Undeva în apropiere, mama ei și Zekaryah îl scoseseră pe Lawkham din râu și îl jeliseră împreună cu însoțitoarele lor. Căraseră trupul lui Lawkham pe străzile Marii Cetății până la familia sa îndurerată. *Mamă, trebuie să fi fost groaznic pentru tine și pentru tata.* O durea gândindu-se la ei și la tânărul Lawkham și familia lui. Lawkham fusese puțin mai în vârstă decât Kal...

Acum apărură șușoteli în spatele lui Shoshannah, firave exclamații de încântare amestecată cu spaimă. Curioasă, Shoshannah se întoarse. Trei femei stăteau în picioare la malul râului, îndepărtate puțin de mulțime, dintre care două țineau torțe aprinse, iar o alta, mică de statură și drăguță la față, cu mâinile înfășurate grijuliu în jurul trupului. Era Meherah.

Uimită, Shoshannah ieși din râu, repezindu-se spre mama sa vitregă, care îi întinse brațele.

— Shoshannah, copilă...

Cum femeile din spatele lor se îngrămădiră mai aproape, Shoshannah o îmbrățișă pe Meherah și o sărută, bucuroasă și tristă în același timp.

— Chiar mă gândeam la tine... și la familia ta.

— Aici sunt, copilă, spuse Meherah cu drag, ca și cum ar fi fost împreună de când era mică Shoshannah. Și nu te voi părăsi până vei fi din nou în siguranță.

Surprinsă, Shoshannah se trase înapoi, cercetând fața blândă cu ochi deschiși la culoare a lui Meherah.

— Cine ți-a spus că sunt aici?

— Paznicii tânărului stăpân. Și fiicele mele. Au auzit niște zvonuri astăzi pe străzi – așa că aș fi venit oricum. Deși nu vin de obicei.

Și Meherah îi șopti doar lui Shoshannah:

— Ele nu îl jelesc de fapt pe fiul meu; ei aduc ofrande cuiva născocit de ele.

Și cu voce tare:

— Acestea sunt două dintre mătușile tale, Hadarah și Chayeh.

— Semeni atât de mult cu mama ta, oftă Hadarah, ținând torța la o parte cât se îmbrățișară de salut.

Din spate, strigă o femeie:

— Meherah, dă-te la o parte din apă!

— Peletah, sfioaso, o mustră zgomotos, cu căldură, Meherah. Hai să o cunoști pe copila Shoshannah!

Simțindu-se mai în siguranță acum, Shoshannah o urmă pe Meherah în sus pe malul râului, unde Peletah cea voinică și alte femei se înghesuiau în jurul lor, sporovăind, bucurându-se din toată inima de eveniment. Intrară împreună în Cetatea cea Mare, cântând, râzând. Soțiile negustorilor îi oferiră lui Shoshannah turte cu miere, carne aromată, băutură și fructe. Și o învățară pașii mărunți cu mișcări alunecate și sărite ale dansurilor lor, în lumina nenumăratelor lămpi, lumânări și torțe.

Făcând eforturi să uite amărăciunea cauzată de minciunile pe care le incantaseră despre mama ei, Shoshannah dansă, zâmbi și vorbi cu femeile și fetele din cetate. Însă îi sfidă voit pe Perek, pe Adoniyram și pe paznicii săi, care o urmăreau din umbră.

* * *

Adoniyram o admiră pe ascuns pe Shoshannah în timp ce dănțuia. Era încântătoare și fermecător de modestă, câștigând simpatia femeilor și a fiicelor, după cum se aștepta. O vor cinsti pentru noaptea aceasta. *Iar asta o va înfuria pe mama. Și îl va contraria pe unchiul Cuș...* Îl va face și pe Rab-Mawg – care e tot mai

sensibil – să insiste ca Shoshannah să îndeplinească jurămintele mamei sale. Din nefericire, îl va face pe Ra-Anan mai iubit, căci el adăpostește fata și el fusese cel care îi dăduse voie să vină aici în seara aceasta. *Dar voi găsi eu o cale să tratez cu tine, unchiule, așa cum am tratat și cu ceilalți...*

Fusese un fleac să îi facă pe slujitorii lui neștiutori și iubitori de bârfă să răspândească pe strada pieții ideea că Shoshannah ar trebui să li se alăture femeilor în seara aceasta. Pericolul meritase, având în vedere rezultatul. *Draga mea*, gândi el, uitându-se la Shoshannah drăgăstos, *vom învinge.*

* * *

— O, ce duhoare! Eu zic că ar trebui să le tragem o săpuneală înainte! se plânse paznicul Ye'uwsh, cu fața sa bronzată, pătrată și buhăită, strâmbându-se în timp ce strângea sforile pe după mijlocul lui Kaleb și Tiyrac. O să dea gata jumătate de cetate.

Kaleb râse prietenos, deși în ascuns spera ca plângerile lui Ye'uwsh să îi convingă și pe ceilalți – o baie în râu suna ca o binecuvântare.

— O să mă îmbăiezi, Ye'uwsh? Auzi, poate îmi scoți și păduchii din cap!

— Nu, spuse Ghid'ohn, rânjind pe jumătate la tachinarea lui Kal, o să îi îndrumăm către Cetatea cea Mare, puțind până la cer ca niște animale adevărate ce sunt. Cât despre ceilalți, bărbieriți-vă și spălați-vă. Nu vrem să strige lumea după noi că arătăm ca ăștia doi.

În timp ce Kaleb încercă să nu simtă chinul apei curate atât de aproape de el, Tiyrac mormăi ceva încet, sucindu-se nefericit, iritându-se de sforile care erau legate în jurul lor.

— Mă mănâncă! Aahh! Kal, îmi rămâi dator!

— Știu. Dar măcar o să atragem atenția tuturor – și asta e ceea ce vrem.

— Dacă o să pot face o baie, atunci orice!

— Sper să nu mă vadă așa Shoshannah.

— Eu sper să te vadă.

* * *

— Ce vrei să faci cu ei? îl întrebă Dibriy pe Ghid'ohn, pândind noutăți, ca de obicei.

Neavând deloc încredere în vânjosul și gălăgiosul Dibriy, Ghid'ohn spuse dintr-odată:

— Am să fac exact ceea ce mi s-a poruncit să fac. Acum du-te și spală-te și bărbierește-te.

Pe cine slujești tu? se întrebă Ghid'ohn. *Pe stăpânul Ra-Anan? Pe stăpânul Cuș? Pe Regina Cerurilor sau tânărul stăpân?* Oricine era, Dibriy ar împrăștia toate veștile pe care le-ar afla. Așa că Ghid'ohn era hotărât că nu era mult de împrăștiat, în afară de aceste două pocitanii puturoase pe care le târâseră dintre stepe. Ghid'ohn își dori să-i poată vinde prin munți pe cei doi hoinari celor mai rentabili ofertanți. *O să fiu bogat.*

* * *

Căscând, Shoshannah se așeză împreună cu Demamah înăuntrul casei răcoroase și întunecoase, alegând obosite din grămezile de linte și mazăre.

— Aș vrea să trag un pui de somn.

— O să dormi bine la noapte, o alină Demamah. Însă asta e ultima dată când mama te lasă la un festival. E supărată că te-ai întors fără sandale.

— Mi s-au făcut bășici de la dănțuit; mă dureau atât de rău picioarele, că mi-am scos sandalele. Mătușa mea Hadarah mi-a promis că are grijă de ele. Sau poate era mătușa Chayeh; nu-mi mai amintesc. Ar fi trebuit să mi le leg de brâu.

— Hmmm, da, într-adevăr, fu de acord Demamah.

Zâmbind, aruncă o privire piezișă în curtea însorită, urmărindu-l pe Ra-Anan, care îi asculta pe arhitecți prezentându-și ideile pentru etapele finale ale construirii turnului celui mare.

— Măcar tata a fost mulțumit de tine.

Da, dar asta îl va încuraja să mă trimită și la următoarea adunare. Și atunci s-ar putea să nu mă mai întorc teafără. Cu șovăire, Shoshannah se gândi să-i mulțumească lui Adoniyram pentru ocrotirea de aseară. Dar o neliniști ceva în comportamentul său din timpul ceremoniilor – și nu era doar faptul că le făcea ochi dulci celorlalte tinere atât de vădit. Dar fusese atât de calm și deloc surprins să o vadă în mijlocul mulțimii...

Zeva'ah intră acum în camera mare, zâmbind, ținând în mână veșmântul din lână crem-purpurie cu franjuri.

— Ar trebui să fiu și acum supărată din cauza sandalelor tale, Shoshannah, însă tu și Demamah ați făcut un lucru atât de minunat cu materialul acesta, încât văd că ți-o trec cu vederea.

— Mulțumesc, mătușă, murmură Shoshannah, culegând lintea.

Era sigură că urma să tot audă de sandalele acelea vreme de câteva luni bune dacă nu le aducea înapoi. *Hadarah sau Chayeh, vă rog, nu uitați să mi le aduceți înapoi!*

— Și, continuă Zeva'ah, încă ceva: tare bună părere le-ai făcut femeilor din cetate; îți trimit mici cadouri. Mâncare cel mai mult, pe care am dat-o în bucătărie lui Tabbakhaw. Așa că, se pare că – în ciuda protestelor tale – te-ai simțit bine până la urmă.

— Când mi-am dat seama că voi scăpa cu viață, îi răspunse Shoshannah, sperând să i se simtă aluzia.

Dacă mama Meherah a fost cu mine... da, m-am simțit bine. Eram împreună cu o parte din familia mea.

Lui Zeva'ah nu-i plăcu tonul cicălitor al lui Shoshannah. Aruncându-i o privire înțepătoare, netezi materialul din mâini și schimbă vorba.

— Următorul veşmânt pe care îl vei face va trebui să se potrivească cu acesta; voi face rost de mai mult purpuriu. Dar ar trebui să-l faci cu un fir chiar mai subţire.

Se făcu o gălăgie la poartă când intrară Perek împreună cu câţiva paznici, se închinară şi îngenunchează, aşteptându-l pe Ra-Anan să îşi încheie întâlnirea. Shoshannah privi în altă parte, nepăsătoare. Discuţiile lui Ra-Anan cu paznicii erau monotone de obicei şi acaparate de ordinele neîndoielnice ale unchiului său.

Îşi continuă culesul, ascultând preferinţele mătuşii sale cu privire la fire, culori, stăpânindu-se să nu mai caşte.

Apoi Demamah icni:

— Ah! Uitaţi-vă la cei doi care intră acum – sunt cel puţin la fel de măroci ca Perek!

— Şi *mizerabili*, spuse Zeva'ah uimită, apropiindu-se de uşă pentru a se holba la cei doi bărbaţi care o supăraseră. Sper că nu se gândeşte să-i ia de paznici.

Shoshannah privi către cei doi bărbaţi, apoi căscă gura de mirare, apucând încă un pumn de linte uscată. Bărbatul murdar, cu barbă deasă, soios, legat, care îngenunchea acum înaintea lui Ra-Anan era Tiyrac – dragul de Tiyrac cel cu inimă bună şi bombănitor! Şi chiar în spatele lui, tot legat la mâini, era... *Kal*.

Aproape că îi rosti numele cu voce tare. Dar fu atât de uluită, încât cuvântul i se opri în gât. Erau aici. Kal era aici. Şi plin de mizerie, cu părul cleios, ciuntit şi nepieptănat. Cum putea fi omul acesta Kaleb al ei care de obicei era curat, aproape-mândru-de-părul-său? *Ce s-a întâmplat cu tine?*

Gândeşte-te! Se mustră, frecând lintea de palmele sale ude de transpiraţie. *Kal şi Tiyrac nu s-ar duce de bunăvoie arătând în halul acesta niciodată, nici măcar la groapa de gunoi.* Îşi cercetă din nou iubitul şi pe fratele lui, copleşită şi chinuită de robia ei. *Aţi făcut-o dinadins. De dragul meu. Aş fi vrut să n-o fi făcut, dar mă bucur atât de mult să vă văd!*

Era recunoscătoare că Zeva'ah și Demamah erau atât de fascinate de cele două creaturi murdare din curtea lor, încât o uitară cu totul. În timp ce ele se holbau la ei, Shoshannah se liniști, ascultând cu mare atenție.

— Sunteți frați, spuse plin de sine Ra-Anan, dând impresia că mirosea ceva putred. Dați-vă înapoi și spuneți-mi numele voastre.

Tiyrac se grăbi să se dea înapoi pe genunchi, apoi răspunse fără chef:

— Tiyrac.

— Eu sunt Kaleb, mai tânăr, spuse Kal, cu glasul său amabil nepotrivindu-se cu înfățișarea dezgustătoare.

— Din ce trib sunteți?

— Am fost renegați, răspunse Kaleb la fel de binevoitor. Nu avem trib.

Ra-Anan se încruntă.

— De ce?

— Din cauza luptelor. S-au plâns prea mulți de comportamentul nostru.

— Ei v-au renegat pur și simplu, spuse Ra-Anan apăsat. Aici, nu suntem atât de îngăduitori dacă încălcați legile. Soții nu aveți?

— Nu, spuse aspru Tiyrac.

Kaleb ridică din umeri admirabil de relaxat.

— Nu știu unde este iubita mea; cred că familia ei o ascunde de mine.

Auzind acestea, Shoshannah aproape că se înecă – încântată că poate glumi cu toată murdăria de pe el și situația în care era. Ra-Anan îl ochi misterios pe Kaleb.

— Acum nu-ți vei mai face griji în privința ei; amândoi veți fi în serviciul meu până când vă voi da drumul.

— Oamenii tăi mi-au luat calul, spuse Kaleb. Merg cu calul.

— Mai taci odată cu calul tău cu tot, bombăni Tiyrac.

Iar pe Ra-Anan îl întrebă:

— Și dacă vrem să plecăm?

— Nu veți pleca.

— Adică ne vei ține aici împotriva voinței noastre?

— Veți prefera să rămâneți. Dacă nu, vom trimite pe alții să vă găsească. Iar dacă vă găsim, veți avea amândoi de suferit, îi înștiință Ra-Anan cu o mină sumbră.

Se dădu puțin înapoi, să mai scape de miros.

Un strigăt din stradă puse capăt întrebărilor. Un paznic slab, respectabil, deschise poarta, vorbi cu o persoană nevăzută de afară, primi ceva, apoi închise poarta din nou. Mai natural acum, paznicul scuturâ sandalele lui Shoshannah, înapoiate acum, ținându-le între degete, neștiind ce să facă cu ele.

— *Aici* îți sunt sandalele, pufni Zeva'ah către Shoshannah. Du-te să le iei și vino înapoi.

— Da, mătușă.

Emoționată, Shoshannah înaintă, se închină respectuoasă în fața unchiului său și își primi sandalele din mâna paznicului încurcat, mulțumindu-i. Nu scăpă de gândul la Kaleb la fiecare mișcare. Când îndrăzni să-l privească, îi văzu pe el și pe Tiyrac cu gura căscată de uimire, șocați de rochia ei din in cu un singur umăr. Dar apoi, ochii lui Kal scânteiară dintr-odată, punând la cale o poznă.

— Întotdeauna îți lași femeile să umble așa, dezbrăcate pe jumătate? îl întrebă pe Ra-Anan, cu glas uimit și naiv.

Se prefăcea, știa Shoshannah, dar tot o făcu să roșească de rușine. Ce ar mai fi aruncat cu sandalele după el.

Ra-Anan se uită lung la Kaleb, surâse batjocoritor și le vorbi celorlalți paznici:

— Vedeți să spălați bine animalele astea, să le îmbrăcați bine și să le învățați *cuviința* înainte să se înfățișeze înaintea mea. Luați-i de aici.

Toți paznicii se strâmbară și își întoarseră fețele cât îi luară pe Kal și pe Tiyrac de acolo, îmbrâncindu-i fără milă. Shoshannah

ştia că oricare dintre fraţi ar încasa-o serios dacă ar greşi cu ceva. Poate chiar ar fi omorât. *Poartă-te bine!* îl imploră pe Kal în gând. Iar Celui Preaînalt, I se rugă: *Te rog, fii cu ei...*

Se străduí să nu se uite după ei cum ieşeau pe poartă. Era inconfundabil mersul nepăsător al lui Kaleb; se simţea bine şi mai punea la cale şi alte pozne. Tremurând, plină de dor, Shoshannah intră înăuntru să aleagă mai departe boabele de linte.

Zeva'ah se întoarse de la uşă, revoltată.

— Pe jumătate dezbrăcate, chiar aşa!

* * *

— Ai *văzut*-o? îi şuieră Kaleb lui Tiyrac, cuprins încă de mirare de vederea neaşteptată a lui Shoshannah.

— Am văzut-o, mormăi Tiyrac. A fost de ajuns. Acum fă bine şi stăpâneşte-te.

— Nici nu-i de mirare că ţi-a dispărut iubita, îi spuse Ghid'ohn lui Kaleb cu îndârjire. Probabil o jigneai de fiecare dată când îţi deschideai gura. O să faci o baie acum.

— O ce? întrebă Kaleb, prefăcându-se din nou neştiutor, făcându-l pe Tiyrac să-i arunce o privire aspră.

— O baie, spuse Ye'uwsh, îmbrâncindu-l să înainteze. Ceva ce n-ai mai făcut până acum. Sunt sigur că prima băltoacă de noroi ţi-ar cădea mai bine.

Mult mai uşurat acum, Kaleb oftă. Ziua aceasta ieşise mai bine decât îndrăznise să spere. În ciuda surprizei să o vadă sulemenită şi cu braţele dezvelite şi un umăr gol, Shoshannah arăta minunat şi părea bine îngrijită. Şi păru îngrijorată; nu-l uitase. Încântat nevoie mare, îl binecuvântă pe Cel Preaînalt.

Se hotărî să se ciondănească – doar puţin – cu privire la baie.

Capitolul 17

— Tu – Kaleb – uită-te aici, se plânse Dibriy, paznicul-devenit-grăjdar. Vezi că ți-a scăpat o grămăjoară. Hai și fă curat!

Încă nici n-am ajuns acolo, îi răspunse Kal în gând, curățând bălegarul. *Dacă nu ți-ar fi turuit gura toată dimineața, ai fi observat că am lucrat după o anume rânduială.*

Kaleb lucră pentru Dibriy și pentru ceilalți paznici la fel cum lucrase dintotdeauna și pentru Zekaryah: cu bunăvoință, amintindu-și că dacă se dovedește demn de încredere în lucrurile mici și neplăcute, i se vor da mai târziu sarcini mai plăcute. Voia să ajungă să fie paznicul lui Shoshannah. Sau măcar să fie îngrijitorul calului ei. O găsise deja pe Ma'khole, care era acum prea grasă, dar sănătoasă, de altfel. Micuța iapă îl recunoscu pe Kaleb, lovindu-l în semn de salut; Shoshannah ar fi fost încântată. Dacă i-ar fi putut spune.

Poate o voi vedea azi. Speranța aceasta – și amintirea înfățișării ei ispititoare în rochia aceea nouă – îi făcea robia mai ușor de îndurat. Însă o urmărise zile întregi fără să o vadă, cu atât mai puțin să îi poată vorbi. Și mai erau și alte probleme. Nu avea voie să vorbească cu Tiyrac și era despărțit și de Khiysh.

Preaînalte, gândi el, încercând să nu se plângă, *arată-mi Tu o cale de a ieși din această Mare Cetate în viață împreună cu Shoshannah și cu Tiyrac și cu caii. Trebuie să fie o cale.*

Imediat ce Kaleb termină de presărat paie și iarbă proaspătă prin grajduri și de umplut jgheaburile cu apă, Dibriy îi porunci:

— Armele. Acum.

Armele. Strâmbându-se, Kal își luă „arma" – un dinte frânt – dintr-un colț al grajdului. Era o armă de copil. Iar instructorul său de arme, Perek, nu era nici el cu mult mai fascinant. Era flușturatic și credincios orbește stăpânului lor Ra-Anan. *Deci acum vom dansa prin noroi, iar eu mă voi preface că voi învăța ceea ce știu deja.*

* * *

— Te crezi deștept? îl batjocori Perek la finalul „lecției" lor, împungându-l pe Kal cu un ciomag. N-ai fi în stare să te lupți cu un morman de băligar!

Iar eu cred că mă vezi periculos, hotărî Kaleb. *De-asta mă tot chinui.* Își aminti să trebuie să aibă răbdare. De dragul lui Shoshannah. Strângând din dinți, îndură ocara lui Perek.

Perek îl urmări, îl lovi, îl împinse, îl batjocori și îl plesni pe Kal tot drumul până la poarta curții lui Ra-Anan. Kal aruncă priviri piezișe umbrei lui Perek care se întindea în urma lui în timp ce mergeau, măsurând mișcările lui Perek care își aduna toate puterile pentru fiecare lovitură.

Perek, nu faci mai mult decât un băligar de cal.

Văzu umbra următoarei lovituri și scrâșni din dinți; Perek îl lovi în dos pe Kal cu ciomagul, făcându-l să icnească. Toți paznicii din jur chicotiră. *Destul.*

Măsurând poziția lui Perek, Kaleb se răsuci brusc, se feri și-l izbi pe Perek cu un capăt al propriului lui ciomag, drept în vintre. Perek căzu pe cărarea umedă, urlând îngrozitor. Ceilalți paznici înlemniră. Văzându-le uluirea, Kaleb spuse:

— N-am vrut să-l lovesc chiar *atât* de jos. Poate nu vrea copii.

Cum o mulțime de localnici se adunară să caște ochii și să râdă, ceilalți paznici îl apucară de brațe pe chinuitul Perek, trăgându-l înăuntru pe poartă, unde urmau să se prezinte în fața stăpânului Ra-Anan. Kaleb îi urmă, încercând să ghicească ce fel de pedeapsă îi va aplica stăpânul.

Ra-Anan ieși din locuință, îl cercetă pe Perek, ghemuit tot pe caldarâmul din curte și se încruntă.

— Cine a făcut asta?

Închinându-se respectuos, după cum fusese învățat, Kaleb îngenunche.

— Eu am făcut-o, stăpâne Ra-Anan, în apărare.

Perek reuși să se ridice, scuturând capul a dezaprobare, rostind firav:

— Un... atac nemeritat!

Cum nimeni nu protestă la minciuna sa, Kaleb se gândi: *Deci eu cad de vină.*

Ochii adânciți și umbriți ai stăpânului Ra-Anan mijiră, aproape închizându-se.

— Oamenii mei nu se lovesc *niciodată* unul pe altul. Ești neascultător și răzvrătit.

— Perek m-a atacat primul, îi explică Kaleb. Ceilalți se tem să spună adevărul. Poate ar trebui să îi întrebi separat.

Neobișnuit de tăcut, stăpânul Ra-Anan întrebă:

— Primesc eu porunci din partea ta?

— Niciodată, domnule.

— *Stăpâne.*

— Stăpâne.

Kaleb simți că urmează pedeapsa.

— Fă așa cum crezi că e mai bine.

Am greșit, își dădu seama imediat ce rosti cuvintele. Iar îi spusese lui Ra-Anan ce să facă.

Încreținându-și buzele, stăpânul Ra-Anan se uită amenințător la Kaleb în timp ce vorbi cu ceilalți paznici.

— Ghid'ohn, Dibriy, Ye'uwsh, scoateți-l la câmpul turnului. Predați-l căpitanilor de acolo. Spuneți-le că, dacă face probleme, îl pot închide într-un zid.

Ieșind pe poarta curții, Kal îi spuse lui Ghid'ohn:

— Nu-ți face probleme; nu o să mă împotrivesc. Mai ai calul meu încă.

Ghid'ohn dădu dezgustat din cap:

— După cum spune fratele tău întotdeauna: „Mai taci odată!" Dacă te porți bine, sigur vei ieși de acolo în câteva săptămâni.

Încă niște săptămâni fără Shoshannah. Kaleb oftă. *Preaînalte, nu că mă plâng – m-am pierdut cu firea – dar chiar meritam asta?*

* * *

La căderea nopții, în umbrele curții sale retrase, Adoniyram își ascultă iscoada, pe Dibriy cel aspru și de obicei nepriceput.

— Stăpâne, l-a doborît pe Perek! Chiar acolo, în stradă, de parcă toată viața nu a făcut altceva decât să doboare matahale ca Perek.

— E arcaș bun? întrebă Adoniyram, prefăcându-se nepăsător. Dacă nu e, nu am ce face cu el.

— Avea arcuri și săgeți atunci când l-am prins, spuse Dibriy. Și nu părea înfometat, deci aș spune că e un vânător bun.

— E un început bun, cred. Mai spune-mi despre el.

* * *

Sub supravegherea unui paznic înarmat, Kaleb păși într-o barcă din trestie care se legăna și ridică pe umăr un coș cu o materie închisă la culoare, rășinoasă. Adunându-și toate puterile, urcă malul pârâului și ridică coșul la tovarășii lui de muncă ce așteptau cu o pereche de boi care cărau coșuri pline cu rășină.

Doi muncitori nemulțumiți, deschiși la ten, Qasheh și Zeh-abe, se încruntară când îl văzură:

— Noi cică ar trebui să ne grăbim, Kal, se plânse Zeh-abe. Supraveghetorul așteaptă și nu vreau să îmi pierd porția de seară.

— Dacă pierdem masa, atunci poți să iei porția mea, spuse Kal blajin.

Spre surprinderea lui, Zeh-abe se arătă mulțumit. Kaleb hotărî să nu-i lămurească prea multe lucruri. Legă coșul de cel mai apropiat bou, iar Qasheh îi dădu ghes boului, cu un băț, în vreme ce Zeh-abe îi conducea spre malul canalului.

— Nu te mai gândi la porțiile de mâncare, îl avertiză Qasheh. Supraveghetorul ne va bate dacă ne mișcăm prea încet. Kaleb, acum că mă gândesc, de ce nu-i tragi o snopeală supraveghetorului? Dacă l-ai dat gata pe Perek, i-ai putea face față și *ăstuia*.

Întinzându-se pentru a așeza bine coșurile pline cu mâl, Kal spuse:

— Nu am nevoie de alte încurcături. Vreau să plec de aici cât mai repede.

— Crezi că vei fi iertat înaintea noastră? Noi am stat aici în noroi și mâl aproape un an.

Curios, Kaleb întrebă:

— Voi ce ați făcut?

— Ce face toată lumea, răspunse revoltat Qasheh. Ne-am îmbătat și am intrat în casa în care nu trebuia. Când ne-am întâlnit cu proprietarul, ne-am dat seama de greșeală și am plecat. El s-a dus la stăpânul Ra-Anan și ne-a învinovățit că l-am bătut și că i-am furat mantia.

— Și așa ați făcut? puse la îndoială Kal istorisirea ursuzului.

— *Eu* nu am furat nimic, spuse Zeh-abe iritat. Nici măcar nu-mi aduc aminte de noaptea aceea.

— Revoltător trebuie să mai fie, îl alină Kaleb, aranjându-și coșurile în brațe, dându-și seama de prezența paznicului care acum se apropia ca să poată auzi discuția lor.

— Este revoltător, spuse Zeh-abe. Nu sunt vinovat, dar iată-mă aici, suferind. Și am fost și bătut de Perek de era să mor.

— Cine n-a fost? pufăi Qasheh. Kaleb, sper că i-ai făcut niște răni să-l țină toată viața.

Eu sper că nu. Kal hotărî să lucreze alături de altcineva în ziua următoare.

Forțat de paznicul nerăbdător, îndemnă boii să înainteze zgomotos pe podul din bușteni spre turn. Kaleb privi în sus când intrară pe poarta turnului, mirat încă de faptul că oamenii construiau acest munte de cărămidă și mâl. Dar și mai uimitor era pentru Kal că localnicii obișnuiți veneau să lucreze de bunăvoie la această clădire umăr la umăr cu cei mai puțin norocoși care lucrau aici împotriva voinței lor. Localnicii erau mândri de turnul lor, spunând deschis că era calea lor către ceruri – de parcă ar fi putut să intre cu forța în prezența Celui Preaînalt, pe care refuzaseră să-L recunoască.

Kaleb știa că adunătura aceea de cărămizi nu va face bine dorințelor lor mărețe. Nici Celui Preaînalt. *Nu ești supărat pe ei?* se întrebă Kal, privind în sus spre cerul înnorat. *Mă tem că eu n-aș avea atâta răbdare, Preaînalte.*

— Hei, tu! îl împunse cu capătul suliței pe Kaleb un paznic bărbos din dreapta lui. Urcă pe scări; ești chemat acolo. Hai, mișcă!

— Sus, în turn? întrebă Kaleb uimit, încercând să tragă de timp ca să facă față acestei noi încercări.

— Da! *Mișcă!* îi aruncă paznicul bărbos, cu ochii mici, căprui licărind. A așteptat destul.

Cine m-a așteptat? Fără vlagă, Kaleb urcă treptele. Paznicul bărbos îl împingea din spate, furios. Urcând, Kaleb îl auzi pe Zeh-abe anunțând cu voce tare:

— Eu iau porția lui! Mi-a dat-o mie...

O să fie interesant să lucrez mâine cu burta goală, hotărî Kaleb. Rugându-se să poată rezista în fața acestei situații noi cu demnitate, se liniști și privi în jur. Cu cât urca mai sus, cu atât îi plăcea mai mult priveliștea din turn. O adiere ușoară de vânt trecu peste

faţa sa. Dacă închidea ochii, aproape că îşi putea imagina că e liber din nou, sus pe un munte. Dar nu îndrăzni să se oprească şi să închidă ochii – paznicul nu i-ar ierta-o.

La capătul treptelor nesfârşite, îi salută o voce amuzată, însă rece şi precaută.

— Acesta e, fără îndoială.

În stânga sa, văzu un tânăr de vârsta sa, cu bucle negre, elegant, îmbrăcat într-o tunică din lână simplă, cu o centură lată, purpurie şi cizme strâns legate. Dacă nu l-ar fi cercetat atât de atent şi aspru, Kaleb l-ar fi considerat un băieţaş îngâmfat şi răsfăţat. Are putere, hotărî Kal şi se închină după cum fusese învăţat.

Tânărul păru surprins şi îl luă în râs cu voioşie pe Kaleb.

— Kaleb, mi s-a spus că nu ştii să te porţi frumos şi că duhneşti atât de tare, că dai gata toată cetatea – poate chiar şi turnul acesta.

— Am învăţat aici să fac baie, îi răspunse Kaleb, plăcându-i de el, fără să-şi reţină un rânjet. Dar mi-e foarte greu cu purtatul frumos.

— Cu atât mai bine.

Aplecându-se în faţă, tânărul i se adresă respectuos paznicului bărbos.

— Mulţumesc că mi l-ai adus pe Kaleb. Care e numele tău?

— Dawkar, stăpâne, spuse paznicul, aplecându-se, din cale afară de mulţumit.

— Dawkar, repetă tânărul, ca şi cum se străduia să-i reţină numele. Mulţumesc din nou. Dacă nu se poartă bine, ţi-l trimit înapoi.

Aplecându-se a doua oară la ieşire, paznicul coborî treptele turnului ţanţoş de încântare. Kaleb s-ar fi amuzat cum se amăgea omul că i-a reuşit, numai că tânărul „stăpân" îl urmărea cu privire aspră.

Zâmbind, tânărul elegant spuse:

— Eu sunt Adoniyram. Am auzit că l-ai doborât pe îngrozitorul Perek.

— După ce Perek m-a lovit de nenumărate ori, stăpâne. Îm pare rău că mi-am pierdut cumpătul, spuse Kaleb încurcat dându-şi seama că acest Adoniyram era fiul lui Sharah. Sun convins că acum Perek va vrea să mă omoare.

— S-ar putea să o duci mai bine printre oamenii mei, spus Adoniyram. Eşti mai mare decât oricare dintre ei; numai să nu cotonogeşti prea tare.

— Dacă nu sar la mine, nu mă ating de ei.

Kaleb rămase amabil, dar voia să protesteze. Nu voia să se alăture casei lui Adoniyram, care era departe de a lui Ra-Anan şi, deci, şi de Shoshannah. Însă tânărul cobora deja treptele turnului, vorbind ca şi cum lucrurile ar fi fost deja hotărâte.

— Mi s-a spus că ştii vâna; asta e bine. Unchiul meu, stăpânul Ra-Anan, mi-a promis de ceva vreme că-mi va trimite un arcaş. Dacă tot i-ai făcut probleme destul de mari ca să te trimită aici, te voi lua în slujba mea. O să vezi că nu sunt atât de pretenţios ca unchiul meu, dar vreau ca oamenii să mi se supună.

Făcu o pauză, uitându-se în spate la Kal, aspru şi sever.

— Şi cred că pedeapsa e o idee bună pentru cei care sar calul prea tare.

— Voi ţine minte, spuse Kaleb, încercând să-şi păstreze speranţa.

— Ai mâncat ceva azi? întrebă Adoniyram.

Părea chiar preocupat.

— Am dat porţia mea altuia.

— Vei primi alta. Va trebui să vii cu mine pe jos până acasă. Iar paznicii mei te vor însoţi ca să nu „te rătăceşti".

Şovăitor, dar acceptând deocamdată mersul lucrurilor, Kaleb îşi urmă tânărul stăpân pe trepte în jos, întrebându-se care o fi voia necunoscută a Celui Preaînalt.

* * *

— Nu l-am iertat încă pe Ra-Anan că i-a îngăduit *ei* să conducă festivalul femeilor, mormăi Sharah, aşezându-se pe locul

cel mai comod, îmbrăcat cu blană din locuința lui Adoniyram, privind în jur. Chiar așa, Adoniyram, îți trebuie niște lucruri mai bune prin casă. Și de ce nu ai să-mi dai nimic de băut?

— Pentru că nu știam că vei veni azi, mamă, spuse Adoniyram, zâmbind, semănând atât de mult cu tatăl său, încât Sharah îi întoarse zâmbetul.

Era atât de încântată de frumusețea lui – l-ar fi urât dacă ar fi fost hidos.

Ridicându-și fermecător sprâncenele, Adoniyram adăugă:

— Apropo, unchiul nu de bunăvoie i-a îngăduit lui Shoshannah să „conducă" festivalul femeilor; femeile i-au cerut să ia parte. Sunt convins că l-a mâniat.

— Nici să nu îi rostești numele în prezența mea! îi aruncă Sharah. Trebuie să stăruim de Ra-Anan și de Cuș să scăpăm de ea curând. Cea mai mare temere a mea este că va fura bunăvoința localnicilor, dimpreună cu a ta. Nu e demnă de încredere – e o mică mincinoasă care vrea să dezbine Cetatea cea Mare. Vreau să mă feresc de ea; mă auzi?

— Da, mamă, sigur. Acum, dacă mă ierți că te fac să aștepți, mă duc să caut ceva de băut.

Ieși pe o ușă mică spre bucătărie.

Mulțumită că vin băuturile, Sharah își netezi buclele curgătoare și își aranjă rochia din in. Se jucă cu brățara ei cea nouă și elegantă în formă de șarpe – din aur curat cu ochi frumoși din pietre roșii, răsucindu-se minunat în jurul încheieturii. Îi făcea brațul mai subțire și mai finuț, ca fildeșul.

— Uite, spuse Adoniyram, aducându-i o cupă și un mic ulcior din lut. Turnă ceva în ceașcă și i-l oferi cu o plecăciune respectuoasă.

Sharah strâmbă din nas, ofensată de cupa simplă din lut și de conținut.

— Asta e doar bere din orz. Nu ai vin?

— Mamă, nu-mi permit prea des să cumpăr vin, iar berea asta nu e rea. Deci, ce spuneai despre unchiul Ra-Anan?

— Eu vorbeam de fapt despre fată: trebuie să-i convingi pe Cuş şi pe Ra-Anan să se scape de ea. Dacă familia ei are vreo *bănuială* că e aici, e suficient pentru a-i atrage în cetate. Nu e nevoie să fie în viaţă ca să poată Cuş să se răzbune.

Fiul ei se holbă la ea, scuturând din cap, dorind să protesteze.

— Nu fi prost! strigă Sharah. Ştii bine ce periculoasă e – iar dacă e de ales între a o lăsa în viaţă şi a ne păstra locurile în împărăţia asta, atunci nu prea ai de ales, nu?

— Mamă, mai lasă-mi ceva timp, spuse Adoniyram, îngenunchind de jumătate lângă ea, cu glas duios. Cu cât îi batem la cap mai mult, cu atât Ra-Anan şi Cuş vor refuza cererea ta.

Mai mult timp? Deja aşteptase prea mult – trebuia să se ocupe de fata aia fără preget. Sharah era gata şi să treacă la fapte de una singură. Dar înainte să o spună, Adoniyram schimbă discuţia.

— Ai auzit de paznicul care l-a doborât pe Perek? E în locuinţa mea acum.

Distrasă, Sharah sorbi puţină bere, se strâmbă din cauza gustului neplăcut şi o puse înapoi.

— Chiar l-a bătut pe Perek?

— Ia, întreabă-l chiar tu.

Şi din nou o lăsă singură.

Se ridică neliniştită, aruncându-şi privirea prin odaia spaţioasă. Arăta ca o casă de negustor amărât. Revoltător. Urma să-i spună acum lui Adoniyram că trebuie să-şi pună casa la rând. Nu era el Fiul Cerurilor? Singurul ei fiu?

Nu e singurul tău fiu, o sâcâi un gând.

Singurul care merită, protestă în tăcere Sharah, disperată, alungându-şi gândul ciudat şi tulburător.

Adoniyram intră din nou în cameră, rânji şi se închină sâcâitor în timp ce îşi întinse braţul către intrare. Un tânăr atrăgător, înalt, binefăcut intră în cameră şi făcu o plecăciune. Era doar puţin mai

deschis la piele decât Adoniyram al ei, cu părul maroniu-brunet strălucitor, strâns legat în spate precum un paznic.

Nu se putu abține să nu-i vorbească.

— Acum îmi dau seama că erai *într-adevăr în stare* să-l dobori pe Perek. Nu ți-a lăsat nicio vânătaie, nicio zgârietură? Întoarce-te să te văd mai bine. Întoarce-te, întoarce-te!

Tânărul paznic își ridică o sprânceană uimită, însă se întoarse politicos și apoi ajunse din nou cu fața către ea, cercetând-o – admirând-o, adică, era convinsă Sharah.

— Și, spuse ea mulțumită, tu știi și să vorbești sau doar îți zgâiești ochii?

Făcând ochii mari, spuse:

— Semeni foarte mult cu fata aceea din casa stăpânului Ra-Anan; ai putea fi mama ei, deși ești palidă ca o halcă de grăsime.

Sharah se holbă la el, încercând să înțeleagă propoziția aceasta ciudată, incredibilă. *Palidă ca o halcă de...*

— Ce?

Spre groaza ei, el începu să repete voios:

— Semeni atât de mult cu fata aceea din casa stăpânului nostru Ra-Anan; ai putea să îi fii ma...

— Afară! îi porunci Adoniyram, făcând dreptate, cu un semn către prostănac să iasă din încăpere. Du-te înapoi la bucătărie! Trebuie să înveți cum să te porți!

În timp ce Sharah încerca să-și adune gândurile împietrite și împrăștiate, Adoniyram îl urmă afară pe paznicul nedibaci, uitându-se după el până când se făcu nevăzut. Apoi, trecându-și o mână peste față, Adoniyram se întoarse în odaia cea mare.

— Mamă, îmi pare rău – nu mi-aș fi închipuit că poate fi atât de necioplit.

— Dacă era necioplit în casa mea, puneam să fie bătut!

Sharah țipă, încercând să-și revină din uluiala asemuirii ce i-o atribuise el în chip nesăbuit. *Palidă ca o...* Nici nu era în stare să ducă gândul până la capăt fără să se crispeze. Prostul acela uriaș

o făcuse să se simtă *bătrână* și *urâtă*! Neputând să vorbească, ieși din locuința fiului ei, nebăgând în seamă scuzele lui.

* * *

— Ai făcut-o dinadins, aşa-i?

Îngenunchind înaintea lui Adoniyram în odaia cea mare, Kaleb își coborî creştetul, îngrozit și acum. Femeia aceea Sharah, toată numai sulemeneli, semăna atât de mult cu mama Keren și cu Shoshannah la statură și trăsături, însă era înspăimântător de îngâmfată și... *ușuratică*. Fusese atât de pornit să scape de atenția ei, încât rostise primul lucru cu noimă care îi trecuse prin minte. Iar adevărul o făcuse să se oprească, după cum sperase. Acum, precis îl va trimite Adoniyram înapoi la gropile de noroi.

Necruțător, Adoniyram stărui:

— Recunoaște; ai spus-o dinadins, nu?

— Da. Iartă-mă, te rog. N-am fost atât de speriat în viața mea.

Surprinzător, tânărul stăpân se lăsă pe locul său îmbrăcat în blană și râse, scuturându-și capul:

— Te-ai speriat? N-am văzut pe nimeni care s-o tulbure atât de tare pe Regina Cerurilor – nici măcar fata de care spuneai. Mama mea o urăște atât de mult, încât ar ucide-o. Să ții minte asta de acum încolo, da? Și...

Iar vocea lui Adoniyram deveni aspră.

— Fata pe care ai văzut-o în locuința lui Ra-Anan nu seamănă deloc cu mama mea. Să nu le mai asemuieşti.

Adoniyram își trecu o mână peste față, încercând parcă să-și șteargă un rânjet.

— Nu-mi vine să *cred* că i-ai spus mamei mele asemenea lucruri. Ţine-te departe de ea când e aici și poate rămâi în viață.

— Mulțumesc, stăpâne, răsuflă Kaleb ușurat că nu se întoarce la noroi. Până acum nu-și dăduse seama cât de mult își dorea să rămână în locuința lui Adoniyram. Ar avea ceva mai multă libertate aici. Și, din ceea ce spuseseră slujitorii, probabil l-ar însoți pe

Adoniyram peste tot imediat ce va fi „demn de scos în lume" – chiar și în vizitele sale în casa stăpânului Ra-Anan.

O binecuvântare. Mulțumesc, Preaînalte! Te implor numai să o ții departe de mine pe Sharah.

* * *

Pe când isprăveau de mâncat micul dejun, Zeva'ah spuse:

— Ormah nu se simte bine.

Glasul ei trăda o învinuire la adresa slujnicei pentru faptul că e femeie și are nevoie de câteva zile pe lună să stea retrasă.

— Demamah, va trebui să mergi azi cu Shoshannah la lecții.

— Da, mamă, îi răspunse Demamah supusă.

Dar, în timp ce se pregăteau să plece, Shoshannah o auzi oftând, probabil fiindu-i groază de încă o dimineață în prezența imprevizibilului Rab-Mawg.

Ieșind la cai, afară în lumina soarelui, Demamah o trase pe Shoshannah de braț.

— Acesta e unul dintre frații aceia groaznici.

Shoshannah îl privi, aproape zâmbind atunci când îl văzu pe Tiyrac îngrijit, respectuos și venind pe lângă calul lui Demamah. Înainte să poată spune ceva, Demamah îi șopti:

— Uite ce roșiatic îi e părul! Chiar *are* altă culoare față de ceilalți, nu-i așa?

Cercetându-i nuanța roșie din părul brunet, bătut de soare, Shoshannah își dădu seama cât de ciudat îi poate părea lui Demamah. Lui Shoshannah nu îi păruse niciodată ciudată culoarea lui sau statura; toți bărbații din tribul lui Aşchenaz erau înalți, cu părul de culoare neagră-roșiatică și zdraveni. Neputând să nu o necăjească pe verișoara sa, întrebă:

— Crezi că e la fel de sălbatic precum Perek?

— Sper că nu, șopti Demamah speriată. Cred că el se va ocupa de calul meu azi.

— O să mă rog pentru tine...

Vădit speriată, Demamah se apropie de cal, privindu-l pe Tiyrac.

El șovăi, se închină și își împreună mâinile, oferindu-i sprijin pentru a urca pe cal – la fel de elegant și grijuliu ca orice alt paznic. Dar păru neliniștit când plecă de lângă Demamah. Și îi fură o privire întrebătoare lui Shoshannah.

Ea își înăbuși un râset.

— Fiică a lui Keren, mârâi către ea Perek, nu te mai holba la *acela*! Vino aici.

Shoshannah se supuse cuminte, nedorind să-i trezească bănuieli lui Perek. Și era îngrijorată din cauză că îl considera pe Tiyrac dușman. *Te rog nu-l lăsa pe Perek să-i facă probleme lui Tiyrac*, se rugă ea fierbinte. *Și dă-mi voie să-l văd curând pe Kal.*

Nimeni nu pomenise de Kaleb de când îl lovise pe Perek și fusese luat în casa lui Adoniyram. Însă Ra-Anan era furios. Iar Shoshannah fusese prea supărată din cauza pedepsei lui Kal pentru a se bucura că l-a pus la pământ pe paznic. Era disperată să afle că Kal era teafăr. *Precis e îngrijorat și Tiyrac...*

Îl urmări pe Tiyrac pe furiș pe când își făcu avânt și urcă pe calul său cel negru, pregătit să o urmeze pe Demamah pe drumul spre turn. Mergând spre nord către strada pieții, se întâlniră cu un alt grup de cai care veneau spre ei și se îndreptau spre sud: cei din casa lui Adoniyram se pare că se întorceau de la vânătoare timpurie.

Shoshannah fu îngrijorată atunci când Ra-Anan îl salută pe Adoniyram cu o aplecare nepoliticoasă a capului. Însă Adoniyram îi vorbi frumos, mulțumit pare-se de vânătoarea reușită; paznicii săi trăgeau după ei un braț de rațe strânse în niște plase și leșul unui leu binefăcut. Adoniyram zâmbi către ea pe furiș când trecură pe lângă ei. Iar în spatele lui Adoniyram, venea Kal pe un cal maroniu, trudit.

Ea îi aruncă un zâmbet foarte discret, apoi își clătină capul și pufni cu voce tare, repetând criticile revoltate ale lui Zeva'ah.

— Chiar așa, pe jumătate dezbrăcate!

Ochii lui Kaleb sclipiră când trecu pe lângă ei.

Perek, venind chiar în spatele lui Shoshannah, mormăi o amenințare neînțeleasă. Shoshannah tăcu tematoare, iar Kal nu spuse nimic. Pericolul trecu imediat, depărtându-se de oamenii victorioși ai casei lui Adoniyram.

Liniștindu-se, Shoshannah se bucură în sufletul ei: *E teafăr! E bine!* Nu-și mai dori altceva decât să fugă împreună cu el. Și cu Tiyrac, de bună seamă. Încercă să ticluiască un plan.

* * *

Adoniyram se întoarse să-și privească paznicul cel nou în timp ce ieșeau de pe ulița pieții.

— Ce a vrut să spună cu „pe jumătate dezbrăcate"?

Prefăcându-se că se strâmbă, Kaleb își lăsă capul în piept.

— Femeile din tribul meu nu își dezvelesc umerii. Așa că, atunci când am văzut-o prima dată în curtea stăpânului Ra-Anan, am fost uluit. L-am întrebat pe stăpân dacă întotdeauna le dă voie femeilor să se preumble așa pe jumătate dezbrăcate pe acolo.

Plăcut surprins, Adoniyram râse zgomotos, făcându-i pe toți paznicii săi să-și întindă gâturile și să se aplece înainte. Dibriy nu povestise partea aceasta despre Kaleb, considerând-o – se pare – prea primejdioasă pentru a o repeta.

— Așa i-ai spus? În fața ei? Nu cred!

Adoniyram încerca să-și imagineze expresia lui Shoshannah când auzise replica nătângă a lui Kaleb.

— Mă mir că mai trăiești. Va trebui să le ceri scuze.

Rânjind când văzu expresia încurcată a lui Kaleb, Adoniyram spuse:

— O să le cerem scuze amândoi și îi vom da unchiului meu pielea leului aceluia. Dar nu știu ce cadou i-aș putea trimite *ei*.

— Eu mă gândesc că scuzele ar fi de ajuns, stăpâne, murmură binevoitor uriașul.

— Ești un bădăran.

Lui Adoniyram îi plăcea nemaipomenit de mult de noul lui paznic.

* * *

Kaleb se întrebă de ce nu insistase Adoniyram că trebuie să-i ceară scuze stăpânei Sharah. Ciudat. Voia ca propria sa mamă să fie jignită? *Ești o ciudățenie,* îi spuse el în gând lui Adoniyram. *Dar tot așa e și mama ta.*

Capitolul 18

— Ai stricat mai multe veșminte într-un an decât am stricat eu în cinci, o dojeni blând Demamah pe Shoshannah, cercetând curelele rupte ale sandalelor ei stând în curte.

Shoshannah tresări la auzirea comparației. Și la arsura alifiei pișcătoare din sare-cenușă-grăsime pe care și-o ungea pe degetul mare de la picior care îi era julit.

— M-am tot împiedicat.

— Nu trebuia să alergi. Mama nu va fi încântată.

— O să îmi repar cumva sandala. Deși mi-ar plăcea niște cizme noi. Mi le-aș putea face eu dacă aș avea o bucată de piele bună.

Întotdeauna cu simț practic, Demamah îi clarifică:

— Pielea bună ne va costa cât o măsură de orz.

— Atunci lasă cizmele noi, deși mi-ar acoperi julitura. O să-mi cadă unghia de la deget.

— O să crească la loc.

— Cândva.

Lăsând alifia să intre adânc în rană, Shoshannah se uită cu tristețe la buturuga copacului frumos care crescuse cândva în curte. *Era cea mai bună șansă a mea de a scăpa. Dacă aș fi așteptat până când ar fi venit Kaleb și Tiyrac, am fi reușit. De ce nu mi-am stăpânit*

frica? Preaînalte, de ce sunt atât de proastă întotdeauna? Zeva'ah intră în curtea cea mică, vioaie și fără niciun cusur în înfățișare, încât Shoshannah se descurajă mai mult. Mătușa ei niciodată nu avea vreo zi proastă? Ei nu-i stătea niciodată părul dezordonat?

Zeva'ah se încruntă.

— De ce stați aici fără să faceți nimic? Am venit să vă spun că Tabbakhaw va avea nevoie de ajutorul vostru; deseară așteptăm musafiri.

Bănuitoare, se holbă în jos către Shoshannah.

— Ce ai mai făcut? *Uită-te* la sandala ta.

Umilită, Shoshannah spuse:

— Îmi pare rău, mătușă – o s-o repar. M-am împiedicat.

— N-o să poți s-o repari cum trebuie, îi aruncă mătușa. Dar mă gândesc că Adoniyram și Cuș nu vor fi mirați; întotdeauna arăți mototolită.

Adoniyram, se gândi Shoshannah și se învioră dintr-odată. *Poate vine și Kaleb cu el!*

— Vin și stăpânele Sharah și Achlai? întrebă Demamah, încrețindu-și fruntea de preocupare.

— Stăpâna Sharah nu vine – slavă cerului. E bosumflată pentru oareșce fleac, oftă Zeva'ah. Poate stăpâna Achlai. Și paznicul acela mizerabil își va cere scuze că ne-a jignit, cum ar fi trebuit să o facă acum câteva săptămâni, înainte să ni-l ia Adoniyram. Și Adoniyram își va cere scuze pentru obrăznicie.

Trăsăturile frumoase ale lui Zeva'ah se limpeziră acum binevoitoare, de parcă își exersa de pe acum înfățișarea cea mai potrivită de iertare.

Cu recunoștință tăinuită pentru înștiințarea că îl va vedea pe Kal deseară, Shoshannah își înveli degetul rănit într-o fâșie de in, iar apoi se ridică, închinându-se politicoasă în fața lui Zeva'ah.

— Voi merge s-o ajut pe Tabbakhaw, mătușă.

— Nu face probleme pe acolo, o avertiză Zeva'ah. Nu vreau scandaluri în bucătărie azi.

— O să fiu eu cu ochii pe ea, mamă, promise Demamah, mergând împreună cu Shoshannah.

Zeva'ah îi aruncă fiicei ei o privire neîncrezătoare.

— Așa cum ești „cu ochii pe ea" de fiecare dată când face zarvă?

— Iartă-mă.

Demamah se închină, părând să primească dojana. Dar, îndreptându-se spre bucătărie, deveni iritată, șoptindu-i lui Shoshannah:

— De ce tot spune mama lucruri din astea? De parcă tu ai vrea să faci scandal – iar tu nu vrei! Și nu ar trebui să-l jignească pe paznicul nou al lui Adoniyram – dacă e ca fratele său, atunci l-a judecat foarte greșit.

— Iar eu spun că nu ar trebui să se plângă de tine, fu de acord Shoshannah, șchiopătând și hotărând că e mai cuminte să ocolească discuția despre Kal și Tiyrac. Dar fu mirată să o audă pe Demamah spunând ceva de bine despre Tiyrac și de rău despre mama ei. *Oare se va răzvrăti vreodată de tot față de părinții ei?* Shoshannah nu-și putu imagina un asemenea lucru.

* * *

— Îmi pare rău că te-am jignit pe tine și pe cei din casa ta; îți cer iertare, spuse Kaleb, închinându-se în fața stăpânului Ra-Anan și a frumoasei și încântătoarei lui soții, în timp ce își spunea scurta cuvântare – după cum îl învățase Adoniyram.

După cum se așteptase Adoniyram, stăpânul Ra-Anan primi scuzele lui Kal încuviințând din cap și la fel făcu și soția sa cea mândră. Apoi Adoniyram îi făcu semn lui Kal – un simplu paznic – să iasă din odaia cea mare și impresionantă a stăpânului Ra-Anan. Întristat, Kaleb se închină și plecă. Era chinuitor să o lase pe Shoshannah lui înăuntru cu oamenii aceia tulburători. Păru atât de retrasă și de lipsită de apărare, încât Kaleb vru să o prindă și să fugă cu ea.

Tristețea i se alină când ieși în curte și văzu o umbră mare, cunoscută care îl aștepta.

— Tiyrac! Eşti liber?

— Deocamdată.

Dându-i o lovitură puternică de bun venit, Tiyrac îi spuse:

— Hai să mergem la grajduri înainte să te găsească Perek – că acum mănâncă în bucătărie.

Încuviinţând elegant din cap către paznic în timp ce ieşiră pe poartă, Tiyrac deveni aspru:

— Imediat ce ai fost trimis în turn, l-au adus pe Khiysh în grajd pentru stăpânul Ra-Anan.

— Deci îl va folosi Ra-Anan?

— Dacă poate.

— Sper să nu se omoare unul pe altul, mormăi Kaleb.

— Paznicii pariază pe Khiysh că va câştiga.

— Mă îndoiesc că va fi un lucru bun.

Se grăbiră spre grajd, prin lumina slabă a amurgului. Spre surprinderea lui Kal, Ghid'ohn era acolo împreună cu Ye'uwsh şi alţi câţiva lucrători. Strigară aprobator atunci când îl văzură, iar Ye'uwsh urlă:

— Tot curat eşti! Am crezut că va trebui să te vârâm iar în baie.

— Mă bucur să văd că eşti în viaţă, mârâi Ghid'ohn. Stai jos. Mănâncă cu noi.

— Îţi suntem datori cel puţin cu o masă, iar ochii negri ai lui Ye'uwsh sclipiră. Perek n-a mai ridicat mâna asupra nimănui de când l-ai bătut!

Ceilalţi râseră şi aplaudară de încuviinţare. Îl împinseră pe Kaleb pe scaunul de cinste – un mănunchi de fân – şi îi vârâră înainte mâncare şi băuturi. Puşi pe şagă, îi făcură cunoştinţă cu Khiysh, iar apoi îi spuseră toate bârfele din casa lui Ra-Anan.

Kaleb ascultă fiecare vorbă spusă despre Shoshannah, dar nu se arătase că ar avea ceva de povestit despre locuinţa lui Adoniyram. Nu băgară de seamă tăcerea sa neobişnuită – erau mulţumiţi să-l vadă din nou.

Oamenii ăştia mă cinstesc pentru că m-am purtat urât, se gândi Kal, zâmbind. *Asta e ceva diferit.* Era o mică alinare cât timp era departe de Shoshannah.

* * *

— Părinţii tăi ar fi trebuit să fie deja aici să te salveze, mormăi Cuş către Shoshannah, în timp ce aşteptau să li se aducă mâncarea din bucătărie. Sau crezi că totuşi se bucură să scape de tine?

— Poate, stăpâne, încuviinţă Shoshannah, cuviincios, vorbele lui Cuş, apoi îşi coborî privirea.

Dar nu înainte ca soţia sa, stăpâna Achlai, să îi arate un zâmbet trist şi înţelegător lui Shoshannah.

Urăşti situaţia asta, gândi Shoshannah despre nefericita Achlai. *Îţi mulţumesc că vrei să mă ocroteşti – chiar dacă nu poţi.*

— Îşi continuă lecţiile? îl întrebă Cuş pe Ra-Anan, întărâtat.

— Învaţă despre cetatea noastră. Şi cum să se comporte. Trebuie să recunoşti că acum se poartă mult mai bine decât înainte.

Când Cuş încuviinţă, ridicând şovăitor din umeri, Ra-Anan continuă:

— Preoţii mei au cerut în mod oficial să fie pregătită pentru templu.

— Eu tot sunt de părere că nu ar trebui. Preoţii aceia deja fac prea multe probleme. O să comploteze împotriva noastră ca să ne fure puterea.

— Mama mea se teme de acelaşi lucru, spuse Adoniyram cu glas cumpătat, precaut. De fapt – şi vă spun asta în taină numai vouă – mai crede şi că nu prea vă descurcaţi cum trebuie. Vrea să o omoare pe Shoshannah dacă va avea parte de prea multă simpatie din partea poporului.

— Adoniyram! icni Demamah, holbându-se la el până când tatăl ei îi aruncă o privire mânioasă.

În timp ce Shoshannah asculta, nu foarte mirată, Cuş se zbârli şi rosti printre dinţi.

— Adoniyram, spune-i mamei tale că nu ea conduce aici.

— Nepoata noastră se dovedește folositoare, spuse Zeva'ah în apărare, spre surprinderea lui Shoshannah. Nu e spre binele nimănui să fie omorâtă.

— Nu încă, o corectă Ra-Anan.

O făcu pe Shoshannah să se simtă lipsită de importanță și mai convinsă ca niciodată că soarta ei nu însemna nimic pentru el.

— Fata e nevinovată, spuse cu greutate Achlai, fără să se uite la soțul său. Ar fi o crimă să o omorâți, una mult mai gravă decât ce i s-a întâmplat lui Nimrod al meu.

Mă apără de dragul Tău, Preaînalte – ocrotește-o.

Cuş se încruntă către Achlai ca și cum ar fi vrut s-o pocnească.

— Să nu ți se năzărească că vorbești în numele meu, îi spuse nevestei lui.

Cu blândețe, aproape cu afecțiune, Achlai murmură:

— Știu că nu vorbesc în numele tău, bărbate. Îmi pare rău că te-am insultat.

Un regret care nu era deloc un regret, hotărî Shoshannah. Însă Cuş ar da prost dacă ar continua să-și dojenească nevasta.

Uitându-se aspru, Cuş li se adresă lui Ra-Anan și Adoniyram pe tonul unuia care se aștepta să fie ascultat.

— Eu nu urmăresc moartea fetei decât dacă e necesară; mama ei este trădătoarea care trebuie să moară. Dar – mai spun o dată – eu *nu* o vreau în templul acela, să primească ofrande din partea oamenilor. O prezență atât de vădită în împărăție îi va da mai multă putere. Cât despre preoții tăi, Ra-Anan, trebuie să ți-i stăpânești. Au fost prea mulțumiți și mândri de ei înșiși în timpul ceremoniilor lui Shemesh.

— Se bucurau adică, spuse Ra-Anan, arătând spre rana sa de pe față. Dar îi voi înfrâna, spuse, aruncându-i o căutătură prevenitoare, lui Adoniyram. Să nu le spui nimic la următoarea ta vizită acolo.

Gura plină a lui Adoniyram schiță un zâmbet zeflemitor.

— Mă îndoiesc că îmi va acorda cineva atenție, unchiule. Eu nu am putere. Chiar așa, mă simt ca un șoarece care încearcă să scape de ghearele leilor.

Cuş și Zeva'ah râseră, în vreme ce Ra-Anan se strâmbă. Adoniyram păru sincer, însă Shoshannah îl cercetă bine, încercând să-i ghicească intențiile. Comportamentul lui Adoniyram se schimba mereu câte puțin. O supărase atât de des, încât nu mai putea avea încredere în el. Poate într-o zi îi va putea cere părerea lui Kaleb. Dar asta ar însemna să se aștepte la lucruri prea mari. Ar fi prea periculos. Ce scuză ar putea da ca să poată sta de vorbă cu un paznic „străin"? Chiar și așa, fusese minunat să-l poată zări puțin în seara aceasta. Și lui nu-i fusese greu să-şi ceară iertare.

* * *

Precis o prețuiesc mult părinții ei, se gândi Achlai, impresionată de expresia blândă și îngrijorată a lui Shoshannah atunci când o mustrase Cuş pe Achlai. *E o fată bună și iubitoare. Mă întreb de ce n-au venit s-o salveze. Oare pun la cale altceva?*

Poate va veni unul dintre Cei Dintâi Părinți în Cetatea cea Mare și va cere ca fata să fie lăsată să se întoarcă la părinții ei. Poate însuși părintele Sem va veni aici. Un gând înfricoșător. *Sper să nu vină!*

* * *

A ieșit bine, hotărî Adoniyram, privindu-i încrezător pe toți cei strânşi în odaie. Scuzele lui Kaleb fuseseră primite, la fel și ale lui; deci Kaleb va rămâne în locuința lui în vreme ce Ra-Anan va trebui să se mulțumească să-i dea ordine fratelui mohorât al lui Kaleb. Și alții fură avertizați cu privire la amenințările Reginei Cerurilor împotriva lui Shoshannah, iar Adoniyram își dăduse seama ce gândește fiecare după reacții. Nici mama sa, nici Cuş

nu doreau ca Shoshannah să preia rolul domniței Keren în templu. Însă Ra-Anan, Rab-Mawg și preoții săi doreau. Va fi ceartă între ei. *Pe care eu trebuie s-o câștig.*

Acum apăru Tabbakhaw, purtând o tavă mare din aramă, încărcată cu două fripturi aburinde de rațe, cu piele închisă la culoare, împănate frumos cu legume. În urma ei, slujnica Ormah împodobise elegant căruciorul de servit, cupele din aur și un coș cu pâine aromată. Cum toată lumea era atentă la mâncare, Adoniyram o cercetă pe Shoshannah.

Te-ai purtat extraordinar, se gândi Adoniyram. *Felul tău de a fi e tot mai potrivit. Și, acum că sunt bine-venit în casa stăpânului nostru Ra-Anan, te voi vizita mai des.*

Îi dusese dorul. De dragul lui Shoshannah, nu-l va mai supăra altă dată pe unchiul său. Dar meritase surghiunul dacă tot reuși să facă rost acum de Kaleb; s-ar potrivi de minune ca mai-mare al paznicilor. Într-o bună zi.

* * *

În zori de zi, Shoshannah urcă treptele turnului, intrând în templul strălucitor, afișând o supunere pe care nu o avea, cu mâinile împreunate respectuos. Perek și Ormah veneau în urma ei, plictisiți deja. Ca Shoshannah, de altfel, abia așteptau să se termine lecțiile.

— Uite, stăpână, se auzi o voce din spatele altarului.

Ebed stătea în picioare, uscățiv, proaspăt ras și zâmbitor, ținând în mână o cupă formată dintr-o tigvă dată cu cenușă.

— Stăpânul nostru Rab-Mawg nu s-a trezit încă. Va trebui să îmi îngădui prezența până se trezește.

— Dar de ce doarme și acum? întrebă Perek, glasul formând un ecou în pereții împodobiți cu aur.

— Vă cer răbdare.

Ebed aruncă încet cupa în cenușa altarului, scoțând bucățele arse de oase și rășină.

— Am adus jertfe până târziu azi-noapte de dragul Marii Cetăți, al poporului și al celor morți. Rab-Mawg s-a dus ultimul la culcare. Până se trezește, domnița Shoshannah poate sta aici. Are multe de învățat în templu.

— Nu-i spune „domniță", îi porunci Perek. Nu are niciun titlu.

— Cum dorești, dădu din cap Ebed, dar continuă să scoată rămășițele de cenușă.

Expirând zgomotos prin nările umflate, Perek se întoarse pe călcâie și păși către ușa templului. Ormah se trase înapoi, grăbindu-se spre Shoshannah.

Ebed aruncă o privire scurtă în urma lui Perek, apoi zâmbi către Shoshannah, șoptind:

— Domniță, sunt multe lucruri pe care nu le-ai văzut aici. Dă-mi voie să mă spăl pe mâini și mă întorc la voi.

Se închină și duse un ciubăr din aramă plin cu cenușă în spatele perdelelor din in trase de jumătate.

Curioasă, Shoshannah se apropie de altarul împodobit cu aur. Atunci când bătrânul Noe sau părintele Sem aduceau jertfe, le aduceau pe un altar din piatră nelucrată, luată din jur. Nu era aur care să împodobească altarul Celui Preaînalt, iar El nu avea nevoie de nicio bogăție. *Însă Shemesh trebuie să aibă parte de aur.* Studie semnele gravate în aur: copaci prelucrați împletiți cu șerpi, ape curgătoare pline cu pești, un X ciudat cu cele patru brațe frânte pe la jumătate înspre dreapta. În vreme ce Shoshannah urmări semnele, încruntată, Ebed se înființă din nou, urmat de Awkawn și Ghez-ar.

— Și acesta e un simbol al lui Shemesh al vostru? întrebă Shoshannah, atingând X-ul îndoit.

— Desigur, spuse cu iritare Awkawn.

Shoshannah știa deja că nu-i prea plăceau lui dimineții.

Însă ochii cei căprui ai lui Ghez-ar străluciră și veni să le explice simbolurile lui Shoshannah și Ormah, care pândea după umărul ei.

— Domniță, unghiurile făcute spre dreapta arată mișcarea lui Shemesh al nostru pe cer. Apa curgătoare semnifică viața, în timp ce copacii – cunoașterea, desigur, iar Șarpele – înțelepciunea.

Înțelepciunea! se revoltă Shoshannah în tăcere. Cum puteau să-l cinstească tocmai pe Vrăjmaș, pe Șarpe?

Nebăgând de seamă disprețul ei, Ghez-ar continuă cu înflăcărare.

— Noi tânjim după lucrurile acestea în numele lui Shemesh al nostru. Și ce loc ar fi mai potrivit să punem simbolurile decât altarul de sacrificiu?

— Sacrificați numai animale? întrebă ea, amintindu-și că Nimrod trecuse trupul primului său născut prin flăcările lui Shemesh.

— Miei și porumbei, îi răspunse blând Ebed, care li se alătură. Iar în prezența lui Shemesh, focul desăvârșește ceea ce consumă, așa cum desăvârșește aurul. Ceea ce sacrificăm aici nu e considerat pierdut.

Poate nu e pierdut pentru tine, însă mama mea și mătușa mea Revakhaw au suferit teribil după copilul lui Revakhaw, pe care l-au pierdut în flăcările lui Shemesh al tău.

La fel de înflăcărat, Ghez-ar spuse:

— Domniță, voiam să te întreb: Ai văzut vreodată pietrele soarelui pe care le aveau strămunii? Cei în vârstă din tribul meu mi-au spus că erau pietre neobișnuite care strălucesc în întuneric ca focul rece.

Shoshannah scutură din cap, amuzată.

— Dacă bătrânii noștri au așa ceva, nu le-am văzut niciodată.

— Poate se tem să nu le strice, își dădu aspru cu părerea Awkawn. Ghez-ar, de ce nu-i arăți șmecheria aceea nefolositoare a lui Rab-Mawg cu lumina soarelui? Dacă tot îți place atât de mult.

— Awkawn, nu renunța atât de ușor la idee. Nu va fi nefolositoare dacă putem corecta cumva imaginea.

Ghez-ar se făcu nevăzut în spatele perdelei din in și ieși din nou cu un vas din metal scobit, lucrat şi şlefuit mai frumos

decât o oglindă din obsidian. Dând din cap a încuviințare către Ormah, spuse:

— Te rog, dacă vrei să stai afară chiar dincolo de poartă, în lumina soarelui.

— Lângă Perek? întrebă slujnica, privind încurcată.

— Numai o clipă, o încurajă Ghez-ar.

În vreme ce Ormah se supuse cu anevoie, Ghez-ar stătu aproape de poartă, înclinându-și vasul într-o parte și-ntr-alta până când se văzu o fâșie de lumină pe zidul de lângă ei.

— Stăpână, uită-te cu atenție la imagine.

Ascultătoare, Shoshannah se apropie de imaginea luminoasă de pe zid, după care scoase un țipăt. Era o imagine răsturnată, dar precisă a lui...

— Ormah!

— Ce? păși Ormah din nou în templu, iar imaginea dispăru, lăsând în urmă doar o reflectare a luminii soarelui.

— Nu-i arăta, îi întrerupse o voce mușcătoare, speriindu-i pe toți.

Rab-Mawg se năpusti în templu din încăperea ascunsă, boțit de somn și foarte deranjat. Mormăi către Shoshannah:

— Tu să taci. Nu spune nimănui ce ai văzut.

Shoshannah își aplecă imediat capul, nedorind să-l atâțe pe Rab-Mawg. Însă „imaginea" răsturnată a slujnicei îi mai zăbovea în minte. De necrezut. Și tăinuit, pare-se. Voiau să folosească șmecheria aceasta luminoasă la ceremoniile următoare pentru a-i îngrozi pe închinătorii lui Shemesh?

Dacă Shemesh al vostru ar fi adevărat și demn de închinare, cum este Cel Preaînalt adevărat și demn de închinare, atunci nu ați avea nevoie de asemenea șiretlicuri pentru a-i arăta slava.

— Voi uita ce am văzut, făgădui ea tânărului mag ursuz.

Se aplecă spre ea, cu privire aspră și stăruitoare.

— Nu, domniță, nu uita ceea ce ai văzut; pregătirea ta de aici înseamnă să ții minte și să păstrezi asemenea secrete.

Mai degrabă aș vrea să uit.

* * *

Călare pe calul său maroniu-închis, Shoshannah mergea tăcută în urma lui Ra-Anan, Adoniyram și Perek prin iarba înaltă, umedă, verzuie-maronie, atentă la fiecare zgomot. Și la prezența lui Kaleb, care se afla nu departe în urmă.

Hai, curaj, stărui de calul fără vlagă, în gând. *Hai, rezistă la vânătoarea asta.*

De câteva săptămâni tot încerca să doboare măcar un animal a cărui piele s-o folosească pentru niște cizme. În dimineața aceasta, bărbații plănuiau să ducă animalele spre răsărit, dinspre câmpiile acestea din sud mocirloase înspre cele deschise din apropiere, unde le puteau ucide cu ușurință. În curând, câmpiile acestea vor fi inundate din cauza anotimpului, iar vânătoarea va fi tot mai grea. *Trebuie să prind ceva azi.* Se auzi un foșnet lin în dreapta ei, urmat de o schelălăială. *O purcea?*

Cu inima zbătându-i-se zdravăn, Shoshannah își încovoie degetele în jurul stinghiei arcului, își potrivi săgeata și urmări. Calul se agită neliniștit.

Te înțeleg, mistrețiisunt periculoși. Și nu uită nicio clipă că în spatele ei erau Kaleb și paznicii, păstrând tăcerea, cu săgețile pregătite. Dacă nu nimerea din prima, paznicii vor cere tot ceea ce urmau să doboare. Mai auzi foșnete în dreapta și alte scâncete. Niște umbre joase și mai înalte alunecau prin iarbă. *O să încerc.*

Urmărind una dintre umbre, încercând să-i ghicească traseul după mișcările din iarbă, dădu drumul săgeții în tufiș. Cât ai clipi, paznicii din spatele ei se năpustiră spre cireadă, gemând, mânând animalele spre câmpiile deschise așa cum aranjaseră. Shoshannah merse după ei, bucuroasă. Un mistreț doborât, cu săgeata în partea stângă a greabănului. Kaleb îi curmă suflarea, cu dibăcie, cu o suliță bine țintită.

Shoshannah îi strigă încântată, dar prefăcându-se iritată.

— Ăsta e al meu; știi bine!

— Știu?

Iar privirea lui o făcu să-l urmeze. Kaleb descălecă, îndreptându-se spre pradă. Shoshannah își dădu drumul de pe cal, băiețește, și se grăbi să se apropie de Kaleb înaintea altora.

— Să ai grijă; te iubesc, șopti ea, uitându-se la trupul ocru-gălbui al mistrețului.

Privirea lui se îmblânzi o clipă.

— Și *eu* te iubesc. Dar ar fi mai bine să schimbăm vorba. Ar trebui să ne certăm... domniță?

— Mai bine nu. Ne urmărește Perek și nu vreau să-l înfurii; el e singurul căruia i se îngăduie să mă bată.

— Chiar? o privi drept în ochi, surâzând cu amar, înăsprindu-i-se fața. Atunci vreau eu slujba lui. Vine.

Cu voce tare, Perek strigă:

— Ăsta nu e al tău, jegosule!

Apăsând cu un picior pe mistrețul doborât, Kaleb își scoase sulița, îi verifică lama grea din os și se dădu la o parte respectuos.

— Nu o pretindeam – am insultat-o destul deja pe domniță.

— Nu-i spune „domniță". E un nimeni aici, mârâi Perek, amintindu-i lui Shoshannah de confruntarea cu Ebed din templu.

— Firește, încuviință Kal, foarte scurt.

Shoshannah regretă că îi spusese că Perek o bătuse.

Acum Adoniyram se apropia, îngrijorat că ar putea ieși o ceartă între Perek și Kaleb. Kaleb se închină către Adoniyram. Perek se trase imediat și el, urmând exemplul său. Adoniyram păși între cei doi paznici și privi în jos spre animalul lui Shoshannah.

— Nu e o pradă mică.

— Pentru a fi capturată de o femeie? întrebă Shoshannah, bucuroasă de prezența sa, dar neplăcându-i tonul său superior.

Adoniyram zâmbi.

— Nu te pune cu mine că nu vei câștiga.

Întorcându-se, porunci:

— Kaleb, cară leşul acesta pentru Shoshannah; lasă-i săgeata înfiptă ca să ţinem minte că e al ei. Perek, spune-i, te rog, unchiului că va avea carne pentru casa lui.

— Eu îi vreau pielea, îi spuse Shoshannah lui Adoniyram. O voi folosi pentru cizme; urăsc să călăresc în sandalele acestea.

— O să arăţi ridicol - ca un băiat. Dar dacă vrei să îţi faci cizme, o să ţi-o schimb pentru nişte piele mai bună. Şi ar trebui să ai un meşteşugar îndemânatic să ţi le facă; nu mai trăieşti în sălbăticie.

Scoasă din sărite, amintindu-şi ce o supărase cel mai mult la el, mormăi:

— Cum aş putea să uit? Oricum, probabil că cizmele nu contează; nu voi avea nevoie de ele dacă voi sta în templu. După cum i-ai încurajat pe unchiul meu şi pe preoţii aceia să mă pregătească...

— Nu te împotrivi lecţiilor.

Şi, în şoaptă, adăugă:

— Ai încredere în mine.

— Faci încrederea foarte anevoioasă! îi replică încet. Şi dacă tot eşti atât de îngrijorat de treburile din templu, de ce nu ai convins-o pe mama ta să-şi îndeplinească îndatoririle faţă de Shemesh? Nu *eu* m-am legat cu juruinţe, în primul rând..

— Nici ea.

— Ea este legată, insistă Shoshannah, aducându-şi aminte de povestirea mamei ei despre Nimrod care i-a smuls jurămintele sub ameninţarea cuţitului. Marele tău tată Nimrod a spus că mama ta a fost şi ea legată de jurăminte. Dar *eu* sunt silită să iau sarcinile ei.

Adoniyram îi zâmbi dezarmant şi continuă cu glas dintr-odată cald:

— Să fim serioşi acum, ţi-o închipui pe mama mea slujind în templu?

— Nu, spuse Shoshannah, nedorind să-l lase pe Adoniyram s-o lămurească, știind că e în apropiere Kaleb, care lega strâns trupul mistrețului de o prăjină tare. Nu mi-o închipui făcând nimic ce ar semăna cu munca.

Râzând, Adoniyram o sâcâi:

— În sfârșit suntem de acord.

* * *

E prea apropiat de ea, se gândi Kaleb, înfuriat și cu pizmă, legând copitele despicate ale mistrețului de prăjină cu o putere de prisos. *Trebuie s-o iau de aici cât mai curând.*

Capitolul 19

— Nu mi-am dat seama că jurământul a legat-o pe Regina Cerurilor tot atât de mult ca pe sora ei, spuse Adoniyram, strâmbându-se către Rab-Mawg și ceilalți în timp ce își împărțeau masa de seară în zona din spatele templului, unde stăteau ziua.

— Nici eu, făcu Rab-Mawg către Adoniyram, fără să clipească. Dar ea pretinde că este mama iubitoare a poporului ei. Ar trebui să fie un bun exemplu pentru ei și să-și îndeplinească juruințele.

Adoniyram primi tăcut o bucată de miel uscat, copt tare din partea lui Ghez-ar, care se închină, plin de sudoare, întrebându-l pe Rab-Mawg:

— Să-mi fie cu iertare, stăpâne, dar fiica lui Keren nu va fi primită în locul ei?

— Cred că îl urmează încă pe Cel Preaînalt.

— Dacă e așa, se va schimba, de bună seamă, spuse Adoniyram cu blândețe, displăcându-i tonul lui Rab-Mawg. Mai spune istorioare din vechime din când în când, dar am auzit că șovăie în credință. Dacă își va continua lecțiile și apoi va duce la bun sfârșit jurămintele mamei ei, sunt convins că o vei lămuri să-l primească pe Shemesh al nostru.

— Ai dreptate, stăpâne, negreșit.

Glasul lui Rab-Mawg însă era încă nemulțumit.

— Însă orice va face fata, mama ta ar trebui să-și dovedească devotamentul față de Shemesh al nostru.

Magul n-o îndrăgise niciodată pe stăpâna Sharah, știa bine Adoniyram, căci singura ei preocupare față de turn se oprea la faptul că îi oglindea propria slavă și îi extindea împărăția. Nu i se închinase niciodată lui Shemesh, de fapt, lucru care îl nemulțumise pe Rab-Mawg.

Prudent, Adoniyram se feri de subiect și își continuă masa. Dar se gândi: *Rab-Mawg, devii tot mai obraznic și agresiv. Dacă voi primi putere peste această împărăție, vei fi înlocuit.*

* * *

Purtându-și cizmele noi din piele moale, pe care Adoniyram insistase să o ia în schimbul pieii de mistreț, Shoshannah urcă în goană pe treptele turnului la lumina lunii, urmată mai în spate de nefericita Ormah și purtătorul de torță, Perek. Se rugase să plouă în seara aceasta, ca să nu fie nevoie să vină la lecții. Însă acum era bucuroasă că cerul era senin, căci văzuse calul lui Adoniyram ținut de un paznic la capătul treptelor turnului. Iar, dacă Adoniyram era aici, atunci – poate – și Kaleb îl însoțea.

Fără suflu, luă colțul de la scări spre terasă, dând cu privirea în jur nerăbdătoare. Nici urmă de Adoniyram. Poate era înăuntru. Însă era un paznic a cărui siluetă se întrezărea afară, pe terasă, de la lumina lunii, foarte înaltă, lată și înarmată cu o suliță lungă. *Kaleb.*

Alergă spre el, profitând de ocazie înainte să-și piardă curajul – înainte să vină altcineva pe terasă. El o văzu, privi repede în jur și o cuprinse cu brațul liber pe când Shoshannah îl îmbrățișa. Răspândea o căldură binefăcătoare și sigură ca o cetate ocrotitoare. Spre uimirea ei, se aplecă și îi sărută buzele cu pasiune, apoi o întoarse cu un gest blând și rușinat, care o încuraja să plece. Shoshannah îi mângâie obrazul aspru, bărbos și fugi.

Tata probabil te-ar lua la bătaie, se gândi ea veselă. Primul lor sărut! Prea scurt și furat chiar, însă o făcu să se simtă ușoară ca într-un dans.

* * *

Kaleb o urmări pe Shoshannah, privind-o cu plăcere cum se repezi spre marginea terasei, cu hainele și părul fluturându-i în vânt. Trăirile neașteptate după îmbrățișarea ei, sărutul ei în răspuns și atingerea suavă a degetelor ei, toate le mai simțea încă, încălzindu-l, chinuindu-l în mod minunat. Vru să râdă. *Iubită nevastă, crezi tu că scăpăm noi așa ușor cu ceva neîngăduit, dar nu scăpăm.*

Deveni serios din nou, întrebându-se când ar putea să-i spună că sunt, de fapt, căsătoriți deja. Poate i-ar putea spune Tiyrac. Kal respinse ideea la fel de repede cum îi trecu prin minte. Tiyrac ar fi prea copleșit și sfios pentru a putea rosti cuvintele. Iar apoi ar trebui să facă față întrebărilor și surprinderii lui Shoshannah. S-ar putea chiar să-l îmbrățișeze pe Tiyrac, lucru care l-ar putea înmuia cu totul pe bietul om.

Îi voi spune eu. Preaînalte, dă-mi ocazia...

O torță licări în dreapta lui Kaleb. Puse mâna pe suliță, atent în jur. Apărură Perek împreună cu slujnica cea mărunțică, ajungând de pe trepte pe terasă. Slujnica îl sfida cu trufie pe Perek, iar el păru iritat. Urmărind-o pe Shoshannah, paznicul cel grosolan îi făcu semn cu torța, zbierând:

— Dacă mai fugi așa o dată, fiică a lui Keren, te stâlcesc în bătaie! Ai auzit? Vino aici, *acum*!

Îndrăznește numai să o stâlcești în bătaie, că te zvârl în vârful ascuțit al suliței ăsteia, îl amenință în gând Kaleb, încordându-se, gata să sară la nevoie.

Atras probabil de urletele lui Perek, Adoniyram ieși din templu, urmat de preoții aceia uscățivi și chei, care se închinau lui

Shemesh. Adoniyram îl opri numaidecât pe Perek cu un singur cuvânt:

— Stai!

Kaleb îl urmă pe tânărul stăpân, păstrând o distanță potrivită, urmărindu-l și ascultând.

Adoniyram îi făcu semn lui Shoshannah:

— Ce s-a întâmplat?

Shoshannah îi răspunse jovială, fără urmă de regret:

— Lui Perek nu i-a plăcut că am alergat în sus pe scări; crede că mă depărtasem prea mult de el.

Amuzat, Adoniyram spuse:

— Poate că da. Când o să înveți să te comporți cum trebuie?

Sper că niciodată, se gândi Kal, deloc încântat de atitudinea tânărului stăpân față de Shoshannah. Deși de obicei se purta destul de distant cu Shoshannah în văzul altor oameni, deseori chiar ignorând-o, Adoniyram se purta acum de parcă ar fi avut vreo putere asupra ei, de parcă ar fi fost logodiți.

Ce mă fac dacă o ia de nevastă? se întrebă Kaleb îngrozit. Nu era decât un paznic neimportant, fără autoritate. Nu l-ar ajuta puterea fizică pe care o are. Dacă se răzvrătea, Adoniyram ar putea porunci să-l omoare, iar pe Shoshannah la fel.

— Poate când voi fi bătrână – în câțiva ani – voi învăța cum să mă port, îi spuse Shoshannah lui Adoniyram.

Însă buna ei dispoziție dispăru când se apropiară preoții; se trase înapoi și se închină.

Kaleb o urmări tulburat, dându-și seama că îi era teamă de acești preoți.

— Vino, îi spuse șeful lor uscățiv ca vergeaua, apropiindu-se de Shoshannah, la fel de autoritar ca Adoniyram, chiar dacă se închină și el politicos în fața tânărului stăpân. Vom avea noi grijă să te porți bine. Poate Fiul Cerurilor va sta la lecție cu tine.

— Nu am altceva de făcut, fu de acord Adoniyram, ridicând din umeri.

Kaleb era convins că Adoniyram doar se prefăcea că îi este totuna. *Ce plănuiești, Fiu al Cerurilor?* se întrebă el, silindu-se să se potolească. *Și cum o pot eu apăra pe Shoshannah de voi toți?* Nu se mai simțise niciodată atât de neputincios.

Capitolul 20

Echuwd stătea la focul de seară și își urmărea dușmanii: Zekaryah, Keren, părintele Sem și mama Annah și Metiyl, care îl păzise atât de aproape încât nu putu fugi. Era captiv al tribului lui Metiyl. Mai rău chiar, pierduse câștigul unui an întreg aproape. Toate din cauza fetei ăleia care fusese atât de proastă că nu-și ascunsese fața așa cum o învățase.

Și ea, și bărbatu-său acela nebun vor fi omorâți probabil. Iar apoi eu voi fi de vină și osândit la moarte. Cum mă pot salva? Inima lui Echuwd zvâcnea cu putere în vreme ce se gândea la diferite feluri în care ar putea scăpa.

O idee îi atrase atenția, una simplă și ușor de înfăptuit. Rudele sale vor ajunge și ele în câteva zile după ce vor fi terminat ultima călătorie de negustorie din ținuturile muntoase. Îl vor ajuta ele. Socoti ce preț ar putea fi cerut și repetă ce ar putea spune. Trebuia să câștige la loc ceea ce pierduse.

* * *

— Va trebui să ne despărțim în curând, murmură Keren în vreme ce prietena ei dragă Tsinnah îngenunche lângă ea,

ținându-și în brațe fetița nou-născută, Tavah. S-ar putea zvoni că suntem aici.

— Încă o lună și ceva nu contează, șopti Tsinnah. O să fii în siguranță cel puțin încă atâta.

— Da, dar apoi vom merge spre nord să stăm cu Neshar și Revakhaw, deși nu mi-ar plăcea deloc să le pun viețile în pericol.

— Nu te vor considera un pericol pentru că te iubesc. Dar îi vei lua cu tine pe Yelahlah și pe Echuwd acela?

Keren oftă, chinuită că nu se hotărâse încă. Într-un sfârșit, spuse:

— Părintele Metiyl crede că Echuwd ar trebui ținut aici până când Shoshannah, Kaleb și Tiyrac se întorc teferi.

— Sunt de acord cu părintele Metiyl.

Tsinnah mângâie degetele delicate ale lui Tavah. Copila, dulcică și drăguță ca mama ei, căscă și se întinse somnoroasă.

Keren zâmbi, gândindu-se la problemele ei.

— Pot să o țin și eu?

Tsinnah îi dădu bucuroasă copila.

Keren se destinse, sărutând obrazul moale al copilului, surprinsă de numele ei. *Tavah. A suferi.*

— De ce i-ai pus un astfel de nume, Tsinnah? Nu e o bucurie pentru tine?

— Ba da, dar mă tem că voi trăi mai mult decât ea și voi rămâne suferindă după ea. Și... pentru că v-am făcut supărare și ție, și lui Shoshannah.

— Dar nu a fost vina ta.

Keren o legănă blând pe Tavah, cântându-i să adoarmă.

— Eu tot mă simt vinovată.

De-abia zâmbind, Tsinnah spuse:

— Chiar așa, Shoshannah se întreabă dacă vei vrea să o cinsteşti ca pe una dintre străbune atunci când va îmbătrâni și va încărunți înaintea ta.

Keren râse, deși ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta e fata mea! Îi dau eu ei străbună! Am să-i spun eu câteva după care o pun la odihnă.

— Mamă, ca întotdeauna.

Tsinnah șovăi.

— Mă rog Celui Preaînalt să ne-o aducă teafără înapoi.

— Da, fu de acord Keren, încercând să-și stăpânească lacrimile și pornirile mânioase împotriva Lui. Viața ar fi pustie fără Shoshannah... fără toți copiii ei... Nu ar regreta niciodată că au existat. Niciodată.

Capitolul 21

Iar lecții. Nefericită, urmată de Ormah, Perek și niște paznici, Shoshannah mergea în spatele lui Ra-Anan și Adoniyram pe strada înghesuită a pieții. Oameni din alte triburi, cu veșminte stranii, veneau în vizită în Cetatea cea Mare, îngrămădindu-se printre negustorii obișnuiți care își strigau rochiile deosebite, în culori țipătoare, cerceii din aur și aramă, podoabe de păr făcute din pene, blănuri și cărnuri cu miros înțepător și lapte covăsit care îi întorcea stomacul pe dos lui Shoshannah.

Un tânăr rotunjor, îmbrăcat în piele, se repezi să iasă și apucă de coamă calul lui Shoshannah, oprind-o.

— Dacă ai vreo rană, noi te putem tămădui! strigă el. Comprese! Ierburi! Protecție permanentă împotriva oricăror neplăceri!

Trăgându-se înapoi, Shoshannah se holbă la el.

Omul își dezveli brațul, arătându-i mai multe dungi și pete sluțite înnegrite, albăstrite de-a lungul umărului și al antebrațului. Urmele păreau adâncite sub piele ca niște vânătăi pentru totdeauna. Le frecă puternic, dar culoarea nu se întinse.

— Astea nu merg jos la frecare! Pentru o măsură de grâne sau jumătate de măsură de carne...

— Du-te de aici! pufni mânios Perek, înaintând, vârându-și sulița spre negustor.

— Nu-mi amenința tu mie fiul! se năpusti spre Perek o femeie învesmântată în blană și mărgele, atrăgând atenția tuturor din jur cu mânia ei. Nu face decât să ofere leacuri – de care ai și *tu* nevoie ca să te liniștești!

— *Oprește-te!* Perek, dă-te înapoi.

Întărâtat de agitație, Ra-Anan privi mânios, întorcându-și calul spre ei.

— Femeie, îmi pot pune oamenii să-ți confiște lucrurile și să te hăituiască pe tine și familia ta ca pe niște zdrențe. Nu ne mai reține din drum. Dacă vrei să vinzi aici bunuri, nu ai voie să pui mâna pe nimeni de pe străzile acestea.

După care adăugă:

— Fă-ți o tarabă și ține-te de ea.

Trăsăturile aspre, cu cicatrice, proaspăt bărbierite, mantiile lui superbe împreună cu toți paznicii o lămurira pe femeie. Îl trase pe fiul său înapoi, dar spumega de furie.

— Să-mi fac tarabă? Cu ce? E o nerozie! Am ajuns aici fără niciun ban. Bariyach, dă-i drumul!

Atrăgându-și priviri revoltate în urma sa din partea altor negustori, Ra-Anan își continuă drumul.

Adoniyram își încetini calul ca să meargă în ritm cu Shoshannah. Privind-o, o întrebă blând:

— Te-a atins omul acela?

— Nu. Doar coama calului.

Tonul îndrăzneț al lui Adoniyram și privirea insistentă o emoționă pe Shoshannah. Trebui să-și amintească să nu ceară ajutor în spate la Kaleb. Revenindu-și, bâigui:

— Sunt... sunt bine. Chiar sunt bine.

— Nu arăți bine.

— Am fost șocată. Oferea protecție împotriva oricăror neplăceri.

— Și de ce e asta atât de șocant, se relaxă Adoniyram, scuturând capul spre ea. Nu e nimic rău să te pui la adăpost de neplăceri.

— Avea niște urme pe sub piele și cicatrice. Arătau groaznic.

— A, da, acelea, îi răspunse Adoniyram, înțelegând că ea nu cunoștea lucrurile acelea. Anumite triburi taie în pielea oamenilor modele, apoi le freacă bine cu ceva pudră pentru a le vopsi. Când urmele se vindecă, rămân doar vopselele.

Mai liniștită acum, Shoshannah protestă în șoaptă:

— Dar vopselele nu te ocrotesc de neplăceri. Numai Cel Preaînalt poate să te ocrotească – și uneori trebuie să trecem prin greutăți ca să învățăm anumite lucruri.

— Asta arată cât de crud e Preaînaltul vostru, o întrerupse Adoniyram zâmbind.

Insultată de batjocura lui, Shoshannah spuse:

— Cel Preaînalt nu este crud; *noi* suntem. Eu cred că doar cauți motive să I te împotrivești. Dacă ar fi fost cu adevărat îngrozitor, verișorule dragă, noi nici nu am mai fi pe lume. Marele Potop ne-ar fi nimicit pe toți. Dar ne iubește – și vrea să te ocrotească.

— Așa cum te-a ocrotit pe tine până acum?

— Poate că m-a ocrotit și noi nu ne dăm seama.

— *Eu* te-am ocrotit, spuse Adoniyram.

— Iar tu ar trebui să fii indiferent cu mine între oameni. Du-te de aici.

— Și cine te va ocroti dacă plec?

Acum se dădea pe lângă ea. Trebuia să-l descurajeze cumva. Kal va observa în cele din urmă.

— Domniță, o strigă o femeie din susul străzii.

Shoshannah aruncă o privire. Câteva femei măritate cu cosițe brunete, subțiri la vârfuri și năframe foarte mari se adunaseră laolaltă.

Una dintre ele o înghiontea pe o alta, care ținea în brațe un copil.

— Îi vei cinsti copilul?

— Eu nu prea am nicio însemnătate pe aici, începu Shoshannah, dar mama înfășurată în năframă își ridică îndată copilul spre Shoshannah.

Un nou-născut. Atinsă de dor, Shoshannah își opri calul din tropăit și primi copilul, dezmierdându-l cu recunoștință. Îl sărută pe nou-născut pe frunte, privi în ochii săi blânzi, iar apoi îl înapoie mamei sale mândre de el.

— Mulțumesc. Ce copil frumos.

Luată prin surprindere, Shoshannah se întoarse spre Adoniyram care o luase înainte, ducându-i calul de frâu.

— Adoniyram...

Se întoarse spre ea, ridicând din sprânceană:

— Acum chiar voi fi nevoit să fiu de acord cu mama când mi se plânge că ești prostuță și vrei să-i furi împărăția.

— Nu pot să-i fur „împărăția'" dacă sunt prostuță, nu? Spune-i numai că vreau să mă întorc la familia mea. Te rog, Adoniyram, dă-mi voie să îmi duc singură calul și mă poți ignora apoi toată ziua.

Aplecându-și capul ca s-o necăjească în tăcere, Adoniyram îi lăsă calul. Dar păru mulțumit.

* * *

Însoțită de Ormah și Perek, Shoshannah se plimba alene pe terasa umedă de la ploaie. Lecția se terminase și voia să plece, însă unchiul ei și Cuş vorbeau cu niște negustori într-un colț îndepărtat al terasei, gesticulând larg, gândind imaginea turnului cu etaje nesfârșite pe viitor. Adoniyram aștepta în preajmă, cu brațele încrucișate, la fel de plictisit ca Shoshannah. Între timp, Kaleb era aproape de scări, cu sulița lungă în mână, la post, de bună seamă. Nu putea să-i vorbească.

Oftând, Shoshannah se retrase spre grădina umedă, cercetând temeliile ridicate din cărămidă, tufișurile liniștite și copacii

tineri. Spre disperarea ei, Adoniyram o urmă, făcându-le semn lui Ormah și Perek să se întoarcă.

— Sunt aici ca să te ocrotesc din nou, o tachină el cu blândețe.

Împotrivindu-se pornirilor lui amoroase, ripostă în șoaptă:

— Asta crezi tu. *Eu* zic că Cel Preaînalt te-a trimis pe tine să mă ocrotești.

Adoniyram se strâmbă, ca și cum vorbele ai ar fi ridicole.

— Mie nu mi-a vorbit.

— Atunci nu poți fi Cel Făgăduit. Însă nu asta voiam să spun; cred că Cel Preaînalt te-a făcut să mă ajuți, fie că îți dai seama sau nu.

— Nu, eu iau toate hotărârile în ceea ce mă privește, protestă stăpânul cel tânăr, înfricoșător de serios.

Aplecându-se spre ea, murmură:

— Asta mă duce cu gândul la altceva: și dacă eu chiar *sunt* Cel Făgăduit?

— Nu ești, fiu al lui Nimrod.

Șovăitor, rostind cuvintele ca o mișcare firavă de aer, Adoniyram șuieră:

— Nu mai spune nimănui: nu sunt fiul Marelui Rege.

Shoshannah simți cum tot sângele îi fuge din obraji. De-abia putu scoate niște cuvinte. Oare vorbea serios?

— Atunci al cui fiu ești?

— Poate un fiu al lui Arpacșad.

Se holbă la el câteva clipe și ajunse la concluzia că vrea să o pună la încercare.

— Nu poți ști așa ceva.

— Nici tu nu poți ști că nu e așa.

Amintindu-și istorisirile din copilărie, învățate în timpul serilor plăcute petrecute cu bătrânii Noe și Naomi, Shoshannah spuse:

— Am fost învățată că Îl vom recunoaște pe Cel Făgăduit prin dragostea și supunerea nemărginită față de Cel Preaînalt; nu poți fi Cel Făgăduit.

— Și dacă mă voi supune Celui Preaînalt?

Se holbă la el din nou, uimită și neîncrezătoare.

— Ai vrea?

Zâmbi fermecător.

— Nu poți ști nici asta, nu?

— Îți bați joc de mine.

— Nu, nu-mi bat joc.

Dar spera mai degrabă să fie doar o bătaie de joc.

Se apropie Perek, făcându-i semn cu capul să se întoarcă. Cuş și Ra-Anan se pregăteau să plece.

* * *

Adoniyram se mustră în gând pe drumul prin cetate, în spatele lui Ra-Anan și Cuş. Își încălcase de două ori azi propria-i hotărâre de a nu vorbi cu Shoshannah în public.

Nu a fost o dovadă de înțelepciune. Și poate că am spus mai mult decât ar trebui. Acum voi vedea dacă poate să păstreze secretele mele.

Îndemnându-și calul să înainteze, se alătură lui Cuş și Ra-Anan, care mai discutau încă aprins de felul în care ar trebui să înceapă construcția turnului și a templului. Dar ascultându-i cum se ceartă cu privire la culori, stâlpi și trepte în vreme ce el încerca să le sugereze preferințele mamei lui – după cum îl învățase – obosi. Cum ar putea fi atent după discuția cu Shoshannah și după ce, mai devreme, o văzu îmbrățișând copilul acela? Își imaginase că îmbrățișează propriul lui copil.

Periculos gând.

Adoniyram făcu un efort să-și potolească gândurile acelea, care ar putea rămâne chiar numai gânduri dacă toate planurile lui s-ar sfârși dezastruos. Trebuia să facă față și convingerii lui Shoshannah că nu era Cel Făgăduit. *Avea dreptate, oare?* se întrebă el, privind către cerul înnorat.

Nu-L iubești pe Cel Preaînalt; nu poți fi Cel Făgăduit.

Putea crede într-un Dumnezeu care îi scurtase și lui viața de când se născuse, după cum spusese Shoshannah?

O voce din străfundurile gândurilor păru să-i șoptească: *Dar dacă Shemesh este dumnezeul tău, trebuie să îți pui aceeași întrebare și în ce-l privește pe el.*

Adoniyram luă și asta în considerare, spre mirarea lui. Simți că acest gând nou fu șoptit de un învățător care stătea de vorbă cu el cu blândețe, îndemnându-l să fie corect.

— Ai vorbit cu *ea* ceva vreme azi, observă Cuș, împrăștiindu-i lui Adoniyram gândurile.

Liniștindu-se, Adoniyram zâmbi sarcastic ca pentru a-l convinge pe Cuș că e iritat de Shoshannah.

— Mai devreme, pe drumul spre turn, s-a îngrijorat de urmele scobite pe brațul unui negustor. Am lămurit-o că nu era nimic grav. Apoi a trebuit să ia în brațe copilul unei soții de negustor – ai văzut-o? Trebuie să o facem să se poarte mai atentă între oameni. Altfel, mama se va simți insultată.

Cuș se încruntă la auzul acestor cuvinte, aruncându-i o privire aspră lui Ra-Anan. Calm, Ra-Anan spuse:

— Voi vorbi în seara asta cu Shoshannah.

Adoniyram își păstră o mască perfectă de lipsă de preocupare. Însă o avertiză pe Shoshannah în gând: *Iubito, dacă dai pe față secretele mele dușmanilor noștri, atunci nu vei merita ocrotirea mea de aici înainte. Dovedește-mi că poți fi cu băgare de seamă.*

* * *

Shoshannah încercă să-și păstreze cumpătul cât o mustră Ra-Anan după masa de seară.

— Shoshannah, dacă insiști să ții de obiceiurile mamei tale, dând cinste tuturor copiilor care ți se oferă, atunci trebuie să înțelegi că îl vei întoarce împotriva ta pe jupânul Cuș.

Cu blândețe, dar și cu hotărâre, Zeva'ah adăugă:

— Și o vei stârni și pe Regina Cerurilor. Deja te-a amenințat că îți vrea moartea. Înțelegi cât de gravă e problema?

— Da, mătușă.

Știind îngrijorarea ascunsă, tensionată a lui Demamah, Shoshannah propuse cu îndrăzneală:

— Poate ar trebui ca Demamah să mă însoțească ori de câte ori ies pe stradă. Ar putea primi ea copiii și așa toată lumea ar fi mulțumită. Și i-ar face plăcere, nu-i așa, Demamah?

— Sigur, dar nu și dacă părinții sunt împotrivă, fu de acord Demamah, cu îngrijorare.

Zeva'ah ridică din umeri și privi către Ra-Anan, să vadă ce părere avea el.

— Nu am nimic împotrivă. Deocamdată, spuse Ra-Anan încruntându-se către Shoshannah. Despre ce ai tot vorbit azi cu Adoniyram?

— Îmi pare rău că te-am făcut să întârzii în dimineața aceasta, unchiule; iartă-mă. Discutam despre brațul vânzătorului de alifii; era plin de tăieturi închise la culoare. Adoniyram a spus că anumite triburi se taie dinadins și freacă vopsea pe tăieturi și...

— Și mai ce? întrebă unchiul său, amenințător.

Shoshannah se foi neliniștită.

— Adoniyram se dădea pe lângă mine. Spunea că trebuie să stea ca să mă ocrotească, dar i-am spus că aș vrea să nu mă bage în seamă. Unchiule, te rog, poți vorbi cu el? Nu vreau să ne iasă vorbe neadevărate.

— Da, dacă purtarea lui devine nepotrivită. Altceva?

Ce i-ar mai putea spune și să nu nască probleme? Îi spuse cu durere și răspicat:

— Adoniyram crede că Cel Preaînalt este crud și că nu mă ocrotește nici pe mine, nici pe alți oameni.

Cu voce scăzută, Ra-Anan întrebă:

— Tu mai crezi în Cel Preaînalt?

Demamah, care stătea lângă ea, se încordă. Și Zeva'ah păru că stă cu răsuflarea la gură.

Privindu-l pe unchiul său în ochi, Shoshannah răspunse cu blândețe:

— Da.

Ra-Anan se holbă la ea de parcă ar fi fost o grămadă de gunoi aruncat prin casa lui curată.

— Copilă, dacă vrei să trăiești, nu vei mai spune această prostie nimănui – mai ales lui Rab-Mawg sau lui Cuș. Acum pleacă.

Shoshannah se grăbi să iasă, umilită, dar mulțumită totuși că încetaseră întrebările.

* * *

Shoshannah își ridică privirea. Demamah intră în dormitor, scuturând supărată din cap.

— Tata a spus că, dacă te lovea, nu s-ar fi putut stăpâni să nu te omoare. M-a întrebat dacă îi ascund ceva.

Ochii mari ai lui Demamah străluceau din cauza lacrimilor.

— I-am dat cuvântul meu că nu îi ascund nimic ca să te protejez. Cel puțin nu *asta*... să-i mărturisești că Îl urmezi și acum pe Cel Preaînalt...

Se așeză acum lângă Shoshannah pe patul înjghebat, uitându-se lung la ea, șoptindu-i:

— De ce i-ai spus de așa ceva?

— Era adevărul; și-ar fi dat seama oricum dacă mințeam.

Demamah își duse mâna prin părul ei drept și strălucitor.

— Era mai bine să rămâi tăcută. Acum mă va bănui la fiecare cuvânt.

— Îmi pare rău.

Nelămurită, Shoshannah o întrebă:

— Ar *fi* ceva de bănuit la tine?

Nedorind să răspundă la întrebare, Demamah schimbă vorba.

— De ce crezi că nu au încercat părinții tăi să te salveze de aici? Precis te iubesc.

Ei chiar încearcă. Dar nu-ți voi spune asta. Cu voce tare, Shoshannah răspunse:

— Da, mă iubesc într-adevăr. Dar mai degrabă aș muri decât să își rișteie viețile pentru mine și sunt sigură că știu și ei asta.

— Dacă mai spui asemenea prostii, în apărarea Celui Preaînalt, *vei* muri.

Shoshannah o întrebă cu blândețe:

— Shemesh al vostru nu merită să fie apărat?

Demamah rămase tăcută, uitându-se lung la ea.

* * *

Singură în camera sa de dormit plină cu podoabe, Sharah ridică o oglindă mică, ovală din obsidian și se uită îndelung la reflecția ei pe suprafața întunecată a oglinzii. Sulemenelile, pielea, dinții și părul arătau bine toate. Lăsă jos obsidianul și luă o oglindă din metal lustruit foarte frumos și se încruntă la imaginea sa strălucitoare, acum de o nuanță roz-aurie. Tot perfectă.

Neliniștită, aruncă oglinda la o parte și își turnă niște vin. Poate că ar fi trebuit să meargă în cetate azi împreună cu Adoniyram. De obicei o înveselea atenția din partea oamenilor. Și ar fi putut să-l țină departe de fata aceea. Ar fi putut să primească acel copil chiar ea, interzicându-i lui Shoshannah să primească afecțiunea localnicilor.

Dacă unelteşti împotriva mea, se gândi ea frustrată. *Îmi furi fiul și localnicii. Voi insista la Ra-Anan să te țină ascunsă. Dacă nu...*

O tuse uşoară o întrerupse. Se încruntă.

— Ce e?

— Stăpână?

Una dintre slujnice se apropie timid, cu capul brunet aplecat.

— A venit la poartă o femeie care spune că are veşti despre familia ta. Nu vrea să vorbească cu mine, dar spune că vei dori să auzi ceea ce are de spus.

Sharah era cât pe ce să trimită femeia fără să o asculte, dar curiozitatea şi plictiseala o făcură să se răzgândească.

— Adu femeia la mine şi pleacă apoi. Şi nu cumva să te prind că tragi cu urechea!

Cât aşteptă, Sharah îşi înseninâ expresia feţei dinadins şi îşi puse un zâmbet binevoitor. Dacă această femeie era vreo prostuţă cu veşti despre vreo verişoară sau altceva la fel de prostesc, Sharah ar da-o afară imediat. Auzind zgomot de paşi, Sharah îşi îndreptă zâmbetul spre intrarea în locuinţa ei.

O femeie greu de descris cu piele bronzată se închină în faţa ei, apoi îngenunche tremurând, vădit foarte speriată.

Enervându-se, Sharah spuse:

— E târziu. De obicei nu mai primesc cereri din partea nimănui la ora asta.

Umezindu-şi buzele cenuşii, femeia şopti:

— E despre Keren, sora domniei tale, stăpână. Am văzut-o. Te rog să mă crezi că nu mă înşel. Ştiu unde se află.

Sharah respiră adânc, apoi expiră, încântată.

— Mai ştie cineva? Dacă ai mai spus cuiva...

— Soţul meu şi copiii mei ştiu. Şi fratele soţului meu... care e căsătorit cu nepoata ta Yelahlah. Dar nu am spus altora. Vom părăsi imediat cetatea dacă ne oferi nişte posibilităţi de trai ca să ne întoarcem acasă. Au fost inundaţii mari anul acesta pe ţinuturile noastre, stăpână...

Afişându-şi faţa de mamă generoasă şi iubitoare, Sharah spuse:

— Voi purta de grijă familiei tale de data aceasta. Dar te avertizez: dacă aflu că m-ai minţit, voi pune să fii urmărită şi pedepsită. Şi tu, şi familia ta.

Ochii căprui ai femeii se măriră de înfricoşare.

— Îți spun adevărul, stăpână. Mai sunt cu ea și alții. Te rog, ascultă-mă...

În timp ce femeia îi înșira nume și descrieri pe un ton scăzut, Sharah ascultă cu încântare. Veștile acestea meritau plătite, ascunse. Sărbătorite. Ra-Anan și Cuş vor face isterii când ea își va flutura victoria pe sub nasul lor îngâmfat. Râzând în sinea ei, se grăbi afară să își cheme paznicii.

Capitolul 22

Adăpostită chiar sub poarta casei lui Ra-Anan, Shoshannah își scăpă fusul în poală și privi afară. Adoniyram păși în mulțimea de negustori și vizitatori care umpleau curtea aglomerată a lui Ra-Anan și se închină grațios înaintea lui Cuş și Ra-Anan.

— Uită-te la el, îi murmură lui Demamah. Întârzie și nici că-i pasă.

Îngenunchind lângă ea, Demamah se opri să pieptene un smoc de lână.

— Sper să nu-l supere pe tata.

Kaleb îl urmă pe Adoniyram, cu mersul său vioi acum încetinit și bine măsurat. Se puse într-un colț, urmărindu-i pe toți cu atenție. Shoshannah fu îngrijorată de comportamentul său neobișnuit, dar nu îndrăzni să-l privească prea mult timp; ar observa Demamah. Șovăitoare, privi spre poartă chiar pe când intrară doi dresori mânând doi leoparzi de-ai lui Adoniyram ținuți în frâiele din aur, împodobite cu bijuterii.

Leoparzii lucioși și atrăgători, aproape sacri aduceau aminte de Nimrod, puternicul „tată"-vânător al lui Adoniyram și de simbolurile poziției lui Adoniyram în împărăție. Toată lumea din curte se uită înfricoșată după leoparzi. Însă Kal cercetă bestiile

îngrijite de parcă plănuia cum să le oprească dacă ar fi atacat pe cineva. Adoniyram doar zâmbi.

Dacă sperai să întrerupi întâlnirea aceasta, Adoniyram, să știi că ai reușit, se gândi Shoshannah. *Dar ce ar face toți acești negustori și vizitatori dacă și-ar da seama că nu ești fiul respectat al lui Nimrod al lor?* Se întrebă deseori dacă doar o tachinase toate săptămânile acelea până atunci. *Dacă e adevărat, atunci ar trebui să știe și alții...*

Stăpâna Sharah ar ști, de bună seamă. Cuș, poate – părea indiferent față de Adoniyram, nu iubitor și grijuliu cum ar fi un bunic. Iar dacă Adoniyram nu e fiul lui Nimrod, nu ar fi dezvăluit îngâmfatul Cuș la naștere? Numai dacă nu o fi avut vreun motiv să îl țină pe Adoniyram în viață... Cât despre stăpânul lor Ra-Anan... Încruntându-se, Shoshannah îl urmări pe unchiul său, încercând să se decidă.

Buzele lui Ra-Anan se apăsară până formară o linie subțire, nerăbdătoare.

— Ia loc, Adoniyram, te rog. Discutăm cum să organizăm festivalul din timpul Marii Luni a lui Shemesh.

— Atunci ar trebui să plec, căci nu am nimic important de spus.

Dar se așeză lângă Ra-Anan și se relaxă, făcându-le semn paznicilor să se așeze cu leoparzii în apropiere.

Fără să-l mai privească, Ra-Anan se întoarse din nou cu fața spre mulțimea negustorilor. Ca și cum Adoniyram era un nimeni.

Cred că știi că Adoniyram nu e fiul lui Nimrod, gândi Shoshannah despre Ra-Anan. *Dar îi dai voie să rămână; îl conduci, la fel cum mă conduci și pe mine, pentru a-ți împlini planurile.*

— Uite, îi șopti Demamah, pieptănând alt smoc de lână, Tiyrac va sta lângă fratele său. Parcă se păzesc unul pe altul.

Acum îi spune „Tiyrac". Uimită, Shoshannah o privi pe verișoara ei. Oare îi plăcea de Tiyrac? Gândul era și încântător, și îngrijorător. Nu voia ca Demamah să fie prinsă din greșeală în

planurile ei de a fugi împreună cu Kal și Tiyrac; dacă ei erau prinși, Demamah ar suferi îngrozitor. Și totuși...

Neputând să își astâmpere curiozitatea, Shoshannah o întrebă încet:

— Ce părere ai despre el? O fi la fel de rău ca Perek?

— E mult mai politicos decât Perek – și niciodată nu e arțăgos cu mine. Ai crede că a fost crescut ca să trăiască în cetate, în vreme ce Perek e de fapt sălbaticul adus din stepă.

— L-ai *urmărit* pe Tiyrac.

— Nu l-am urmărit așa că taci.

Shoshannah își ascunse un zâmbet. Demamah *chiar* îl urmărise pe Tiyrac. O, cât și-ar fi dorit să îl poată tachina pe Tiyrac și să-l vadă roșind, bâiguind tăgăduieli că vreo fată, cu atât mai mult una atât de încântătoare precum Demamah, ar putea fi interesată de el. Însă asta nu s-ar putea întâmpla; dacă Ra-Anan ar bănui măcar că Demamah e atrasă de tânăr, Tiyrac ar fi trimis de acolo. Iar acela era ultimul lucru pe care și l-ar dori Shoshannah.

Pentru a-și găsi o scuză că se uită la Tiyrac și Kaleb, spuse:

— Cred că încearcă să se hotărască ce ar face dacă leoparzii lui Adoniyram ar ataca pe cineva.

— Sunt convinsă.

Până acum, glasul lui Ra-Anan devenise tot mai puternic, vorbind negustorilor care trebuiră să fie atenți.

— Anul acesta, vom avea mai mulți vizitatori decât oricând în Marea noastră Cetate. Veți avea mai multe posibilități de negoț și vom avea toți de câștigat dacă suntem pregătiți să-i primim ca musafiri de cinste. Ne așteptăm să ne ajutați în construirea unor locuințe vremelnice pentru a-i adăposti pe vizitatorii noștri...

Luna cea Mare a lui Shemesh. Gândindu-se la ea, Shoshannah își simți stomacul strângându-i-se. Spera că unchiul ei nu se aștepta ca ea să ia parte la vreuna dintre ceremoniile din templu, știind că se închina Celui Preaînalt și îl considera pe Shemesh al lor un zeu închipuit de ei.

Festivalul lor e peste aproape patru luni, se încurajă ea. *Nu e nevoie să-mi fac griji pentru el deocamdată.* Pentru a se liniști, se uită din nou la Kaleb, recunoscătoare că-l poate vedea stând acolo împreună cu Tiyrac, teferi și nevătămați amândoi. Deocamdată.

Ajută-ne să scăpăm de aici curând, Îl imploră pe Cel Preaînalt. Temându-se că Demamah ar putea-o observa, Shoshannah se uită la verișoara ei. Demamah își îndreptă repede privirea în jos către pieptene și lână, ca să nu se mai uite la Tiyrac.

* * *

Îngenunchind pe o rogojină din templu împreună cu Ormah, Shoshannah urmări fascinată cum preotul Ebed rostogoli un tub din piatră sculptată peste o bucată moale de lut. O urmă de imagine ștearsă care arăta râuri, pești și raze de soare începu să lase a se vedea direcția tubului mișcător. Ea zâmbi încântată.

— Cât de minunat, Ebed! Te rog, pot să văd și eu piatra? Voi avea grijă cu ea, îți dau cuvântul meu.

Cu expresia unui om mulțumit, Ebed își înclină capul ras și îi oferi lui Shoshannah bucata de lut și tubul sculptat.

— Stăpână, verifică marcatorul chiar tu. A fost ideea stăpânului nostru Rab-Mawg. Fiecare negustor din cetate, preot și conducător va avea într-un final marcatorul lui, sculptat cu model special pentru a sigila dovada înțelegerilor cu ceilalți.

Știind că Ormah ar dori să cerceteze acest nou fel de „marcator", după cum îi spusese Ebed, Shoshannah îl așeză cu blândețe între ele. Ea cercetă piatra sculptată, o rostogoli peste lut și i-o înmână lui Ormah.

După cum spera Shoshannah, slujnica lăsă deoparte trufia, apăsând curioasă piatra pe lut. Shoshannah zâmbi, mulțumită. Când Ormah era mulțumită, nu avea aceeași pornire de a vorbi exagerat despre comportamentul rău al lui Shoshannah în relatările către Ra-Anan. Și ultimul lucru pe care și-l dorea acum Shoshannah era să-l supere și mai mult pe Ra-Anan.

— Vă jucați, copii? întrebă Awkawn, făcându-și apariția în templu de după perdeaua din camera ascunsă.

Îi aruncă o privire nemulțumită lui Ormah, care se încruntă.

Neștiind cum să-l întâmpine pe preotul acesta nepoliticos, Shoshannah își coborî capul și nu spuse nimic.

Awkawn își opri picioarele goale chiar în fața ei.

— Rab-Mawg te cheamă; fiică a lui Keren, nu ar trebui să pierzi timpul aici decât dacă te închini lui Shemesh al nostru.

Shoshannah se ridică, neliniștită de mustrarea lui. *Oare vorbise cu Rab-Mawg despre ea?* Își netezi încet veșmintele și trecu dincolo de perdea în camera ascunsă pentru a se înfățișa înaintea lui Rab-Mawg.

Aștepta cu nerăbdare, dar nu cu ochi fioroși. Și nu avea niciun cuțit în mână. Recunoscătoare pentru acest mic semn de milă, Shoshannah îngenunche în locul obișnuit, cu Ormah lângă ea. Slujnica își drese glasul neliniștită.

Rab-Mawg îi aruncă o privire aspră, autoritară, apoi se răsuci către Shoshannah. Cu vocea încordată, aproape tremurândă, o dăscăli:

— Domniță, după cum știi, vom sărbători în curând Luna cea Mare a lui Shemesh.

Shoshannah dădu din cap, cu neplăcere la auzul subiectului.

El îi întoarse privirea, cu neplăcere față de ucenica sa.

— Trebuie să înveți îndatoririle acelea abandonate de către mama ta.

— Ți-a dat instrucțiuni unchiul meu..., murmură Shoshannah, cuvintele pierindu-i încet de pe buze, fără să lase impresia că îi pune întrebări.

— Da, mi-a dat. Dar, chiar dacă nu mi-ar fi dat, aș insista să îți îndeplinești sarcinile.

Shoshannah ascultă, simțind că i se face greață. Încercă să nu schițeze nimic, însă preotul se uită la ea atât de lung, încât începu să se foiască.

Într-un sfârșit, spuse:

— Va trebui să mă convingi că meriți această cinste – și totodată puterea pe care o vei avea. Îți dau un an.

Se aplecă înainte până când îi putu simți suflarea pe față. Ochii îi scânteiau de parcă o provoca să nege ceea ce urma să-i spună.

— Știu că mai crezi încă ceea ce te-au învățat străbunii și că disprețuiești căile noastre – te-am urmărit! Dar îți spun că te *vei lăsa* de acele credințe vechi. Vei primi ofrande și vei cere jertfe în acest templu. Vei deveni soția lui Shemesh și îi vei proclama gloria în fața oamenilor noștri. Ai la dispoziție un an.

Un an? Și apoi ce se va întâmpla dacă nu-l va putea convinge că „merita această cinste"? Punea la cale deja moartea ei? S-a zis cu stăruința lui de a o încredința că era în siguranță acolo.

Rab-Mawg își continuă lecția.

— Eu și stăpânul Ra-Anan am observat, de asemenea, că turnul este neterminat.

Tu și cu Ra-Anan și cu toți ceilalți nebuni lacomi din cetatea aceasta răzvrătită.

— Vrem să continuăm să construim clădirea aceasta până va ajunge la ceruri, până la nori. Turnul acesta va atrage toate celelalte triburi către noi și ne vom câștiga o faimă atât de mare, încât, orice s-a întâmpla, vom fi puternici și uniți. Nu vom fi împrăștiați pe fața pământului ca paiele!

Expresia lui Rab-Mawg era foarte intensă, aprinsă cu acel fel de devoțiune pe care majoritatea bărbaților o păstrează pentru îndrăgitele lor soții – sau pentru caii lor.

Pfui! E îndrăgostit de turnul acesta, se gândi Shoshannah revoltată. Dar îi veni în minte o întrebare, una care l-ar putea liniști și distrage pe preotul cel ciudat:

— Stăpâne Rab-Mawg, poți să-mi spui, te rog, mai multe despre acest viitor turn? A făcut unchiul meu ceva planuri în afară de faptul că vrea să fie templu?

Tânărul mag fu surprins. O cercetă pe Shoshannah, apoi pe Ormah care se foia acum fără cumpătare – probabil dorindu-și ca Shoshannah să nu-l fi întrebat nimic. Calm, își înclină capul.

— Nu am vorbit despre aceasta cu unchiul tău, stăpână, dar doresc să-i cer îngăduința să îl înmormânteze undeva în acest templu pe Marele Rege. La urma urmei, este construit în amintirea lui și la cererea lui.

— Să-l înmormânteze? Adică să... îi aducă aici trupul și...

— Ceea ce vom *găsi* din trupul lui, fu de acord Rab-Mawg cu asprime. Da. Aici îi vom ocroti rămășițele. Stăpânul Cuş i-a îngropat deja capul dedesubtul altarului nostru.

— Oo, își înăbuși un fior de groază Shoshannah, dorind să nu fi deschis subiectul.

Trupul Marelui Rege Nimrod fusese tăiat bucățele după moartea sa. După ce mama și tatăl ei se răzvrătiseră – zice-se – împotriva lui și îl trădaseră părintelui lor Sem, care îl omorâse pe Nimrod. *Nu voi învăța niciodată să mă gândesc bine înainte de a deschide gura.*

În vreme ce se mustră pentru prostia ei, Rab-Mawg spuse:

— Așa, îi vom da cinste împăratului nostru mort. În ciuda trădării mamei tale, Cel-ce Ține-Cerurile-pe-Umeri nu va fi uitat.

Aplecându-se înainte, preotul adăugă:

— Ai putea fi iertată și ai putea rămâne întru amintire veșnică dacă vei îndeplini jurămintele mamei tale pentru a-i sluji lui Shemesh. Ai fi *adorată* chiar dacă mori înaintea celor mai în vârstă. Convinge-ne doar că meriți o asemenea adorare.

Nu vreau acel fel de adorare.

Continuă să vorbească, cu fața luminată din nou cu acea putere care îi înfiora trupul. Nu va putea să-l prostească mult timp. Va dori s-o omoare la sfârșitul acelui an. *Un an ca să fugă.* Trebuia să-l avertizeze pe Kal.

* * *

În vreme ce coborau treptele, urmate de iscoditorul Perek, Ormah o mustră pe Shoshannah cu iritare:

— *A trebuit* să-i tot pui întrebări și să-l ții de vorbă! Niciodată nu poți tăcea din gură, nici măcar atunci când viața ta e în joc. Și – scuturându-și capul – nu înțeleg de ce ți-e atât de greu să faci ceea ce îți cer stăpânul Ra-Anan și preoții. Nu e grozăvia pe care ți-o închipui tu! Închină-te acolo lui Shemesh al nostru – așa cum ți se spune. E atât de simplu.

Tulburată, slujnica adăugă:

— Eu mi-aș dori să-mi ofere *mie* cineva o poziție atât de măreață în Marea noastră Cetate în schimbul unor amărâte de lecții.

Și eu aș vrea să-ți ofere ție! gândi rapid Shoshannah, coborând scările, făcându-l pe Perek să mormăie, grăbindu-se să țină pasul cu ea.

* * *

Așezat lângă nevasta lui în odaia cea mare, Ra-Anan o mustra pe Ormah.

— L-ai pus pe jar pe Perek cu purtarea ta din turn. Ascultă aici, fată: nu vei vorbi despre Shoshannah și despre lecțiile ei cu nimeni. M-ai auzit? Nici măcar cu bucătăreasa. Dacă mi se pare doar că te pot bănui de bârfe, îl pun pe Perek să te bată cu nuiaua până nu mai poți umbla.

Ormah tresări, fața ei cea mică făcându-se pământie de frică.

— Da, stăpâne.

Ra-Anan îi făcu semn să plece, urmărind-o cum face plecăciunea și se repezește pe poartă spre bucătărie. *Oare pot avea încredere în ea?* Ra-Anan se încruntă până când Zeva'ah se aplecă spre el și oftă, apucându-l de braț.

— Iubitule, murmură ea, sper că Shoshannah nu va strica toate planurile tale cu nerozia ei; acum mi se pare mai mult că seamănă cu mama ei decât ne-am dat noi seama la început.

— Dacă Shoshannah seamănă prea mult cu mama ei, atunci se va distruge, spuse Ra-Anan absent.

Își dori să aibă mai mult timp să vorbească cu fata, să o convingă de rolul pe care îl putea avea în această împărăție. Și să-i zdrobească supărătoarea sa dedicare față de Cel Preaînalt și străbuni. Măcar dacă Zeva'ah lui nu ar fi o femeie atât de bănuitoare și geloasă, s-ar ocupa chiar el de Shoshannah și de lecțiile ei. Trebuie făcută să se supună.

În cele din urmă, când va face cunoscută noua poziție a lui Shoshannah, Shoshannah va fi îndrăgită de oameni. Atunci Sharah și Cuș ar fi destul de strâmtorați ca să se comporte nesăbuit, primejduindu-le simpatia deja scăzândă din partea oamenilor. Cât despre Adoniyram... Ra-Anan zâmbi pentru sine. *Te am la mână încă.*

* * *

— Mai vrei să o protejezi pe fata asta, știind că se închină Celui Preaînalt? întrebă Rab-Mawg.

Îl urmărea pe Adoniyram atât de atent, încât tânărul stăpân se întrebă cât anume bănuia mai-marele preoților.

Învârtind berea densă în ceașca din lut pe care i-o oferiră, Adoniyram pretinse că se gândi puțin; apoi dădu din cap.

— Deocamdată e importantă pentru noi – nu ești de acord? E tulburarea perfectă pentru dușmanii noștri.

Se opri apoi.

— O favoare?

Rab-Mawg zâmbi firav de încuviințare – semănând atât de mult cu Ra-Anan, încât Adoniyram aproape că îi încurcă. Însă știind cât de mult îl ura preotul cel tânăr pe învățătorul său înfumurat, Adoniyram își înlătură gândul. Era mai bine să nu-l enerveze pe Rab-Mawg. Nu încă.

Dregându-și glasul, Adoniyram întrebă:

— Putem ascunde situația aceasta de stăpânul Cuş și mama? Nu aș vrea să ne certăm cu ei decât dacă n-avem încotro.

— Stăpânul Ra-Anan ne-a poruncit să spunem că lecțiile fetei nu au de-a face decât cu treburi negustorești, obiceiuri și reguli de bună cuviință. Nu avem voie să facem cunoscut rolul pe care îl vrea pentru ea. Dar ne va dezamăgi așa cum a făcut mama ei. Știi bine.

— Atunci îngăduie-mi să vorbesc eu cu ea.

* * *

Adoniyram își termină băutura, strâmbându-se din cauza gustului amar pe care i-l lăsă în gură.

— Nu o omorî; așa e ea, nu se poate stăpâni.

— Ba da, se *poate* stăpâni, protestă Rab-Mawg. Dar nu vrea.

Dacă izbândesc, te azvârl afară de aici la fel ca pe ceilalți vulturi, se gândi Adoniyram, detestându-l pe tovarășul său preot certăreț. Își simțea toată gura uscată de la berea lor. Strâmbându-se din nou, spuse:

— O să-ți trimit ceva mai bun de băut. Nu va fi vin, dar e cu siguranță mai bun decât acesta – și apa e mai bună. Mă mir că nu ți s-a serbezit gâtul de la el.

Apărându-se, Rab-Mawg spuse:

— A trebuit să ne pregătim noi băuturile. Mama ta, unchiul tău și stăpânul Cuş au furat de la noi atât de mult, că în curând vom cerși pe străzi.

— O să vă trimit ce pot.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Cu plăcere.

Adoniyram rânji, smulgând un zâmbet sincer – deși destul de mâhnit – din partea preotului supărat.

Rab-Mawg, trebuie să ai încredere în mine încă puțin. Apoi îți vei dori să nu fi avut. Dar va fi prea târziu atunci.

Iar Shoshannah, speră el, se va purta frumos suficient de mult timp pentru a-și salva pielea. Gândul acesta îl agită pe Adoniyram. *Oare am dreptate?* Se întrebă. *Este vreo altă cale?*

Nu se simți deloc ca Cel Făgăduit.

* * *

Ostenit, trăgând cu ochiul prin întunericul nopții de afară, Kaleb îl urmări pe Adoniyram pășind încoace și-ncolo de-a lungul terasei pline cu plante din turn. *De ce mai suntem aici? Doar a terminat de vorbit cu preoții aceia, iar Shoshannah nu vine la lecții în seara aceasta, deși mi-ar plăcea...* Nu că ar conta asta; Kal se îndoia că ar avea cum să-i mai fure vreun sărut soției sale – care nu-și cunoștea încă statutul – cu atât mai puțin să discute vreun plan de fugă.

Preaînalte, imploră el, *sunt gata să îi iau pe Shoshannah și pe fratele meu și să părăsim locul acesta blestemat dacă îmi arăți cum să fac asta! De ce trebuie să mai rămânem aici? Și de ce nu e gata stăpânul să plece în locuința lui să se culce?*

Neputând să se stăpânească, Kal se apropie de tânăr, târându-și cizmele atât de zgomotos, încât Adoniyram să-l simtă în apropiere. După cum se așteptă, Adoniyram se întoarse spre el, silueta sa întunecată acoperind stelele:

— Kaleb. E vreo problemă?

— Nu sunt sigur, stăpâne. Dar sunt îngrijorat de felul în care te plimbi pe aici. Vrei să te arunci de la înălțimea asta?

Adoniyram râse scurt și amar.

— Nu în seara asta. Sper că niciodată.

Se aplecă peste zidul terasei înalt până la brâu, părând că meditează.

Kal lăsă o distanță suficientă pentru a se arăta politicos, dar și pentru a-l auzi pe tânărul stăpân dacă se hotăra să vorbească.

După o scurtă pauză, Adoniyram spuse:

— Mă îndoiesc de unele decizii pe care le-am luat, deși știu că sunt bune. Ai vreodată îndoieli cu privire la tine, Kaleb?

— Uneori, spuse Kaleb râzând, mai mult de el însuși decât de altceva. De obicei se îndoiesc alții de mine.

Și cu glas scăzut, Adoniyram întrebă:

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Dacă am ucis, nu mi-a spus nimeni.

Însă Kal regretă îndată că glumise. Nu se cuvenea ca stăpânul său să creadă despre el că ar omorî pe cineva. Coborându-și vocea, Kal spuse hotărât și serios:

— Nu am ucis pe nimeni, stăpâne. Și mă rog să nu omor pe nimeni niciodată.

— Așa mă gândeam și eu.

Adoniyram păru dezgustat și amuzat în același timp.

— Dar sunt convins că, dacă ai fi provocat destul de puternic, ai putea ucide pe cineva. Recunoaște, ai face-o.

— Poate, ca să mă apăr, fu de acord Kaleb cu șovăire.

Sau ca s-o apăr pe Shoshannah.

— Sau ca să mă aperi pe mine? întrebă tot amuzat Adoniyram. Poate ar trebui să te gândești la asta – fiind paznicul meu.

— Dacă ai fi pus în pericol, sigur că te-aș apăra, stăpâne. Asta e datoria mea.

Kaleb rânji, sperând să încheie conversația.

— Dar prefer să mă gândesc că toată lumea te iubește atât de mult – și se teme de reputația mea urât mirositoare atât de mult – încât nici nu vor încerca.

— Ah, da, bineînțeles, sunt convins că ai dreptate. Toată lumea mă iubește.

Părea că se ia în râs pe sine. Kal simți un val de milă față de tânăr, dându-și seama cât de părăsit și singur era.

Adoniyram se întoarse dinspre zidul terasei și se îndreptă spre scări, făcându-i semn lui Kaleb să-l însoțească.

— Ia o torță și hai să mergem; mâine dimineață îmi voi limpezi gândurile la o vânătoare.

Aprinzând o torță de la un mangal din lut din apropiere ce ardea înăbușit, Kaleb se încruntă. *Pe cine vrei tu să ucizi?*

Coborând pe scări, Adoniyram spuse:

— Apropo, cam acum o lună am observat că mama și-a trimis undeva cinci paznici. Nu știu unde s-au dus și de ce, dar știu că nu s-au întors încă. Ai auzit ceva despre ei?

— Nu. E ceva neobișnuit?

— Da. Cel puțin pentru mama. Îi place să fie înconjurată de slujitori și paznici mai mult decât de familie – o face să se simtă puternică. Mă întreb ce pune la cale.

— O să fiu atent; o să vorbesc și cu fratele meu.

— Mulțumesc, Kaleb, spuse el și gândi apoi cu voce tare. Dar trag nădejde că unchiul meu și slujitorii săi nu știu mai multe decât mine despre casa mamei mele. Asta ar fi chiar rușinos.

— Ar fi, într-adevăr, stăpâne.

Tulburat de această conversație, Kaleb îl urmă pe Adoniyram pe scări în jos.

* * *

În locuința stăpânei Sharah luxos împodobită, Adoniyram se aplecă și sărută obrazul mamei sale. Era buimacă în dimineața aceasta, dar nu era nefericită, ceea ce era ciudat. O privi bănuitor în timp ce le făcu semn slujnicelor să termine cu pieptănatul părului ei și să-i pună podoabele. În dimineața aceasta, purta un lănțișor migălos lucrat, o revărsare de pietre roșii îmbrăcate în aur.

— Ăsta e nou, nu-i așa, mamă?

— Da.

Sharah se dichisi și își privi reflecția în oglinda din obsidian, zâmbind.

— Am comandat-o în schimbul unor daruri acum câteva săptămâni; voiam să sărbătoresc.

— Ce sărbătorești?

— Nu te privește pe tine, spuse, aruncându-i o privire aspră. Dacă ai venit aici să te certi, atunci poți pleca. O să dau ascultare oamenilor mei și le voi primi rugămințile fără ajutorul tău.

— Nu am venit să mă cert, mamă, nu-ți face griji. Nu voiam să crezi că nu bag seama la ce spui.

Și politicos, întrebă:

— Ai mai auzit de paznicii tăi dispăruți? Nu le stă în fire să dispară așa.

— Vor aduce niște lucruri pentru mine – dar nici asta nu te privește.

— Iartă-mă.

Ar fi trebuit să aștepte cu întrebările până ce avea vreo băutură de dat pe gât sau când era prea obosită să se mai gândească la ce spune. Acum se vedea nevoit să aștepte până când se întorceau paznicii. Poate Kaleb va avea mai mare succes vorbind cu fratele său când vor merge în vizită deseară în locuința lui Ra-Anan.

Mama lui zâmbea din nou.

— *Este* totuși un lucru pe care ți-l voi spune. Ra-Anan a trimis – în numele meu – o cerere către toate celelalte triburi ca trupul Marelui Rege să fie adus înapoi. Câtă dedicare din partea lui, nu?

— De bună seamă.

Și asta mă face să mă întreb de ce nu ai trimis tu o asemenea cerere acum ani buni, după moartea lui.

Nu-l iubise pe Nimrod, bineînțeles, hotărî Adoniyram. *Nu a iubit pe nimeni altcineva în afară de ea însăși. Nici măcar pe mine.*

* * *

Tiyrac se holbă la fratele său în curtea umbrită a lui Ra-Anan, întrebându-se de ce credea Kaleb că ar avea vreo informație cu privire la paznicii dispăruți ai stăpânei Sharah.

— Nu, nu am auzit nimic.

Aproape în șoaptă, Kal murmură:

— De ce și-ar trimite paznicii undeva într-un mod atât de misterios? Fiul său spune că îi place să fie înconjurată de ei; o fac să se simtă puternică. Ce ar putea fi atât de important... numai dacă nu cumva au aflat de mama Keren și Zekaryah și de ceilalți din tribul lui Metiyl?

Gândul acesta îl făcu pe Tiyrac să-și țină pe loc răsuflarea.

— Crezi că au aflat?

— Vom afla atunci când se vor întoarce paznicii aceia. Până atunci, ne rugăm.

Tot în șoaptă, Kaleb îl întrebă:

— Cum e?

Tiyrac avu nevoie de o clipă ca să poată trece la alt subiect.

— Shoshannah? E bine.

Era cât pe ce să rostească numele tinerei stăpâne Demamah. Trebuia să o uite, mai ales dacă dușmanii lor îi găsiseră pe mama Keren, părintele Sem și mama Annah. Ținând seama de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă mama Keren și Zekaryah ar fi prinși – dacă ar fi prinși toți – Tiyrac își simți stomacul ca un bolovan. Trebuia neapărat să uite de Demamah; oricum nu avea niciun rost să se gândească la ea. Tatăl ei nu ar fi niciodată de acord ca singura lui fiică să se mărite cu un om de rând ca el.

Perek intră chiar atunci în curtea tot mai întunecată și le aruncă o privire bănuitoare celor doi frați. Kaleb se îndreptă de spate și îl privi rece pe Perek. Tiyrac nu-l putea suporta pe obraznicul acesta și făcu și el la fel ca fratele său. Perek surâse batjocoritor către ei, dar se întoarse și plecă.

Laș ce e, gândi Tiyrac, mulțumit.

* * *

După ce se întinse și privi răsăritul, Annah cără un burduf mic și vechi de apă în josul unui deal înverzit până la un izvor

zgomotos și năvalnic, adăpostit de copaci. Va umple burdufurile în timp ce Sem și Zekaryah îngrijeau de cai și Keren termină de legat corturile pentru călătoria de azi. Până deseară, vor fi ajuns la munte din nou, mai departe de Cetatea cea Mare.

Facem voia Ta, oare? Îl întrebă pe Cel Preaînalt în timp ce ridică primul burduf de apă plin ochi din izvorul năvalnic și rece. *Oare ar trebui ca Sem și mine să ne ținem departe de Cetatea cea Mare și de copiii noștri și să o luăm spre miazăzi? Sau ar trebui să mergem acolo și să-i confruntăm pe toți?* Se întrebase și pe sine, și pe Cel Preaînalt asta luni întregi fără să aibă vreun răspuns. Ar putea ajunge în câteva săptămâni în Cetatea cea Mare. Dar nu voiau să pună în pericol viețile lui Keren și Zekaryah. *Ce ar trebui să facem?*

Un zăngănit înfundat de pe partea cealaltă a izvorului o făcu să tresară la gândul apropierii de alți oameni; animalele nu făceau asemenea zgomote – ca niște bețe bătute unul de altul. *Cine sunteți voi?*

Un bărbat învelit cu blană, îmbrăcat în piele și foarte atent, ieși de după un tufiș rugos și înverzit de pe partea opusă a râului. Arcul și săgeata erau pregătite deja, dar nu erau ațintite chiar spre ea. O tolbă plină cu săgeți se izbi de mânerul unui cuțit din lateral. Îngână un cântec de păsări, scoțând alți doi bărbați din ascunzătorile lor, și ei cu armele pregătite. Alți doi călăreți veniră de pe partea cealaltă a dealului, mânând trei cai. Annah se ridică în picioare agitată.

Ne-au găsit – au venit după Keren.

Capitolul 23

Speriată și înfuriată, Annah îi urmări pe cei trei paznici trecând prin apa rece a râului. *Uită-te numai la fețele lor; îngrozitor. Cum pot fi aceștia copii ai copiilor mei?* Însă probabil toți se născuseră în neamul ei de urmași. Își dori să fi fost încă destul de mici ca să-i poată lovi. *O, ar trebui să fiți pedepsiți!*

Dădu să țipe pentru a-i avertiza pe Keren și pe ceilalți, însă își dădu seama că, dacă Sem și Zekaryah considerau că ea era în pericol, s-ar lupta cu acești bărbați. Și amândoi ar fi înfrânți, răniți sau chiar omorâți. Acești paznici ar putea s-o prindă dacă ar fugi, ceea ce s-ar lăsa până la urmă tocmai cu violența de care se temea. Șoptind o rugăciune tăcută, Annah își legă burduful de apă cu mâini tremurânde.

Primul paznic care ajunse la ea păru că e mai-marele lor, un bărbat înfumurat, vânjos și castaniu. Lăsându-și armele în spate, o prinse de braț.

Ea ridică din sprâncene către el cu asprime.

— Fiule, oricare ai fi dintre ei, *bagă de seamă cum te porți.*

Ochii săi negri scânteiară și își slăbi imediat strânsoarea, după care o prinse mai hotărât.

— Atunci ești Ma'adannah. M-am gândit eu – ni te-a descris foarte bine. Iartă-mă, dar trebuie să ni te supui. Nu avem temei de ceartă cu tine.

— Ba chiar că ai temei de ceartă cu mine, copile! îl privi Annah mânioasă acum. Tu ești...

Paznicul își înteți strânsoarea ca răspuns tăcut, în timp ce tovarășii săi se apropiau de ei; Annah scrâșni din dinți și se liniști într-o oarecare măsură. Dar îi aruncă paznicului o privire de avertizare.

El își apropie fața unsuroasă, cu perciuni, de a ei, spunându-i:

— Noi suntem însărcinați să îi aducem pe stăpâna Keren și pe însoțitorii ei în Cetatea cea Mare. Ma'adannah, îmi pare rău că nu ești de acord, dar faci parte dintre însoțitorii săi. Îmi voi îndeplini poruncile.

Întorcându-se, îi strigă celui mai apropiat paznic.

— Erek, îndată ce ajung și ceilalți aici, îi ducem în tabără și le cerem armele. Iar tu, Abdiy, stai cu ținta pe Zehker. Și fii cu ochii pe părintele Sem.

— Să nu ai încredere în stăpâna Keren; și ea are arme, precis, spuse Erek.

Era un om cu o căutătură atât de vicleană, că Annah îl bănui de la bun început.

— Apropo, Ma'adannah, spuse paznicul conducător, eu sunt dintre fiii lui Ham; nu sunt dintre fiii tăi.

Annah îi aruncă o privire mustrătoare.

— Poate că nu. Dar arăți și te porți prea asemănător cu fratele meu mort Yerakh ca să fie doar întâmplare. Sunt sigură că nu ai fost atent la bătrânii tăi. Una dintre fiicele mele cred că s-a măritat în familia voastră.

Ochii îi scânteiară din nou și aproape că-l putea auzi recitându-și în gând tot neamul, gândindu-se dacă ar fi posibil să fie așa. Privi în altă parte.

— Ma'adannah, chiar și așa, vei merge frumos cu noi în tabără.

— Porți arme cu tine? întrebă vicleanul Erek.

— O să mă cercetezi, copile? îl întrebă cu blândețe Annah, fără să uite de cuțitul și uneltele bine dosite pe sub veşminte.

Se îmbujoră la față și rămase tăcut.

Ceilalți doi călăreți li se alăturară, cei cinci cai lăsându-și capetele în jos să pască. Abdiy, paznicul cel tăcut dintre ei, îi avertiză pe cei doi călăreți:

— Aceasta e Cea Dintâi Mamă Ma'adannah.

Annah fu mulțumită să-i vadă pe cei doi întârziați bâlbâindu-se rușinați. I se adresă acum paznicului care o ținea de mână.

— Copile, care este numele tău?

Păru insultat.

— Îmi vei spune Becay.

— Mulțumesc, Becay, copile.

Se învârtiră toți în jurul ei, neștiind cum să se poarte cu ea, de bună seamă.

Să fie rușinați, hotărî Annah în vreme ce o înghionteau vinovați în susul dealului. *Așa și trebuie, să se simtă rușinați.*

— Cum ne-ați găsit? întrebă ea, păşind încet în sus pe deal, dorind să afle. Nu am folosit foc pentru gătit zile întregi, așa că trebuia să știți deja unde să dați de urmele noastre. V-a spus cineva unde suntem?

— Ni s-a spus că veți fi undeva de-a lungul râului dintre tribul Metiyl și munți, spuse paznicul Abdiy, nu foarte politicos.

Becay îi privi mânios.

— Vezi-ți de arme și n-o lăsa să îți fure atenția; s-ar putea să știe deja că suntem aici.

— Ar trebui să o duci prima dată în tabără, Becay, îi propuse Erek, cu ochii săi cei negri urzind planuri. Dacă o folosești drept scut, nu te vor ținti. Sunt chiar convins, de fapt, că stăpâna Keren va pune îndată armele jos.

Becay prâsni:

— Și tu știi că *așa* se va întâmpla, nu? De fapt, Erek, dacă nu m-aș gândi că ai da bir cu fugiții ca un laș plângăcios, te-aș pune pe tine să o faci.

O îmbrânci ușor pe Annah.

— Ma'adannah, să ne grăbim.

— Să nu faci rău *nimănui*, îi porunci Annah, speriindu-se.

— Asta depinde de felul în care se vor purta ceilalți.

Groaza teribilă din copilăria lui Annah se ivi din nou, aievea, nu doar ca o amintire, ci plină de cruzime și sânge. *Te implor*, strigă ea fără cuvinte către Cel Preaînalt, *nu lăsa să moară nimeni. Nu vreau să văd așa ceva!*

* * *

Keren privi către povârnișul plin cu copaci și tufișuri care ducea jos către râu. *Unde o fi mama Annah?* Îi strigă lui Zekaryah:

— Mă întorc; poate că mama Annah are nevoie de ajutor la cărat apa.

Sem ridică mâna cu bunăvoință, clătinându-și capul.

— Rămâi cu soțul tău, Keren, copilă. Mă duc eu după ea.

Găsești tu orice motiv ca să mergi după nevastă-ta, se gândi Keren, zâmbind. Și merse ca să ridice ultimul pachet de piele pentru cort.

Zekaryah se grăbi s-o ajute și s-o sărute, făcând rost de timp în care să rămână singur cu ea tot atât de nerăbdător ca Sem cu Annah.

— Mi-e dor de copii, spuse el, zâmbind. Dar a fost bine și să avem timp pentru noi.

Încântată întotdeauna de vederea gropițelor lui din obraji, îl îmbrățișă.

— Și mie. Măcar dacă am ști că Shoshannah e bine...

Zekaryah o ținu în brațe și o sărută pe păr, tăcut ca de obicei când vorbea ea despre Shoshannah. Se temea că fiica sa, Kaleb

și Tiyrac sunt poate morți, căci nu primiseră veşti din partea celor doi bărbați de când plecaseră în urmă cu atâtea luni.

Îngropându-și fața în umărul lui, Keren încercă să se convingă că totul va fi bine. *Trebuie să fie în viață...*

Fără nicio avertizare, Zekaryah o trase pe Keren în spatele lui când dădu cu privirea spre direcția în care mersese Sem. Keren își ținu răsuflarea și se uită din spatele lui, uluită. Zăpăceala se prefăcu în groază.

Paznici-oşteni. Cinci la număr, toți fluturându-și săgeți și sulițe. Un bărbat o mâna pe Annah, care părea mică și lipsită de apărare lângă el. Alți doi paznici îl confruntau pe Sem.

* * *

Acesta e răspunsul Tău, gândi Sem, ridicându-și brațele în vreme ce un paznic uscățiv și viclean îl căută și îi luă cuțitul și un mic topor din aramă de la brâu. *Acum că nu avem arme, Preaînalte, Îți cer să fii Tu arma noastră.*

Acceptând robia, Sem privi către iubita sa Annah. Ochii ei negri, frumoși erau larg deschiși, îngrijorați, implorându-l fără cuvinte să fie cu băgare de seamă. El îi făcu semn cu ochiul ca s-o aline și zâmbi către paznicul cel uscățiv care ascundea armele lui Sem sub centura sa, dându-se apoi înapoi de parcă se temea că Sem îl va ataca.

— Nu te îngrijora, îi promise Sem, vom merge cu tine de bunăvoie; nu e nevoie să ne mai amenințI.

— Vă vom amenința atât cât meritați, îl necăji paznicul cel viclean, simțindu-se curajos acum că Sem nu mai era înarmat. Îngenunchează și pune-ți mâinile la spate. Și spune-le și celorlalți să îngenuncheze și să aștepte. Hai!

* * *

Glasul lui Sem răzbi până la Keren și Zekaryah.

— Îngenunchează și așteptați; nu vă vor face rău.

— Ar trebui să ascultăm, îi spuse Keren lui Zekaryah cu blândețe, îmbrățișându-l de mijloc, simțindu-i încordarea și imboldul de a se lupta pentru ea. Poate vom reuși să scăpăm mai târziu. Până atunci, poate aflăm ceva despre Shoshannah.

Glasul lui Zekaryah coborî surprinzător de mult pe când îngenuncheară împreună pe iarba udă și răcoroasă.

— Știam eu că nu trebuia să-i dăm voie lui Echuwd să vorbească cu rudele sale la ultima lor vizită.

Era cea mai întemeiată explicație, își dădu seama Keren. Atunci când rudele sale au vizitat ultima oară tribul lui Metiyl, precis că soțul lui Yelahlah, Echuwd, îl lămuriseră să-i trădeze pe Keren și pe Zekaryah. *Yelahlah,* gemu ea în tăcere către nepoata ei, *oare ce te-a făcut să iubești un om ca Echuwd?*

Dând vina pe el însuși, Zekaryah spuse:

— Ar fi trebuit să plecăm imediat după ei.

Acum am fi fost deja în munți. Mai departe de Shoshannah. Gândindu-se la fata ei cea mai mare, Keren încercă să își păstreze nădejdea.

— Poate că, acum că ne au pe noi, o vor elibera pe Shoshannah.

Zekaryah rămase împietrit, urmărindu-l pe paznic legând mâinile lui Sem. Dintr-odată, Keren își auzi soțul gemând:

— Iscoadă!

Erek iscoadă? Surprinsă, îi cercetă pe paznicii care se apropiau, mânându-și caii, pe Sem și pe Annah împreună cu ei. Unul dintre paznici era într-adevăr Erek, cu față de iscoadă, care supraveghease locuința lor în anii petrecuți în Cetatea cea Mare. Mai recunoscu doi: înfumuratul Becay și Abdiy, care nu îl avuseseră niciodată la inimă pe Zekaryah.

Își cuprinse soțul cu putere și îl sărută pe gât, șoptindu-i:

— Te iubesc! Nu-i lăsa să te întărâte să te lupți cu ei – avem nevoie de tine viu.

— Dă-te la o parte de lângă el! îi vorbi mânios Becay lui Keren, ținând-o încă de braț pe Annah.

Lui Zekaryah, îi spuse:

— Ridică mâinile și nu te mișca; nouă ne e foarte ușor să te omorâm.

Protejat de Abdiy cel amenințător, Erek îl căută vioi pe Zekaryah și îi azvârli armele la o distanță sigură, după care îi legă mâinile la spate. Keren observă că Erek nu îndrăzni să-i vorbească lui Zekaryah direct.

După toți acești ani, tot un ticălos mișel ai rămas, Erek, gândi ea revoltată.

El o observă și-i spuse:

— „Porunca de moarte" nu mai e valabilă, *domniță*, așa că să nu îndrăznești să mă amenințI.

Pe tine toate și toți te amenință, îi aminti ea în gând. *Nu ai fost niciodată un paznic, ci întotdeauna o iscoadă.*

Împăunându-se în fața ei, îi vorbi în batjocură:

— Ai arme?

Keren dezlegă repede un săculeț cu un cuțit de la centură și îl aruncă la picioarele lui:

— Asta am, altceva nu am. Arcul și săgețile îmi sunt pe cal.

— Dacă așa spui. Pune-ți mâinile la spate.

Erek îi legă încheieturile cu o frânghie, apoi o puse să se așeze până când îi desfăcu el cizmele și le cercetă. Keren se supuse în tăcere, știind că Zekaryah privea și fierbea de mânie, urmărind fiecare mișcare a lui Erek, dorindu-și să-l omoare, fără-ndoială.

— Și mie îmi vei lega mâinile, copile? îl întrebă Annah, încruntându-se la felul în care se purta Erek cu Keren.

Becay scutură din cap.

— După cum spuneam, Ma'adannah, nu avem temei de ceartă cu *tine.*

— După cum spuneam, Becay, copile, ba da, ai temei de ceartă cu mine.

— Totuși, vei fi primită ca oaspete de cinste dacă nu cumva ne dai motive să ne răzgândim.

— Iubito, o sfătui Sem pe Annah cu blândețe, nu le da motiv, te rog eu. Sunt convins că vorbesc în numele tuturor când spun că nu am dori să te vedem legată.

Vădit nemulțumită, Annah încuviință din cap fără tragere de inimă. Îi spuse lui Becay:

— Dacă te rog, e limpede că fiica mea Keren nu mai are arme. Pot să o ajut să își lege cizmele?

Becay îi dădu drumul lui Annah, părând mulțumit acum că Keren, Zekaryah și Sem sunt toți legați fedeleș.

Annah îi aruncă lui Erek o privire răutăcioasă și îi trânti în brațe burduful plin cu apă.

— Și acum, cu *tine* vorbesc, dă-te la o parte și nu mai pune mâna pe ea.

Se supuse.

Keren aproape râse de îndrăzneala lui Annah.

— Mamă Annah, acum îmi dau seama de unde are Shoshannah firea asta îndărătnică – întotdeauna am dat vina pe mine.

— Iau eu vina pentru ea. Și pentru tine.

Annah îi legă la loc cizmele lui Keren.

— Vino, copilă. Hai să te ajut să te ridici. O să fie o călătorie cumplită.

Tot pornită, îi șopti lui Keren:

— Am la mine cuțitul și foarfeca; să nu deznădăjduiești!

— Mă uimești.

* * *

În noaptea aceea, Sem se holbă către Annah, uluit.

— Ce spui? Mai ai cuțitul?

— Și foarfeca, murmură Annah la urechea lui.

Îi mângâie gâtul, spatele și brațele prinse care-l dureau.

— Copiii aceia mari s-au temut să mă caute. Să îndrăznesc să te dezleg?

— Hai să aşteptăm şi să-i urmărim câteva zile. Trebuie să fim siguri că îi putem elibera şi pe Zekaryah şi pe Keren; ei sunt într-o primejdie mai mare decât noi.

Priviră dincolo de flăcările arzătoare şi şuierătoare ale focului spre Zekaryah, care era şi el legat, şi Keren care fusese eliberată pentru câteva clipe. Keren încerca să-l încurajeze pe soţul ei să bea nişte apă; Zekaryah privea îndârjit la foc.

Sem continuă în şoaptă:

— Să vedem care e planul Celui Preaînalt.

* * *

Mai puţin de o lună până la Marea Zi a lui Shemesh, se gândi îngrozită Shoshannah. Îngenunchind lângă Demamah, îi privi pe Ra-Anan, pe Cuş şi pe preoţi aşezându-se în apropiere la soare, pe terasa turnului, discutând despre ultimele planuri pentru sărbătoare. Adoniyram stătea cu ei, neînsoţit de Kaleb – spre nefericirea lui Shoshannah. I-ar fi plăcut să-l vadă pe Kaleb în loc să-i asculte pe bărbaţii aceştia înfumuraţi discutând despre proviziile de apă, mâncăruri, noile sigilii negustoreşti în formă de cilindru, despre clădiri şi spaţiile deschise care urmau să fie curăţate pentru primirea oaspeţilor aşteptaţi în cetate.

— Cei patru fii ai mei mai mici au primit să vină în vizită, spunea Cuş de parcă făcea o favoare Marii Cetăţi. Ca de altfel şi fiii fraţilor mei.

— Toate triburile vor avea trimişi, spuse Ra-Anan deschis. Fiii lui Ham, fiii lui Iafet *şi* fiii lui Sem.

Toţi răzvrătiţii care vor să cinstească moartea acelui Mare Vânător Nimrod, se gândi Shoshannah.

— Care fii ai lui Sem? întrebă Cuş, mirosindu-i ceva putred.

— Elam şi Aram. Poate Lud şi chiar Arpacşad.

Cuş pufni.

— Da, sigur, lasă-i să vină să se închine în amintirea fiului meu care a fost ucis de tatăl lor!

— Nu toți au fost de acord cu hotărârea tatălui lor Sem, spuse Ra-Anan. Vor aduce daruri.

— Darurile pentru templu vor fi bine primite, interveni blând și zâmbitor preotul Rab-Mawg.

Shoshannah nu-și putu aminti când avusese ultima oară privirea atât de limpede și când mai fusese atât de bine odihnit dimineața. Dar Ra-Anan și Cuş nu dădură semne că ar fi observat sau apreciat diferența. Se holbară la el, jigniți.

Însă Adoniyram se uită la Shoshannah atât de atent, atât de insistent, încât își dori să se poată ascunde undeva.

Cuş se ridică fără să-i dea atenție lui Rab-Mawg.

— Acum, că am discutat tot ce era mai important, trebuie să plec, Ra-Anan; vorbim mai târziu.

Își aplecă îngâmfat capul către Ra-Anan. Iar lui Shoshannah îi aruncă o privire atât de neîncrezătoare, încât își înclină capul respectuoasă și nu își ridică privirea până nu plecă împreună cu slujitorii lui.

În clipa în care jupânul Cuş plecă, Ra-Anan îl dojeni aspru pe Rab-Mawg:

— Prostia și lipsa ta de înțelepciune devin de neîndreptat! Încă o scăpare de felul acesta, Rab-Mawg, și trag de pe tine mantia aceea din piele de leopard și îi dau locul tău altuia! Mulțumește-te cu ofrandele obișnuite din partea oamenilor.

Rab-Mawg își coborî capul și nu dădu niciun răspuns, dar deveni încordat, palid.

Întorcându-se dintr-odată, Ra-Anan strigă:

— Demamah! Shoshannah! Plecăm. Rab-Mawg – şi toți ceilalți – țineți minte ce v-am spus.

Fluturându-și hainele sale curate din in, plescăind zgomotos din sandale pe cărămizi, Ra-Anan se îndreptă spre treptele turnului, urmat de paznicii săi.

Shoshannah se ridică împreună cu Demamah și se închină spre Adoniyram și spre preoții insultați, înfricoșați, fără să

îndrăznească să îi privească. Fugind după verișoara ei, îl auzi pe Rab-Mawg vorbind mânios cu Adoniyram:

— Deci el ia aurul, iar noi luăm linte și orz murdar!

Lecțiile următoare vor fi cumplite, se gândi Shoshannah cu disperare. *Rab-Mawg și ceilalți vor fi mânioși săptămâni întregi.*

Până când ajunse în curtea turnului, Ra-Anan era deja călare pe nărăvașul Khiysh bine îngrijit – iar Kaleb stătea în apropiere, vădit îndurerat, văzându-și calul îndrăgit. Ra-Anan se purta cu atâta aroganță și dispreț cu el, încât Shoshannah se temu că în curând Kaleb va protesta și va fi pedepsit.

Kaleb o zări pe Shoshannah. O umbră de durere și de neputință trecu peste fața lui și se întoarse, nemaiputând să îndure s-o vadă plecând.

Shoshannah plânse în tăcere pe drumul dinspre turn, pe podul de deasupra pârâului înspumat.

— De ce ești supărată? se milogi către ea Demamah. A fost atât de cumplit Rab-Mawg?

— Nu vreau să mai am de-a face cu el, spuse Shoshannah, dând vina pe Rab-Mawg pentru lacrimile ei – *avea* și el, într-adevăr, o parte din vină.

Își privi ochii, încercând să se liniștească înainte să observe Ra-Anan sau Perek.

— Nu vreau să văd pe nimeni – sunt sătulă de toate! Vreau să merg la familia mea.

Simți că vine cineva călare chiar în spatele lor, un cal de culoare închisă, dând din cap, plin de veselie. Era Tiyrac, călărindu-și calul său nărăvaș Nashak. Neputând să se stăpânească, se uită pe furiș către el, încercând să se aline cu vederea unei fețe cunoscute. El o cercetă, așa mare cum era, îngrijorat și îndrăgit. Dacă nu era acolo Kaleb, măcar putea avea un tovarăș de încredere în fratele său.

Shoshannah se îndreptă de spate, liniștind-o pe Demamah:

— Sunt bine; doar că mi-e dor de casă.

— Îmi pare rău. Aș vrea să știu cum e să-ți fie dor de casă.

— Nu ți-ai dori să fii în locul meu.

— Nu aș fi atât de *obraznică*, dar...

Înainte ca Shoshannah să apuce să se apere într-o ceartă veselă cu verișoara ei, se auzi vocea unei femei strigând:

— Domniță!

Shoshannah privi în partea dreaptă și văzu o femeie înfășurată într-o haină albastră, frumoasă, cu mărgele roșii; își oferi copilul lui Shoshannah cu un zâmbet rugător. Amintindu-și ce o învățase Ra-Anan, Shoshannah își opri calul, îi zâmbi cald mamei nerăbdătoare și se întoarse repede spre Tiyrac, spunându-i:

— Te rog, du copilul acesta lui Demamah – eu nu am voie să-l iau în brațe.

Amabil, Tiyrac îi ceru altui paznic să-l țină locului pe Nashak, apoi descălecă și se grăbi spre femeie, aplecându-se cu respect înainte să-i ducă lui Demamah copilul. Shoshannah o înghionti îndelung pe Demamah; Demamah păru copleșită. Că era din pricina gândului că va ține în brațe un copil sau din pricina șansei de a-l vedea pe Tiyrac față în față, Shoshannah nu se putu hotărî. Dar era limpede că Demamah nu mai ținuse niciodată un copil în brațe; își frământa mâinile, cu teamă, neștiind cum să ia copilul.

Fiind crescut în tribul sălbatic, iubitor de copii al lui Aşchenaz, Tiyrac păru la fel de surprins cum se simțise și Shoshannah.

— O mână sub șezut, cealaltă sub cap, stăpână, o învață pe Demamah cu hotărâre, fără să lase copilul din mâini până când Demamah îl ascultă.

— Oh! răsuflă Demamah, vădit încântată. Toți copiii sunt la fel de ușori?

Shoshannah râse de ea și admirară împreună copilașul fermecător, durduliu, cu păr negru. Însă Tiyrac păru neliniștit până i se dădu voie să înapoieze copilul teafăr mamei sale.

În timp ce Tiyrac se întoarse spre Shoshannah din nou, ea își lăsă capul în jos. Lăsându-și părul rebel să-i ascundă fața de Demamah, murmură:

— Ascultă-mă: am mai puțin de un an ca să scap de aici – vorbesc serios.

Tiyrac dădu din cap respectuos ca și cum Shoshannah i-ar fi mulțumit. Se întrebă dacă o fi auzit-o.

* * *

Nu *ar trebui să mă mai gândesc la o fată din cetate care nici măcar nu știe cum să țină în brațe un copil, ce să mai zic de faptul că e fiica lui Ra-Anan,* hotărî Tiyrac, încercând încă să-și revină din uimirea că Demamah nu știa atâta lucru. În plus, era tulburat de felul în care Ra-Anan îl irita necontenit pe nefericitul Khiysh cu biciul. Nădăjduia ca și Khiysh, și stăpânul său să-și revină din chinul acesta. Acum trebuia oricum să-l avertizeze pe Kal cum că Shoshannah trebuia să scape de acolo într-un an. Deși știa că îi plăceau glumele, Tiyrac o luă în serios.

Sunt chiar foarte pregătit să plec de aici; iar Kal la fel.

Se întrebă dacă ar trebui să-i spună lui Shoshannah că e căsătorită deja cu Kaleb. Se răzgândi apoi, temându-se să o șocheze sau să o supere; cel mai bine era să lase *asta* în seama lui Kaleb.

* * *

— Kaleb.

Kal se întoarse, privindu-l pe Adoniyram îndepărtându-se de treptele turnului, cu cizmele scârțâindu-i pe pavajul zgrunțuros, necurățat din cărămizi din curtea turnului. *Nu am niciun chef să stau acum în preajma ta,* se gândi Kaleb, aproape mormăind. Era prea supărat că nu poate fi cu Shoshannah și Khiysh. Dar reuși să facă o plecăciune și să aștepte după noi ordine.

Spre surprinderea lui Kal, Adoniyram își scoase de sub tunică un medalion din aur cu lanț.

— Uite. Du asta, te rog, sus la preoți din partea mea. Spune-le respectuos că o dau ca ofrandă. Nu-mi vine nimic altceva în minte ca să-i mai potolesc pe moment – dar *asta* să nu le spui.

Kaleb se închină și se grăbi sus pe scări. Nu știa că Adoniyram avea aur – nu trăia atât de luxos precum Sharah, Cuș și Ra-Anan. Oare tânărul stăpân mai avea aur ascuns pe undeva? *Nu că râvnesc la el,* se gândi Kal cu hotărâre. *Nu vreau decât ceea ce e al meu – soția și calul meu. Apoi voi părăsi acest loc și nu mă voi mai întoarce niciodată.*

La jumătatea scărilor nesfârșite, își dădu seama că urma să stea de vorbă cu preoții aceia nesuferiți. Mai degrabă i-ar lua la bătaie pentru că o speriaseră pe Shoshannah. Dar trebuia să se stăpânească, de dragul lui Shoshannah.

Păși larg și vioi în templu, se închină în fața preoților surprinși cu un salut respectuos, iar apoi dădu medalionul din aur marelui-preot învești mântat în piele de leopard și in.

— Iertați-mă că dau buzna, însă stăpânul meu, Adoniyram, vă oferă aceasta în dar.

Preotul uscățiv și spân se holbă la el încordat.

— Tu ești paznicul acela nou.

— Da.

Kaleb se închină și se forță să zâmbească. Nu voia să stea de vorbă cu oamenii aceștia ciudați și sfrijiți – ar afla că îl disprețuiește pe falsul lor Shemesh și *asta* ar fi periculos.

— Încă o dată, vă rog să mă iertați; stăpânul meu mă așteaptă.

Nu putu să iasă din templu destul de repede. Locul era rece, lipsit de viață și înfiorător; îl ura. Și au pus-o pe Shoshannah să vină în vizită aici mereu. Trebuia s-o țină departe de locul ăsta.

Capitolul 24

Keren își târâia picioarele pe lângă soțul său, ostenită, înfometată, cu dureri în tot trupul și îngrețoșată. Voia să stea jos sau măcar să călărească, însă Becay și ceilalți hotărâseră că era mai sigur dacă ea și Zekaryah călătoreau pe jos. Sem și Annah mergeau și ei pe jos, dar înaintea lor.

Brațele lui Sem, ca ale lui Zekaryah, erau legate în majoritatea zilelor și nopților. Numai apărătoarele din piele de la încheieturi împiedicau legăturile să le facă răni sângeroase pe piele.

Keren ura să-i vadă înrobiți în felul acela. Dând vina pe ea, își șterse lacrimile de pe obraji.

Dintr-odată, Zekaryah spuse:

— Uită-te la mine.

Ea își ridică privirea nefericită spre el, știind că va ghici ceea ce o supără. Încercase să numere zilele... săptămânile...

— Ești însărcinată.

— Sper că nu.

— Ai cearcăne la ochi.

Nu putu să vorbească. Cu atât mai mult să protesteze. Dacă avea cearcănele acelea foarte negre sub ochi, pe care le avusese în toate perioadele de sarcină împreună cu celelalte semne de

durere cunoscute și întâmpinate cu bucurie de obicei, atunci poate avea dreptate.

— Îngăduie să trăim s-o vedem și pe asta.

Rugăciunea lui abia fu auzită.

Keren repetă după el în gând, suferind pentru acest copil, care ar putea muri. Își dorea să vadă acest copil, să-l țină în brațe – să-i țină în brațe pe toți copiii ei dragi... Shoshannah, Adah, Qetuwrah, Ahyit, Sithriy, Rinnah. Se sili să-și continue drumul.

* * *

Copleșită de un val de greață, Keren îngenunche tremurând în iarba umedă. Trebuia să se odihnească. *Nu mi-a fost atât de rău cu ceilalți. Mă slăbește teama, oare?*

Îi era *într-adevăr* teamă – moartea părea atât de aproape. Avea să fie omorâtă când va ajunge în Cetatea cea Mare. Iar, dacă murea, atunci acest copil va muri împreună cu ea. Nu spusese încă nimănui de această sarcină. Împreună cu Zekaryah suferise zile în șir la gândul că ar putea fi însărcinată, întrebându-se dacă e înțelept să le spună sau nu răpitorilor. Însă Annah cu siguranță va ghici în curând dacă nu cumva ghicise deja. Keren încercă să se liniștească și să-și înlăture greața.

Legat și el, Zekaryah îngenunche lângă ea cu ochii săi căprui îngrijorați; o privi ca într-o îmbrățișare. Keren îi atinse ușor umărul, rugându-se să-i treacă senzația de greață.

Însă Erek se repezi furios spre ei, împungându-i cu capătul unei sulițe.

— Ridicați-vă! Ce credeți că faceți?

Agățându-se de soțul său ca să aibă sprijin în timp ce încerca să-l apere, Keren protestă:

— Mi-e rău.

Și să vorbească era deja prea mult. Vărsă în fața paznicului speriat, care aproape își pierdu cizmele.

Erek se dădu înapoi, revoltat. Ceilalți râseră de el, dând din cap dezaprobator către Keren. Annah se grăbi spre Keren, deși Becay îl prinse pe Sem.

— Ne faci să întârziem! strigă Becay către Keren. Ni s-a poruncit să ne întoarcem repede.

Poți să dai vina pe mine atunci când ajungem, gândi Keren, prea copleșită și prea rușinată ca să mai poată vorbi. *Sora mea împreună cu ceilalți vor crede orice grozăvie pe care ai putea-o scorni despre mine.*

— Keren, copilă.

Annah dezlegă un burduf, turnă puțină apă caldă într-o bucată de blană, iar apoi șterse fața lui Keren ca și la un copil. Se uită la Keren cu o încreștitură pe frunte.

— Crezi că îți revii sau o să... mai dureze ceva?

Keren își lăsă umerii în jos, ușurată. Nici Annah nu voia să dea vestea răpitorilor-paznici.

— Va mai dura.

Sper să pot și eu îndura.

Se priviră îndelung. Annah dădu din cap și o sprijini pe Keren ca să o aline.

Paznicul ursuz Abdiy se apropie, zgâindu-se la ele.

— Trebuie să se ridice; nu avem timp pentru așa ceva.

— Abdiy copile, spuse Annah cu blândețe dezaprobatoare, e bolnavă. Dacă ți se poruncește să o aduci în viață în Cetatea cea Mare, atunci nu ar trebui să îi dai voie să se odihnească pe drum?

Abdiy păși furios pentru a se sfătui cu ceilalți. După o lungă și tăcută discuție, plină de tot felul de semne din mâini și scuturări din cap, îi dădură voie lui Keren să se odihnească. Se lăsă pe iarbă lângă soțul ei și închise ochii recunoscătoare, sfârșită.

Oricine dorise să o aducă în Cetatea cea Mare, fie că era Sharah, Cuș sau Ra-Anan, o voiau în viață, de bună seamă. Dar vor trebui să aștepte.

* * *

Shoshannah trecu rapid un cremene pe laturile lucioase ale unui peşte, aruncând solzii sticloşi peste o grămadă aflată lângă genunchii ei, în curtea lui Demamah. Tăie burta peştelui pe lungime, răzui măruntaiele alunecoase pe o bucată de piele, clăti peştele într-un vas cu apă rece şi îl aruncă într-un coş din apropiere. Apoi apucă un altul.

Scoţând măruntaiele din păsări lângă ea, Demamah oftă, dând din cap din cauza mizeriei:

— Uite câtă curăţenie va trebui să facem. Măcar nu suntem închise înăuntru cu Tabbakhaw.

— Ai terminat deja cu acelea? veni Ormah în fugă în curte, îmbujorată şi obosită. Tabbakhaw vrea păsările prima dată, apoi peştii cât mai curând posibil. Mielul se rumeneşte, iar vinul e pus la răcit în ulcioare. De ce au ajuns atât de repede oamenii aceia? De parcă nu am avea destule de făcut.

Oamenii aceia. Shoshannah se încruntă, răzuind peştii cu cremenele. Fiul cel mare al lui Sem, Elam, venise cu o săptămână mai devreme decât se aşteptaseră. Şi o adusese şi pe nevasta sa şi fiul său cel mic, Aram, care era chiar strămoşul lui Shoshannah. Ca iubitor de mâncare nestăpânit, Aram sfidase pe toată lumea, vorbind cu Ra-Anan despre negustoria din Cetatea cea Mare.

Mama Annah nu te-a învăţat să fii atât de nepoliticos, părinte Aram, se gândi Shoshannah. *Singur ai devenit aşa. I-ai trădat şi pe străbuni, şi pe Cel Preaînalt luând parte la această ceremonie, dându-i cinste acelui Nimrod şi lui Shemesh al său. Părinţii tăi cei dragi vor fi îndureraţi să te vadă...*

— Uite, îi oferi Demamah lui Ormah un coş cu păsări curăţate. Asta va fi pentru masa de seară. Oare Tabbakhaw chiar vrea mai multe?

— O să te certi cu ea? o întrebă cu năduf slujnica.

— Nu. După ce termini cu celelalte păsări şi cu peştii, va trebui să-i aduci în bucătărie. Grăbeşte-te.

Chiar în timp ce vorbea, Ormah se grăbi înapoi în casă.

Demamah se uită după ea, tulburată.

— Tare mai face pe șefa. Dacă o aude mama vorbind astfel...

— Și eu zic – deși eu nu pot vorbi de purtări frumoase, oftă Shoshannah, golind pe dinăuntru și clătind alt pește. Măcar nu voi face lecții azi; Rab-Mawg mă va învăța în curând rugăciuni pentru a-l cinsti pe Shemesh al lor; apoi va încerca să mă ucidă.

— Nu vorbi așa, te rog, spuse Demamah așezând o grămadă de pene negre într-un coș din apropiere. Ascultă-l numai, Shoshannah, te implor.

Shoshannah aruncă peștele curățat într-un coș și întinse mâna după altul.

— Demamah, cum să mă rog unui obiect fără viață? Nu pot. Și mai așteaptă să îmi port veșmintele de „ceremonie" și podoabele primite de la niște negustori.

— Poartă acolo veșmintele și aurul, o sfătui Demamah. Și poartă-te ca și cum ai uita. Asta o să-ți mai dea ceva timp.

— Nu va ține dacă mă prefac că am uitat. Și atunci ce mă fac?

— Nu știu, spuse Demamah fără să o privească. Preaînaltul tău merită toate acestea, Shoshannah? Merită viața ta?

— Fără El oricum nu aș fi în viață, spuse Shoshannah, încercând să găsească liniște în acest gând. Niciunul dintre noi nu ar fi, Demamah.

Îndepărta solzii multicolori de pe pești, cu ajutorul cuțitului.

— Îmi doresc să poți simți și tu prezența Celui Preaînalt așa cum o simt eu uneori. E acolo, stă și *așteaptă*...

Demamah se cutremură, îndreptându-se de spate de parcă fusese împroșcată cu apă rece.

— O, și eu aș vrea să nu fii atât de încăpățânată! Și de neînțeles.

Shoshannah scutură din cap, tăind un pește cu cuțitul.

— Nu sunt de neînțeles. Totul a devenit foarte simplu pentru mine în Marea voastră Cetate: Îl iubesc eu pe Cel Preaînalt? Da sau nu? Iar răspunsul meu trebuie să fie da. Nu pot să trăiesc cu nu.

— Nici cu da nu poți trăi! protestă Demamah, aruncându-i o privire mânioasă, după care expresia i se îmblânzi, prefăcându-se într-o cerere. Nu poți să faci ceea ce vor și să-ți păstrezi în taină închinarea?

Curățând și clătind peștii, Shoshannah medită la un răspuns.

— Asta e ca și cum cineva i-ar spune mamei mele sau oricărei soții iubitoare: „Înșală-ți soțul, dar păstrează-ți în taină dragostea pentru el." Nu ar putea face așa ceva și nici eu nu aș putea. Tu ai putea?

Demamah aruncă încă un pumn de pene în coș, cu fața ei drăgălașă tulburată. Își continuară lucrul, în liniște.

* * *

— Nu putem scăpa decât dacă o părăsim pe Keren, murmură Sem către Annah în timp ce își găsiră un loc să stea împreună peste noapte – sub cerul liber, astfel încât paznicii să-i poată supraveghea.

— Ne supraveghează prea strâns; chiar dacă nu ar fi bolnavă Keren, tot am putea fi prinși ușor.

Annah ascultă, știind că soțul său avea dreptate. Îl înveli cu grijă pe Sem cu o pătură din lână – era legat din nou peste noapte. Apoi se cuibări lângă el, sărutându-i buzele, șoptindu-i:

— Ai dreptate. Dar tot ar trebui să ne uităm după un loc în care ne-am putea ascunde. Cineva ne va adăposti – dacă nu suntem chiar lipsiți de prieteni în Cetatea cea Mare.

— Poate, spuse Sem, deși se îndoia. Numai Cel Preaînalt știe ce se va întâmpla. Mă rog ca în planurile Lui să lase și puțină milă față de copiii noștri rebeli.

Ridicându-și privirile spre stelele îndepărtate, strălucitoare, Annah se prefăcu și ea oarecum sfidătoare:

— Te rogi pentru răzvrătiți! Eu mă rog pentru Zekaryah, și Keren, și copilul lor. Și pentru Shoshannah, Kaleb și Tiyrac.

Sem chicoti, simțindu-i respirația caldă în păr.

— Așa să faci, iubita mea, cum voi face și eu. Cred că mă voi ruga și pentru tine – că te faci tare aprigă. Parcă ai fi mama – și asta nu e rău; doar că semeni cu ea.

— Mi-e dor de ea, spuse Annah și adăugă îngândurată: Și de tatăl tău mi-e dor. Mă întreb ce ar gândi dacă ar fi aici.

— S-ar ruga.

Annah tăcu, ostenită, uitându-se la cer, rugându-se și gândindu-se la voința Celui Preaînalt.

* * *

Tremurând în zorii zilei, Keren ieși din râu. Tunica sa din piele picura din plin și de picioare i se prinseră fire de iarbă, mergând după Annah în susul malului spre micul cort din piele unde își vor schimba hainele.

Sem și Zekaryah se așezară în apropiere, curați amândoi, dar legați, și îi urmăriră pe răpitorii lor paznici, care așteptau nerăbdători. Aruncându-i lui Annah o privire sâcâitoare, Sem strigă:

— Grăbește-te sau plecăm fără tine.

— Sunt convinsă! îi răspunse Annah.

Keren schiță un zâmbet, care se șterse rapid. Nu avea chef de glume; deseară aveau să ajungă în Cetatea cea Mare. Până în zori va fi, probabil, moartă. Măcar va fi destul de curată când va muri. *Copilașul meu*, se gândi ea la copilul ei nenăscut, *aș vrea să te pot vedea și să fiu prima care te ia în brațe.*

Pe rogojinile din cort, Keren își șterse picioarele, apoi se schimbă în veșminte noi și o tunică nouă din piele. Așezându-se ca să își descâlcească părul, Annah o cercetă cu privirea.

— Copilă, ești mai bine sau mai rău azi?

— Mai bine întrucâtva. Nu că ar conta prea mult.

— Nu-ți pierde nădejdea.

Annah îngenunche lângă ea, pieptănându-și și ea părul.

— Poate va vorbi cineva pentru noi și ne va oferi un loc unde să ne ascundem.

Nu și câtă vreme suntem prinși. Însă Keren rămase tăcută, luptându-se cu un smoc de păr încâlcit.

Annah continuă:

— Sunt recunoscătoare că ne-au lăsat să ne îmbăiem.

— Sharah sau Ra-Anan ar dori să fim curați. Cuș nu; el ar prefera să mă omoare numaidecât.

— Dar Sem al meu? întrebă încet Annah. Pe el ar prefera Cuș să-l omoare „numaidecât" cum spui tu?

— Sper că nu. Dar dacă vrea să se răzbune pentru moartea lui Nimrod și se gândește la părintele Sem cu atât de mult dispreț, atunci da... s-ar putea să-l omoare.

— Cum poate fi acesta același copil Cuș pe care l-am îngrijit ca pe ai mei? se întrebă Annah cu voce tare, nemângâiată. Iar Sem s-a jucat cu Cuș și l-a ocrotit la fel ca pe copiii noștri. Nu înțeleg de ce se întoarce împotriva noastră.

— Cuș vrea ca fiii lui să-i conducă pe ai tăi, îi explică Keren, trăgând de păr – deși hotărâse că nu avea rost. Vrea să ne înrobească pe toți.

— Dar ceilalți vor să fie stăpâniți de el? Nu cred.

Annah își trecu pieptenele atât de ușor prin părul său umed, brunet, încât Keren ar fi invidiat-o dacă nu era atât de tristă. Annah se opri, părând că-și amintește un moment nefericit.

— Cred că răzvrătirea lui Cuș vine de la răzvrătirea tatălui său Ham. Cu ani în urmă, Ham l-a insultat și l-a supărat teribil pe Noe al nostru. O, dar acelea fuseseră niște vremuri foarte grele. A...

— Voi două, grăbiți-vă! strigă vocea lui Erek de afară, întrerupându-le. Înainte să intrăm noi și să vă tragem afară de acolo!

Amenințarea lui o supără pe Keren. Și, dacă ea era supărată, atunci Zekaryah era precis furios. Se grăbiră să iasă și puseră mâna la desfăcut cortul. În vreme ce se trudea, Keren îi auzi pe paznici discutând.

— Nu putem să o lăsăm în văzul altora, mormăi Abdiy.

Becay păru iritat.

— O să-i azvârlim ceva pe cap.

Despre mine vorbesc, își dădu seama Keren, ajutând-o pe Annah să rostogolească învelitoarea din piele de căprioară de pe stâlpii din lemn ai cortului.

Annah o bătu ușor pe mână pe Keren, privind-o întrebător în timp ce arătă cu capul spre paznici.

— Keren, copilă, vor să te ascundă de ceilalți?

— Așa se pare, încuviință Keren, supărată. Sunt convinsă că prezența mea va produce agitație în Cetatea cea Mare dacă sunt văzută.

Scuturând din cap, Annah se apropie cu îndrăzneală de paznici, care se îndreptară de spate când începu să vorbească:

— Copiii mei, am eu ceva ce am putea folosi ca să nu fie văzută; nu puteți azvârli orice bucată de piele sau lână peste...

Becay dădu repede din cap și ridică o mână spre ea – un gest de încuviințare care opri discuția. Ceilalți se retrăseseră, nedorind să se certe.

Annah le zâmbi cu blândețe, se duse la unul dintre bagajele de pe cai și desfăcu un sul de piele. Întorcându-se spre Keren, spuse:

— Știam că vei fi hotărâtă să o găsești pe Shoshannah, așa că m-am gândit că ar fi înțelept să aduc asta. Știu că vei avea grijă de ea. Am refăcut-o de-a lungul anilor.

Desfăcând sulul, Annah scoase o țesătură ușoară, firavă, decorată cu noduri mici, încâlcite. Keren nu îndrăzni să pună mâna pe ea.

— Vălul tău... cel pe care l-ai purtat când erai fată înainte ca aceste...

— Știu că vei avea grijă de el, repetă Annah. Hai să terminăm de împachetat hainele, iar apoi poți să ți-l pui.

— Dar nu pot.

Keren se uită lung la văl, înspăimântată, smerită. Își închipuia doar sfâșiind prețioasele și delicatele fire de ață care erau parte a moștenirii ei.

— Ascultă de ea, copilă, îi porunci Sem, cu hotărârea Celui Dintâi Părinte.

Înfricoșată, Keren își coborî capul într-o încuviințare tăcută. Apoi privi către soțul ei. Zekaryah îi răspunse cu o privire tulburată.

* * *

— Cum ai supraviețuit dedesubtul acestui văl atâta amar de ani? întrebă Keren, privind pieziș prin țesătura firavă spre Annah, care o îndruma ținând-o de braț.

— Parcă aș umbla printr-o ceață nesfârșită.

— O să te obișnuiești cu el, îi promise Annah, dacă îl vei purta mult timp.

Încetini foarte mult pasul, uitându-se înainte.

— Keren, copilă, acela e turnul lor?

Uitându-se atentă prin văl, Keren văzu ceea ce se rugase să nu mai vadă niciodată: un munte creat de om, grămada aceea nesfârșită de cărămizi pe care o numeau turn.

— Da. Deși acum e mult mai înalt.

— O, Cuvânt de Viață, se rugă Sem cu voce tare în spatele lor, cu glas gemut, ai milă. Cât de insultător poate fi pentru Tine.

Zekaryah încuviință în șoaptă. Keren își dori să se uite în spate spre el, să se aline în brațele sale. Să se ascundă de priveliștea Marii Cetăți. *Preaînalte, Te rog, nu vreau să merg iar acolo!*

Însă Shoshannah era acolo. Așa că își găsi vrere să înainteze.

Calea spre Cetatea cea Mare se lărgea și tot mai mulți călători mergeau împreună cu ei, cărând baloți grei cu veșminte sau mânând caii, măgarii și boii. Toți călătorii râdeau, sporovăiau și glumeau zgomotos, încântați să vadă Cetatea cea Mare.

Keren simți că ceilalți de pe drum se uitau curioși la ea. Acum se bucura de vălul lui Annah; nu voia să fie recunoscută de niciunul dintre acești oameni. Nici Sem sau Annah; în ciuda căldurii

vărative, amândoi își traseră pe cap glugi ușoare care să le acopere fețele.

— Stați în apropiere! îi înghionti aspru Abdiy pe Sem și Zekaryah cu o stinghie de arc, luând-o pe străzile cetății. Keren aproape că șchiopăta. Când pavaseră străzile? O dureau deja picioarele de atâta umblat, iar acum pavajul de cărămizi îi înrăutățea durerea. Și fiind împinsă de localnicii înfumurați nu o ajuta deloc.

— Aici trebuie să fie adunați toți necredincioșii din lume, mormăi Annah către Keren, ocolind o grămăjoară de băligar.

— E mult mai multă îmbulzeală decât îmi aminteam, șopti Keren copleșită.

— Ce are? strigă un tânăr nerușinat către Erek, arătând spre învăluita Keren.

— Nu e treaba ta! ripostă Erek răutăcios. Fugi la maică-ta, băiete, până nu te legăm și pe tine.

Keren simțea că se înăbușă sub vălul acela, în mijlocul agitației și toropelii de după-masă. Chiar și partea de sud a cetății, pe care și-o amintea destul de liniștită în comparație cu celelalte, mișuna de zgomote și tulburare. Recunoștea unele case, și p cea deschisă la culoare, împrejmuită de ziduri pe care o folosise mai mult de șase ani. Copacii ei erau acum uimitor de înalți, cu ramurile căzute peste zidurile din față, lăsate în jos, neîngrijite. Fusese un loc de groază, deși aici și-au descoperit prima dată dragostea şi a înflorit între ea şi Zekaryah.

Neputând să se stăpânească, se uită pe furiș peste umăr, prin negura vălului, spre Zekaryah. Privi dinspre fosta lor locuință spre ea, cu o privire în care se amestecau dragostea și regretul. *Sunt convinsă că și el crede că vom muri aici... în curând.* Keren trebui să se forțeze să continue drumul și să nu se lase pradă disperării.

— Acolo e casa lui Ra-Anan, îi spuse mai apoi lui Annah, trecând de locuința mare, împrejmuită de zid.

— E mult prea mare, spuse Annah, cercetând locuința dindărătul învelitorii ei de pe cap, apoi privi în altă parte.

Glasul i se întristă nespus când spuse:

— Cât de îngrozitor că a devenit atât de important și de mândru.

— Mă întreb unde au ascuns-o pe Shoshannah.

— M-am rugat pentru ea. Și pentru noi.

Eu mă rog, El ascultă. Keren fu nevoită să se lupte cu simțământul că ar fi trădată de Cel Preaînalt; o afecta foarte mult, mai mult decât disperarea. Acum se îndreptau spre casa Marelui Rege Nimrod, înconjurată de un zid imens și paznici.

Sharah. *Tu i-ai trimis pe oamenii aceștia după noi,* își dădu seama Keren. Gândul acesta o făcu să-i vină greață, dar nu din pricina sarcinei. Nu voia să o vadă din nou pe sora sa. Oare prefera mai degrabă să-l vadă pe Cuș cel răzbunător? Sau pe Ra-Anan, a cărui ambiție nu fusese oprită niciodată de milă?

— Becay! strigă cu voioșie un paznic voinic, cu pielea aspră, ce purta o mantie din blană netunsă. În sfârșit te-ai întors. Erai așteptat de zile bune! Mă bucur că nu sunt în locul *tău.*

— Ține-ți gura și deschide poarta, mârâi Becay, mijindu-și ochii cei negri spre paznic.

Paznicul cel aspru deschise poarta de lemn și le făcu o plecăciune când trecură pe poartă. Observând încheieturile legate ale lui Zekaryah și Sem, zâmbi cu îngâmfare.

— E o cinste pentru noi, stăpânilor! O încântare. Bine ați venit.

Keren scrâșni din dinți la zeflemeaua lui, iar Annah răsuflă, vădit înfuriată.

— Sper că mama sa nu a fost vreuna dintre fiicele mele!

Fură conduși în fosta casă a lui Nimrod – care, de bună seamă, era a lui Sharah acum. Toate trofeele înfiorătoare de vânătoare ale lui Nimrod erau luate și înlocuite cu perdele mari din in, picturi imense cu contururi negre pe pereți, blănuri groase, covoare, grămezi de coșuri, vaze de decor vopsite în roșu, aranjamente

uriașe de pene în culori țipătoare roșiatice și scaune late din lemn presărate cu blănuri. Keren se holbă prin văl, uimită de felul în care se transformase o încăpere foarte sumbră într-o locuință extrem de feminină. Totul era prea bătător la ochi, ca să ofere niscaiva odihnă.

— Stai jos! îi porunci aspru Abdiy, primind o încruntătură din partea lui Becay.

Cei doi paznici se sâcâiau unul pe celălalt deja, prinși într-o luptă pentru putere.

Curând, un sunet firav, muzical, metalic îi făcu să privească în partea îndepărtată a încăperii, spre perdelele din in care ascundeau coridorul. Sharah – peste măsură de sulemenită, îmbrăcată tot fără măsură, prea ghiftuită, purtând nenumărate brățări din aur cu pietre prețioase – dădu perdelele la o parte și se înființă în cameră. În clipa în care îi văzu pe Sem, pe Annah și pe Zekaryah, râse victorioasă.

— Ah, bine ați ajuns, gânguri ea, cu un glas foarte asemănător, puțin mai dulce decât al paznicului ei de la poartă. Ați întârziat atât de mult, că îi voi pedepsi pe paznicii voștri.

Uitându-se către cei cinci paznici grijulii care intrară în urma lui Keren și a celorlalți, îi făcu semn lui Erek să iasă.

— Du-te și spune-i fiului meu că până la urmă nu va mai veni să ia cina aici în seara asta. Pleacă!

Erek se ploconi și plecă, ușurat.

Sharah zâmbi din nou, împreunându-și mâinile albe sub bărbie – un gest de exagerată superioritate.

— Iar acum, ce ne facem cu voi? Scumpa mea soră-umbră, Keren, tu ești?

Îndreptându-se spre Keren, Sharah înlătură vălul, uitându-se lung la el.

— Ce vechitură frumoasă – ce cadou drăguț; mulțumesc!

Își petrecu vălul peste umeri ca un șal, apoi se așeză într-unul dintre scaunele îmbrăcate în blană, spunându-i lui Keren:

— Arăți groaznic.

— Am fost bolnavă, spuse Keren încet, urmărind-o pe Sharah cum cerceta lucrătura fragilă a țesăturii. E vălul lui mama Annah; trebuie să i-l înapoiezi. Și unde este fiica mea?

— Întotdeauna *ai fost* pusă pe harță, prâsni Sharah. Las-o pe fiica ta – ea nu contează. Uite: acum pot face orice doresc, chiar și să rup în bucăți amărâta asta de țesătură veche. Fără să mai pomenesc că îți pot hotărî soarta, așa că nu mă întărâta.

— Ce anume poți hotărî tu? întrebă Sem, cu ochii săi cei negri foarte mari, aprinși, cu glasul amenințător. Keren e sora ta.

— Vrei să spui că ar trebui să o iert că a fost trădătoarea poporului meu? își scutură Sharah capul. Asta nu te privește pe tine. Aici e împărăția mea. Oricum, nu l-a cruțat Cel Preaînalt pe Cain în Grădina Edenului pentru că și-a omorât fratele, pe Abel?

Dacă nu se simțea atât de rău, Keren ar fi râs la varianta deformată a surorii sale cu privire la primul omor de pe pământ.

Sem spuse:

— Măcar ți-ai mai amintit numele lor. Dă-i înapoi vălul soției mele. Și răspunde: Unde e Shoshannah?

Cu ochii săi fără culoare licărind de furie, Sharah mototoli vălul și îl azvârli cu putere către Annah, fără să o privească. Își ațintă în schimb privirea asupra lui Sem.

— Fata aceea neastâmpărată nu e problema ta. Îmi amintesc acum de ce nu mi-a plăcut niciodată de tine – ești atât de semeț și de sigur pe tine. Nu voi accepta așa ceva!

În timp ce Keren privea, înfuriată de obrăznicia lui Sharah, Annah împătură frumos vălul și apoi întrebă:

— Și ce vei face, Sharah, copilă?

— Orice voi dori, Ma'adannah. Și nu-mi spune mie „copilă". Aici nu conduci tu.

— Mi se pare că ai spus asta cam des, observă Sem. Dar repetarea unui lucru la nesfârșit nu-l face adevărat, copilă.

— O, dar e chiar adevărat, după cum veți și afla.

Dușmănoasă, Sharah se așează din nou pe scaunul îmblânit.

— *Voi* nu puteți suporta atunci când cineva are putere mai mare decât voi!

— Ești nedreaptă, spuse în șoaptă Keren. Toate lucrurile de care îl învinuiești pe Cel Dintâi Părinte... nu sunt adevărate.

Numai ție ți se potrivesc, nu și lui.

— Tu ai fost întotdeauna ucenica cea credincioasă, nu? o luă în derâdere Sharah cu răutate. Chiar așa, ești cea mai mare mincinoasă – să-ți înșeli străbunii cu „dulcegăria" ta, să încerci să-mi furi locul de aici, să unelteşti pentru a-l omorî pe Marele Rege și să ispitești prostănacul ăsta ca să te ajute! spuse arătând spre Zekaryah, care fierbea de mânie către ea, înfuriat.

— Toate sunt numai în închipuirea ta, o contrazise Keren fără să-și ridice glasul. Și nu e nevoie să-l ocărăşti pe soțul meu și pe mama Annah și...

Un tânăr se năpusti acum în încăpere, un tânăr frumos, înalt ca Zekaryah, cu pielea netedă și bronzată, cu zâmbet cuceritor și gene atât de lungi și ochi atât de fermecători, încât Keren rămase fără cuvinte. Ochii săi semănau teribil de mult cu cei ai unui paznic de acum mulți ani, Qaydawr. Făcând o plecăciune în fața lui Sharah cea supărată, o sărută pe obraz.

— Mamă, am venit să văd dacă ești bine – ai renunțat la masa noastră de seară atât de subit, încât m-am îngrijorat. Însă văd că ai musafiri, așa că o să...

Se opri, uluit, uitându-se la Keren. Ea îi răspunse cu aceeași privire, neputând să-și creadă ochilor. Glasul îi era la fel, jos și dinadins cuceritor. *Nu încape nicio îndoială; e fiul lui Qaydawr.*

— Mă bucur să-l cunosc pe fiul tău, îi spuse Keren cu băgare de seamă sorei ei.

Sharah îi aruncă o privire dușmănoasă lui Keren și îi făcu semn fiului ei să plece, scuturând furioasă din mână.

— Vorbim mâine dimineață, Adoniyram!

— Cum poruncești. Abia aștept să te văd.

Adoniyram făcu o plecăciune, respectuos, dar se mai uită o dată iscoditor către Keren înainte să plece.

Îl urmări plecând, apoi se întoarse din nou către Sharah, întrebându-se cu privire la Qaydawr. *Unde e, oare?* Nu îndrăzni să întrebe. Însă va întreba din nou despre Shoshannah.

Vorbindu-le rece paznicilor, Sharah arătă spre Sem.

— După lăsarea serii, scoate-l în drum împreună cu nevastă-sa. Mâine, vrăjmașii lor îi vor hăitui și omorî ca pe niște animale.

Întinzându-și brusc bărbia către Keren, continuă:

— Pe ea – și pe prostănacul de bărbatu-său – pune-i într-una din odăile mele și blochează ușa; iar apoi păzește-o. Dacă scapă cumva, îți dau cuvântul meu că vei fi pedepsit.

Îngrozită, Keren o îmbrățișă pe Annah, șoptindu-i:

— Găsiți-l pe olarul Yabal și pe Meherah a lui. Vă iubesc pe amândoi! Spuneți-le copiilor noștri că îi iubesc și pe ei. Și pe părinții mei...

Erek se întorsese deja și o trăgea pe Keren să se ridice în picioare, în vreme ce Abdiy puse mâna pe Zekaryah. Gâtul lui Keren se strângea din cauza lacrimilor pe care încerca din greu să și le stăpânească. În disperarea ei, se rugă, dorindu-și să fi fost în stare să afle ceva încurajator despre Shoshannah.

* * *

Știe cine e tatăl meu, se gândi Adoniyram, intrând în odaia sa de dormit și aruncându-se pe patul său lat cu perdele din in. Nu avea nicio îndoială că era mama lui Shoshannah, obosită și slăbită, dar totuși foarte încântătoare, cu ochii aceia surprinzător de deschiși la culoare și firea sinceră pe care o cunoștea deja atât de bine. Nu avea niciun dubiu că îi recunoscuse fața. Îi observase surprinderea.

Trebuie să vorbesc cu ea. Dar cum? Mama mea va vrea s-o țină ascunsă, cu siguranță... însă unde, oare?

Capitolul 25

— Afară! Strigă portarul vânjos al lui Sharah, înveșmântat în blană, aruncându-i pe Sem și pe Annah în ulița întunecată.

Dezlegat acum, Sem se uită înapoi înspre bărbat, îngrozit de purtarea acestuia.

Portarul îl privi mânios, fără milă:

— Nu sta acolo holbându-te la mine! Oricine ai fi, nu mai ești dorit aici. Hai, mișcă-te.

Portarul respingător închise poarta, punând zăvorul pe dinăuntru cu o izbitură răsunătoare.

— Iubitule, îl rugă Annah cu mâna pe brațul lui Sem, hai să plecăm din locul ăsta.

Se îndreptară spre strada întunecată a pieții. Sem privi în jur, disprețuind Cetatea cea Mare. Auzea lume vorbind, râsete, scrâșnitura înăbușită a unei pietre de moară și doi oameni certându-se într-o casă din apropiere. Aici păreau să se fi adunat aproape toți oamenii de pe lume. Însă el și soția sa, care aveau un rol mic, dar important în viețile acestor răzvrătiți, erau singuri pe străzile întunecoase, fără mâncare, fără adăpost sau ceva de scos la vânzare ca să supraviețuiască. Fără îndoială că Sharah

era încântată de necazul lor, luându-l drept răzbunare. Gândul acesta îl făcu pe Sem să strângă din dinți.

Rupând șirul gândurilor lui, Annah murmură:

— Keren a noastră a spus că olarul Yabal și Meherah a lui ne-ar putea ajuta.

Sem își aminti numele din istorisirile lui Keren și Zekaryah: Yabal și Meherah, care își pierduseră întâiul născut, pe Lawkham, în urma cruzimii lui Nimrod.

— Dacă lucrează cu lut, înseamnă că trebuie să locuiască undeva aproape de râu.

Alegând o casă la întâmplare, bătu puternic la ușă ca să dea de urma olarului Yabal.

* * *

— Iubito, dezleagă astea, îi șopti Zekaryah imediat ce se văzu singur cu Keren în încăperea de depozitare întunecoasă și fără ferestre. Dar chiar în timp ce vorbea, simți deja degetele finuțe ale lui Keren mișcându-se de-a lungul frânghiei de la încheieturile lui, căutând nodurile din piele care îl jenaseră în timpul ultimelor săptămâni.

Zekaryah aștepta în tăcere încordat, răsuflând ușurat când ultimul nod fu desfăcut. În timp ce Keren îi freca mâinile și brațele, Zekaryah se întoarse și o îmbrățișă. Se temuse pentru ea atât de mult – se mai temea încă. Simțindu-i oasele dedesubtul veșmintelor, mormăi nemulțumit:

— Ai slăbit prea mult.

— Nu contează.

— Ba da, contează.

Îngenunche, trăgând cu ochiul prin crăpătura de lumină care se strecura pe dedesubtul ușii. Patru picioare încălțate cu cizme mari din piele se aflau lângă ușă. Doi paznici. Și fusese legat timp de atât de multe zile, încât îi slăbiseră brațele. Nu i-ar fi putut ataca pe paznici imediat. Trebuia să se gândească. Ce se afla în

depozitul acesta? Ochii i se obișnuiră cu întunericul, se învârti în jur fără să facă zgomot, cercetând încăperea. Borcane. Coșuri. Saci din piele cu grâne. Ușurat, luă mâna lui Keren, trăgând-o cu blândețe spre sacii de grâne ca să se așeze pe ei. La nevoie, puteau să se întindă pe ei peste noapte:

— Odihnește-te.

Deschizând un borcan, își înmuie degetele, iar apoi mirosi și gustă cu grijă lichidul. Rece, fără miros, fără gust. Destul de proaspătă și curată. Răsuflă ușurat.

— Uite, îi arătă borcanul. Bea cât poți.

Găsiră și niște grăunțe de rontăit. Trebuia să se odihnească să-și recapete puterile; trebuia să-și salveze soția, copilul nenăscut și pe Shoshannah. *Dacă s-a atins cineva de Shoshannah, voi fi fără milă.* Oare avea dreptate să fie atât de furios? Atât încât să ucidă aproape? *Da.*

Zekaryah ticluia planuri. Imediat ce avea să se deschidă acea ușă, va ști ce are de făcut.

* * *

Furioasă, Sharah își turnă niște vin dintr-un vas din aur. Îi tremurau mâinile și vărsă puțin din lichidul cel roșu închis pe podeaua din camera ei de dormit, pătându-și cea mai nouă pereche de sandale. Adoniyram o supărase foarte tare.

— De ce nu mă asculți niciodată? mormăi ea.

Nu dorise ca Adoniyram să îi vadă pe Keren și pe ceilalți. Dacă va îndrăzni să aibă înțelegere pentru nemernica de Keren și să încerce să-i ia apărarea, Sharah va pune să fie bătut. Și dacă îi era fiu, trebuia să învețe să-și vadă lungul nasului și să înceteze a-și trata dușmanii drept prieteni. *Știe că e aici Keren...*

Chiar mai rău, Keren recunoscuse, de bună seamă, trăsăturile frumoase ale lui Qaydawr pe fața lui Adoniyram. Dragul de Qaydawr. Sharah îl iubise mai mult decât pe oricine altcineva. Cât de groaznic că trebuise să moară. Acum, după ani buni,

își dădea seama că Ra-Anan fusese înțelept că îl ucisese. Uneori, era convinsă că Adoniyram bănuia – poate și Cuș și alții – că marele Nimrod nu era tatăl lui Adoniyram. Din fericire, oamenii ei aveau încredere în ea și o iubeau mai mult decât îl iubiseră vreodată pe Nimrod, deși îl ridicau până la ceruri. Nu regreta deloc moartea lui.

Nici morțile voastre nu le voi regreta, gândi Sharah despre Keren și ceilalți. *Cum puteți fi voi familia mea, țărani proști și jerpeliți ce sunteți?* Erau o rușine.

Își mai turnă o băutură. Și apoi alta.

* * *

— Intrați, intrați! Repede! Meherah, micuța soție a olarului Yabal, îi trase înăuntru pe Annah și Sem în casa simplă din lut și cărămidă, cu ochii cei negri licărind de încântare.

O îmbrățișă pe Annah și o sărută pe obraz.

— Chiar ești Cea Dintâi Mamă Ma'adannah? Și părintele Sem? O, dar chiar *sunteți* exact așa cum v-a descris stăpâna Keren; este o cinste pentru noi! Ați venit să o luați pe copila Shoshannah noastră din casa lui Ra-Anan? Să vă binecuvânteze Cel Preaînalt!

Annah o plăcu pe loc pe Meherah. Iar soțul slăbuț, dar vânjos datorită muncii, Yabal, era blând și el, deși mai reținut, la fel ca și cei trei copii ai lor necăsătoriți – un fiu și două fiice. Familia lor părea bogată, şi totuşi fără ifose, purtând tunici simple din lână și sandale zdravene.

— Stați și odihniți-vă, îi îndemnă Yabal. Vă aduc niște mâncare.

Se grăbi să iasă, făcându-le semn copiilor să-l ajute. Ei îl urmară cu voioșie, dansând aproape de bucurie că au musafiri neașteptați.

Meherah, sporovăind veselă, le dădu lui Annah și lui Sem apă și niște bucăți de țesături aspre ca să se spele pe față, pe mâini și pe picioare.

— Ne-ar plăcea să vă invităm sus pe acoperiș unde e mai răcoare, dar s-ar putea să se întrebe trecătorii cine sunt musafirii

noștri. Oamenii bârfesc atât de mult în această Mare Cetate. Iar casa noastră ar fi prima în care s-ar gândi lumea că v-ați refugia – o să vă ascundem în noaptea asta altundeva cu cei care vă iubesc la fel de mult ca noi. Ne-am rugat să veniți aici dacă *urma* să veniți. Fiul meu vă va păzi cât dormiți. O, dar înainte de asta, trebuie să mâncați și să vă odihniți puțin.

Mulțumită că se simțeau bine acum, Meherah luă apa și țesăturile folosite, apoi le dădu tartă, suc răcoritor de fructe, curmale dulci și lipicioase și pâine înmuiată în ulei.

Annah simți miros de carne care se pregătea la foc amestecat cu usturoi și plante aromate. Își dădu seama în scurt timp că acea puțină mâncare însemna, de fapt, tot ceea ce avea Yabal în cămară: măsline bune, mai multe curmale, lapte bătut, fasole și, partea cea mai bună, hălci fragede de carne de miel.

În timp ce mâncau, Annah și Sem le povestiră pățaniile. Auzind că atât Keren, cât și fiul lor luat de suflet Zekaryah, fuseseră făcuți prizonieri de către Sharah, Meherah izbucni în lacrimi, rugându-se încet:

— Preaînalte, salvează-i Tu!

Yabala dădu din cap, alinându-și soția, încercând să gândească cu voce tare asupra stării.

— Sunt convins că nu sunt în pericol încă... Vom vorbi mâine cu prietenii noștri în piață. Dacă e vreo cale să-i salvăm, o vom găsi negreșit.

Nu era nevoie ca Sem și Annah să ceară veşti despre Shoshannah. Yabal, Meherah și copiii lor le spuseră tot ce știau despre necazurile ei. De la bătăile pe care le primise Shoshannah în ziua în care ajunsese acolo și încercarea ei nefericită de a fugi, până la pericolul în care se aflase în noaptea festivalului femeilor și vizitele ei silite la templul lui Shemesh din vârful turnului.

Fața bărboasă și trasă a lui Yabal se întunecă atunci când vorbi despre asta. Îi era silă de templu.

Meherah fu străbătută de un fior zdravăn.

— Cât ne-am rugat pentru copila Shoshannah! Ca soția stăpânului Cuș, de altfel, Achlai a lui, care îl iubește și ea pe Cel Preaînalt. Ea a păstrat hainele lui Shoshannah și i-a cusut arme pe dinăuntrul veșmintelor ei după ce venise, sperând ca Shoshannah să le poată folosi ca să fugă de acolo. Dar știți cât de nefericit s-a terminat povestea aceea. O, am jelit-o.

Sătui de mâncare bună și adormiți de noaptea fierbinte, Annah își simți picioarele obosite relaxându-i-se. Încercă să stea trează, însă Meherah îi observă oboseala. Bătându-l ușor pe mână pe Yabal ca să-i atragă atenția, dădu din cap spre Annah și Sem.

— Iubitule, sunt atât de obosiți; ar fi urât din partea noastră să-i ținem treji. Dă-i voie fiului nostru să-i ducă să doarmă.

— Ezriy, îi făcu semn fiului său cu dragoste, însă și cu fermitate. Păzește-i pe musafirii noștri cu viața ta, mai ceva ca pe părinții tăi.

Tânărul dădu grav din cap, uitându-se la Annah și Sem cu ochii săi căprui și mari. Părinții îl sărutară, iar el își luă armele: un cuțit și o praștie din piele cu un săculeț cu pietricele.

Meherah lăcrimă îmbrățișând-o pe Annah.

— Să fiți păziți și feriți de rele! Ne vedem curând.

Annah o îmbrățișă pe gazda sa și îi mulțumi fierbinte, dându-și seama că Meherah cu soțul ei sacrificaseră mult pentru ei în seara aceea. Acum li-l dădură pe mezinul lor, punându-i viața în pericol la fel de mult ca a lor.

Mergând pe câmpul peste care se lăsase negura nopții, picioarele foșnindu-le prin firele aspre de iarbă, tânărul Ezriy le mărturisi îngrijorat:

— În fiecare zi regret că m-am speriat în piață atunci când a fost luată Shoshannah. Însă eram atât de convins că era domnița Keren – asemănarea dintre ele era atât de mare, încât am fost șocat. Vă cer iertare și vouă, și ei.

— Nu e nevoie, îi răspunse Sem, cu glas liniștitor în negura nopții. Shoshannah chiar seamănă foarte bine cu mama ei.

Fiind acum mai în largul său, Ezriy le mărturisi:

— Întotdeauna îmi voi aminti de domnița Keren când ne-a adus trupul fratelui meu Lawkham în ziua în care a murit. Era la fel de copleșită de durere ca surorile mele. Părinții mei nu au învinovățit-o nici măcar o clipă pentru moartea lui; ci s-au întors către Cel Preaînalt. Ei urăsc ceea ce au făcut oamenii din cetate din moartea fratelui meu.

Cu vocea lui tânără crescând de încordare, continuă:

— Femeile acelea care așază ofrande pe râu, iar apoi sărbătoresc și dansează pe străzi, acelea nu-și amintesc cum era Lawkham al nostru când trăia. Eu mă întărât când mă gândesc la ele. Părinții mei îmi spun să-i iert pe cei care l-au uitat pe Lawkham. Numai Cel Preaînalt știe adevărul.

— Părinții tăi au dreptate, Ezriy copile, spuse Annah cu blândețe, încercând să țină pasul cu ei.

— Sunt înțelepți, într-adevăr, fu de acord Ezriy, în mod surprinzător și minunat.

Mai liniștit acum, spuse:

— O să vă duc la negustorul Tso'bebaw acasă. El și soția sa, Peletah, se vor bucura să vă vadă. Și poate vor găsi o cale să îi salveze pe Zekaryah și Keren.

Annah îi urmă pe Sem și pe tânăr până la o casă din lut și cărămidă, cu acoperiș înalt și împrejmuită cu ziduri. Dinăuntru licărea o lumină prin fereastra cu ramă de piele.

— Sunt treji încă, spuse mulțumit Ezriy.

Intrând pe poartă, bătu la ușă, strigând:

— Părinte Tso'bebaw? Mamă Peletah... sunteți aici?

— Ezriy? răspunse un bărbat la ușă, clipind des, cu umerii gârboviți adânc. S-a întâmplat ceva? Cum de ești treaz la ora asta, fiule? Mâine o să fii obosit și n-o să fii bun de nimic.

— Mâine voi lucra ca de obicei, făgădui iute tânărul. Dar uite, ți-am adus musafiri. Cel Dintâi Părinte Sem și Ma'adannah a lui.

Annah se temu că negustorul se va îneca de uimire. După ce bolborosi și se bâlbâi fără noimă, îi primi pe Sem, Annah și Ezriy înăuntru. La o masă joasă, o lampă licărea lângă o colecție de unelte de sculptat și o roată plată din fildeș. În apropiere, o femeie vânjoasă se ridică imediat în picioare, scăpând din mâini tunica la care lucra – cu gura căscată.

— Chiar e adevărat?

— Mamă Peletah, o imploră Ezriy înainte ca Peletah să scoată țipătul pe care Annah îl simți de nestăpânit, trebuie să rămână tăinuit. Oaspeții noștri sunt în pericol. O să-ți povestesc tot. Însă părinții mei îți cer cu umilință pentru ei un loc în care să doarmă peste noapte. Acoperișul vostru e mai înalt ca al nostru și îi voi păzi eu.

— Da, da, desigur! Arată-le repede unde e scara!

Peletah se învârti de colo-colo, aruncând în brațele soțului ei rogojini și blănuri ca să le ducă sus pe acoperiș.

— O să vă duc niște apă, mâncare și băuturi – trebuie să fiți foarte osteniți după călătorie. Nu cred că va ploua la noapte, dar acoperișul e destul de înalt ca să nu fiți văzuți.

Fără să vrea, Annah picoti de oboseală în timpul vizitei necesare care urmă – era încă sătulă după masa luată împreună cu Yabal și Meherah. Dar mâncă din nou: pâine, fructe, carne rece condimentată, prăjituri cu miere, suc de orz și pește fript pe un grătar de pe acoperiș. Tânărul Ezriy îi cunoștea bine pe negustor și pe soția sa, așa că nu-i fu greu să îi invite să plece în scurt timp și să coboare pe scară, implorându-i să păzească ușa de jos, căci și ei Îl iubeau pe Cel Preaînalt. Pe când Tso'bebaw se pregătea să coboare pe scară, îi asigură hotărât pe Sem și pe Annah.

— Mâine vom încerca să găsim o cale să îi ajutăm pe cei dragi ai voștri. Puteți să vă ascundeți în baraca mea dacă doriți.

— Mulțumim, oftă Annah.

Negustorul aplecat de spate radie către ea, apoi coborî înapoi în casă. Ezriy se așeză în colțul cel mai îndepărtat al acoperișului

ca să-i păzească, iar Annah și Sem se întinseră pe așternuturile moi din paie făcute atunci pentru ei ca să se odihnească. Annah nici nu avu timp să privească spre cer ca să-I mulțumească Celui Preaînalt pentru acel loc de refugiu. Adormi într-o clipită.

* * *

Shoshannah ieși în curte, gândindu-se cu groază la zorii zilei. Se rugă ca Rab-Mawg să nu stăruie de ea să învețe rugăciuni ca să le recite zeului lor plăsmuit Shemesh. *Nu pot să mă „prefac" că îi uit cum îmi spune Demamah; Rab-Mawg nu mă va crede.*

Probabil i-ar da brânci pe scările templului.

Îl urmări cu greutate pe unchiul său Ra-Anan, întrebându-se dacă ar fi potrivit să îndrăznească să-i ceară să renunțe la lecții. Ra-Anan era arțăgos acum, vorbind cu niște supraveghetori care lucrau câmpurile din jurul turnului.

— *Vei curăța* toate canalele care împrejmuiesc cetatea. Chiar dacă trebuie să o faci cu mâinile goale! După sărbătoarea lui Shemesh, voi controla fiecare canal. Și îți spun sigur că știu cine se ocupă de fiecare canal. Trebuie să fim pregătiți pe când revin ploile la anul.

Pironindu-i neîndurător cu privirea pe bărbații cei posaci, Ra-Anan spuse:

— Știți foarte bine că dacă vom avea vreo problemă cu inundațiile în cetate, va fi din cauza neglijenței *voastre*!

Unii dintre supraveghetori își coborâră ochii, dar cei mai mulți păreau că vor să protesteze. Ra-Anan le făcu semn cu mâna să plece, gest pe care îl preluase de la Regina Cerurilor, Sharah.

Astăzi nu voi cere milă, hotărî Shoshannah. *Nu va avea de unde să-mi dea. Preaînalte, fii, Te rog, cu mine. Și cu Kaleb și cu Tiyrac.*

Nu-l văzu pe Tiyrac niciunde în curte, dar absența lui nu era neașteptată; Demamah rămăsese astăzi acasă ca s-o ajute pe Tabbakhaw să gătească mâncăruri pentru musafirii lor. Așa că Tiyrac căra băligarul cu lopata în dimineața aceasta. Îl invidia.

* * *

Urmat de Kaleb, Adoniyram intră în locuința mamei sale, uitându-se în jur. Poate mai dormea încă; era devreme.

— Fă-ți de lucru primprejur, mormăi el către Kaleb. Dacă vezi odăi închise și păzite, vino să-mi dai imediat de veste. Voi vorbi cu mama.

— Da, stăpâne.

Kaleb se supuse ascultător. Dar îi aruncă lui Adoniyram o privire curioasă, iscoditoare.

Adoniyram se gândi să-i spună paznicului ce anume urmărea, dar apoi se hotărî să nu mai irosească vorbe. Va afla curând adevărul. Adunându-și toate puterile pentru conversație, Adoniyram se îndreptă cu pași mari pe coridorul întunecat care ducea către încăperile personale ale mamei sale și bătu la ușa din lemn.

— Intră, îi răspunse glasul mamei, încordat și îngrijorat.

— Eu sunt.

Intră și se închină, surprins să o găsească trează. Iatacul ei era chiar mai aranjat și împopoțonat decât odaia cea mare împodobită cu pene și materiale din in. Adoniyram detesta încărcarea aceea sufocantă.

— M-am gândit să te scutesc să mai trimiți oameni după mine.

— Da, bine ai făcut, fu de acord mama sa cu răceală.

Stătea jos, gata îmbrăcată, împodobită și vopsită, cu o slujnică lângă ea care îi pieptăna părul. Dar ochii îi erau obosiți și avea o încruntătură ca de la o durere de cap.

— Adoniyram, data viitoare când îți mai poruncesc ceva, nu hotărî că știi tu mai bine decât mine cum să faci. Nu voiam să vii ieri seară.

Deși porunca ei din seara trecută nu-i interzicea de fapt să o viziteze, ceea ce însemna că nu se purtase necuviincios, Adoniyram îngenunche, prefăcându-se foarte trist așa cum își dorea ea.

— Iartă-mă, te rog, dar...

— Nu mă întreba *nimic* despre ce ai văzut seara trecută, ai înțeles?

— Nu voi întreba, încuviință mâniat.

— Ce faci azi? întrebă ea – nu ca o mamă preocupată, după cum își dădu seama Adoniyram, ci ca una care i-ar schimba planurile.

Ridică din umeri.

— Poate voi merge la vânătoare cu unchiul meu, când termină de primit ofrandele pentru turn – și când își termină *ea* lecțiile.

— Lecțiile, îl ironiză Sharah. Sper că și-au dat seama preoții aceia că nu au reușit să o învețe cum să se poarte.

Prefăcându-se surprins, Adoniyram spuse:

— Dar ei nu o învață cum să se poarte. Ei o învață ca să-i poată lua locul mamei ei; va primi ofrande pentru Shemesh din partea oamenilor.

Sharah se îmbujoră puternic.

— Le interzic să îi dea vreo putere acolo!

— Rab-Mawg insistă că e legată de juruințele mamei sale, spuse Adoniyram, folosindu-și cel mai ocrotitor ton.

Dar, după cum se așteptă, nu folosi la nimic.

Mama sa se ridică în picioare, furioasă, împingând-o pe slujnică din calea sa.

— Unde sunt sandalele mele? Trimite după cal! Mă voi ocupa de lucrul ăsta chiar acum!

— Mamă, s-ar putea să fie prea...

— Adu-mi calul! Acum, înainte să te reneg!

Se închină și plecă, plin de sudoare. Kaleb aștepta după el în pragul ușii de la odaia cea mare, mai întunecat decât îl văzuse vreodată Adoniyram. Paznicul cel înalt se închină și șopti:

— Ai avut dreptate. Este o ușă încuiată și păzită, aproape de bucătărie.

— Te-au observat paznicii?

— Nu, stăpâne, se sprijineau amândoi de perete, moțăind ca și cum ar fi stat acolo toată noaptea.

Înviorat, Adoniyram privi pe furiș în jur înainte să șoptească:

— Ascultă aici! Du-te la paznici și spune-le că ai venit ca să le iei locul. Când o să te vadă așa zdravăn, cu siguranță te vor crede. Spune-le să mănânce și să se culce degrabă. Imediat ce plec cu mama – dar nu înainte – leagă-i pe prizonierii din camera aceea păzită și du-i în locuința mea. Încuie-i într-una dintre odăile *mele*. Dacă se împotrivește vreunul, îl sileşti. Spune-le că așa ți s-a poruncit. Să nu-i scapi! Grăbește-te.

În vreme ce Kaleb ieși să își îndeplinească poruncile, Adoniyram țâșni afară ca să strige după cineva să-i aducă mamei sale calul. Trebuia să o scoată repede de aici.

* * *

Ostenit după călătorie, dar hotărât să câștige de pe urma veștilor, paznicul-iscoadă Erek se închină în fața lui Cuş în odaia cea mare și liniștită a locuinței lui imense din cărămidă și cherestea. Îngenunchind lângă Cuş, stăpâna Achlai nu-l slăbi pe Erek din ochi; paznicul îi simți neîncrederea.

Cuş tocmai terminase de mâncat masa de dimineață și îl îmboldi nerăbdător pe Erek să vorbească. Paznicul știu să nu irosească vorbele.

— L-am prins pe părintele Sem și pe Ma'adannah lui și pe Keren cu soțul ei. Părintele Sem și soția sa sunt undeva în Cetatea cea Mare – stăpâna Sharah i-a scos afară în stradă ieri noapte, cu mâinile goale. Însă stăpâna Keren și soțul său sunt păziți în casa Reginei noastre a Cerurilor.

Cuş se ridică, punând mâna pe o mantie din in, cu ochii săi negri lucind puternic, sfidând protestele soției sale îngrijorate.

— Îl vom găsi noi pe Sem. Și voi merge la doamna Sharah și voi cere viața surorii sale trădătoare! Ai câștigat încă un cal, Erek.

Erek se închină, mulțumit. Primi mai mult decât îndrăznise el să spere.

* * *

Atunci când Kaleb văzu că Adoniyram și mama sa plecară, împreună cu jumătate din slujitori, din fericire, Kaleb bătu ușor în ușă, ridică zăvorul și strigă oamenilor dinăuntru:

— Veniți în partea aceasta; stați așa ca să vă pot vedea.

Înăuntru, în încăperea întunecată, se auzi o foială, apoi un scrâșnet ușor, încet, ca un ol greoi din lut care fu ridicat de pe o piatră. O siluetă neclară se mișcă spre zona luminată slab de o rază de soare de lângă ușa deschisă. Din spatele acelei persoane, o altă siluetă șopti:

— Kal!

Mama Keren! Și Zekaryah! Kaleb vru să strige de bucurie și să-i îmbrățișeze și să sară în sus ca un copil liber de sarcini. Se stăpâni totuși. Dar nu putu să nu zâmbească larg, prostește.

— Să-mi fie cu iertare; trebuie să vă leg – o să am grijă să nu pățiți nimic.

Îl observă pe Zekaryah punând jos vasul mare din lut.

— Ce voiai să faci cu ăla?

— Voiam să ți-l trântesc în cap să leșini, mormăi Zekaryah, întorcându-se și punându-și mâinile la spate.

— Lasă nodurile mai slabe.

Kaleb se supuse degrabă, vrând să-i scoată cât mai repede din acel loc. Îi va duce pe porțile din spate ale locuințelor, care duceau către grajduri, departe de străzi. Acolo nu vor fi decât foarte puțini oameni, dacă nu cumva deloc. Cei mai mulți paznici vor fi plecați cu Adoniyram și stăpâna Sharah. Cei care rămaseră fie mâncau, fie nu se treziseră bine încă pentru că era încă dimineața devreme – o adevărată binecuvântare. *Păzește-ne, Preaînalte!*

* * *

În odaia stingheră din spatele templului, Shoshannah se cutremură, privind jos spre podoabele din aur pentru sărbătoare. Îngenunchind lângă Shoshannah, Ormah șopti:

— Fii ascultătoare și pune-ți-le! Nu mori!

Ba s-ar putea. Încet, Shoshannah își puse cele două inele din aur încrustate cu simboluri, brățările din aur cu care făceau pereche, lănțișorul plat din aur și cununa îngustă din aur pentru cap.

Cercetând-o pe Shoshannah, Rab-Mawg se încruntă de parcă ar fi fost o podoabă nepotrivită. Era într-o stare proastă în dimineața aceasta – ras neglijent, cu ochii cei negri licărind fioros. Ceilalți trei preoți înaintară acum, uitându-se lung.

— Arată ca mama ei, spuse Ebed în șoaptă, iar Ghez-ar dădu din cap.

— Însă fără arme, pufni pe nas Awkawn.

Rab-Mawg se răsuci în spate spre ei.

— Aveți alte sarcini. Duceți-vă și aduceți apă, toți. Vedeți de haine să fie curate și începeți să curățați templul pentru ceremonii. Awkawn, vezi de vin să fie pus la rece. Ghez-ar, verifică plantele de pe terasă; pune niște apă din butoaie la copaci și tufișuri înainte să se facă prea cald.

Ajutoarele se împrăștiară ca niște răufăcători care fuseseră prinși. Rab-Mawg se încruntă din nou spre Shoshannah.

— Vei purta podoabele acestea ori de câte ori vii la templu. Îți vom face sandale mai târziu, dacă stăpânul nostru Ra-Anan va fi generos.

Se amărî când vorbi despre Ra-Anan.

Ormah se îndreptă, neliniștită lângă Shoshannah. Tânărul mag îi aruncă o privire dezaprobatoare, făcând-o să înghită în sec de teamă. Rab-Mawg o ochi pe Shoshannah.

— La lecțiile de azi, vei desena semnele stelelor pe care le-ai învățat de curând. Apoi îți voi arăta cum te poți apropia de altarul lui Shemesh al nostru în timpul unei ceremonii; te-ai purtat fără respect plimbându-te prin templu.

Shoshannah dădu din cap, ușurată. Nu spusese că trebuie să învețe cuvinte sau laude la adresa dumnezeului lui. Poate va scăpa de groaznica sarcină de azi. Simțindu-se ciudat așa împodobită cu bijuteriile din aur, apăsă cu grijă o bucată moale din lut, cât mai plat putu. Acum, ținând în mână un indicator subțire din trestie, Shoshannah închise ochii, încercând să-și amintească ultima lecție neplăcută de noapte. *Oare ce modele erau acelea de pe cer?*

— Mișcă-te, Perek! se auzi ecoul vocii lui Sharah prin templu, în zona izolată. Du-te și găsește-l pe stăpânul tău Ra-Anan și stai acolo!

Pare atât de furioasă... Auzind pașii iuți ai lui Sharah, Shoshannah încercă să-și scoată în grabă inelele, dar nu fu destul de rapidă. Regina Cerurilor trase perdelele din in la o parte și se năpusti în zona izolată, cu ochii ei deschiși la culoare fierbând de nervi către nepoată-sa.

— Ce înseamnă asta? ceru Sharah, plesnind-o pe Shoshannah peste cap, înșfăcându-i cununa din aur și aruncând-o sub nasul dușmănos al lui Rab-Mawg.

— Am prevenit pe toată lumea că *ea* nu va fi onorată aici în niciun fel! Nu cu poziția mamei ei în acest templu!

— Ea e legată de acest templu prin același jurământ care te leagă și pe tine, stăpână, spuse mânios Rab-Mawg, aplecându-se spre Sharah, vădit nerăbdător să se certe cu ea. Dacă nu îndeplinește ea juruințele mamei ei, atunci trebuie s-o faci tu.

— Cine ești tu să-mi spui mie ce trebuie să fac? Tu ești un nimeni! Nu ești decât un amărât de mag – și nu pentru multă vreme! țipă Sharah, fluturându-și mâinile aiurea de mânie.

Ormah se îndepărtă de ei rapid, vrând – se părea – să fugă. Shoshannah păru că voia același lucru, însă Regina Cerurilor arătă spre ea, strigând:

— Ea pleacă de aici cu mine și nu se mai întoarce!

— Asta nu tu hotărăști! se îndârji Rab-Mawg, proțăpindu-se în fața lui Sharah. Aruncă în el cu coronița din aur pe care o luase

de pe capul lui Shoshannah. Preotul mânios dădu la o parte coroniţa; făcu un zgomot când se lovi de podeaua din piatră, iritând-o pe Sharah mai puternic. Se apropie de el gata să-l zgârie. O prinse de încheieturi şi o îmbrânci răutăcios, prinzând a se încăiera de-a binelea.

Tulburată, Shoshannah sări în sus şi se dădu înapoi în vreme ce preotul şi îngâmfata Regină a Cerurilor se vârâră între perdelele din in, trăgându-le jos. Stăpâna Sharah era nebună de furie, sfâşiind, lovind cu piciorul, muşcând, încălcindu-se între perdele ca un peşte în plasă. Rab-Mawg aruncă şi mai mult material peste picioarele ei răsucite, apoi o trase din locul lui îndrăgit din templu spre mangalul sculptat în piatră. Sharah ţipa ameninţări fără de noimă împotriva preotului. La fel de înnebunit, apucă mangalul din piatră şi o lovi, cenuşă şi cărbuni stinşi căzând pe jos ca o ploaie neagră împroşcată. Sharah striga înfiorător, în agonie.

O omoară! Panicată, Shoshannah se întoarse ca să cheme după ajutor. Adoniyram era în spatele ei, urmărind ce se întâmpla, încremenit.

— Trebuie s-o ajutăm! gâfâi Shoshannah.

Se uită din nou spre stăpâna Sharah şi Rab-Mawg. Sharah se lupta fără vlagă în perdelele din in, strigătele pierindu-i sub loviturile demente ale magului. Shoshannah îşi feri privirea îngrozită – inul era îmbibat de sânge.

Adoniyram se mişcă acum din loc, apucând-o pe Shoshannah de umăr şi trăgând-o spre uşa templului:

— Grăbeşte-te, poţi fi tu următoarea!

Merse cu el, împiedicându-se pe scări, cerându-i:

— Trebuie s-o ajutăm! Adoniyram...

Păru că nu o aude.

Capitolul 26

— Trebuie s-o ajuți – e mama ta! îi ceru Shoshannah, fără suflu şi aproape înnebunită după ce o alergase pe trepte în jos Adoniyram.

— Nu puteam face nimic; ai văzut ce s-a întâmplat.

Adoniyram păru supărat, dar glasul îi era surprinzător de rece.

— A fost o prostie din partea ei să se ia la sfadă cu Rab-Mawg. Am încercat s-o avertizez, dar nu ascultă niciodată de nimeni.

Dar puteai s-o salvezi, ripostă în gând Shoshannah. Așa înfiorătoare cum era, *era* totuși mama lui.

— Poate s-a dus Perek cu ceilalți s-o ajute.

Adoniyram nu îi răspunse.

Shoshannah își ridică privirea spre el, încercând să dibuiască ce simțea el. Se încrunta la slujitorii și paznicii din curtea de jos a templului. Nu îi păsa că mama lui era poate moartă? Cât de mânjite erau perdelele de sânge... iar țipetele groaznice ale lui Sharah... Gândul o făcu pe Shoshannah să se înfioare și să se împiedice.

Adoniyram o apucă de braț, trăgând-o de pe trepte. Le vorbi cu voce tare slujitorilor lui Sharah și Ra-Anan:

— Urcați! Ajutați-o pe mama mea!

Toți slujitorii se holbară, după care se închinară și urcară sus în templu. Se pare că Ormah mersese ca să-l găsească pe Ra-Anan; Shoshannah nu văzuse pe niciunul dintre ei. Adoniyram o trase spre calul ei.

— Grăbește-te. Trebuie să te scoatem de aici. Dacă mama mea scapă cu viață, va face tot ce îi stă în putință să vă omoare și pe tine, și pe Rab-Mawg.

Știind că se putea să aibă dreptate – măcar în privința aceasta – Shoshannah se repezi la cal. Adoniyram o ajută să urce, iar apoi sări repede pe calul său neliniștit. Îngrijorată, Shoshanah se uită în jur după Kaleb. Întotdeauna îl însoțea pe Adoniyram. De ce nu era aici?

Kal, oare ce ți s-a întâmplat? Pe când își imagina lucrurile groaznice care i s-ar fi putut întâmpla lui Kaleb, Cuş veni în curtea templului, însoțit de mai mulți paznici. Se aruncă jos de pe cal, privind mânios spre Adoniyram.

— Unde e mama ta?

Adoniyram dădu din cap spre turn.

— S-a certat cu Rab-Mawg.

Urmat de paznici, Cuş se repezi în sus pe scări.

Adoniyram se aplecă rapid și prinse de hățuri calul lui Shoshannah.

— Hai să pornim.

Shoshannah se holbă uimită către Adoniyram, întrebându-se cum de putea fi atât de calm. O rodea groaza ca un prădător nemilos sfâşiind pe cineva de viu. *Oh, Preaînalte...* Fără cuvinte, implora în neştire ajutorul Lui în vâltoarea acelui chin.

* * *

Rab-Mawg așează mangalul din piatră, sprijinindu-se greoi pe el, cu capul zvâcnindu-i de durere; furia îi scăzu privind către trupul fără viață dinaintea sa, înfășurat în perdele. Oare o omorâse pe Regina Cerurilor? Neliniștit, îi căută pulsul la încheietura

mâinii, dar nu reuși să dea de el. *Nu voiam decât să o fac să se supună... Mă apăram doar... Era nebună de legat...* Multe scuze îi umpleau acum mintea, scăzându-i din temeri. Adoniyram, slujnica și fata aceea, Shoshannah, toți fuseseră martori la lupta lor – ei știau ce se petrecuse. Dar toți fugiseră, lăsându-l să facă față consecinței. *Trădătorul,* gândi el despre Adoniyram. *Nu meriți credincioșia mea; m-ai părăsit din cauză că m-am protejat pe mine și templul.*

Avea dreptate. Așa le va spune și celor care îl vor acuza. Chiar și acum, auzi pași apăsați năpustindu-se în templu. Slujitorii lui Sharah și Ra-Anan îl înconjurară, toți având aceleași expresii uluite, neputând să-și creadă ochilor. Stând în picioare, își ridică bărbia sfidător. *Lași ce sunteți, toți!*

* * *

— Acela era Cuș, a trecut pe lângă noi cu paznicii lui, îi spuse Sem lui Annah, stând în baraca negustorului Tso'bebaw, cu fețele acoperite cu fâșii de in împrumutate de la alții.

Fără îndoială!

— Să mergem după el? întrebă cu șovăire Annah, frământată de mânia soțului ei, la vederea îngâmfării lui Cuș, tot poleit cu aur și învăluit cu putere.

Cu ochii larg deschiși, negri și învăpăiați, Sem se ridică în picioare și îi oferi lui Annah o mână lungă, aspră de muncă. Murmurând spre cer o rugăciune, Annah își trase un văl din in peste față, acoperindu-se până la ochi. Apoi primi mâna soțului ei.

Ezriy, fiul credincioșilor Yabal și Meherah, se ridică în picioare, însă Sem refuză hotărât, chiar dacă îi era recunoscător pentru ocrotirea tânărului, strângându-l de umăr:

— Mulțumesc, Ezriy, dar trebuie să rămâi.

Blândul negustor, Tso'bebaw, lăcrimă aproape când plecară, șoptind nu foarte încet:

— Cuvântule Viu, ocrotește-i Tu! Cruță-le viețile...

* * *

În acea dimineață, Meherah se rugase în timp ce muncise, la fel ca Yabal al ei. Zekaryah și Keren vor scăpa cu viață, fără îndoială. Fusese prea multă moarte în jur. *Oh, Tu, Cel care ne vezi, oprește atâta moarte!*

* * *

În casa ei impunătoare, stăpâna Achlai, soția lui Cuș, își lăsă cei patru fii mai tineri împreună cu nevestele lor să-și termine micul dejun prelungit. Erau veseli, râdeau împreună. Nu voi să îi îngrijoreze cu lacrimile ei. Se ghemui pe o rogojină în iatacul său, plângând, tânjind ca furia și dorința soțului ei de răzbunare să își găsească sfârșitul, transformându-se în milă. Și ambiția sa, de bună seamă. *Iartă-l! Iartă-ne.*

* * *

Haidem! Să Ne pogorâm...

* * *

De-a dreptul îmbolnăvită de groază, Annah se îndreptă spre nord împreună cu iubitul ei soț pe strada pieții, pavată cu cărămidă și înțesată de oameni. Detesta cetatea aceasta zgomotoasă, agitată, grosolană, tot ce era și tot ce putea deveni. Cât de jignitor poate fi pentru Cel Preaînalt! Și mai grav era turnul acela nenorocit – simbolul clar al răzvrătirii lui Nimrod. Simbolul atât de îndrăgit și admirat de toți acești oameni. Și erau atât de mulți. Annah se tulbură gândindu-se că aceștia erau urmașii ei. Se simți copleșită de amărăciune, necruțătoare, năpădită de regrete. *Oare eu i-am făcut să se întoarcă împotriva Ta?*

La capătul străzii pieții, Sem se opri, iar Annah se opri cu el, holbându-se de-a lungul râului strălucitor, vălurit, care îi

despărțea de turn. Annah era convinsă că nu era nevoie decât să treacă podețul din lemn pentru a-l găsi pe Cuş. Dar nu voia să se miște de acolo. Și, pare-se, nici Sem. Curioasă, Annah îl privi pe soțul său. Mâna lui o cuprinse cu putere pe a ei, dar nu o privi. Se uita după un călător, îmbrăcat cu o mantie și acoperit la fel ca ei. *Îl cunoaștem pe omul ăsta?* se întrebă Annah.

Ca un răspuns la întrebarea ei, călătorul se întoarse spre ei și îi privi. Putea fi fiul oricui: piele bronzată, păr închis la culoare, ochi căprui. Un om obișnuit. Însă expresia aceea a lui... Ochii îi erau aprinși, foarte vii și plini de... *tot*. Ciudat și totuși părea foarte familiar. *Și el crede în Cel Preaînalt... Îi simt prezența aici.*

Dând politicos din cap, călătorul se întoarse dinspre turn și trecu pe lângă Sem și Annah spre cetate, făcându-se nevăzut prin mulțime. Annah se uită lung după el, dorindu-și să fi stat de vorbă cu el. Nu păru să fie din zonă mai mult decât ei doi.

O adiere clătină uşor învelitoarea de pe capul lui Annah, alinând căldura dimineții târzii. Sem începu să-i spună ceva, dar atenția lor fu atrasă de tropăitul zgomotos al cailor care treceau peste podeț. Trecură doi cai mânați de fiul lui Sharah, Adoniyram, și o tânără îmbrăcată elegant cu bucle castanii lăsate pe umeri. Într-o clipă, o recunoscu. *Shoshannah.*

Ridicându-și vocea, strigă:

— Shoshannah!

Dar era deja prea târziu. Adoniyram își întorsese caii spre strada pieții, fără să încetinească ritmul. Shoshannah aruncă o privire zorită în jur, fără să-i vadă pe Annah și Sem. Mulțimea din stradă se împărți în lături să le facă loc tinerilor călăreți, după care se amestecă din nou.

— Ea e mai importantă pentru noi decât Cuş, hotărî cu voce tare Sem.

Se întoarseră și o urmăriră pe Shoshannah.

* * *

Shoshannah auzi o femeie strigând-o pe nume – cineva a cărei voce semăna teribil de mult cu cea a mamei Annah. O căută cu nesaț, din priviri, dar nu recunoscu pe nimeni în mulțime. Adoniyram mergea prea repede; o speria.

— Adoniyram, te rog încetinește. Nu e nevoie să gonim așa.

— Ba da, insistă el, cu expresia rece acum. Trebuie să te ascundem până voi fi încredințat că ești în siguranță.

— Voi fi în siguranță. Ra-Anan nu mă va ucide din cauza celor ce s-au întâmplat. Încetinește, te rog, Adoniyram. Dacă ești atât de îngrijorat, trebuia să-l aduci pe paznicul tău.

— Nu am avut timp.

— Ar fi putut să o salveze pe mama ta de...

— Nu-mi mai vorbi despre ea.

Tonul și atitudinea lui de acum o speriară mai mult decât ritmul calului său. Voise ca mama lui să moară? *Da!* se gândi ea îngrozită, convinsă că avea dreptate. *Voiai ca mama ta să moară.* Gândul îi înăbuși toate argumentele. Dacă putea fi atât de crud încât să dorească moartea mamei lui, atunci sigur s-ar întoarce împotriva ei dacă l-ar scoate din răbdări. *Nu te înțeleg! Dar nici nu vreau.*

Răsuflă ușurată când văzu casa lui Ra-Anan înconjurată de ziduri. Odată ajunsă înăuntru, avea să fugă către odaia lui Demamah și avea să rămână acolo. Nu avea să mai vorbească cu Adoniyram niciodată cu bunăvoință. Niciodată. Spre surprinderea ei, Adoniyram îi mână calul pe lângă poarta casei lui Ra-Anan. Nu se putu abține să nu strige:

— Oprește-te! Unde mergi, Adoniyram?

— Undeva unde vei fi în siguranță.

Încăpățânat – exact ca stăpânii – îi spuse:

— Shoshannah, dacă începi un scandal, îi voi pune eu capăt. Acum, ascultă-mă; ai *încredere* în mine; voi avea grijă ca să fii în siguranță. Nu va trebui să...

Simți o adiere ca o boare, atât de teamă, cât și de mirare. Adoniyram îi mai vorbea și acum, dar nu-l mai înțelegea. Se holbă

la fața lui, încercând să-i înțeleagă cuvintele. Vorbea serios... și nu putea înțelege silabele frânte și ciuntite care-i ieșeau de pe buze. *Nu înțeleg... Îmi vorbește... și nu înțeleg. E prea mult deja; cred că înnebunesc.*

Se ridicară și alte voci în jurul ei de-a lungul străzii, la fel de încâlcite ca a lui Adoniyram, dar diferite. *Îmi pierd mințile.*

Adoniyram se uită în altă parte, întorcând caii spre o locuință împrejmuită cu ziduri, fluierând subțire către paznici. Păreau uimiți atunci când deschiseră poarta din lemn și se închinară.

Aceasta trebuie să fie locuința lui, își spuse Shoshannah, privind în interiorul curții spre grădina nearanjată. Teama ei crescu. *Mă duce în locuința lui!*

Zguduită de spaimă, se aruncă de pe cal și fugi, însă Adoniyram îi prinse brațul înainte să poată ajunge la poarta pe care paznicii o închiseseră deja. Shoshannah căzu în genunchi pe pavajul din cărămidă. *Nu* va intra în casa lui.

Spre surprinderea ei, Adoniyram îngenunche alături de ea, prinzând-o dureros de încheieturile ei împodobite cu aur, însă vorbindu-i cu glas scăzut, potolit; glasul îngăima și bolborosea ceva de neînțeles. Copleșită de confuzie, de toate, Shoshannah izbucni în plâns.

— Nu înțeleg ce-mi spui! Adoniyram, te rog, nu înțeleg.

* * *

Ce bolborosește oare? Adoniyram se holba mirat către Shoshannah. Nu putea să glumească într-un asemenea moment. Privind-o cu băgare de seamă, își dădu seama că vorbește serios. Plângea, ochii ei cenușii se măriseră și se luminaseră de la plâns, erau aproape sălbatici, vorbindu-i pe ton jos, în propoziții scurte pe care nu le putea înțelege. Singurul cuvânt pe care-l prinse pe jumătate de pe buzele ei era numele lui, dar pronunțat stâlcit. Atât de teamă îi era de el? O cuprinse cu brațele, încercând s-o aline, şi-i spuse:

— Shoshannah, iubita mea, de ce ești atât de speriată? Hai, liniștește-te.

Cuvintele sale avură efectul opus. Ea izbucni într-un plâns deznădăjduit, acoperindu-și urechile, stăruind din nou de el, dar rostind cuvinte pe care el nu le putea deslușì.

* * *

Kaleb se opri lângă bucătăria din casa lui Adoniyram, ascultând nedumerit. Era aproape sigur că o auzea pe Shoshannah afară. Plângea? Privind în stânga și în dreapta, se aplecă în interiorul liniștit al cămării unde stăteau ascunși Zekaryah și Keren.

— Se întâmplă ceva afară. Așteptați aici, vă implor. Vin înapoi imediat.

— Să ai grijă, îi șopti Keren.

Kaleb o îndrăgi și mai mult, văzând că îi poartă de grijă. Ea era într-o primejdie mult mai mare decât el. Închizând încet ușa, se furișă afară în curte și se uită lung, îngrozit.

Doi cai adulmecau prin grădinile din curte după fire de verdeață. Dincolo de ei, aproape de poartă, Adoniyram stătea îngenuncheat pe pavajul din cărămidă, ținând-o în brațe pe Shoshannah. Ea își ținea mâinile la urechi, plângând:

— Nu înțeleg! Nu are nicio noimă ce spui! Te rog încetează, Adoniyram.

Slujitorii lui Adoniyram se trăgeau înapoi, uitându-se uluiți. Kaleb speră să rămână la fel de uluiți, căci dacă Adoniyram nu-și lua în scurt timp mâinile de pe Shoshannah, atunci așa cât era el de stăpân, avea să fie răpus de un bulgăre de lut.

Stăpânindu-se cu greu, Kaleb îngenunche lângă Adoniyram, atrăgându-i atenția. Când Adoniyram îi aruncă o privire tainică și iscoditoare, Kal dădu scurt din cap, știind că se întreba cu privire la prizonieri.

Da, stăpâne, sunt în siguranță în locuința ta, dar nu vor rămâne aici și nici soția mea nu va rămâne.

Adoniyram îi vorbi lui Kal cu frânturi de sunete întretăiate și sucite. O poruncă, își dădu seama uimit Kaleb. *Minunat! Acest om are puterea să mă omoare, iar eu nu pricep o iotă din ceea ce mi-a spus.*

Pe străzile de după poartă se ridicară strigăte, țipete înfiorate de femei, vorbe înfuriate de bărbați. Dintr-odată, doi paznici dădură buzna înăuntru, îngenunchind, bolborosind cuvinte către Adoniyram, făcându-l să se holbeze către ei, nelămurit.

Nici eu nu i-am înțeles, se gândi Kaleb, înghițind cu greutate. *Preaînalte, toți au uitat să vorbească?*

Întorcându-se din nou, Adoniyram îi spuse lui Kaleb ceva fără noimă. Totuși, spre ușurarea lui Kal, Adoniyram își însoți porunca bolborosită și cu o privire și o mișcare a capului ce nu lăsa loc de îndoială. Voia ca el s-o ducă pe Shoshannah înăuntru. Kal dădu din cap și se închină, iar apoi îi vorbi lui Shoshannah, înlăcrimată și tăcută acum:

— Vino, stăpână; voi avea eu grijă să fii în siguranță.

— Nu, dădu din cap Shoshannah. Nu mă duc acolo. Nu înțelegi ce vrea să facă? Vrea să mă facă soția lui!

— Înțelege-mă, rogu-te, spuse Kaleb clar, temându-se că Adoniyram ar putea să-și revină dintr-odată și să înțeleagă ce își spun. Vei fi în siguranță; o să am eu grijă.

— Sigur?

— Îți dau cuvântul meu.

* * *

Adoniyram o văzu pe Shoshannah că tremură, dar păru să-și revină la cuvintele lui Kaleb. Își șterse ochii, trase adânc aer în piept și se ridică. Ridicându-se deodată cu ea, Adoniyram îi sărută obrazul umed, apoi mâna, murmurând:

— O să fii bine; intră, iubito. Mă voi întoarce la tine cât de curând.

Shoshannah îl cercetă din nou, neînțelegând ceea ce spusese. Dar îl urmă ascultătoare pe Kaleb. Pe paznicul uriaș îl înțelesese.

Cum de? Dar pe el de ce nu l-am înțeles? Nedumerit, Adoniyram o urmări pe Shoshannah până când fu dusă înăuntru în casă. Apoi își luă calul și îi urmă afară în stradă pe portarii săi speriați, vorbind fără noimă. Orice se întâmpla, Adoniyram era gata să îi facă față. Nu putea îngădui un haos peste cetate. *Acum e împărăția mea.*

Speră ca Rab-Mawg și Cuş să se bată în templu și că Ra-Anan va lua și el parte; nu aveau decât să se lupte între ei pentru putere până să se omoare.

* * *

— Ți-ai tăiat craca de sub picioare, îi spuse Cuş lui Rab-Mawg cu răceală, mulțumit de vederea trupului neînsuflețit și de decăderea tânărului mag.

Se simți o adiere prin templu, iar Cuş o trase în piept, simțindu-se revigorat. Triumfător. Acum nu trebuia decât să se scape de nefolositorul acela uneltitor de Adoniyram. Ca să nu mai spună de Ra-Anan.

Mă vor ajuta fiii mei să termin cu ei, se hotărî Cuş. *Vom pune mâna pe împărăția aceasta, cum ar fi trebuit să facem după moartea lui Nimrod. Iar eu mă voi ocupa de Keren. Numai să o găsesc.*

Trebuia să meargă el însuși în căutarea lui Keren, căci acum nu mai era Sharah să-i descopere căile surorii ei. Le va porunci paznicilor lui să întoarcă pe dos locuința lui Sharah de îndată ce avea să-şi încheie socotelile cu prostul de Rab-Mawg.

Mai-marele magilor îi aruncă o privire mânioasă, ca un animal prins în capcană. Scoase din gură cuvinte – niște zgomote stâlcite și rupte care nu aveau niciun înțeles.

Cuş râse disprețuitor de preotul uscățiv și spân.

— Ți-ai pierdut mințile, nu-i așa? Nu-i de mirare – după toate ierburile și otrăvurile acelea pe care le-ai încercat. Credeai că nu aflu de isprăvile tale? Ești un prost.

Privind către paznicii săi, Cuş le spuse:

— Omorâți-l.

Paznicii clipiră și se holbară la el. Nerăbdător, Cuş repetă:

— Omorâți-l!

Unul dintre paznici vorbi, cu glas respectuos, cu vorbe joase și ciudate. Doi dintre slujitorii lui Ra-Anan trăncăniră ceva către Cuş, agitați, scuturând din cap.

Ăștia au înnebunit cu toții, se gândi Cuş, uluit.

Ra-Anan se năpusti acum în templu, privind în jur, plin de aroganță. Îl zări pe Cuş și rosti niște cuvinte care sunară ca o horcăială șușotită, fără noimă.

Cuş se încruntă:

— Ce-i cu tine?

În aceeași clipă, sprâncenele negre ale lui Ra-Anan se ridicară nedumerite. Unul dintre slujitorii săi mormăi ceva, Rab-Mawg mai mârâi niște sunete de neînțeles, iar apoi toată lumea începu să sporovăiască și să strige, gesticulând larg. Ra-Anan se uită la ei și fugi din turn ca urmărit de fiare.

Fiori reci de teamă trecură peste capul lui Cuş și apoi pe gât în jos, făcându-i părul măciucă. *Ce ne-ai făcut?* întrebă el cerurile – pe Cel Preaînalt, cu care nu binevoise să vorbească de ani buni. Îngrozit, se repezi după Ra-Anan. *Trebuie să ajung acasă.*

* * *

Preotul Rab-Mawg se ridică în picioare în templul său din aur strălucitor, cu aer triumfător, urmărindu-și dușmanii cum fugeau ca niște lași. Shemesh îl salvase, zăpăcindu-i pe Cuş, Ra-Anan și pe slujitorii lor. *Voi trăi; am scăpat de pedeapsă.*

Dar acum trebuie să scap de trupul acestei femei; nu face decât să pângărească templul. Mai potolit acum, cu inima bătându-i într-un ritm mai firesc – deși capul îl mai durea încă și îi zvâcnea cu putere – Rab-Mawg privi în jur după ajutoarele sale. Ebed, Ghez-ar și Awkawn se strânseră laolaltă, nesiguri în pragul ușii din lateral, urmărindu-l.

Mânios, Rab-Mawg le făcu semn să îl ajute să ducă trupul inert. În timp ce o înfășurară pe Regina Cerurilor în pânză și o duseră afară ca s-o îngroape printre copaci, Rab-Mawg spuse:

— Ne va fi mai de folos acum că e moartă; va domni nevăzută, iar eu voi glăsui în numele ei!

Când își dădu seama că tovarășii săi se holbau către el de parcă ar fi fost un nebun sau un copilaș bâlbâit, știu că nu scăpase, de fapt, de pedeapsă. Cine i-ar putea asculta poruncile dacă nu-l înțelegea? Cum ar putea el să conducă împărăția? *Nu poate fi adevărat. Sunt distrus. Înnebunesc...*

* * *

Urmat de Perek și de Ormah care plângea, Ra-Anan mergea pe lângă Cuş pe străzi, simțindu-se mai slab decât atunci când Dayag acela încercase să-l omoare, atacându-l pe întuneric.

Localnicii strigau unul la altul, plângeau sau își smulgeau părul de pe cap. Alții își împachetau catrafusele ca să-şi ia tălpăşița de acolo. Mulți oameni strigau către Ra-Anan și Cuş, de parcă îi învinovățea pentru acest haos.

Un bărbat scuipă în dreptul lui, iar o femeie gesticulă larg, ridicându-și vocea ca să-l acuze isteric. Refuzând să ia asupra sa vina pentru această nenorocire, Ra-Anan își ridică mâinile spre cer, arătând afectat. *Acolo. Dați vina pe ceruri! Pe El dați vina!*

Îi păru că gestul avu efect și fu destul de profund pentru a-i opri în loc pe mulți și a-i îngropa în nefericirea și disperarea lor. Însă mulți muncitori și negustori mai bădărani nu fură atât de ușor de îngenuncheat; priviră cu mânie și se alăturară altora care fugeau către sud, spre locuința lui și a lui Cuş.

Cuş își mână îndârjit calul înainte, spre casa lui.

Descurajat, Ra-Anan urmă exemplul lui Cuş.

* * *

Shoshannah se încruntă, șovăielnică, pe când Kaleb deschise ușa și o îndemnă să intre, murmurând:

— Iubito, fă ce dorești numai să nu faci gălăgie. Dă astea celorlalți.

Îi dădu un cuțit învelit și o suliță.

— O să fac rost de mai multe arme; apoi ne luăm caii.

Celorlalți? Avea chef de șagă? Shoshannah păși în cămară și șovăi, șoptind atât cât îndrăzni:

— Cine e aici?

Îi răspunse glasul blând al unei femei:

— Shoshannah?

Shoshannah crezu că îi sare inima din piept.

— Mamă!

Se găsiră în întuneric. Într-o clipă, Shoshannah puse deoparte sulița și o îmbrățișă pe mama sa cu toată puterea, cu lacrimi în ochi – mai ales când auzi suspinele înăbușite ale lui Keren și o simți cum tremură. O mână trecu prin părul lui Shoshannah și vocea tatălui său, extrem de recunoscătoare, șopti:

— Mulțumescu-Ți Ție.

Copleșită, Shoshannah îl îmbrățișă și pe el, și pe mama sa, bucurându-se până o opri tatăl ei:

— Șșș... Ce face Kaleb? Când se întoarce Kaleb, îi vom căuta pe ceilalți și vom pleca.

* * *

Ferindu-și fețele de ceilalți, Sem și Annah ascultară și priviră din mijlocul haosului înspre poarta împrejmuită cu zid.

— Shoshannah trebuie să fie înăuntru, murmură Annah soțului ei. Tânărul acela, Adoniyram, a ieșit din casă.

— Iar Zekaryah și Keren sunt probabil în casa lui Sharah, încuviință Sem. Mă rog să ne putem întâlni curând.

În jurul lor, oamenii strigau unii la alții, își împachetau lucruri, plecau... se împrăștiau exact așa cum spusese Noe, părintele lor din vechime.

Așa cum plănuiseși Tu, se gândi Annah la Cel Preaînalt, uimită. *Aceasta e voia Ta.*

— Sem, străinul acela, călătorul pe care l-am văzut trecând pe lângă râu... Când ne-am apropiat de el, ai simțit în el prezența Celui Preaînalt?

— Și tu L-ai simțit?

* * *

Cuş descălecă în curtea sa, uluit. Casa lui mișuna de oameni pe care nu-i recunoștea. Totul fierbea. Cei patru fii tineri ai lui împreună cu nevestele lor și cu Achlai stăteau în curte. Achlai se cuprinse cu brațele în vreme ce fiii și nurorile lor bolboroseau una către cealaltă, străduindu-se să se înțeleagă. Sabteca, fiul său cel mai tânăr și de obicei vorbăreț, îl zări primul pe Cuş și se repezi către el, vorbind ca un apucat. Cei trei frați ai săi i se alăturară nerăbdători, lăsându-i pe localnici și pe slujitori să le prade casa în vreme ce ei se străduiau să vorbească.

Achlai se apropie, cu fața serioasă, ca de obicei, iar ochii cei negri umeziți de lacrimi, suferinzi.

— Bărbate, nu mai avem nimic aici. Poate fiul nostru mai mare înțelege ce spunem...

Plânse și începu să-și îmbrățișeze fiii de parcă își lua rămas-bun de la ei.

Seba, se gândi Cuş, descumpănit. Al doilea fiu – acum cel mai în vârstă – îl disprețuise întotdeauna pe Nimrod, dar fusese amabil și se ferise de Cetatea cea Mare și de Cuş. *Cum m-aș putea întoarce la Seba?*

* * *

Ra-Anan o auzi pe nevasta lui strigând înainte să intre în casă. Zeva'ah era în camera mare, lovind-o pe Demamah cu pumnii, care se ghemuise într-un colț și plângea, nepăsătoare la musafirii lor uluiți: părintele Elam, părintele Aram și soțiile lor îmbrăcate elegant și cu părul negru făcut cosițe împreună cu toți slujitorii lor. Și nepăsătoare la toți nepoftiții care le călcau pragul.

Disperat să-i bage mințile în cap nevestei sale, Ra-Anan o apucă pe Zeva'ah, scuturând-o:

— Oprește-te! Casa e prădată de hoți! Ce e cu tine?

— Spune-i tatălui tău ce e cu noi! strigă Zeva'ah, împingând-o pe Demamah care era cenușie la față și plângea cu suspine spre Ra-Anan. Spune-i.

Spre oroarea lui Ra-Anan, Demamah căzu în genunchi, rostind silabe joase, întortocheate și sacadate. Ra-Anan își scutură capul înfiorat:

— Nu știu ce spui. Nu știu...

Dimineață, se trezise plin de încredere cu privire la viața și puterea sa. Acum, la amiază, își dădea seama că nu mai avea nimic.

Capitolul 27

— Țineți! Kaleb se aplecă înăuntrul cămăruței și le întinse arcuri și tolbe cu săgeți și cuțite lui Keren, Zekaryah și Shoshannah. Grăbiți-vă să nu ne prindă.

Plină de bucurie că era din nou împreună cu părinții și Kaleb, Shoshannah își aruncă tolba pe spate și își încercă arcul. Era arcul ei, luat de către Adoniyram; Kaleb făcuse rost de el pentru ea. Voi să-l îmbrățișeze că se gândise la ea. Scoase repede o săgeată și o fixă în arc, gata să o folosească.

— Haide, o îndemnă tata în șoaptă, deschizând ușa.

Shoshannah o zbughi din odaie, în urma lui Kaleb. *Ajută-ne să avem izbândă*, se rugă ea. *Nu ca data trecută.*

Părinții o urmară, făcând un ușor zgomot cu săgețile care se loveau de stinghii și cizmele bătându-se unele de altele repezindu-se prin cealaltă cameră din cărămidă și bitum, o bucătărie de bună seamă. O bucătăreasă într-o tunică murdărită și doi paznici înveșmântați în blană sporovăiau, agitați printre grămezile de legume, aluatul de pâine și coșurile de ouă și fructe. Bucătăreasa rămase cu gura căscată când le zări pe Shoshannah și pe Keren și se trase înapoi cu teamă. Paznicii îi văzură pe

Kaleb, Zekaryah și toate armele lor, apoi se dădură în spate spre zid, încercând să se ferească de ei.

Încurajată, cu pulsul crescându-i, Shoshannah dădu buzna afară după Kaleb, iar părinții ei o urmară. Mirosuri calde de paie, cai și baligă îi întâmpinară din niște pavilioane de clădiri cu uși largi, care se deschideau; grajdurile caselor lui Adoniyram și Sharah.

— Hadeți să ne găsim caii și lucrurile trebuincioase, bolboros Zekaryah aruncând o privire înăuntru. Lui Keren și Shoshannah le spuse:

— Ne mai lipsește un cal; va trebui să urcați amândouă pe unul.

— Îl iau eu pe Khiysh când mergem după Tiyrac, spuse Kal hotărât.

Păziți de Kaleb, își pregătiră caii și adunară ceea ce puteră să mai găsească din bagajele lor de călătorie și din corturi. Apoi Zekaryah o ajută pe Keren să urce pe un cal maroniu deschis dându-i frâiele și armele.

— Tiyrac va fi în grajdurile din spatele casei lui Ra-Anan; ai putea aduce el alți cai, îi spuse Shoshannah tatălui ei când o ajută să urce pe cal în spatele lui Keren.

Cu un junghi de durere, adăugă:

— Aș vrea să fi putut s-o văd pe Demamah înainte să plecăm

— Micuța mea Demamah..., o auzi Shoshannah pe mama ei oftând. Kal ne-a spus că ai locuit cu ea în casa lui Ra-Anan Dar trebuie să-l găsim pe Tiyrac.

— Vine cineva! se feri Kal în umbra ușii. Unul dintre paznici lui Sharah. Are un cal pe care-l putem lua – așa o să avem do pentru părintele Sem și mama Annah.

Zekaryah se târî în spatele lui Kal și așteptă. Keren ținu calu nemișcat, iar Shoshannah își ridică arcul cu grijă. În clipa în care paznicul merse spre grajd, Kal îl apucă pe neglijentul călăreț de braț și de centura tunicii și îl aruncă jos pe podeaua grajdului

în vreme ce Zekaryah prinse calul. În timp ce Kal îl târî pe paznicul ce țipa ca să se ridice, Shoshannah îl imploră:

— Kal, să nu-l rănești.

— Nu-l voi răni.

Kaleb îi dădu drumul bărbatului îngrozit și sfrijit.

Keren se încordă, recunoscându-l.

— Erek.

Zekaryah bombăni. Spre surprinderea lui Shoshannah, îl lovi zdravăn în stomac pe paznicul speriat, apoi îl trânti cu fața într-un morman de băligar, după care îi aplică o lovitură zdravănă în fund.

— Ești binecuvântat că nu te omor!

Tot cu o căutătură cruntă, Zekaryah sări pe calul lui Erek, iar Kaleb urcă pe un altul și apucă frâiele animalului.

Paznicul Erek își vărsa măruntaiele în paie când ei ieșiră din grajduri.

— Ce a făcut Erek de l-a întărâtat în halul ăsta pe tata? întrebă rugătoare Shoshannah în șoaptă.

— Era un laș și un spion – dintotdeauna, îi explică mama, cât se putea de convinsă că Zekaryah era scuzat pentru faptul că îl atacase.

Îndrumându-și caii pe străzile aglomerate și deranjate, Keren spuse:

— Uită-te după mama Annah și tata Sem.

— Știam eu că am auzit-o în dimineața asta pe mama Annah strigându-mă!

Chiar în vreme ce vorbea, Shoshannah îl auzi pe Sem strigând:

— Zekaryah, așteaptă! Aici suntem.

Shoshannah se stăpâni cu greu să sară jos de pe cal și să-i îmbrățișeze pe Annah și Sem. Se aduna lume, căscând ochii către Keren, țipând ceva de neînțeles în vreme ce Sem și Annah urcară pe cai. Din fericire, oamenii păreau să nu poată vorbi unii cu alții nici atât cât să pună la cale un plan de atac.

— Ce li s-o fi întâmplat? se întrebă Keren cu voce tare, mirată.

— Așa îmi vorbea și Adoniyram în dimineața asta, murmură Shoshannah, neliniștindu-se din nou. Nu am putut înțelege nimic din ce îmi spunea – așa sunt toți de aici.

Simți că i se face rău de frică.

— Shoshannah, copilă, o strigă Annah peste larma din jur, ești bine?

— Da, dar haideți să plecăm, vă rog! îi imploră Shoshannah, tot mai lipsită de curaj.

— De îndată ce îl găsim pe Tiyrac, îi promise mama.

Merseră spre locuința lui Ra-Anan, iar Zekaryah și Keren își fluturau armele în fața oricui îndrăznea să le taie calea. Întorcându-se spre grajduri, Zekaryah strigă:

— Să aveți armele pregătite și stați împreună. Tiyrac! Unde ești? Tiyrac, răspunde-ne!

Toți începură să strige răgușiți.

* * *

Demamah stătea cu familia sa și musafirii în curtea cea mare, plângând în timp ce trupe de oameni furioși invadară casa tatălui său, distrugând ceea ce nu furau. Măcar dacă s-ar fi putut înțelege cu ei... măcar dacă i-ar putea potoli cumva. *Dar tata nu poate să le vorbească, și nici eu.*

Încurcarea limbilor era cel mai rău lucru posibil. Tabbakhaw o gonise din bucătărie, tremurând din toate încheieturile; apoi musafirii se traseră înapoi din fața ei de parcă era o creatură ciudată, înfricoșătoare, iar mama sa o lovise peste față, peste spate, peste brațe. Până când se înapoiase tatăl ei... înfuriat, bolborosind fără noimă ca și ceilalți.

Și se întorsese fără Shoshannah.

Demamah se temu că preoții o omorâseră pe Shoshannah până la urmă. Încercă să întrebe de verișoara sa, dar nimeni nu

putea vorbi cu înțeles ca să-i spună. Nu știa cum ar putea trăi mai departe fără tovărășia lui Shoshannah, fără hazul ei.

Oare meritam asta? plânse ea tăcut, privind cu mânie spre ceruri, printre lacrimi. *Mai bine omoară-mă.*

— Tiyrac! se auzi cu putere un glas de bărbat de dincolo de ziduri. Unde ești? Tiyrac, răspunde-ne!

Și alte glasuri se alăturară bărbatului, făcând-o pe Demamah să se întoarcă. *Shoshannah.* Auzi glasul lui Shoshannah strigându-l numai pe Tiryac. Și înțelese cuvintele lui Shoshannah.

Demamah o luă la goană din curte, trecând de rubedeniile sale frământate și de părinții săi mânioși, hotărâtă să-și găsească verișoara.

* * *

Tiyrac apăru de după grajduri, cu un balot de fân, zăpăcit, apoi uluit să-i vadă pe toți așteptându-l. Shoshannah s-ar fi amuzat de expresia sa dacă ar fi fost într-un alt moment.

Zekaryah înaintă, strigând:

— Ești singur aici? Grăbește-te! Ia-ți calul.

— Și pe al meu!

Kal își ridică glasul în vreme ce Tiyrac aruncă la o parte fânul și se repezi în grajd.

Și pe a mea, se gândi Shoshannah. *Ma'khole.*

— Te rog, mamă, trebuie s-o iau pe Ma'khole.

— S-ar putea să nu mai avem timp, începu mama ei încet.

— Shoshannah! se auzi glasul lui Demamah ca un ecou din colțul zidului ce dădea în stradă.

Shoshannah se întoarse, surprinsă. Demamah se opri, holbându-se la ea, la Keren, la toți, cu chipul schimonosit de disperare, ca al unui copil pierdut care implora tăcut după ajutor.

Răsucindu-și arcul și săgeata în mâini, Shoshannah coborî în grabă, abia auzind strigătele de avertisment ale părinților. *Trebuie să...* Cuvintele îi rămaseră pe buze neterminate; gândul

că trebuia să o părăsească pe Demamah era prea chinuitor să fie înghesuit în câteva cuvinte. Alergă la verișoara ei și o îmbrățișă.

Demamah o cuprinse în brațe și suspină:

— Pleci? Nu poți pleca!

— Măcar de...

Shoshannah se poticni când Ra-Anan se repezi de după colțul zidului, împreună cu Zeva'ah, tata Elam, tata Aram și cele două soții ale lor în urma lui. Se opriră toți, căscând gura către Shoshannah, Keren, Sem, Annah și către ceilalți.

În timp ce Ra-Anan fierbea de furie, Zeva'ah strigă șuierător, răsucind în gură cuvinte care precis erau acuzații. Însă tata Elam, tata Aram și soțiile lor respectabile, cu părul negru, se dădură înapoi, urmărindu-i pe părintele Sem și pe mama Annah descălecând.

— De ce vă găsesc în cetatea aceasta nenorocită? îi întrebă Sem pe fiii lui și pe soțiile lor, rănit adânc, până la mânie.

— Primul meu născut... și cel mai tânăr fiu al meu, murmură dureros Annah, trădând-o ochii ei negri rugători. Spuneți-mi că nu L-ați uitat pe Cel Preaînalt.

Elam protestă într-o bâlbâială ciopârțită. Iar Aram le aruncă părinților săi o privire smerită – cu ochii mari și negri ca ai mamei Annah, în vreme ce niște zgomote fără înțeles îi țâșneau de pe buze.

— Nu o înțeleg pe mama și pe musafirii noștri, îi șopti Demamah lui Shoshannah. Tu îi înțelegi?

— Niciun cuvânt. Cred că am luat-o razna.

Sem și Annah erau la fel de supărați. Încercau din nou să le vorbească fiilor lor, care nu puteau să se înțeleagă cu ei, dar nici între ei.

Sem se întoarse spre Annah, disperat.

— Iubito, suntem despărțiți de copiii noștri... împrăștiați, așa cum a spus tata.

— Despărțiți? întrebă Demamah, cu glasul tremurat. Ce vrei să spui? Nu îi voi mai putea înțelege pe părinții mei niciodată?

În timp ce suspina, Ra-Anan rosti niște silabe aspre, bâlbâite, urlând de mânie către Keren.

* * *

— Ai câștigat, draga mea soră, nu-i așa? strigă Ra-Anan, strângându-și pumnii ca să nu o lovească pe Keren și să n-o tragă jos de pe cal. Era neînarmat, în vreme ce ea, soțul ei, Shoshannah și paznicul acela prefăcut, Kaleb, își țineau toți arcurile și săgețile pregătite.

— Tu și bătrânii tăi și Cel Preaînalt! Voi ați adus nenorocirea asta peste noi – ne-ați luat tot!

În timp ce Ra-Anan vorbea astfel, o văzu pe Shoshannah potrivindu-și arcul, apoi șoptind către Demamah, care dădu din cap înlăcrimată, evident înțelegând ceea ce îi spusese Shoshannah. Îndreptându-și atenția acum către Demamah, Ra-Anan întrebă:

— Nu mă înțelegi deloc, Demamah? Și pe tine te-am pierdut?

— Ce vrei să spui? îi ceru Zeva'ah, făcându-se tot mai palidă. E fiica noastră!

Ra-Anan o privi pe soția sa. Trebuia să se stăpânească, să dea o formă gândurilor lui amare.

— Cred că am pierdut-o. Din vrerea Celui Preaînalt al lor.

— Nu, își scutură puternic capul Zeva'ah. Greșești!

— Vorbește cu fiica ta, iubito, îi spuse Ra-Anan, știind că este în zadar. Dacă te înțelege, atunci mai e a ta. Dacă îi înțelege pe ei... e a lor.

— Greșești, insistă Zeva'ah.

Întorcându-se, strigă:

— Demamah, vino aici! Las-o pe fata aceea și pe familia ei; locul tău nu e împreună cu ei. *Demamah!*

* * *

Keren își stăpâni răul pe care-l simțea, neputând să-și creadă ochilor. Iar în vreme ce restul încercau din nou să vorbească unii cu alții, caii nechezau, agitați de întârziere și de isteria crescândă a lui Zeva'ah.

Zeva'ah o apucă acum pe Demamah, trăgând-o de lângă Shoshannah, refuzând să creadă ceea ce se întâmpla.

Cu șovăire, Keren strigă:

— Demamah, copilă!

Când Demamah se uită la ea cu ochii aceia triști, cu gene lungi pe care Keren și-i amintea și îi iubea atât de mult, Keren spuse:

— Nu te teme, micuța mea. Sărut-o pe mama ta și dă-i o îmbrățișare; așa te va înțelege. Sărută-l și pe tatăl tău – nu e vina ta. Știu și ei asta.

Demamah dădu din cap nefericită.

— Mulțumesc, mamă Keren.

Înțelegerea blândă de cuvinte dintre tânără și Keren o făcu pe Zeva'ah să șovăie, iar apoi să țipe, îndurerată.

* * *

Urmându-l pe Sem, Annah îi îmbrățișă și îi sărută pe primul lor născut și pe cel mai tânăr, suferind, neștiind dacă îi va mai putea vedea vreodată. Elam și Aram erau rușinați, triști, deși Annah se întreba dacă într-adevăr le părea rău – sau dacă înțeleseseră ceea ce se întâmpla. Dar nu voi să le rămână în amintire mânioasă sau neiertătoare.

Soțiile lor, fiice de-ale lui Iafet și Ghinnah și de-ale lui Ham și Tirtsah, nu vrură să o privească pe Annah în ochi. Hotărâtă, atinse cu mâna fețele lor mândre, frumoase și le făcu să se uite la ea.

— Să fiți cu înțelepciune. Să fiți cu băgare de seamă, le spuse ea fiecăreia, dându-și seama că nu puteau înțelege.

Cu greutate, își miji ochii.

— Vă iubesc.

Întoarceți-vă din nou la Cel Preaînalt...

* * *

Aşezată pe Ma'khole, Shoshannah se uită cum Ra-Anan o ajută pe Demamah să urce pe cal şi o forţă încordat pe Zeva'ah, care era înlăcrimată, să-i dea fiicei lor o sărutare de bun rămas. Ra-Anan îi mai aruncă o privire mânioasă lui Keren, arătând că o învinovăţeşte pe ea pentru acel necaz. În spatele său, locuinţa sa era plină de fum, arzând şi trosnind în flăcări. Lui Shoshannah îi păru foarte rău pentru el şi pentru Zeva'ah, dar totuşi era gata şi abia aştepta să plece.

Tiyrac îşi adunase lucrurile şi era deja călare pe calul său, Nashak, care adulmeca prin grămada părăsită de fân.

Între timp, Kaleb îl mângâia pe Khiysh, care era agitat, în vreme ce încerca să vorbească cu doi paznici care se apropiară de el. Neînţelegându-se, în ciuda gesturilor repetate din umeri şi mâini, cei doi paznici dădură din cap către Kal şi se grăbiră în grajduri.

— Ghid'ohn şi Ye'uwsh. Băieţi buni, îi spuse Kal lui Shoshannah, cu părere de rău. Ei m-au adus aici.

— Le sunt recunoscătoare, murmură Shoshannah cu delicateţe.

Privi înainte spre tatăl ei.

Zekaryah îi urmărea pe Sem şi pe Annah, care încălecau. Le făcură din mână trist pentru ultima dată lui Elam şi Aram, apoi dădură din cap către Zekaryah, care îşi mână calul înainte.

Mânându-i prin spatele locuinţei lui Ra-Anan, împrejmuite cu ziduri, iar apoi spre miazăzi – ca să se ferească de agitaţia străzilor mari – Shoshannah se rugă ca această fugă să reuşească, nu ca a ei. Ciudat, nu? Mergeau pe acelaşi drum. Dar, de data aceasta, nu îşi dorea să îşi mai încrucişeze drumurile cu Perek sau Adoniyram.

Mai ales cu Adoniyram.

Mamă, se gândi ea, nefericită, urmărind-o pe mama ei luând-o înainte cu armele pregătite, *cum îţi voi spune că singura ta soră e moartă şi că Adoniyram a lăsat-o să moară?*

* * *

Un bulgăre de noroi împroșcă umărul lui Cuș în timp ce se îndepărta de locuința sa fumegândă, întoarsă pe dos. Cuș clocotea în sinea lui, dar nu îndrăzni să privească înapoi spre răufăcător. N-ar fi avut cum să-l găsească pe vinovat în mulțimea aceea care îl aruncase pe el și familia sa în drum cu nimic altceva decât hainele de pe ei. Tot ceea ce avusese era furat acum sau ars, ca și aurul său și mantia lui preferată din piele de leopard.

Sfidător, Cuș își scutură mantia din in pe care pusese mâna în dimineața aceasta și și-o legă după cap. Fusese convins că asta urma să fie una dintre cele mai bune și mai triumfătoare zile din viața sa. Iar acum, înainte de miezul zilei, era cu totul înfrânt.

Lângă el, Achlai mergea în tăcere, primind năpasta aceasta așa cum primise mereu tot ce venise în viața ei, și bine, și rău. El detesta liniștea ei.

— Vezi ce a adus peste noi Cel Preaînalt al tău?

— Din cauza răzvrătirii noastre, încuviință ea cu blândețe, întorcându-se spre sud-vest, spre tribul lui Seba.

Cuș își înăbuși un fior superstițios și privi mânios spre drumul murdar și bătătorit. Un nor de praf se ridică în văzduh, agitat de pașii călătorilor dinaintea lor. Cei patru fii ai lui mai mici și soțiile lor îl urmară, uimiți, sporovăind la răstimpuri cu voce tare în limba lor încurcată, sperând parcă să nu fie decât un coșmar acest haos.

Alăturându-se celor care fugeau din iadul din Cetatea cea Mare, Cuș privi către opt călăreți ce trecură pe lângă ei. Îi era ciudă pe ei, pe caii lor și pe lucrurile lor, până îi recunoscu: paznicul trădător, Zehker; Keren; Shoshannah; Demamah; cei doi frați paznici rău-mirositori, Kaleb și Tiyrac; și mama Annah. Și mai rău, ucigașul lui Nimrod, Sem.

Cuș se mânie în sinea lui. Eram atât de aproape să-mi răbun fiul! Acum se vedea neputincios în fața armelor lor. Nu

observară în mijlocul mulțimii, căci se îndreptau spre râu, vorbind între ei. Înțelegându-se.

Furios, Cuş privi în altă parte, plin de ură. Însă Achlai oftă, întorcându-și capul ca să-i vadă depărtându-se. Văzu pe fața ei că îi era dor. Și că suferea.

— Uită-i! îi aruncă el, încruntându-se către ea.

— Nu pot să-i uit pe cei pe care i-am iubit, stăpâne, spuse Achlai, privindu-l.

Îl făcu să se simtă rușinat.

* * *

Shoshannah urmări îngrijorată cum tatăl ei descălecă în fața unei case sărăcăcioase, din lut și cărămidă. O sobă mare din lut ardea în față, însă nu se arătă nimeni până când tatăl ei fluieră ascuțit.

Un bărbat slab, bătut de soare, se uită pe furiș într-o parte a locuinței. Când îl văzu pe Zekaryah și pe ceilalți, își înălță mâinile spre cer, râzând. Atenționată de râsul lui, Meherah, negustorul de paloarea fildeșului Tso'bebaw, Peletah și tânărul pe care Shoshannah și-l amintea din prima ei zi în Cetatea cea Mare dădură toți buzna în fața casei. Veselă, Meherah îl îmbrățișă pe Zekaryah. El îi sărută obrazul și o ridică ușor în brațe ca pe un copil.

Meherah îl dojeni cu drag. Auzindu-i vocea, Shoshannah se încovoie de disperare. Meherah și familia sa, împreună cu prietenii lor, fuseseră despărțiți de ei de încurcarea aceasta înfiorătoare de limbi care se abătuse asupra Marii Cetăți. Tăcut, Zekaryah își îmbrățișă mama vitregă din nou, apoi pe tatăl vitreg, Yabal. Când văzu fața tatălui ei, își dădu seama că ochii îi erau plini de lacrimi.

Tată, îmi pare atât de rău! Urmând pilda mamei sale, a lui Sem și a lui Annah, descălecă să-i îmbrățișeze de rămas-bun pe Meherah și pe ceilalți.

* * *

Meherah se luptă cu lacrimile, dându-și seama că nu era timpul să-și îngăduie acele emoții. Se pare că Tso'bebaw și Peletah spuseseră adevărul: Cel Preaînalt despărțise triburile și le împrăștia mai departe. Din fericire, alesese să le despartă numai limbile. Nu-i putu spune dragului ei Zekaryah și lui Keren cât de mult îi iubea și cât le va duce dorul.

Dar putea măcar să-i îmbrățișeze înainte de plecare. Și putu să le zâmbească bătrânilor și frumoasei fete cu părul zburlit pentru care se rugaseră atâta timp. Shoshannah reuși să le zâmbească și ea. Mișcată, Meherah o îmbrățișă pe tânără și îi sărută obrazul cu gropiță.

— Ești o fată bună și curajoasă, ca și dintre ai mei! Mă bucur atât de mult că te-am întâlnit!

Spre neliniștea ei, Shoshannah plânse. Se despărțiră cu greutate.

* * *

Adoniyram mergea de-a lungul străzii pieții, strigând:

— Cine mă aude și mă înțelege? Cine a mai rămas?

Mai mulți oameni îi răspunseră bucuroși. Unii dintre paznicii lui Ra-Anan, Ghid'ohn, Ye'uwsh și Dibriy cel nervos mergeau acum împreună cu el, ocrotindu-l pentru că nu-l mai puteau înțelege pe stăpânul Ra-Anan. Adoniyram era recunoscător pentru prezența lor. Nu pentru că ar fi avut nevoie de ocrotirea lor – oamenii lui îl iubeau încă – dar paznicii îl ajutau pe Adoniyram să arate normalitate și autoritate, ceea ce era necesar pentru a-i liniști pe oameni.

Acum, Ghid'ohn – un bărbat cu judecată și vânjos – îl sfătui pe Adoniyram:

— Stăpâne, poate ar trebui să căutați în templu; oamenii se adună acolo, încercând să ceară preoților și lui Shemesh să îndepărteze de la noi acest dezastru.

Adoniyram şovăi, dar fu de acord să se îndrepte spre turn. Nădăjduia ca cineva să fi luat, în taină, trupul mamei sale – şi că îl făcuse cineva să tacă pe Rab-Mawg. Altfel, Rab-Mawg l-ar putea învinovăţi că nu intervenise ca să o salveze pe mama sa.

Adoniyram se ţinu tare, dând din cap, cuviincios, către oamenii care nu-i înţelegeau saluturile. Şi îi încurajă pe toţi cei care îl înţelegeau:

— Staţi! Nu fugiţi.

Unul sau doi din fiecare zece oameni îi înţelegeau cuvintele şi îl urmau. *Împărăţia mea va fi foarte mică.* Descălecă în curtea turnului şi se sili să urce scările templului.

Văzduhul era străbătut de nori ascuţiţi de tămâie arzândă. Iar cineva aranjase la loc perdelele din in rămase pentru a ascunde zona nefinisată încă a preoţilor. Rab-Mawg era încă acolo, dar era tăcut, cuibărit într-un colţ, cu capul cuprins în mâini, legănându-se înainte şi înapoi. Ebed se ridică liniştit în picioare în faţa altarului, înveşmântat în haine din in şi o mantie din piele de leopard care îi arăta poziţia, alinându-i pe închinători.

Adunându-şi puterile, Adoniyram se apropie de preot. Închinătorii din jurul lor se traseră înapoi. Tăcut, tânărul întrebă:

— Unde e mama mea?

Ebed păru să se piardă cu firea.

— Nu aţi auzit, stăpâne?

— Am auzit – am văzut lupta, încuviinţă trist Adoniyram, arătându-i preotului regretele sale, destul de puţine. A dat Rab-Mawg explicaţii pentru ceea ce s-a întâmplat?

— Nu-l poate înţelege nimeni, stăpâne. Mă tem că a luat-o razna; de ceva timp stă acolo. Te implor, arată-i puţină milă.

— Mă duc. Nu este numai el de vină; şi mama mea l-a stârnit.

Adoniyram oftă zgomotos şi îşi lăsă umerii în jos de uşurare, nu de tristeţe, deşi nu era nevoie ca preotul să ştie şi asta.

— Unde sunt ceilalţi? Ghez-ar şi Awkawn?

— Cred că au fugit la familiile lor – nu i-am putut înţelege.

— Și tu vei fugi? întrebă blând Adoniyram, sperând ca acest preot – cel mai ușor de manipulat – va sta să-l slujească.

— Simt că e nevoie de mine aici, stăpâne.

— Mulțumesc, Ebed. Sper să rămâi.

Și sper că vei fi mulțumit cu templul așa cum este; nu voi putea să-l termin.

— Și unde este... trupul mamei mele?

Preotul șopti foarte încet:

— Am îngropat-o printre plantele și copacii de pe terasă. Vom construi mai târziu și un mic mormânt...

Adoniyram dădu din cap și îl lăsă pe Ebed să-i aline pe cei care se repeziră la templu pentru mângâiere. Tânărul înțelegea nevoia oamenilor săi de a primi alinare divină.

Oricum, cei care nu mă pot înțelege și asculta ca pe un împărat vor trebui să plece. Cu excepția lui Shoshannah, de bună seamă. Acum va fi în siguranță; unul dintre dușmanii ei era aproape nebun, iar alți doi erau ținta unei pedepse nimicitoare a cerului. Adoniyram văzuse fum ridicându-se din locuințele lui Cuș și Ra-Anan și știu că slujitorii și paznicii lor îi părăsiseră. Cât despre al patrulea dușman al lui Shoshannah...

Tânărul cercetă grădinile până dădu de o movilă de pământ scormonită de curând: locul de îngropare al mamei lui. Ebed avusese dreptate; va trebui să-i facă un mormânt, dar unul mic, fără însemne. Împrejurările morții ei vor fi tăinuite dacă va fi posibil.

Vei fi prețuită, îi spuse în gând Adoniyram mamei lui, hotărând să îi răsplătească în felul cel mai lesnicios și totodată glorios pe care și-l putu închipui. *Vei fi mai frumoasă decât oricând în viață... adorată și respectată așa cum e acum Nimrod. Poate chiar mai mult.*

Când toată acea agitație se va fi încheiat, preotul său Ebed va declara că Sharah se alăturase „soțului" ei, Nimrod. Iar Ebed va numi un semn de pe cer pentru ea... o cunună pentru Regina

Cerurilor. Şi atunci, dacă Sharah avea într-adevăr un spirit, ar putea să fie mulţumit.

* * *

În amurg, Adoniyram se întoarse ostenit acasă. Paşii le răsunau pe caldarâm, în vreme ce Ghid'ohn îl însoţea prin locuinţă, căutând-o de jefuitori. Însă casa părea neatinsă; nu mai era nimeni. Nu tu slujitori să-l slujească, nu tu paznici să-l ocrotească, nu tu doamna Keren cu ai ei ca să-i povestească despre trecut... şi nici Shoshannah, ca s-o ia de nevastă.

Neputând să-şi creadă ochilor, Adoniyram goni prin casă, strigând:

— Kaleb? Kaleb! Unde i-ai ascuns?

Ghid'ohn îi spuse:

— Kaleb a plecat, stăpâne. Împreună cu tânăra stăpână şi familia ei. I-am văzut îndepărtându-se călare – vorbeau aceeaşi limbă.

Au luat-o. A luat-o. Iar eu nu-mi pot părăsi oamenii şi împărăţia ca să merg după ei. Adoniyram se poticni prin odaie şi se prăbuşi pe pat, uluit. *Sunt singur.*

Plânse pentru întâia oară, după mulţi ani.

Capitolul 28

De-a lungul întregii zile, umblând plini de teamă pentru viețile lor, Demamah ba plângea, ba se forța să se liniștească. La amurg, era deja frântă de oboseală, înfometată și copleșită de durere. Nu era obișnuită să călărească atât de mult timp – pentru odihnă se opriseră doar de două ori. Și era doar începutul călătoriei.

— Nu ne urmărește nimeni, anunță paznicul Kaleb, urcând împreună cu Tiyrac pentru a li se alătura; ei rămăseseră în urma celorlalți toată ziua, ca să urmărească dacă vine cineva după ei.

— Nu văd pe nimeni, fu de acord Tiyrac, uitându-se dinspre râul de la dreapta lor, de-a lungul ținutului întins, cu mici movile din loc în loc, acoperit cu iarbă care îi despărțea de Cetatea cea Mare.

— Vom fi în siguranță dacă ne odihnim și ne întindem corturile peste noapte? se întrebă Annah cu voce tare.

O privi pe furiș pe Keren cu îngrijorare.

Pentru prima dată în acea zi, Demamah își uită de necazuri; mama Keren arăta rău și părea gata să cadă de pe cal. Zekaryah se opri și se repezi ca să-și ajute soția să descalece.

— Sunt doar înfometată și obosită, protestă Keren, sprijinindu-se de soțul ei, oftând ușurată, alinând îngrijorările celorlalți.

Kaleb coborî de pe cal și – spre oroarea lui Demamah – o luă pe Shoshannah de pe cal, îmbrățișând-o, sărutând-o și murmurând:

— Acum ești a mea!

Chiar mai înfiorător, Shoshannah își aruncă brațele în jurul gâtului paznicului și îl sărută, râzând, părând... încântată.

Kaleb observă uluirea lui Demamah și rânji.

— Nu te îngrijora; suntem căsătoriți.

— Nu suntem, îl contrazise Shoshannah.

— Ba da. Întreabă-l pe Tiyrac. Și pe părinții tăi.

Kaleb o așeză jos pe Shoshannah.

Rămasă fără grai, Shoshannah se uită la părinți. Zekaryah dădu din cap, iar Keren zâmbi într-o încuviințare trudită. Shoshannah îl străfulgeră cu privirea pe Tiyrac, revoltată:

— Știai și nu mi-ai spus nimic!

— Nu se făcea să-ți spun eu, se împotrivi Tiyrac, arătându-se tulburat, în ciuda asprimii lui. Ești problema lui Kal.

— Sunt sigur că mă voi descurca, spuse Kal, alegându-se cu o privire de asprime prefăcută din partea lui Shoshannah.

Se știu de ani buni, își dădu seama Demamah. Îi fu rușine. Cum putuse să fie atât de oarbă? Cum stătea ea pe cal, uluită, fără vlagă, Tiyrac se apropie ca s-o ajute, așa cum făcuse în ultimele luni.

— Nu pune mâna pe ea! îl avertiză Zekaryah.

Mulțumit, pare-se, că Keren se simțea mai bine, Zekaryah veni spre Demamah. Ea își aminti că, în copilărie, se temea de el, atunci când era doar paznicul lui Keren. Dar acum dădu din cap spre ea, cu ochii săi căprui pătrunzători, dar deloc haini.

— Copilă, hai să îți iei ceva de mâncat și de băut.

O ajută frumușel pe Demamah să coboare de pe cal, ca pe una dintre fiicele sale. Și se încruntă spre Tiyrac ca și cum i se păruse că tânărul îndrăznise prea mult.

Demamah privi în altă parte, îmbujorându-se, dar recunoscătoare pentru ocrotirea părintească a lui Zekaryah. Nu voi să se gândească la Tiyrac, nici la altceva; deocamdată îi plăcea că

Zekaryah se ocupa de ea. Copleșită de dureri și abia fiind în stare să umble pe picioare, merse să se așeze lângă Keren, care o alină cu o îmbrățișare drăgăstoasă și obosită.

— Demamah, copilă... cât de mult ți-am dus dorul...

Deși răspunse cu drag îmbrățișării lui Keren, Demamah se gândi: *De ce nu putea mama mea să fie ca tine?* Era o durere pentru ea, o rană îngrozitoare.

Vocea hotărâtă a lui Zekaryah o aduse în prezent:

— Haideți să ridicăm corturile.

* * *

Shoshannah îi dădu mamei sale niște supă caldă făcută din ierburi fierte cu sare și carne uscată.

— Mamă, ești mai mult decât obosită. Ce e cu tine?

Cu ochii strălucind, în ciuda oboselii, Keren se uită ba la Demamah, ba la Shoshannah.

— Nimic. Sunt însărcinată.

— În sfârșit!

Sărind de încântare, Shoshannah își îmbrățișă mama și râse.

— Rinnah noastră se va bucura să nu mai fie ea mezina. Abia aștept să o văd și pe ea, și pe ceilalți!

— Și eu, oftă Keren, în timp ce Demamah îi dădu o sărutare melancolică. Dar acum, mă bucur să fiu în viață. A fost o zi îngrozitoare pentru toți.

Liniștindu-se, Shoshannah îngenunche îngrijorată.

— Mamă... poți îndura niște vești teribile... despre sora ta?

— Sharah? Ce s-a întâmplat cu ea?

Încă afectată de ceea ce văzuse cu ochii ei, Shoshannah îi spuse mamei ei, mamei Annah și lui Demamah despre lupta din templu dintre Rab-Mawg și Sharah, în acea dimineață. Oare chiar se întâmplase în dimineața aceea? Se întâmplaseră prea multe într-o singură zi. Înspăimântată din nou, Shoshannah încheie cu glas stins:

— Sunt sigură că a omorât-o; nu mai mișca atunci când Adoniyram m-a luat de acolo. Și era prea mult sânge.

— Cum a putut? întrebă Demamah, cu voce firavă.

— Propria lui mamă, spuse mama Annah îngrozită.

Keren scutură din cap, neputând să creadă și șopti:

— Sharah a făcut întotdeauna numai ceea ce i-a plăcut; nimic n-o făcea fericită. Nu ar trebui să fiu mirată... dar sunt.

Stătură împreună, suferind, uitându-se la focul ce trosnea și șuiera; îl făcuseră din vreascuri, iarbă și crenguțe din copacii care se aflau de-a lungul râului. Bărbații terminară de îngrijit caii și veniră să stea cu ele.

Kal o trase pe Shoshannah în brațele sale, cu îndrăzneală și o ținu așa, sărutându-i părul, șoptindu-i în ureche, gâdilând-o într-un mod încântător.

— Voi fi tare nefericit când nu-ți vei mai putea purta părul desfăcut.

— Dar asta nu va fi decât peste câteva luni, iubitule.

Căsătorită sau nu, nu avea importanță cum își purta părul; nu aveau decât două corturi pentru acest drum, unul pentru bărbați, iar celălalt pentru femei. Și apoi, nu s-ar simți cu adevărat căsătorită până nu ar primi binecuvântarea din partea bătrânului Noe. Până atunci, Kaleb și cosițele trebuiau să aștepte.

— Ești atât de crudă.

Însă Kaleb nu păru prea rănit. Zâmbind larg, îi șopti:

— Uită-te la Tiyrac cum o privește pe Demamah. Crezi că se vor căsători?

— Asta vor hotărî ei.

Shoshannah își îmbrățișă soțul, obosită și recunoscătoare, sărutându-i gâtul cald, păros, iubindu-l.

— Mulțumesc că ai venit să mă găsești. M-am temut atât de mult pentru tine. Greutatea la care te-ai înhămat...

Își frecă nasul de obrazul ei, șoptindu-i:

— A meritat orice pericol, ca să te pot vedea în straiele alea revoltătoare!

* * *

Încălzindu-se sub povara unui sac de călătorie învechit, recuperat cu greutate, Ra-Anan își târî picioarele spre răsărit, peste câmpii. Zeva'ah mergea lângă el tăcută, dar nemulțumită. În spatele lor, tovarășii lor de călătorie bombăneau, se certau, se văitau. Înveninat, Ra-Anan le aruncă o privire mânioasă.

Dintre toți cei care l-ar fi putut înțelege și sprijini pentru a crea o nouă împărăție, rămăseseră mulți răzvrătiți. Unul dintre ei era Awkawn, care fusese preot, și familia sa batjocoritoare ce îl forțase pe Awkawn să ia de nevastă o uscătivă de femeie înaltă și severă, Romaw. O alta era irascibila Tabbakhaw, ca să nu mai pomenească de soțul ei îndesat și întotdeauna înnegurat, Chuwriy, care era pânzar.

La fel de dificil era și paznicul Erek, care se ținea după fiica șovăielnică a lui Tabbakhaw ce îi semăna leit, Salkah, căci singura fată nemăritată cu care se mai putea acum înțelege era slujnica Ormah – iar *ea* nu voia să aibă de-a face cu el. Oricum, Ormah nu voia să aibă nimic de-a face nici cu ursuzul de Perek, deși numai el mai era necăsătorit din noul lor trib.

Cea mai bună variantă din trib era deocamdată Nekhosheth, un fierar care era atât de taciturn, încât Zeva'ah spuse că în cazul lui nici nu mai era necesar să i se schimbe limba. *Măcar nu se plânge nici el, nici familia lui*, se gândi Ra-Anan, uitându-se la soția sfioasă a lui Nekhosheth, Shavsha, și la cei cinci fii și trei fiice tinere, care mergeau călare cu schimbul pe doi cai de un maroniu murdar.

— Când ajungem acolo unde trebuie? întrebă Ormah, pe un ton foarte nesupus.

Mergea chiar în spatele lui Ra-Anan.

— M-am săturat de oamenii ăștia!

— Oamenii ăștia sunt tot ceea ce avem până găsim alții care să ne înțeleagă, îi aruncă Ra-Anan.

Spera din toată inima să poată locui în tribul fiului său celui mai mare, dincolo de râul de răsărit.

— Până atunci, rămâi la zece pași în urma mea; dacă îmi calci pe sandale și mi le rupi, îți dau o mamă de bătaie și acolo te las.

Zeva'ah mergea alături de Ra-Anan, ducând câteva veșminte și podoabe pe care putuse să le ascundă de prădători. Rămânea deja în urmă, părea frântă de oboseală, iar uneori gemea de neputință. Ra-Anan miji ochii către ea:

— Să nu *îndrăznești* să faci ca ăștialalți!

Și își târâiau picioarele mai departe într-o tăcere încruntată.

* * *

— Eriy!

Ra-Anan înaintă cu pași mari prin toropeala amiezii, spre casa întâiului său născut, într-o așezare cu bunăstare cumpătată, cu locuințe curate, rotunde, din lut și cărămidă, mărginite de canaluri, pomi și câmpii. Din loc în loc, oamenii priveau afară din pragul ușilor și ferestrelor mici, încruntându-se, sporovăind încet, scuturând din cap unii către alții. Un fior de groază crescândă întuneca speranțele lui Ra-Anan.

— Eriy!

— De ce nu răspunde? întrebă Zeva'ah șoptind furioasă. Băiatul ăsta!

— Eriy! bătu Ra-Anan la ușa din lemn cioplit, devenind tot mai neliniștit.

Ușa se deschise cu un scârțâit, iar Eriy ieși, cu expresia aspră și ochii săi negri plini de îndoială. Se uită prelung către tatăl său. Și vorbi politicos, într-o limbă fără înțeles.

Oamenii din sătucul lui Eriy se adunau acum laolaltă, sporovăind cu Eriy, scuturând din cap, îndreptându-se spre tovarășii lui Ra-Anan. Zeva'ah își puse o mână la gură, înăbușindu-și

un suspin. Ra-Anan își trecu o mână peste față, nedorind să recunoască ceea ce se vedea limpede: nu puteau rămâne cu tribul lui Eriy. Trei zile și jumătate de călătorie împreună cu nemulțumiții aceștia, ascultându-le vaietele, dând podoabele lui Zeva'ah barcagiilor care să-i treacă râul în partea de răsărit... toate astea în zadar.

Nu, își spuse Ra-Anan. *Nu în zadar*. Hotărât, se apropie de fiul său cel mare, ce arăta îngrijorat, arătându-i prin semne că mănâncă și bea. Măcar va primi ceva de mâncat și de băut. Atât cât puteau oamenii lui Eriy să le ofere. Și se vor odihni o zi sau două.

Iar apoi vor merge mai departe. Nu aveau încotro.

* * *

Încet, șovăitor, Cuș bătu la poarta casei fiului său celui mare cu ziduri de jur împrejur.

— Seba? Seba!

Un băiat slab cu pielea arămie-închisă, acoperit cu o blană simplă, deschise poarta, clipi către Cuș, iar apoi o zbughi în casă fără să spună un cuvânt.

Încurcat de reacția băiatului, Cuș păși înăuntru, urmat de soția sa și de cei patru fii și nurorile sale, care abia se mai țineau pe picioare. *Ce ne facem dacă Seba nu ne înțelege?* se întrebă Cuș. Gândul era prea tulburător.

Seba își făcu apariția, înalt și tuciuriu, cu o față lată extrem de asemănătoare cu a lui Nimrod, dar lipsit de văpaia sau farmecul lui Nimrod. Îi dădu tatălui său o îmbrățișare respectuoasă, apoi o sărută cu dragoste pe Achlai.

— Mamă, mă bucur să te văd.

Dădu din cap tăcut către Cuș și către frații și cumnatele sale.

— Tată, vino să stai la umbră să te odihnești; soția mea pregătește mâncarea.

Cuș îl urmă pe Seba, uimit că îl putea înțelege. Seba îi oferi tatălui său locul de cinste, iar apoi spuse:

— Iartă-mă, tată, dar după toți acești ani de tăcere, ce te aduce la mine?

Neștiind de unde să înceapă sau cum să-i explice, Cuş se holbă către fiul său. După o pauză supărătoare, Achlai se aplecă și spuse cu blândețe:

— Fiul meu, am venit să-ți cerem ajutorul. Ca să o luăm de la început. Prin dragostea ta pentru Cel Preaînalt, îți cerem să ne ajuți să o luăm de la început.

Cuş își acoperi fața, umilit peste măsură. *Ca s-o luăm de la început.* Și tot ceea ce avea să obțină de aici înainte era primit din mila acestui fiu care Îl iubea pe Cel Preaînalt.

* * *

Shoshannah și ceilalți se îndreptară către tribul lui Metiyl. Fură primiți cu o revărsare înflăcărată de bucurie – deși verișoara lui Shoshannah, Yelahlah, și soțul ei, Echuwd, se traseră temători în casa lor rotundă din lut și cărămidă.

Shoshannah îi văzu cum se ascunseră și ascultă în timp ce restul vorbeau. Jumătate din ceea ce spunea lăudărosul de Metiyl și Tebuwnaw a lui era ceva încurcat, dar multe dintre vorbele lor aveau un oarecare înțeles sonor. Puteau să se înțeleagă. Cu greutate.

Deși Metiyl, Tebuwnaw, fiul lor Khawrawsh și iubita lui, Tsinnah, fură toți întristați de încurcătura aceasta, nu păreau foarte surprinși. Se așezară în cele din urmă în locuința odihnitor de răcoroasă din lut și cărămidă a lui Metiyl – cu verișorii, copiii și nepoții lui Metiyl – ca să înceapă o sărbătoare de revedere, în acea după-amiază.

În timpul vizitei lor, Shoshannah se bucură de copilașul cu gropițe în obraji, mereu ocupat al lui Tsinnah, Tavah, și ascultă pe jumătate când Metiyl repetă la nesfârșit cuvintele „Akhood" și „Yawlulaw". *Echuwd și Yelahlah.* Surprinsă, Shoshannah se întoarse și ascultă atentă.

Cu gesturi stăruitoare de mâini și multe mișcări și scuturări din cap, Metiyl şi Tebuwnaw, împreună cu ceilalți, vorbiră despre pierderea graiului clar și ușor de înțeles.

— Superat... groeznic... rău, explică Metiyl, arătând prin gesturi că Echuwd era gata să-și piardă mințile de disperare.

Shoshannah înțelese în întregime; iscusința negustorească a lui Echuwd avea să fie mult îngreunată, fără darul vorbirii. Echuwd era probabil distrus.

Dând din capul său cu bucle zburlite către Shoshannah, vădit mulțumit să o vadă întoarsă teafără acasă la familia ei, Metiyl rânji către Kaleb.

— Akhood... Yawlulaw... luberi, na?

Trebui să se repete de câteva ori până să fie înțeles de către Kaleb, râzând, dând din cap.

— Da. Echuwd și Yelahlah sunt eliberați.

Dar, când merseră să-i vadă pe Echuwd și pe Yelahlah, cei doi se bâlbâiră agitați, rugători, trezindu-l pe fiul lor cel mic, Rakal, țipând prin somn. În sfârșit, Shoshannah îi oferi lui Yelahlah unul dintre inelele sale din aur – dăruite de către ucigașul acela de Rab-Mawg în templu. Yelahlah plânse și o îmbrățișă pe Shoshannah, primind darul ei de pace. În aceeași zi, Echuwd și Yelahlah își împachetară lucrurile și plecară, știind că nu mai erau urmăriți sau căutați pentru răzbunare.

* * *

— Cât de obișnuit pentru voi să faceți atâta tărăboi, îi tachină Noe pe Shoshannah și pe Kaleb pe drum, mânându-și calul său și pe al lui Naomi către locuința lor în tribul lui Aşchenaz.

Kaleb rânji.

— Tărăboiul e pentru tine și pentru mama Naomi, o, străbunule. Ei te iubesc. Dacă nu eram decât eu și Shoshannah, ne-ar goni cu lăncile.

Shoshannah îl pocni ușor, iar el râse.

Tot tribul lui Aşchenaz fusese avertizat dinainte că părintele Sem, mama Annah şi străbunii vor veni în vizită pentru a sărbători nunta lui Kal şi Shoshannah. Acum toată lumea din trib se repezi din casele lor, dinspre câmpurile şi grajdurile lor, strigând, râzând, bătând din palme, scoţând ţipete răguşite şi încâlcite de bun venit.

— Ho! se prefăcu Naomi iritată. Atâta agitaţie! Oare nu i-am învăţat pe copiii ăştia cum să se poarte? Eşti prea gălăgios, fiu al fiilor mei, îl mustră pe Aşchenaz, care venise ca să o ajute pe Naomi să coboare de pe cal.

Aşchenaz se înseninã, netulburat, mijindu-şi cu dragoste ochii deasupra bărbii lui negre, lungi şi aspre.

— Dacă ai fi venit să ne vizitezi mai des, mamă Naomi, n-am fi făcut atâta tărăboi! Părinte al părinţilor mei – îşi plecă afectuos capul în faţa lui Noe – ţi-am pregătit toate mâncărurile tale preferate şi vei sta în locuinţa mea peste noapte! Vino şi odihneşte-te!

— Vezi, se prefăcu Kaleb că bodogăni către Shoshannah, pe noi nici nu ne bagă în seamă.

Dar chiar pe când se plângea astfel, familiile lor se îngrămădiră în jurul lor – neamurile lui Shoshannah, Adah, Qetuwrah, Ahyit, Sithriy, Rinnah – scuturându-se toţi de râs, apoi se alăturară şi bunicii lor, Maş şi Chaciydah, care fuseseră chemaţi pentru sărbătoare. Iar părinţii lui Kaleb, Regem şi Pakhdaw, veniră şi ei voioşi să-i îmbrăţişeze.

Chiar în urma lor veneau fratele cel mare al lui Kaleb, Ozniy şi Mithqah, radioasă, ţinând un copil în braţe – o miniatură solemnă binefăcută a lui Ozniy, cu genele negre, drepte şi frumoase ale lui Mithqah.

— Vreau şi eu unul ca ăsta, îi spuse Kaleb lui Shoshannah. De fapt, chiar mai mulţi.

Iar lui Ozniy îi spuse:

— E băiat? Nu poate fi al tău – e prea frumos!

— E, nu-i aşa? fu de acord Ozniy, admirându-şi odorul.

Shoshannah își îmbrățișă prietena, iar apoi își plimbă vârful degetului pe nasul finuț al copilului, făcându-l să clipească și s-o privească atent.

— Mithqah, e frumos! Iar tu arăți minunat! Mă bucur atât de mult pentru tine – nu ți-am spus eu că te vei mărita cu Ozniy?

Mithqah era cât pe ce să râdă și să plângă în același timp.

— Chiar ești aici, înapoi! M-am rugat pentru tine din ziua în care te-au luat și am îngrijit de locuința ta – deși ne-am construit și noi una a noastră... Am sperat să vă întoarceți acum câteva luni.

Se uită peste umărul lui Shoshannah către Demamah, care se apropie cu sfială.

— Dar aceasta cine e?

— Mithqah, aceasta este Demamah, o altă verișoară. E mult prea serioasă de felul ei, dar o vei îndrăgi și așa. Demamah, vino să îți fac cunoștință cu prietena mea dragă, Mithqah, și cu micuțul ei.

În vreme ce vorbea ea astfel, Shoshannah îl ridică pe copilul vânjos din brațele lui Mithqah, gâdilându-l în joacă până ce pruncul își descoperi un zâmbet fără dinți.

— Kaleb! Shoshannah! strigă Aşchenaz. Haideți aici. Veniți să isprăvim cu binecuvântarea de căsătorie, ca să putem să-i cinstim pe oaspeții noștri cu mâncăruri!

Cu voce tare, îl întrebă pe bătrânul Noe:

— Crezi că-i va face mai buni pe sălbaticii ăștia doi – dacă îi binecuvântezi?

— Poate mai e nădejde şi pentru ei, îi răspunse Noe cu căldură. Copii, veniți aici. Haideți să ne rugăm Celui Preaînalt să vă ocrotească și în continuare de nechibzuință.

— Ce mai binecuvântare de căsătorie! protestă Kal încet către Shoshannah.

Ea râse și îl opri blând luându-i mâna.

— Așteptați, spuse Annah. Nu a avut timp să-și pregătească rochia de mireasă. Copilă, dacă dorești, poți să împrumuți asta.

Îi oferi lui Shoshannah un văl vechi, bine păstrat.

Shoshannah își simți gâtul încordat de lacrimi înăbușite, în vreme ce Annah o împodobi grațios cu un văl moale și firav, apoi o îmbrățișă cu afecțiune, fără cuvinte. O binecuvântare de căsătorie... era mai mult decât își putuse dori vreodată. Și pentru prima dată, ștrengarul ei iubit, Kaleb, nu mai avu nimic de adăugat. Împreună, înconjurați de familiile lor fericite, ei veniră în fața bătrânului Noe. *Suntem într-adevăr binecuvântați... Mulțumim, Preaînalte.*

* * *

După o seară de sărbătoare și taclale, tot tribul lui Aşchenaz dansă în ritmul asurzitor al tobelor, al flautelor, râzând, cântând, strigând de bucurie înaintea Celui Preaînalt. Stelele străluceau în întunericul de deasupra unui foc imens aproape înspăimântător care scânteia și pârâia zgomotos, dând impresia că avea o viață a lui însuși.

Veselă, Shoshannah dansă cu surorile ei și cu Demamah și Mithqah, păşind pe ritm fiecare în urma celeilalte. Și pentru prima dată după luni întregi – de când fuseseră plecați din Cetatea cea Mare – Shoshannah o auzi pe Demamah râzând.

Se simte bine, se gândi Shoshannah, mulțumită, întorcându-se ca să privească în spate peste umăr. Dar înainte să poată arunca o privire către verișorii și surorile ei, cineva o înhăță, speriind-o. Kaleb.

Zâmbi larg, şugubăț și își vârî un braț pe sub genunchii ei, ridicând-o în brațe și făcând-o să râdă.

— Kal!

— Te vedem, Kaleb! strigă tatăl lui Mithqah, Uzziel. Să nu crezi că nu te vedem!

— Îmi duc soția acasă, strigă Kaleb în răspuns. Poate ne mai vezi peste câteva zile!

— Tare rău mai ești, îl dojeni încet Shoshannah, în vreme ce o duse de la focul de tabără, deși se vedea încântată.

O legănă cu grijă, făcând-o să icnească și să se agațe de el. Rânjind, protestă:

— Rău? Te-am așteptat mai mult decât a așteptat vreodată un bărbat de pe pământul ăsta o nevastă; aș spune chiar că am avut o răbdare ieșită din comun. Și, dacă aș fi chiar obraznic, tatăl tău mi-ar da o mamă de bătaie – dar nu-l văd să ne urmărească. Tu-l vezi?

— Nu.

Shoshannah aruncă o privire peste umăr; dansul continua chiar dacă ei se depărtară.

Kal o răsuci, împinse ușa cu piciorul ca să se deschidă, purtând-o înăuntrul micuței lor locuințe. Mithqah și surorile ei curățaseră totul și împodobiseră pereții cu ghirlande de frunze și viță de vie. În semn de recunoștință pentru faptul că le lăsase locuința anul acela, Ozniy îi făcuse lui Kaleb un cufăr de depozitare, un pat jos și o poliță pentru arme, care era bătută în cuie pe peretele de lângă ușă.

Ținând-o încă în brațe pe Shoshannah, Kaleb împinse ușa să se închidă, spunând:

— Este o cheotoare din piele ce atârnă de uşorul uşii; trage-o în jos peste prima scândură din ușă – are acolo o crestătură de care o poți agăța.

Shoshannah se supuse, închizând ușa pe pipăite – nu vedea nimic pe întuneric. După ce termină, spuse:

— Acum mă poți pune jos.

— O să ne așezăm amândoi jos.

Kaleb orbecăi prin întuneric, ciocnindu-se de pat pe neașteptate, scăpând-o peste învelitorile din blană.

— N-am vrut.

Ea râse. Ca s-o aline, o sărută, scuzându-se, aproape sufocând-o într-o îmbrățișare ce o făcu să uite de toate.

* * *

După două luni de peregrinat prin munții de răsărit, Ra-Anan era la capătul răbdărilor. Coborau acum din păduri în câmpii, iar certurile din micul lui trib nu încetaseră. Încercările lui Tabbakhaw de a o controla pe Ormah nu izbutiseră. Ormah refuza să mai fie tratată ca o slujnică, pentru că băteau aceleași drumuri nenorocite cu toții, mâncau aceeași mâncare fără gust și cărau fiecare poveri istovitoare deopotrivă. Răzvrătirea ei o înfurie pe Tabbakhaw.

— Dacă te mai uiți la mine în felul ăsta o dată, fato, te stâlcesc în bătaie! Cum îndrăznești? Te-am luat ca pe fiica mea și așa găsești tu să te comporți.

Fierbând de nervi, îi strigă lui Ra-Anan:

— Vezi cum face? Vezi? Când e în urma mea, stă să mă calce pe călcâie și, când e în față, de-abia își trage picioarele după ea!

Cu răbdarea pe sfârșite, Ra-Anan o opri pe Tabbakhaw cu o privire înspăimântătoare și o înșfăcă de braț pe Ormah speriată, trăgând-o la o parte.

Jignită, Ormah protestă:

— De ce o crezi întotdeauna? Nu făceam nimic rău! Dacă ea crede că eu...

Ra-Anan o împinse pe tânără spre Perek și-i spuse:

— Poftim. Acum e nevasta ta; fă-o să se poarte bine înainte să o omor.

Gura lui Ormah se căscă și apoi se închise fără să scoată un sunet. Când putu să vorbească într-un final, bolborosi:

— N-nu poți pur și simplu să mă dai lui – nu ești tatăl meu!

— Unde e tatăl tău? Du-te să i te plângi lui! îi aruncă Ra-Anan.

Ormah fusese despărțită de părinții și frații ei de încurcarea limbilor din Cetatea cea Mare, lucru care nu o supărase prea tare.

— Ia du-te singură prin munții aceia înapoi – o să mori de foame dacă nu te halesc animalele până atunci.

Iar lui Perek, îi spuse:

— A ta e. Oricum trebuia să vă căsătoriți fiecare.

— Dar nu cu Perek! se plânse Ormah, cu gura atât de căscată, încât cei mai mici din noul lor trib – fiii și fiicele unui fierar, Nekhosheth, oftară de milă.

Fără pic de remușcare, Ra-Anan o privi mânios pe Ormah. Perek o luă de braț cu îngâmfare.

* * *

Adoniyram se trezi odată cu zorile, gândindu-se la liste de sarcini pe care trebuia să le îndeplinească în ziua aceea: să termine de controlat canalele, să-i însuflețească pe muncitori și să mai stea cu ochii pe preotul Ebed – care era pe atât de tăcut, de ordonat și de înțelept pe cât fusese Rab-Mawg de ambițios, surprinzător și nimicitor pentru el însuși.

Mă bucur că nu mai ești aici, se gândi Adoniyram la Rab-Mawg care plecase și a cărui familie îl luase din turn după trei zile de la dezlănțuirea haosului din cer. *Și sunt recunoscător că tu ești aici,* se gândi el, întorcându-se și auzind-o pe tânăra lui soție oftând și întinzându-se la trezire.

Era sora lui Ghid'ohn, o fată frumoasă cu ochi căprui și un fel de a fi cuceritor. Se căsătoriseră de șapte săptămâni și nu se certase cu el pentru niciun motiv. Îl lăsase chiar să-i dea un alt nume fără să crâcnească, Atarah. Nu-i plăcuse numele ei – Telathah – care o denumea fără pic de creativitate ca fiind al treilea copil din familie după Ghid'ohn și încă o altă soră. Știa foarte bine că Shoshannah ar fi protestat să-și păstreze numele – dacă s-ar fi putut înțelege cu ea.

Shoshannah, într-o zi o să merg să te caut, se gândi el cu hotărâre. *O să te găsesc și o să-l găsesc și pe Gibbawr, despre care îmi tot spuneai că e fratele meu. Și îi voi vedea cu ochii mei pe străbuni...*

Căzând pe gânduri, o trase pe Atarah în brațele sale și o sărută, desfătat de finețea ei și de dragostea ei vădită pentru el. Nu va fi niciodată atât de încântătoare precum fusese Shoshannah, dar, deocamdată, îl alina și îi era de ajuns.

Deocamdată.

Capitolul 29

Ieșind din baraca sa cea nouă din trestie, legându-și părul cel negru și drept într-o coadă de călăreț, Ra-Anan cercetă cu mulțumire dimineața scăldată în soare. Cinci ani de călătorie grea și înceată îi adusese tribul pe coasta de răsărit – un golf adânc și curbat plin cu pești, crabi și raci, întregit în mod plăcut de o mlaștină fertilă spre nord, populată de cârduri de păsări răgușite și bune de mâncat. Partea cea mai frumoasă era că tribul său certăreț căzuse în sfârșit de acord că se va așeza aici pentru totdeauna.

Nekhosheth și Perek se treziseră deja și erau ocupați, scobind un copac căzut la pământ, arzând și tăindu-i cu grijă interiorul pentru a face o barcă.

Ra-Anan fu de acord.

— Credeți că veți termina azi?

— Poate că da, mormăi Perek, iar Nekhosheth dădu din cap.

Nechezatul scăzut al unui cal îi îngheță pe loc. Deodată, toți se întoarseră și văzură un trib de călăreți apropiindu-se din spre sud – urmați de familiile lor, și ele călare pe cai. Se pare că fuseseră atrași către așezarea lui Ra-Anan de dârele de fum ce se ridicau de la muncile lor și de la focurile din zori. Surprins Ra-Anan se holbă către călăreți, recunoscând pe unii dintre e

ca foști negustori din Cetatea cea Mare. *Precis că au luat caii din cetate – unii dintre ei sunt ai mei!*

Mai rău chiar, hoții aceștia de cai aveau arme ațintite spre Ra-Anan, Perek și Nekhosheth. Recunoscându-l pe unul dintre ei, Nekhosheth strigă:

— Peh-ayr! Te-ai făcut călăreț?

Peh-ayr, un bărbat batjocoritor, tuciuriu la ten și cu barbă aspră, strigă către Nekhosheth cu voce sonoră și sacadată, dând din cap către Ra-Anan și Perek, întrebând parcă:

— De ce ești împreună cu ei?

Un alt călăreț, osos și morocănos, se îndreptă fix spre Ra-Anan și spre ceilalți – care ieșiseră din barăcile lor din trestie – ca să plece de acolo.

Văzând aceasta, fostul preot al lui Ra-Anan, Awkawn, strigă:

— Ne izgonesc din casele pe care noi înșine ni le-am făcut? Nu!

Călărețul morocănos răspunse cu o săgeată spre picioarele lui Awkawn. Awkawn se dădu îndărăt, în vreme ce soția sa și toți ceilalți urlară protestând. Ra-Anan strigă către soția lui și celelalte femei:

— Zeva'ah, ia tot ce poți! Toate straiele pe care le poți lua! Înainte să le treacă prin cap că le vor și ei!

Peh-ayr urmări fiecare mișcare a lui Ra-Anan cu o săgeată ațintită. Văzând aceasta, Nekhosheth mormăi:

— Te mai urăște și acum – întotdeauna te-a urât.

Ra-Anan simți cum i se face părul măciucă de neliniște.

— Vom pleca, îi spuse lui Perek, care păru pregătit de luptă. O vom lua de la început. Nu avem multe de pierdut deocamdată, decât viețile noastre – și ale copiilor.

Părând să-și amintească de fiul său cel tânăr, a cărui naștere îl liniștise – la fel ca pe Ormah – nemaipomenit de mult, Perek dădu din cap. Dar privi mânios către hoții foști negustori.

* * *

— Bărci, spuse dintr-odată Nekhosheth, imediat ce fură destul de departe de tribul invadator.

Privind înainte în depărtare spre coasta de nord, Ra-Anan spuse:

— Ce e cu bărcile?

— E mai ușor cu ele decât să mergi pe jos. Dacă se întâmplă ceva nefericit, *putem* înota – dar vom avea grijă.

Nekhosheth se gândea de bună seamă la copiii din trib. Cotropitorii luaseră caii copiilor, ceea ce însemna că cei mici trebuiau cărați. Călătoria – oriunde i-ar fi dus – urma să fie mult îngreunată.

Ra-Anan șovăi, dar fu de acord.

— Atunci mergem cu bărcile.

* * *

În noaptea aceea, cum Ra-Anan se așeză la focul de seară, Zeva'ah își roti ochii umbriți spre ei – cu expresia unei femei care îndurase destule. Se așteptă să-l ocărască pentru faptul că nu apărase așezarea lor. Cu voce scăzută, îi aruncă:

— Spune-o!

— Cred că sunt grea.

Își lăsă fața în mâini, legănându-se, plângând.

După toți acești ani? Uluit, o strânse în brațe, în timp ce femeia plângea pentru acest copil și pentru tot ceea ce pierduseră: casa, bogățiile, fiii și pe Demamah. Ra-Anan o alină, știind că ceilalți se holbau curioși.

— În câțiva ani, ne va merge mai bine, vei vedea. Pe măsură ce se va înmulți tribul, vom avea din nou o cetate.

Încruntându-se, întrebă:

— Știi să înoți?

* * *

Săptămânile se făcură luni, apoi ani, iar Ra-Anan le ținea socoteala întotdeauna după noduri bine gândite pe o sfoară: noduri mici pentru zile, noduri mari pentru săptămâni, noduri îmbinate cu ață pentru luni, fiecare sfoară terminându-se cu un an. Sforile se împărțeau în șase... opt... nouă ani după împrăștierea triburilor. Nouă ani de peregrinare.

Folosindu-se de bărci meșteșugite migălos din lemn, cu scânduri ajutătoare pentru cumpănire, tribul tot mai numeros al lui Ra-Anan reuși să înainteze, încetul cu încetul, spre coasta de nord. Drumul șerpui în cele din urmă spre răsărit, iar apoi spre sud. Terenuri întinse de câmpii bogate și cețoase pline de animale și plante sălbatice îi ademeneau să mai zăbovească acolo în vreme ce ploile torențiale și răcoroase îi îndemnau să gonească, luând-o spre sud, de-a lungul coastei. Se refugiau deseori în peșteri pentru a se adăposti din calea vremii. Și se certau întruna cu privire la locul în care să se așeze. Nu își găsiseră încă un loc atât de minunat precum golful acela adânc și strălucitor luat în stăpânire atât de grosolan din mâna lor de către hoții aceia negustori – o nelegiuire pe care o regretau cu toții.

Ra-Anan începu să se îndoiască de faptul că fiica sa cea mică, Tereyn, o copilă surprinzător de voioasă, și frățiorul ei mereu înfometat, Nebat, vor ajunge să cunoască vreodată o locuință a lor adevărată.

* * *

— Pare o peșteră bună! spuse Tabbakhaw spre iritarea lui Ra-Anan, arătând înspre scobitura întunecată de calcar aflată de-a lungul malului.

Fluturând o vâslă din barca lor, aproape de cea a lui Ra-Anan, Erek îi strigă lui Tabbakhaw:

— Cum spui tu.

Fiindu-i ginere, îi era acum supus lui Tabbakhaw și soțului ei, Chuwriy.

În spatele lui Erek, soția sa, Salkah, ce era însărcinată, pufăi zgomotos.

— Să sperăm că e o peșteră bună; ultima era atât de umedă, că parcă stăteam într-o băltoacă.

— Nu eu am ales-o pe aceea, îi aminti Tabbakhaw oțărâtă.

— Dar ai fost de acord cu ea, îi spuse nevasta lui Awkawn, înalta și uscățiva Romaw, dintr-o altă barcă. Eu am spus să mergem mai departe, dar pe mine nu mă ascultă nimeni niciodată. Cred că asta e mai rea decât cealaltă.

— Haideți s-o încercăm, spuse Awkawn, mereu gata să se ia la ceartă cu nevastă-sa.

În spatele lui Ra-Anan, Zeva'ah îl răsuci pe micul Nebat.

— Sunt obosită.

Ra-Anan voise să îi ducă în josul coastei astăzi, dar femeile păreau hotărâte să își așeze tabăra mai devreme. Își stăpâni frustrarea în vreme ce tribul său își mână cu grijă bărcile spre curenții care îi vor duce spre țărm.

În vreme ce femeile se sfădeau și descărcau bărcile, bărbații își luară armele și se urcară pe țărmul nisipos pentru a cerceta peștera. Îi întâmpină o negură putrezită, prăfuită cu un zgomot foșnitor, fremătător pe care Ra-Anan nu-l mai auzise niciodată.

Erek păru că se înecă de duhoare.

— Aici este ceva.

— Ieșiți, mormăi Ra-Anan, dându-se înapoi din calea zgomotului, cu sabia pregătită în mână. Zgomotul fremătător se prefăcu într-o siluetă care se ridică, desfășurându-se ca un material întunecat, suspendat, scuturat. Frica lui Ra-Anan crescu odată cu forma.

— Ieșiți!

Spre groaza lui, creatura îi urmări. La lumina zilei, nu era atât de mare precum un om, dar părea un coșmar de necrezut – cu păr rar, cu umbre accentuate, un rât îngust și dinți ascuțiți pe un cap lunguieț, slab și osos cu ochi pătrunzători și aripi cu ghear

ca din piele care se deschiseră la o lărgime uimitoare înainte să îi atace cu ghearele. *Ca un mâncător-de-stârvuri din vechile povestiri ale mamei Annah...*

Se dădură înapoi, cu fața către dihanie, apărându-se de ea cu armele, în vreme ce femeile și copiii țipau în spatele lor pe mal. Adunând toate lucrurile și adunându-se și ei toți în bărci, Ra-Anan fugi împreună cu tribul. Creatura pluti ușor spre cer, făcând cercuri deasupra lor, țintind asupra lor până când se îndepărtară bine de zona aceea a coastei.

* * *

În al optsprezecelea an după despărțirea triburilor, Adoniyram se simți destul de încrezător ca să-și lase iubita în Cetatea cea Mare în grija paznicului său Ghid'ohn și a preotului său, Ebed. Voia să plece în căutarea fratelui său, Gibbawr. Mai mult, ajunseseră la urechile lui zvonuri amestecate legate de o sărbătoare în cinstea strămoșilor în acest an; era hotărât să îi viziteze, sperând să izbutească să se înțeleagă cumva cu ei.

Pentru prima oară de când se căsătoriseră, Atarah încercă să protesteze. Era însărcinată cu cel de-al zecelea copil și se temea că Adoniyram nu avea să se mai reîntoarcă să-și vadă micuțul.

— Trebuie să-mi găsesc familia, îi spuse el cu hotărâre, fără să-i pomenească de Gibbawr. Chiar și așa s-ar putea să fie prea târziu – triburile sunt atât de împrăștiate și încurcate.

Și vreau s-o găsesc pe Shoshannah. Vreau să-i cunosc pe strămoșii din munți – ca să văd cu ochii mei dacă vor trăi mai mult decât mine. Tu, Cel din ceruri, oricine ai fi... dă-mi voie să-i găsesc.

Însoțit de paznicii săi, Ye'uwsh și Dibriy, Adoniyram se îndreptă spre miazănoapte cale de câteva săptămâni – cu câțiva dintre caii care nu fuseseră furați din Cetatea cea Mare.

Căutând fumul de semnalizare din vetre, își îndrumă însoțitorii spre poalele dealurilor și munților pentru a da de tribul lui Bezeq. Repetă întruna numele unor conducători de triburi. *Bezeq.*

Gibbawr. Cei mai mulți scuturau din cap la vorbele lui, dar unii dintre ei dădură din cap încuviințator. Și, din fericire, Adoniram își spuse că încuviințarea din cap trebuie să însemne „da" în orice limbă. Înseamnă că se îndrepta în direcția potrivită.

* * *

— Acesta o fi locul? întrebă Dibriy, ostenit, privind în jur mânios, intrând într-un sat prosper, cu tradiție, cu locuințe rustice din piatră și bucăți de lemn.

— Zâmbește, Dibriy, îl încurajă Adoniyram. Dacă te bănuiesc că ești mânios, ne vor urmări ca pe niște ticăloși. Da, ăsta cred că e locul.

Femei și copii se repeziră să iasă din case, sporovăind, fluierând, năpustindu-se. Adoniyram descălecă, zâmbind, și își duse calul trudit către locuința cea mai mare. Un bărbat binefăcut, viguros, îndrăzneț la chip ieși din această locuință, ridicându-și bărbia către Adoniyram, Ye'uwsh și Dibriy, salutându-i precaut.

Cu grijă, Adoniyram repetă numele:

— Bezeq? Gibbawr?

Relaxându-se, omul cu expresia îndrăzneață se bătu pe piept rostind clar numele:

— Bezeq.

Întorcându-se, dădu o poruncă, din care Adoniyram pricepu un singur cuvânt distinct, rostit rar: Gibbawr. Părând mulțumi cu răspunsurile celorlalți din satul său, omul cel mare îi făcu semn lui Adoniyram să intre în locuință.

— Rămâneți cu caii, murmură Adoniyram către Ye'uwsh și Dibriy.

Nu voi ca ei să-l audă ce spune.

O femeie respectabilă, cu fața ascuțită le servi băuturi, fructe de pădure, turte din cereale și miere, pe care Adoniyram le primi cu recunoștință. Femeia cu fața trasă îngenunche apoi lângă

bărbatul nemulțumit, aspru, care era probabil soțul ei – și bătrânul tribului.

Intrară și alții acum în locuință, cercetându-l curioși pe Adoniyram, fetele șoptind cu mâinile la gură, chicotind. O femeie măritată voinică și prietenoasă își făcu apariția, urmată de un bărbat înalt, frumos, înveșmântat în piele și o altă femeie mai tânără, destul de drăguță și cu sarcină destul de mare. Îi semăna dureros de mult cu Atarah; îi ducea dorul mai puternic decât își dăduse seama. Trei tinerei delăsați și o fetiță veniră unul după altul în urma femeii mai tinere, ca niște rățuște maronii aproape adulte.

Ca și cum ar fi fost pregătiți, cei trei băieți se așezară lângă Bezeq și omul posac. Însă fetița se urcă în poala femeii cu fața trasă și se relaxă, jucându-se cu niște sfori și mărgele. Bărbatul înalt, îmbrăcat în piele se așeză lângă Bezeq, dând din cap prietenos către Adoniyram.

Adoniyram făcu la fel, întrebându-se dacă i se pare doar că vede asemănări, indicii ale propriilor lui trăsături răsfrânte pe fața tânărului.

— Gibbawr?

După un schimb de priviri cu Bezeq, bărbatul îmbrăcat în piele dădu respectuos din cap, încuviințând.

— Gibbawr.

— Eu sunt Adoniyram.

Trebui să spună de două ori ca să încerce și Gibbawr să-l pronunțe.

— Adyon-ee-raaawm.

Destul de bine. Adoniyram dădu din cap cu precauție.

— Fiul lui Sharah.

Având parte de priviri nedumerite, repetă din nou numele ei.

— Sharah.

Femeia mai în vârstă, voinică și prietenoasă rămase cu gura căscată de mirare, părând să înțeleagă.

— Shaw-raw!

Întorcându-se, povesti întregului trib, iar apoi se uită ba la Adoniyram, ba la Gibbawr întrebătoare. Bezeq se umplu de mânie pe loc, bărbatul cel posac și robust pufăi pe nări și toți ceilalți din trib părură încordați și se holbară indignați.

Precis că își amintesc de mama mea, se gândi Adoniyram, cu un haz amar. Pentru a-i liniști, îi repetă numele, iar apoi își atârnă scurt capul ca de jale. Dacă era nevoie, le va spune despre moartea ei folosindu-se de praf, cenușă și afișând o durere pe care n-o simțea.

Bezeq se aplecă acum înainte, tot plin de mânie. Cu fața aspră, apucă o bucată de lut de lângă vatră, o fărâmiță și o lăsă apoi să cadă la pământ lângă rogojina sa.

— Shaw-raw?

Când Adoniyram dădu din cap, Bezeq scuipă cu putere, jignitor, pe lutul fărâmițat lângă el. Deloc jignit, Adoniyram își scoase un săculeț din piele neagră de la centură și i-o oferi surprinsului Gibbawr. *Asta e pentru tine, fratele meu, aur curat din partea fratelui pe care nu ar fi trebuit să-l ai.*

Ar fi vrut să le spună tot. Își dorea cu disperare să-l primească și să aibă încredere în el. Să le fie rudenie pentru totdeauna. Dar vorbele lor încâlcite îl opriră. Iar expresia lui Gibbawr deveni dintr-odată prea respectuoasă. În vreme ce Bezeq era și va rămâne pentru totdeauna – se gândi Adoniyram – prea plin de ură față de Sharah pentru a-i ura bun venit fiului ei din flori.

* * *

Mama lui Bezeq, Nihyah, oftă cu părere de rău, strângând în brațe pe stră-strănepoata sa dragă.

— Ce bine ar fi să putem și vorbi cu musafirul nostru.

— Deci mama mea e moartă? întrebă Gibbawr, holbându-se către inelele din aur și brățările din aur cu pietre roșii din mâinile sale.

— Așa se pare, oftă mama sa vitregă, Khuldah. Deși acest Adyoneerawm nu pare prea întristat; probabil că a murit de câțiva ani.

— Poate a omorât-o cineva, spuse Bezeq cu mulțumire vădită.

Tatăl său, Ramah, gâfâi:

— Bine că am scăpat. De ea și de sora aceea a ei, Keren.

Niyah se încordă, cu respect și răceală.

— Keren n-a fost niciodată acea femeie înspăimântătoare pe care o credeai tu. Regele Nimrod era cel rău...

— Nu începeți iar cearta asta! o avertiză Ramah pe soția sa, cu ochii cei negri fioroși pe fața osoasă și bărboasă. Haideți să le dăm de mâncare acestui tânăr și însoțitorilor lui și să-l încurajăm să plece în zori.

Soția lui Gibbawr, Meleah, se îndreptă de spate, apăsându-și mâinile pe burta însărcinată – căci copilul nenăscut încă dădea din picioare vizibil.

— Dragul meu Gibbawr, spuse ea, cu fața bronzată, rotunjită, caldă și îngrijorată, eu chiar cred că ar trebui să îi dai o masă fratelui tău. Ți-a adus *totuși* daruri. S-ar putea să nu-l mai vezi. Să nu-ți pară rău mai apoi.

— Ar trebui să ne despărțim în voie bună, fu de acord Gibbawr, nedorind să-și supere tatăl cu niciun preț.

Bezeq rămase tăcut. Ramah îl înghionti.

— Acum că *ea* a murit, ar trebui să te căsătorești din nou. Dar cu o nevastă adevărată de data asta. Poate cu fata din tribul fratelui tău Yithran.

— Poate.

Șovăitor, Bezeq se întoarse spre fiul său, Gibbawr.

— Meleah are dreptate. Du-te să mănânci împreună cu fratele tău înainte să plece. Dacă Sharah i-a fost mamă, merită să aibă parte de bunăvoință din partea ta.

* * *

Cu niște toiege în mâini și îngenuncheate în soare, înaintea colibei bătrânilor, Mithqah, Demamah și Shoshannah băteau o rogojină lungă din lână umedă, învelită în piele, întărind-o pentru a putea fi folosită la cizme și căciuli de iarnă.

Bătătorind-o în același ritm, râdeau de poznele copiilor lor mai mici. Râsul copilașului lui Demamah, Ghiylath – o mână de om, ocupat mereu cu gânguritul, cu ochii căprui ai lui Demamah și părul bogat, negru cu nuanțe roșiatice al lui Tiyrac – încerca să iasă ca să se joace la râu, unde-i plăcea foarte mult. Ceilalți copii o înconjurară ca s-o ocrotească. Ghiylath urlă. Singura fiică a lui Shoshannah, Meherah – de doisprezece ani, foarte subțirică și vioaie, cu buclele castanii răvășite ale mamei ei – o apucă în sfârșit pe copilașa nefericită și o învârti în cerc până când lui Ghiylath i se păru că se învârte lumea cu ea.

— Oare de ce am avut parte cu Tiyrac de o fetiță atât de sălbatică? se plânse cu drăgălășenie Demamah. Ar trebui să fie a ta, Shoshannah, serios.

— Oo, mulțumesc, spuse Shoshannah, urmărind-o pe Ghiylath cea dragă și neastâmpărată clătinându-se pe picioare.

Potrivindu-și ritmul după celelalte, Shoshannah strigă către nemulțumita Meherah:

— Fă-o să danseze! Obosește-o. Ghiylath, copilă, dansează!

Înțelegând, ochii lui Ghiylath străluciră în vreme ce încerca să dea din picioare și să-și fâlfâie mâinile aiurea de încântare.

Mithqah râse, strigându-și ceilalți copii:

— Dansați! Ridicați mâinile spre El! Un pas încolo, un pas încoace! Facem pregătiri pentru sărbătoare.

Sărbătoare. Shoshannah deveni serioasă, lovind lâna. Veniseră să se pregătească pentru al treilea kentum al Celui Dintâi Părinte Sem – al treisutelea an. Fără să se împotrivească diferențelor de limbă, toate triburile din vecinătate și multe altele mai îndepărtate – și cel al fraților lui Sem – vor ajunge în câteva

zile, aducând daruri plini de voioșie, căreia Sem nu prea putea să-i răspundă la fel.

E din cauză că va trăi mai mult decât cei mai mulți dintre noi de aici.

— Shoshannah!

Eliy'ezer – fratele cel mic și slăbuț al lui Shoshannah, cu ochi deschiși la culoare, născut în iarna de după încurcarea limbilor din Cetatea cea Mare – veni urcând povârnișul spre locuință. Shoshannah se ridică, agitată de neliniștea fără suflu a lui Eliy'ezer; de obicei, era extrem de calm.

— Kaleb mi-a spus să-ți dau de știre! Adoniyram din Cetatea cea Mare vine împreună cu doi paznici. Noe, Sem și tata, împreună cu unchii, merg să-i întâmpine.

— Ce spui? își abandonă Shoshannah lucrul și își adună copiii laolaltă.

Cel de-al doilea gând – după ce își adună copiii – fu să își ia arcul. Însă Meherah era deja cuprinsă de frică, agitată de șocul lui Eliy'ezer. Iar Eliy'ezer intră înăuntru pentru a le avertiza pe mama Naomi și mama Annah și toate mătușile. Ele i-ar spune să-l întâmpine frumos, deși prevăzător, pe Adoniyram. Shoshannah își înfrânse cu greu teama, spunându-și că Adoniyram și oamenii lui erau prea puțini ca să le poată face necazuri.

Naomi și Annah se grăbeau deja ca să încropească un loc de odihnă pentru călători chiar în afara locuinței. Shoshannah își alină fiica și o convinse să o ajute la mâncare.

— Ne agităm degeaba, Meherah, copilă, sunt sigură.

Privi cum bărbații urcară povârnișul, înconjurându-l pe Adoniyram și pe oamenii săi, „îndrumându-i" împreună cu caii. Adoniyram era la fel de fermecător ca întotdeauna, deși, în ochii lui Shoshannah, îi lipseau căldura și puterea lui Kaleb.

Kaleb mări pasul către Shoshannah, o sărută, iar apoi își înfășură posesiv brațul după umerii ei ca o avertizare tăcută. Trei dintre fiii cei mici bronzați, cu părul zburlit ai lui Shoshannah,

Khaziy'el, Eythan și Zebul, se alăturară și ei acum celorlalți, neîncrezători față de Adoniyram. Mai ales Eythan, care avea nouă ani, îl privi cu mânie.

Shoshannah îl înghionti.

— Să te porți frumos.

— Fiul *tău*, adică, mormăi Kal.

Shoshannah îi aruncă o privire asemănătoare cu a lui Eythan.

Adoniyram băgă de seamă acest schimb de priviri, cu sprâncenele ridicate. Shoshannah își dădu seama că nu păru surprins să o vadă cu Kaleb sau pe Demamah cu Tiyrac.

Zâmbind politicos, li se adresă în aceleași vorbe îngrozitoare, ciuntite și încurcate care o băgaseră în sperieți în urmă cu mulți ani. Chiar și acum, i se strânse stomacul când îl auzi. Nu avea ce face; nu-l putea înțelege nici acum.

* * *

Pe Adoniyram îl cuprinse o deznădejde adâncă. Nu-l puteau înțelege. Și niciodată nu îi va putea înțelege – propria lui familie. Unchii, bunicii, verișorii apropiați nu-i vor putea pricepe cuvintele, cu atât mai puțin să se poarte cu el ca și cu unul de neamul lor. *Sunt singur.*

Își înăbuși plânsul. Nu le va putea spune niciodată lui Shoshannah și lui Kaleb că i-a iertat pentru că îl înșelaseră. Că Shoshannah era tot atât de încântătoare și că îi era tot atât de dragă – deși era a lui Kaleb. Nu-i putea spune lui Demamah că se bucura să vadă că îi merge bine și că era limpede că era iubită de soțul ei, Tiyrac, care o ocrotea de el la fel de grijuliu ca și Kaleb pe Shoshanah. Nu le putea vorbi nici de copiii lor și nu le putea spune povești.

Mai rău chiar, nu-i putea întreba nici pe bătrâni, ceea ce dorea mai mult decât orice pe lume. *Spuneți-mi că voi ajunge la fel de bătrân ca voi...*

Noe – Noe acela cunoscut de toți și Naomi a lui – se apropiară acum de Adoniyram. Tânărul se uită lung la ei, uimit că cineva poate fi atât de bătrân, cu părul argintiu, dar cu ochi negri. Erau legende vii, calzi, primitori și cu siguranță cei mai importanți oameni pe care îi văzuse vreodată. Dar nu-i putea întreba nimic. Se simțea frustrat și neputincios. Gândurile îl răneau cu asprime: *Nu ești Cel Făgăduit. Iar pe lângă acești străbuni, nu ești decât un om care va muri fără nimic. Un simplu om.*

Bătrânii îl îmbrățișară, întâmpinându-l cu vorbe pe care nu le putea înțelege. Călătoria lui și năzuințele lui erau zadarnice. Deja își dorea să plece.

* * *

După ce stătu în vizită o zi și jumătate – neputând să schimbe două vorbe cu nimeni – Adoniyram plecă împreună cu oamenii săi. Shoshannah se uită după el plecând. Acum nu mai părea un stăpân țanțoș. Doar un om lipsit. I se făcu milă de el. Până când își aminti de dimineața în care o lăsă dinadins pe mama sa să moară în templu. Nu-i părea rău nici acum, era sigură.

Demamah se apropie de Shoshannah, gânditoare.

— Cred că voia să vadă toate astea cu ochii lui. Își amintește istorisirile tale. Și ceea ce spuneai despre scurtarea vieților noastre.

Shoshannah se uită la verișoara sa, prietena ei dragă.

— Și acum ce părere ai? Te-am mințit pe tine sau pe el?

— Nu, spuse răspicat Demamah. Știam că spui adevărul. Și sunt convinsă că și Adoniyram știe asta – e atât de nefericit.

Oftând, adăugă:

— După tot acest timp, pot spune că mă bucur să fiu aici cu voi. Și cu Tiyrac al meu. Uneori le duc dorul părinților, dar n-a fost cruțat nimeni din Cetatea cea Mare. Nici Shemesh al lor.

Cu aceste gânduri, Shoshannah se apropie de părinții ei, de Kaleb, de Sem, de Annah și de străbuni, care îl priveau pe Adoniyram plecând.

— Demamah și cu mine credem că Adoniyram a vrut să vă vorbească vouă, străbunii noștri, le spuse ea în șoaptă. Voia să îi spuneți că va trăi la fel de mult ca voi.

Bătrânii se uitară la ea, apoi își întoarseră privirea în altă parte, neplăcându-le să vorbească despre acel subiect dureros. Tatăl ei se uita prelung în depărtare, dincolo de Adoniyram. Mama ei își duse o mână la gură, pe punctul de a plânge. Dar Kal dădu din cap încuviințând.

Adunându-și puterile, Shoshannah continuă:

— Vreau să vă spun... înaintea Celui Preaînalt... că oricât de mult aș trăi sau nu aș trăi... orice ar veni, *am fost fericită.*

— Și eu.

Kaleb o cuprinse cu brațele, însă ceilalți nu răspunseră. Nu puteau răspunde. Shoshannah se rugă ca ei să țină minte acestea.

Amintește-le, Preaînalte.

* * *

— Ai reușit să pricepi ceva din vorbele străbunilor, stăpâne? întrebă preotul Ebed, coborând scările turnului împreună cu Adoniyram în lumina toamnei târzii.

— O, am înțeles tot, răspunse ironic Adoniyram. Mi-au spus că voi fi nemuritor și că voi fi iubit o veșnicie.

— Iartă-mă. Se pare că această călătorie nu a fost ceea ce sperai.

Oprindu-se, preotul îi spuse cu blândețe:

— Ți s-a dus dorul. Oamenii tăi și soția ta au venit aici aproape în fiecare zi pentru a face rugăciuni și a aduce ofrande lui Shemesh ca să te întorci cu bine. Ți-ar fi plăcut să vezi.

— Îmi spui să fiu mulțumit cu ceea ce am?

— Alții tânjesc să fie în locul tău, murmură Ebed. Ai tot ceea ce își doresc ei. Și acum, ai avut parte de aventura aceasta... vizitându-i pe străbuni.

Cu bunăvoință, preotul spuse:

— Poate că tu și oamenii tăi nu ar trebui să vă descurajați supușii cu propriile voastre descurajări. Lasă-i să creadă că ați avut parte de o călătorie de vis – ar trebui să fie de datoria ta ca împărat să le oferi asemenea visuri.

Abătut, Adoniyram îi zâmbi.

— O să las visurile și povestirile în seama ta; mai degrabă aș vrea să uit toată această „aventură". Acum, iartă-mă, dar mă duc să-mi văd soția și copiii.

— Și vei încerca să găsești mulțumirea?

— Dacă o găsesc.

Adoniyram se îndoia că va reuși.

Nu ești Cel Făgăduit. Nu ești decât un simplu om care va muri fără nimic. Un simplu om. O veste amară pentru un împărat.

* * *

În al optsprezecelea an după despărțirea haotică de pe fața pământului, Ra-Anan își conduse tribul de pe țărmul călduros de pe coastă, în sus, înspre o pădure zăpușitoare, luxuriantă, plină de culori și de apă. Și de viață.

— Acesta e locul, anunță hotărât Awkawn, provocându-i pe ceilalți să protesteze. Putem face curățenie și construi un nou templu în apropiere – un turn al soarelui.

Toată lumea începu să se ciondănească aprig cu privire la locul taberei și la mâncare.

Încet, urmat de fiul său cutezător, brunet, de nouă ani, Nebat, Ra-Anan își ridică sabia și se ascunse într-un tufiș bogat, sufocant de cald, holbându-se uimit... și tulburat.

— Tată, întrebă Nebat, tăcut și respectuos, după cum îi ceru Ra-Anan, mergem la vânătoare? S-a întâmplat ceva?

Ce s-a întâmplat? se întrebă Ra-Anan, încruntându-se. O pasăre superb colorată își luă zborul dinaintea lor fără teamă de pe un copac înflorit pe un altul, penele ei elegante făcându-l pe Ra-Anan s-o vâneze pentru Zeva'ah. Pasărea era la fel de

uimitoare precum florile, peisajul, râul. Atunci își dădu seama Ra-Anan ce se întâmplase. Glasul lui Annah îi șușotea în minte, nevăzut, pe frânturi.

Pământul nu era întotdeauna așa cum îl vezi acum, Ra-Anan, copile. Înainte de Marele Prăpăd, copacii erau uriași – frumoși și roditori. Iar florile – erau atât de dulci, încât uneori le și mâncam! Dar chiar mai minunate, micuțul meu, erau animalele de pe fața pământului din vremea aceea. Nu se temeau de oameni așa cum se teme acum prada de prădător...

Acum vedea aceste lucruri deosebite cu ochii lui... străfulgerări ale creaturilor și ale pământului pe care îl cunoscuse ea. Îi va auzi glasul o veșnicie în locul acesta bogat în vegetație. Vedea mâna Celui Preaînalt al ei pe care nu-L recunoscuse.

Privi mut, bântuit de gânduri.

Epilog

Mergeau alături, mama și fiica, prin câmpul rece și acoperit de ceața de toamnă din apropierea caselor lor; fiica avea părul argintiu de bătrânețe, în vreme ce mama – încă tânără, de vârstă mijlocie – își sprijinea copila.

Într-un sfârșit, Shoshannah își așeză mâna plăpândă pe brațul lui Keren.

— Mamă, te rog... am ostenit.

Keren se opri, știind că fiica sa nu se referea la plimbarea aceea prin câmpul cețos. Vorbea despre viața însăși. Era ostenită. Îi cerea lui Keren să accepte. Mai mult, îi cerea lui Keren să fie puternică și împăcată cu ea însăși și cu Cel Preaînalt.

— Îmi e dor de Kaleb, oftă Shoshannah.

Zâmbind melancolică, spuse:

— Am trăit o viață bună. O viață *bună*. Am fost fericită. Dar acum am ostenit...

Cu durere, Keren își sprijini fiica, o sărută, iar apoi o conduse spre casă.

* * *

Înăuntrul locuinței lor liniștite, luminate de lumânări, Annah îi privea pe ai săi, care dormeau obosiți. Starea sufletească a lui Noe începuse să se amărască pe parcursul anilor de după moartea lui Kaleb și a lui Shoshannah. Nici Naomi nu mai avea vioiciunea pe care o avusese de când o știuse Annah. Amărăciunea îi copleșise din plin. Însă era mai mult de atât; ca Shoshannah, ajunseseră obosiți de viață.

Dar nu sunt pregătită să te pierd, se gândi Annah, deznădăjduită. *Deși fusese oribil să o piardă pe Shoshannah.*

Stând așa, uitând de cusut, zbătându-se cu acest chin nou, iubitul său Sem se așeză lângă ea, luând-o în brațe, sărutând-o pe obraz, abătut, șoptindu-i:

— Iubito, trebuie să trimit după frații mei.

Frații săi și soțiile lor erau în vizită în triburile vecine, strânși laolaltă de limba pe care o vorbeau toți. Nu mai era mult până ajungeau. Pentru prima dată, lui Annah îi era groază să-i vadă.

* * *

Plângând, Annah o urmări pe cumnata sa înlăcrimată, Ghinnah, îngenunchind și așezând o cutiuță veche, pictată migălos, în mormântul de lângă Noe. În cutiuță se aflau pietricelele soarelui pe care Ghinnah i le dăduse lui Noe pe vremea în care trăiau în arca străveche, în timpul Marelui Potop. Toți fuseseră de acord că cel mai bine era ca pietricelele soarelui să fie îngropate împreună cu străbunul lor într-un loc cunoscut numai de ei.

Pietricelele erau un mister, o minune care putea fi folosită de oameni ca să se închine altcuiva decât Celui Preaînalt. Și mormântul bătrânului Noe ar fi putut deveni un loc profan de închinare. Cel mai bine era să fie tăinuit.

Sem, Annah, Iafet, Ghinnah, Ham și Tirtsah acoperiră mormântul împreună, tăcuți în suferința lor. Și cu amintirile lor.

Aș fi murit de tânără dacă nu ai fi trăit tu și nu L-ai fi iubit pe Cel Preaînalt, îi spuse Annah bătrânului părinte în tăcere. *Iar El a avut milă de dragul iubirii tale...*

Isprăvind, se grăbiră să se întoarcă în locuință pentru a o mângâia pe mama Naomi, care se ofilea și ea, copleșită de suferința de a fi despărțită de iubitul său Noe.

* * *

La lumina pâlpâindă a lumânării, Sem se apropie și răsfoi scrierile, toate istorisirile. Trecerea anilor – ce cuprindeau atâtea vieți valoroase – erau niște dureri arzânde, ca niște răni vii. De pildă, istorisirea lui Nimrod era prea dureroasă pentru a fi relatată cu de-amănuntul. Și chiar dacă scria doar adevărul, Sem știa că alte triburi, cele potrivnice, ar lua în derâdere cuvintele sale. Acum nu mai însemna nimic pentru ei; doar câțiva Îl mai urmau pe Cel Preaînalt. O mână de oameni într-o mare mulțime. *O, Preaînalte, câtă îngăduință din partea Ta să-i ții încă în viață.*

— Ce vom face cu acestea? întrebă Annah, așezându-se acum lângă el, punând mâna pe unul dintre sulurile din piele cu mâna sa mică și muncită. Cât de mult iubea el mâna aceea. Alinat, îi sărută vârfurile degetelor și privi în ochii ei negri, întrezărind fata de care se îndrăgostise într-un veac minunat, de mult apus.

— Le ducem cuiva care va asculta de El.

* * *

— Ia uite! murmură Keren către Annah, încetinindu-și calul.

Ochii săi deschiși la culoare luciră de furie privind către drumul lor, spre o cetate împrejmuită de ziduri așezată pe un râu în câmpiile mănoase din partea de nord.

Annah se uita deja la ceea ce o întârâta pe Keren, un munte imens de cărămidă – o replică a turnului din Cetatea cea Mare, denumit acum Babel, locul încurcării limbilor. Această cetate nu

era decât un ecou al primului. Nu se schimbase nimic cu copiii copiilor ei care stăteau aici – fii ai lui Arpacşad şi ai lui Aram.

— Îmi vine să-mi smulg părul de pe cap, spuse Annah încruntată. Cel Preaînalt ne iubeşte cu adevărat, de bună seamă – dacă îndură *aşa ceva*.

Keren oftă din greu, cu durere. Annah şi Sem îi invitaseră pe ea şi pe Zekaryah să-i însoţească aici, în munţi, căci aveau nevoie de un repaus după jalea de pe urma morţii copiilor lor. Însă Annah se temu că acest loc i-ar adânci suferinţa.

Chiar şi aşa, îşi acoperiră capetele, descălecară şi intrară pe porţi, apoi în piaţă, care le oferi aur, materiale, miere, vin şi lucruri de valoare. Mulţi dintre locuitori purtau semnul semilunei şi stele din aur – omagii zeului lunii şi altor „conducători ai cerurilor". Se pare că Nimrod şi Sharah mai domneau încă în acest loc, sub toate formele lor dezgustător zeificate. Annah îşi feri privirea de la toate aceste podoabe respingătoare, în vreme ce Sem şi Zekaryah cerură îndrumări, repetând numele lui Arpacşad şi ale tuturor urmaşilor săi de care ştiau, încheind cu:

— Terah?

Unii dintre negustori îi priveau ciudat, dar unul bolborosi ceva către un camarad îmbrăcat neglijent, care îi îndrumă bombănind pe străzile prăfuite spre o casă neobişnuit de mare. Bătând la poarta din lemn, înaintă, scuturându-şi capul oacheş.

Un slujitor le deschise uşa, schiţă un zâmbet bine învăţat, după care îi invită într-o curte pavată cu cărămizi, făcând semne spre alţi doi slujitori, ca să păzească caii.

Nu poate fi aici, se gândi Annah, privind în sus, uimită de curtea pe două caturi luminată de stele şi uitându-se la scările din lemn cu un pălimar care duceau spre – şi în jurul unor – odăi de sus minunat lucrate în lemn şi boltite.

Acum apăru un bărbat în dreptul pălimarului din mijloc de sus, de vârstă medie, nici înalt, nici scund, cu ochi negri, frumoşi şi îmbrăcat elegant în veşminte subţiri din lână. Văzându-şi

vizitatorii, se grăbi să coboare, sandalele clăpăindu-i pe treptele din lemn, zâmbind și dându-le bineț cu amabilitate.

— Avram, spuse el, pe un ton prietenos, aproape familiar.

Sem întrebă:

— Al lui Terah?

Avram dădu amabil din cap, cu tristețe, dându-le de înțeles că Terah se petrecuse din lume.

Annah își lăsă umerii în jos de dezamăgire. Însă Sem nu se lăsă, bătându-se pe piept.

— Sem. Sem, fiul lui Noe.

— No-e? Sem? făcu Avram ochii mari de uluire, iar apoi răspunse: Arpacșad? Aram? Elam?

Acum îl luă pe Sem de braț, mărindu-și ochii tot mai mult în vreme ce Sem încuviință din cap la fiecare nume al fiilor lui.

Annah crezu că Avram era pe cale să leșine. Dar râse și îl îmbrățișă cu drag pe Sem, ridicându-și glasul, strigând spre odăile de sus:

— Sarai!

O femeie foarte frumoasă apăru acum lângă pălimarul de deasupra, îmbrăcată în haine frumoase din in; pielea ei luminoasă, părul ei negru și ochii îi erau fără cusur, cum Annah nici nu-și putuse închipui. Păru oarecum curioasă, până când Avram îi făcu semn și le ordonă poruncitor slujnicilor, trimițându-i în toate părțile pentru a-și întâmpina oaspeții cum se cuvine.

În vreme ce Avram se repezi să îi ajute să se simtă bine primiți, Sem se uită la Annah, la Zekaryah și la Keren, cu ochii sclipindu-i de bucurie, înveselind-o pe Annah. Nu trebui să scoată o vorbă; îl găsiseră pe cel pe care îl căutau. Și Keren lăcrimă lângă Annah.

* * *

În seara aceea, în vreme ce soția sa și oaspeții săi dormeau, Avram se sprijini încântat de pălimarul din lemn de pe terasă, uitându-se la stele. Dorea să le vadă. Să stea în liniște și să aștepte

Prezența pe care o simțise în trecut. Toate bunurile lui, toate bogățiile lui – nu valorau nimic pe lângă această comoară ce i se dăruise astăzi: un răspuns.

Avea în sfârșit un răspuns. Exista un plan. Putea părăsi acel loc idolatru. Avram zâmbi mulțumit. O adiere de vânt trecu peste fața lui și simți că primise mai multe binecuvântări decât stelele de pe cer.

Și simți Prezența învăluindu-l, șoptindu-i: *Eu sunt Domnul...*

Glosar

Abdiy – Îndatoritor.
Avram – Mare părinte. Prescurtare de la Abiyram, tată al înălțimilor.
Achlai – Doritoare, dornică, însetată.
Adah – Podoabă.
Adoniyram – Domn al înălțimilor.
Ahiyt – Uliu.
Annah – O rugăminte: „Te rog fierbinte!"
Aram – Ținut muntos.
Aşchenaz – Semnificație necunoscută.
Atarah – Cunună.
Awkawn – A chinui; întortocheat.
Bariyach – Fugar; de exemplu, șarpele (făcându-se nevăzut).
Becay – Dominator.
Bezeq – Fulger.
Chaciydah – Pasăre bună (maternă). De exemplu, barză.
Chayeh – Viguros; plin de viață.
Chuwriy – Pânzar.
Cuş – Posibile sensuri: A risipi. Confuzie. Haos.
Dawkar – A înjunghia; (prin analogie) a înfometa.

Dayag – Pescar.
Demamah – Tăcută.
Dibriy – Vorbăreț.
Ebed – Slujitor.
Echuwd – Uniți.
Elam – Ascuns.
Eliy'ezer – Dumnezeu al ajutorului.
Erek – Lungime.
Eriy – Atent.
Eythan – Permanent; cu precădere, un conducător dur, puternic, aspru.
Ezriy – Serviabil.
Ghez-ar – Profet.
Ghid'ohn – Flăcău; de exemplu, războinic.
Ghinnah – Grădină.
Ghiylath – Bucurie; înveselire.
Gibbawr – Curajos.
Hadarah – Ornament: frumusețe, cinste.
Ham – Căldură; de exemplu, un climat tropical.
Iafet – Expansiune.
Kaleb – Energic.
Keren – Rază de lumină.
Khawrawsh – Meșteșugar.
Khaziy'el – Văzut de Dumnezeu.
Khiysh – Fuga-fuguța.
Khuldah – Nevăstuică (de la mișcările alunecoase).
Laheh'beth – A licări. Flacără. Sau vârful unei arme.
Lawkham – A se hrăni din sau (figurativ) a mistui.
Ma'adannah – Plăcere. Eleganță. Desfătare. De asemenea, legătură sau înrâurire.
Ma'khole – Care dansează.
Maş – Sădire; de asemenea, posesiune de preț.
Meherah – Grabă.

Meleah – Împlinire, de exemplu belşug (de roade).
Metiyl – Drug. În sensul de bătut cu ciocanul sau forjat.
Mithqah – Bunătate.
Naomi – Plăcută.
Nashak – A lovi mușcător (precum un șarpe); a mușca.
Nebat – Privire; a privi cu plăcere.
Nekhosheth – Cupru.
Nihyah – Tristă.
Nimrod – provine de la Nimar – leopard și Radah – a călca în picioare; a subjuga.
Noe – Odihnă.
Ozniy – Cu auz ascuțit.
Pakhdaw – Teamă.
Peh-ayr – Înfrumusețare.
Peletah – Eliberare.
Perek – A fărâma. Severitate. Cruzime.
Qasheh – Aspru; grosolan; încăpățânat; în bucluc.
Qaydawr – Oacheș.
Qetuwrah – Parfumat.
Ra-Anan – Prosper: verde; înfloritor.
Rab-Mawg – Marele mag.
Rakal – A călători pentru negoț; negustor (priceput).
Ramah – A amăgi sau a trăda.
Regem – O movilă de pietre.
Revakhaw – Ușurare; răsuflare. Răgaz.
Rinnah – Un sunet ascuțit; un chiot de bucurie.
Ritspah – O piatră fierbinte.
Romaw – Trufaș; mândru.
Sabteca – Sens necunoscut. Vezi și Seba. Fiu al lui Cuș.
Salkah – A se plimba.
Sarai – Dominatoare.
Seba – Sens necunoscut. Similar cu Saba: a se chercheli.
Sharah – Fortificație. Zid.

Shavsha – Vesel.
Sem – Sugerează cinste; literal, nume; şi cel desemnat şi a pustii.
Shemesh – Soare.
Shoshannah – Crin.
Sithriy – Ocrotitor.
Tabbakhaw – Bucătăreasă.
Tavah – A suferi.
Tebuwnaw – Inteligență.
Telathah – A treia.
Terah – O derivare incertă.
Tereyn – Doi; al doilea.
Tirtsah – Încântătoare.
Tiyrac – Semnificație necunoscută. Posibil de origine străină.
Tsinnah – Un cârlig; scut mare.
Tso'bebaw – Țesător.
Uzziel – Tăria lui Dumnezeu.
Yabal – Pârâu.
Ye'uwsh – Pripit.
Yelahlah – Urlet.
Yithran – Excelență.
Zebul – Sălaș; locuință.
Zeh-abe – A fi galben; un lup.
Zehker – Aducere-aminte.
Zekaryah – Dumnezeu Şi-a adus aminte.
Zeva'ah – Agitație; teamă.

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Căminul mult visat, de Lynn Austin
Dorie, fata pe care nu o iubea nimeni, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Fugi, băiete, fugi!, de Nicky Cruz
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Locul femeii, de Lynn Austin
Niciun loc unde să plângi, de Doris VanStone şi Erwin W. Lutzer
Omul ceresc, Fratele Yun şi Paul Hattaway
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Scorpionul roşu, de Rami Kivisalo şi Marko Joensuu
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea îşi doreşte, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
Ben-Hur, de Lewis Wallace
Cămaşa lui Cristos, de Lloyd C. Douglas
Cetatea blestemată, de John R. Carling
Coliba unchiului Tom, de Harriet Beecher Stowe
Mândrie şi prejudecată, de Jane Austen
Quo vadis, de Henryk Sienkiewicz
Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke şi T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn şi Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Moştenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)

În curs de apariție

Seria *Secretul trandafirului* (4 volume)

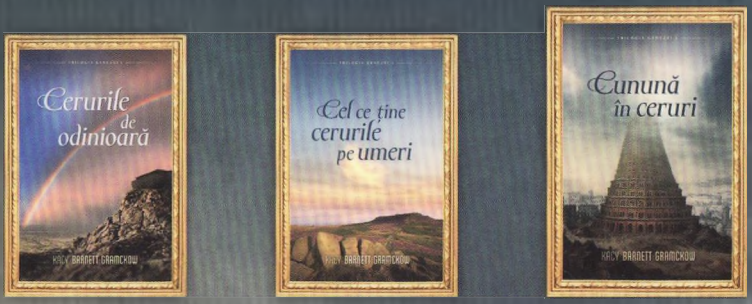

UNIȚI ÎN TRUFIA LOR AU ZIDIT
UN TURN MĂREȚ ÎNCHINAT SOARELUI
CARE SĂ STRĂPUNGĂ CERURILE

Oamenii din Cetatea cea Mare nu au lăsat de izbelişte Marele Turn, ci au continuat să construiască şi după moartea lui Nimrod. Când, împotriva voinţei ei, ajunge în cetate şi este prinsă de vrăjmaşii mamei sale, Shoshannah începe să se întrebe dacă îşi va mai vedea vreodată familia atât de dragă şi pe iubitul ei Kaleb. Între timp, Cel Preaînalt pregăteşte un răspuns uimitor la răzvrătirea Cetăţii celei Mari…

Concluzie dulce-amară la *Trilogia Genezei*, cartea *Cunună în ceruri* repovesteşte cunoscuta istorie despre Turnul Babel.

Pe parcursul întregii trilogii, autoarea a cumpănit cu multă grijă sursele biblice dimpreună cu cele ştiinţifice referitoare la istoria străveche, din care a izvodit o lume complexă, ce, pe alocuri, ne dă impresia că ar fi o altă planetă. Cu toate că ultimul volum constituie o concluzie nimerită la această serie, va stârni dorinţa cititorului de mai mult. Recomand Trilogia Genezei *fără rezerve.*

Christian Fiction Review

Kacy Barnett-Gramckow, autoarea cărţilor *Cerurile de odinioară* şi *Cel ce ţine cerurile pe umeri*, a contribuit cu materiale la *Women's Devotional Bible* şi *Seasons of a Woman's Heart*. Împreună cu soţul ei Jerry (cu care e căsătorită de mai bine de treizeci de ani) şi cu cei doi copii, locuieşte în Colorado.

Editura Casa Cărţii
ISBN: 978-606-8282-77-0
9 786068 282770
www.ecasacartii.ro